DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GILLY MACMILLAN

DO

KÜZ GÜN

YABANCI

İLK BASKISININ TAMAMI ÖN SATIŞTA TÜKENEN VE HAKLARI ŞİMDİDEN 20'DEN FAZLA ÜLKEYE SATILAN ***DOKUZ GÜN*** HER AİLENİN KABUSU OLABİLECEK BİR DURUMU GERÇEKÇİ BİR ANLATIMLA ELE ALIYOR

"Eğer *Kayıp Kız* ve *Uyuyana Kadar*'ı sevdiyseniz, bunu okumalısınız." *–Closer*

"Bu yıl okuduğum en iyi çıkış romanlarından biri; gerçekçi ve duygu yüklü bir hikâye." *–Daily Mail*

"... en başından itibaren yüreğiniz ağzınızda okuyacağınız, sizi daha ilk sayfadan etkisi altına alacak ve ikna edecek. Kelimenin tam anlamıyla heyecan verici bir gerilim romanı. Mutlaka okunmalı." *–Sunday Mirror*

"Ne büyüleyici, etkileyici ve harika yazılmış bir roman! *Dokuz Gün* beni bütün gece uyutmadı ve korkudan ödümü patlattı."
–LIANE MORIARTY, *Sırrını Derine Göm* romanının yazarı

"*Dokuz Gün* ender rastlayacağınız türden bir kitap, sizi etkisi altına alıyor ve son sayfaya kadar bırakmıyor." *–Shotsmag*

"Gerçekten neler olduğunu öğrenene kadar rahat edemeyeceksiniz."
–LISA BALLANTYNE, *Redemption Road* romanının ödüllü yazarı

"Bu hızlı, duygusal ve karakterleri ustaca kaleme alınmış romanın gerilim türünün başarılı örneklerinden olan *Trendeki Kız* ve *Kayıp Kız* gibi, çoksatanlar listelerinin üst sıralarında yer alacağı kesin." *–The Media Eye*

Çevirren: Murat Karlıdağ

YABANCI

GILLY MACMILLAN

DÜZ GÜN

YABANCI

DOKUZ GÜN

Dokuz Gün
Özgün Adı | *Burnt Paper Sky*
Gilly Macmillan

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Gökçe Çiçek
Kapak Tasarımı | Aslıhan Kopuz
Grafik Tasarım | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | getty.com

1. Baskı, Ekim 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-53-1

Türkçe Çeviri © Murat Karlıdağ, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
Copyright © Gilly Macmillan, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

GILLY MACMILLAN

DOKUZ GÜN

Çeviren
Murat Karlıdağ

YAZARIN NOTU

Roman için araştırma yaparken, kaynak niteliğinde bir dizi internet sitesi ve belge buldum. Bu kaynaklardan kitaba alıntılar yapmış olsam da, *Dokuz Gün* kurgusal bir romandır ve referanslarla alıntılar tamamen kurgusal anlamda kullanılmıştır. Romanda geçen karakterler ve olaylar, blog yazıları, internet ortamındaki yorumlar ve kişiler, e-posta adresleri tamamen hayalidir; gerçek hayattan ölü veya sağ herhangi bir insanla, gerçek internet siteleriyle, e-posta adresleriyle, internet yorumlarıyla ve kimlikleriyle, gazete makaleleri veya blog yazılarıyla aralarında olabilecek herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf eseridir.

Polis genelgeleriyle alakalı olabilecek bütün hataların benden kaynaklandığını, bana kibarca tavsiyelerde bulunan iki emekli dedektife özürlerimi sunarak belirtirim. Bristol'u olabildiğince gerçekçi betimlemeye çalıştım ama Leigh Ormanı'ndaki araba parkının yanında bulunan oyun alanı ve Kenneth Steele House'un iç mekân betimlemeleri tamamen hayal gücümün eseridir.

Dünya denen bu kokuşmuş çöplükte
her şeyden şüphe edebiliriz;
bir annenin sevgisi hariç.
–James Joyce

Ruhun gerçek bir karanlık içinde olduğu
gecelerde, saat her zaman sabahın üçüdür.
–F. Scott Fitzgerald

GİRİŞ

KASIM 2013 - BİR YIL SONRA

RACHEL

Çoğu zaman başkalarının gözünde, sandığımız kişi değilizdir.

Birileriyle tanıştığımız zaman, onun takdirini kazanmak için elimizden geleni yaparız, kendimizi en iyi şekilde ifade etmeye çalışırız, yine de çoğu zaman yanlış anlaşılırız.

Bu, hayatın trajik bir yönüdür.

Oğlum Ben kaybolduğundan beri çok düşündüm ve düşündüğüm her seferinde aklıma bir soru takıldı: Eğer biz sandığımız kişi değilsek, bir başkasının da bizim sandığımız kişi olmama ihtimali var mıdır? İnsanların bizi yanlış yargılama ihtimalleri bu kadar yüksekse, başkaları hakkında yaptığımız eleştirilerin doğruluğundan ne kadar emin olabiliriz?

Buradan yola çıkarak, düşüncelerimin nereye varacağını anlayabilirsiniz.

Otorite sahibi veya aile bireyi olduğu için birine gerçekten güvenebilir miyiz? Bütün arkadaşlıklarımız, ilişkilerimiz gerçekten sağlam temellere mi dayanıyor?

Düşüncelere daldığım zaman, bunları Ben kaybolmadan önce düşünebilecek kadar akıllı olsaydım hayatımın

ne kadar farklı olabileceğini aklımdan geçiriyorum. Ruh halim kötüyse bunları düşünmediğim için kendimi suçluyorum ve ardı kesilmeyen, felç edici düşüncelerim beni günlerce cezalandırıyor.

Bir yıl önce, Ben'in kaybolmasından hemen sonra televizyonlarda da gösterilen bir basın toplantısına katıldım. Benim rolüm, oğlumu bulmama yardımcı olmaları için insanlardan yardım istemekti. Polis, okumam için bana bir kâğıt vermişti. İnsanların, karşılarında kaybolmuş oğlunu bulmaktan başka hiçbir şey istemeyen bir annenin durduğunu anlayacaklarını sanıyordum.

İzleyicilerin çoğu, özellikle de sesi en çok çıkanlar tam aksini düşündü. Beni çok kötü şeylerle suçladılar. Programı izleyene kadar bunun sebebini anlayamadım. İzlediğim anda her şeyi apaçık kavradım ama zararı önlemek için çok geç kalmıştım.

Televizyonda bir kurban gibi görünüyordum.

Çekici bir kurbandan ziyade kocaman gözlü bir antilop gibi diyelim, cılız ayakları üzerinde zor duran, bakımsız ve son dakikalarını yaşayan ideal bir avdım. Dünyaya duygusal bir pencereden, yaralı bir suratla bakıyordum. Bedenim rüzgârda titreyen bir yaprak gibi sallanıyor, konuşurken sesim kuru ve cılız çıkıyordu. Bu şekilde kendimi, duygularımı açıkça ortaya koyarak birilerinin Ben'i bulmama yardım edebileceklerini düşünmüş ama yanılmıştım.

Beni bir ucube gibi görmüşlerdi. Bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyi yaşadığım için benden korkmuşlar ve bir çakal sürüsü gibi üzerime çullanmışlardı.

Her şey bittikten sonra televizyona tekrar çıkmam istendi. Sonuçta bu, büyük yankı uyandıran bir olaydı. Hep reddettim. Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yermiş.

Yine de kendimi şöyle düşünmekten alıkoyamıyorum: Bu röportaj başka türlü nasıl olabilirdi? Kibar bir muha-

birin rahat bir stüdyoda bana dönerek, "Bize biraz hayatından bahset Rachel," dediğini hayal ediyorum. Muhabir, bir barda bir şeyler içip sohbet edecekmişiz gibi, benimkinin karşısına yerleştirilmiş koltuğuna yaslanıyor. Yüzünde sanki izleyicilere kokteyl veya meyveli dondurma tarifi veriyormuşuz gibi bir ifade var. Sohbet ediyoruz. Beni rahatlatmak için acele etmeden hikâyemi anlatmama izin veriyor. Sesim gayet düzgün çıkıyor. Kendime hâkimim. Bir anneye yakışacak bir tablo çiziyorum, cevaplarım gayet yerinde ve tutarlı. Hiç kimse bana meydan okumuyor. Ağzımdan herhangi bir şey kaçırıp şüphe uyandıracak bir şeyler söylemiyorum. Hiçbir şekilde çırpınıp batmıyorum.

Bunları hayal ederek uzun vakitler geçiriyorum. Sonuç her zaman aynı: Hayal kurduğum sürece her şey çok güzel hatta mükemmel gidiyor, muhabir en çok nefret ettiğim soruyu hiç sormuyor. Bu soruyu bana şimdiye kadar kaç kişinin sorduğunu söylesem ağzınız açık kalır. Soru ne mi? "Ben'in kaybolduğunu fark etmeden önce ona kötü bir şeyler olacağına dair bir şeyler sezdiniz mi?"

Burada, ihmalkârlık yaptığımı ima eden bir şeyler var, o yüzden bu sorudan nefret ediyorum. İçgüdüleri daha güçlü, daha iyi bir anne olsaydım, çocuğumun tehlikede olduğunu hissedebilirmişim, ya da *hissetmeliymişim* gibi bir şey. Peki, her seferinde nasıl cevap veriyorum? "Hayır," diyerek.

Bu aslında basit ve yeterli bir cevap. Fakat insanlar bana dedikodu malzemesi olmuşum gibi, alaycı bir yüz ifadesiyle bakıyorlar. Buruşmuş alınlar ve sorgulayan gözler, *"Gerçekten mi? Emin misiniz? Nasıl olabilir?"* diye soruyor.

Verdiğim cevabı hiçbir zaman açıklamaya yeltenmiyorum. Duymaları gereken tek şey 'hayır' kelimesi.

Uzun cevaplar vermiyorum, çünkü bu olaylardan sonra insanlara olan güvenimi kaybettim. Güvensizlik hissi bütün ilişkilerime cam kırıkları gibi yayılmış durumda; gö-

rünmüyor ama tamamını temizlediğimi sandığım zamanlarda bile batıyor, acıtıyor, can yakıyor...

Artık çevremde gerçekten güvenebileceğimden emin olduğum pek az insan var, zaten onlar da beni hayata bağlayan kişiler. Bütün hikâyemi biliyorlar.

Bir yanım, beni can-ı gönülden dinledikleri sürece öteki insanlarla da konuşabileceğimi düşünüyor. Ama önce bütün hikâyemi konuşmalarımı bölmeden, beni yargılamadan dinlemek ve Ben için yapabileceğim her şeyi yaptığımı anlamak zorundalar. Bazı davranışlarım sabırsız, bazıları ise tehlikeliydi ama hepsini Ben için yaptım, çünkü hayatımda bildiğim tek gerçek, ona karşı hissettiklerimdi.

Eğer ihtiyar denizcinin hikâyesini başından sonuna kadar dinlemeye katlanabilecek sabrı, anlayışı ve vakti bol olan bir düğün davetlisi bulabilirsem*, ona her detayı anlatırım. Başka insanların acı dolu hikâyelerine ortak olmanın heyecanını kim sevmez ki?

Neden *Schadenfreude*** kelimesini karşılayacak İngilizce bir kelime türetmedik diye hep merak etmişimdir. Muhtemelen bunu hissettiğimizi itiraf etmekten utandığımız için türetmemişizdir. Sütten çıkma ak kaşıkmışız gibi davranmak bize daha kolay geliyor.

Cömert dinleyicim şüphesiz ki anlattıklarımı duydukça şaşıracaktır, çünkü anlattıklarımın hiçbiri daha önce kaleme alınmadı. Hiçbirinin eşi benzeri yok. Hayali dinleyicime hikâyemi anlatırken, en sevimsiz soruya cevap vererek başlayacağım:

Ben kaybolduğu zaman, içimde herhangi bir sezgi yoktu. Hem de hiç. Başka şeyler düşünüyordum. Zihnim, eski kocamın şimdiki eşiyle meşguldü.

---

* The Rime of the Ancient Mariner: Yazar, Samuel Taylor Coleridge'in Türkçeye İhtiyar Denizcinin Ezgisi olarak tercüme edilen romanına atıfta bulunuyor. *–rn*

** Alm. Başkalarının acısıyla eğlenmek. *–ç*

JIM

Bir zamanlar kontrol altında tuttuğum şeylerin listesini veriyorum: İş, ilişki, aile.

Şimdiki sorunum ise, kafamda ardı arkası kesilmeyen düşünceler.

Kaybettiğim şeyler ve bunu ne kadar dilersem dileyeyim asla geri alamayacağım davranışlarım her saniye, her dakika, her an beynimde dönüp duruyor.

Bu acıları hafifletmek, düşüncelerimi azaltmak için hafta içi kendimi işe veriyorum.

Hafta sonları işim daha zor oluyor ama kısmen ona da bir çözüm buldum: Antrenman yapıyorum, biraz daha fazla çalışıyorum ve sonra aynı döngüyü tekrar ediyorum.

Geceleri mahvoluyorum, çünkü düşünceler kafamda dönüp durduğu için uyuyamıyorum.

Öğrenciyken uykusuzluk hastalığına dair bir şeyler öğrenmiştim. Sürrealist şiire dair bir şeyler okumuş, uykusuzluğun beyinde halisünatif etkiler yaratabileceğini, bu etkilerin de günlük hayatta yaratıcılığımızı arttıracağını öğrenmiştim.

Ama benim uykusuzluk hastalığım böyle değil.

Uykusuzluk yüzünden depresif, rahatsız bir hale geldim. Yaratıcılığın değil, umutsuzluğun ve ezilmişliğin kuyusunda dolanıyorum.

Her yatağa girdiğimde, bu duygulardan kaçmanın mümkün olmadığı tokat gibi yüzüme çarpıyor. Başımı yastığa koyduğumda, kendi zihnimden kurtulabilmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, her bir hücrem beni uyanık tutmak için arkamdan iş çevirmeye devam ediyor.

Etrafımdaki bütün potansiyel uyarıcıların farkındayım ve bu uyarıcıların tamamı bana birer Çin işkencesi gibi geliyor.

Sürekli hareket ettiğimden yatak örtüm bir hayvanın acımasız pençelerine maruz kalmış gibi buruşuk ve dağınık duruyor. Ellerimi göğsüme koyup uzanmaya çalışsam, kalp atışlarım korkudan nefesimi kesiyor. Örtünmeden uzansam, sıcaklığı ne olursa olsun odanın havası derimi yakıp iğneliyor. Sıkı giyinsem, ciğerlerimdeki havayı söküp alan ve yatağımı içinde yıkanmaya mahkûm edildiğim durgun bir ter havuzuna dönüştüren yoğun ve bunaltıcı bir kapalı alan korkusu hissediyorum.

Yatağımda bu şekilde kavrulurken, dışarıdan gelen sesleri dinliyorum: Yabancıların bağırışları, arabalar, bir motosiklet, bir bisiklet, rüzgârla hareketlenen yaprakların hışırtıları, bazen de hiçbir şey... Derin bir boşluk...

Bazı geceler sessizlik beni boğuyor. Genellikle gece yarısından sonraki saatlerde yataktan kalkıp giyiniyorum, dışarı çıkıp sokak lambalarının sodyum turuncusu ışığı altında, bir tilki veya kapının eşiğindeki kederli bir adamın yarattığı bulanık karaltılardan başka yaşam belirtisi olmayan yerlerde dolaşıyorum.

Fakat dışarı çıkıp yürümek de beni rahatlatmıyor. Her adımda eve, yatağıma, o boşluk duygusuna ve uykusuzluğa dönüş korkusu içimi kaplıyor.

Her şeyden kötüsü, beynimi tekrar tekrar işgal edecek düşüncelerden korkuyorum.

Düşüncelerim beni gün içinde büyük mücadeleler vererek saklanıp kurtulduğum o karanlık, parlak odalara geri götürüyorlar. Bu gizli saklı yerleri buluyorlar, kapıları kolayca açıyorlar, pencerelerdeki kalasları söküp ışığın karanlık köşelere girmesine neden oluyorlar. Beynimde göz kamaştırıcı bir cinayet sahnesi canlanıyor. Başkahraman Benedict Finch'in berrak, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor; gözlerinde öyle masum bir ifade var ki, neredeyse beni suçluyorlarmış gibi hissediyorum.

Bazen geç saatlerde azıcık dinlenebiliyorum ama derin, rahatlatıcı, dinlendirici bir uyku uyuyamıyor, sadece kısa bir süreliğine düşünmeyi bırakmış oluyorum. Uykularım bile soluklanmama izin vermiyor, sürekli kâbuslar görüyorum.

Uyumuş olsam da olmasam da, sabah kalktığımda daha güne başlamadan kupkuru, kokuşmuş ve yorgunluktan suyu çıkmış bir halde oluyorum. Yastığım gözyaşlarımla yıkanmış, çarşafım terden sırılsıklam olmuş bir halde, uykusuzluğun sadece geceyle gündüzü ayıramayacak bir hale gelmeme değil, dengemi de kaybetmeme neden olduğuna dair derin bir dehşet duygusuyla sabahı karşılıyorum.

Bu olay başıma gelmeden önce ne uykunun yenileyici gücünü ne de paramparça olmuş akıl sağlığının tahrip edici etkilerini anlayabilirdim. Tükenmişliğin insanı bu kadar fazla yaralayacağını, mahvedeceğini hiç düşünmemiştim. Zihnin hiç farkında olmadan sessizce artan ve geri dönüşü olmayan bir biçimde hastalanabileceğini hiç fark etmemiştim.

Bunları birilerine anlatmaya utanıyorum. Uykusuzluk, yaşamım onunla örülmüş gibi sırtıma yapışmış, gece gün-

düz benimle geziyor. Verdiği tükenmişlik duygusu, içtiğim kahveye paslı demir tadı katıyor ve yemek yemenin düşüncesini bile katlanılamaz hale getiriyor. Kalkar kalkmaz sigaraya sarılıyorum. İşe giderken korkuyorum, bisikletimle kaldırım dibinden gidiyorum ve arkamda veya önümde aniden bir araba durduğunda kalçalarımın ağrısına rağmen korkuyla pedallara asılıyorum.

Ofisteki erken toplantıda birisi Baş Komiserim, "İyi misin?" diye soruyor. Başımı evet anlamında sallıyorum ama ter damlalarının saçlarımın arasından aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum. "İyiyim," diyorum. Birisi, "Sen ne düşünüyorsun, Jim?" diye sorana kadar aşağı yukarı on dakika daha direniyorum.

Kendimi kanıtlamak, öne çıkarmak için soruyu cevaplamam gerekiyor. Bir yıl önce olsaydı bunu yapabilirdim. Şimdiyse tükenmez kalemimin ucundaki kırık plastik parçasına bakıyorum. Başımı kaldırıp bana beklentiyle eğilmiş yüzlere bakmam gerekiyor. Bütün düşündüğüm, uykusuzluğun beni ne hale getirdiği ve sağlıklı düşünmemi ne derece önlediği. Panikliyor ve korkunun bir uyuşturucu gibi bedenime yayıldığını hissediyorum; korku damarlarımdan geçiyor, kılcal damarlarıma yayılıyor ve vücudumu kaplıyor. Sessizce dışarı çıkıyorum ve parmaklarım kanayana kadar duvarları yumrukluyorum.

Bu ilk defa olmuyor ama beni psikologa yollamakla ilgili tehditlerini ilk kez yerine getiriyorlar.

Doktorumun adı Francesca Manelli. Seanslara düzenli olarak katılmaz ve onunla işbirliği yapmazsam, Suç Soruşturma Dairesi'nden atılacağımı açıkça söylüyorlar.

Bir ön toplantı yapıyoruz. Doktor benden Benedict Fitch davasıyla ilgili bir rapor yazmamı istiyor. Rapora, itirazlarımı yazarak başlıyorum.

Benedict Finch Davasıyla İlgili Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Komiser JAMES CLEMO tarafından Doktor Francesca Manelli İçin Hazırlanan Rapor

GİZLİ

Öncelikle, hem Doktor Francesca Manelli'ye bu raporu yazmak hem de tedaviye alınmakla ilgili itirazımı belirterek başlayayım. Emniyet Teşkilatı Personel Sağlık Hizmetleri'nin önemli bir sağlık kuruluşu olduğunu düşünmekle beraber, bu servise gelmenin çalışanların veya başka insanların isteğine bağlı olması gerektiğine inanıyorum. Bu itirazımı resmi yollardan da dile getireceğim.

Bu raporun asli olarak, Benedict Fitch davasının araştırılması sırasında meydana gelen olayları kendi bakış açımdan anlatmamı amaçladığını biliyorum. Bu, Dr. Manelli'yle yapacağımız tartışmaların temelini oluşturacağı gibi, davaya dahil olmam ve o sırada beni etkileyen kişisel diğer olaylar neticesinde ortaya çıkan sorunlarla baş etmek için ondan uzun süreli destek almamın yararlı olup olmayacağına dair doktorun bir çıkarım yapmasına yardımcı olacaktır.

Dedektif Emma Zang'la ilgili olanlar ve detaylı kişisel yaşantım da dâhil konuyla ilgili her şeyi anlatmam gerektiğini, böylelikle Dr. Manelli'nin adı geçen dava devam ederken kullandığım karar verme süreçlerimle ve amaçlarımla ilgili bilgi sahibi olabileceğini anlıyorum. Raporum, yazıldığı haliyle Dr. Manelli tarafından değerlendirilecek ve her hafta hazırlayacağım bu raporlar yapacağımız görüşmelerin temelini oluşturacaktır.

Dr. Manelli bu raporun büyük kısmının olayla ilgili benim hatırlayıp aktardıklarımdan, kendisinin uygun gördüğü karşılıklı konuşmalarımızdan ve diğer belgelerden oluşmasını önermiştir.

Raporda yazılanların gizli tutulacağını bilerek yazmayı kabul ediyorum.

Dedektif Komiser James Clemo

ÖNCESİ

1. GÜN

21 Ekim 2012, Pazar

İngiltere'de her 3 dakikada bir çocuğun kaybolduğu bildiriliyor.
www.missingkids.co.uk

Kayıp bir çocuğun yerinin bulunmasında ilk 3 saat en kritik zaman dilimidir.
www.missingkids.com/keyfacts

RACHEL

Eski kocamın adı John. John'un yeni eşinin adı da Katrina. Minyon tipli bir kadın. Her erkeği kendine hayran bırakacak bir güzelliği vardı. Koyu kahverengi saçları dergilerdeki saçlar gibi her zaman canlı ve parlak görünüyordu. Küt kesilmiş saçları peri masallarından fırlamış yüzünü çevrelerken, ağzına ve gözlerine laubali bir hava katıyordu.

John bizi terk etmeden aylar önce hastane servisinde karşılaştığımız zaman, o gözlere hayran olmuştum. Ne kadar yaşam dolu, cıvıl cıvıl olduklarını düşünmüştüm. Etrafa bakarken parıldıyorlardı. Muzip, işveli ve gerçekten de hayranlık uyandırıcıydılar. Fakat John bizi terk ettikten sonra bir laf ebesine ait olduklarını düşündüm. Onlar fırıldak, sinsi ve kendi yuvasını kurmak için başkasınınkileri yıkan birinin gözleriydi.

John, ailemizi Noel'in ertesi günü terk etti. Noel'de bana bir iPad ve Ben'e de yavru köpek hediye etmişti. Yemek soğurken arabasındaki bavullarla beraber gidişini görene kadar, hediyelerinin gerçekten de çok değerli, onun da son derece düşünceli biri olduğunu sanıyordum, Ben ise ne olduğunu anlayamadığı için ağlıyordu. John arabasına binerek gittikten sonra bekâr bir kadın olarak yeni bir hayata

başlamak üzere eve döndüm ve o hediyeler, yaptığı hatanın üstünü örtmek için verdiği dandik şeyler gibi göründü gözüme.

Birkaç gün gerçekten de onlarla eğlendik ama bu John'un istediği anlamda bir eğlence değildi. Noel'den iki gün sonra John iPad'e el koydu, ben ablamın yolladığı Cath Kidson Noel terlikleri çamura bulanana kadar bütün gün şemsiyemin altında, yağmurda titreye titreye durdum, köpek yavrusu da ona çişini yaptırmam gerektiği halde, bıkıp usanmadan bir yaban asmasını topraktan sökmeye çalıştı.

Katrina, John'u Ben kaybolmadan 10 ay önce tavlamıştı. Mükemmel bir plan yaptığını düşündüm: Eşimi Cezbetme ve Çalma Harekâtı. Bu ilişkiye nasıl başladıklarını bilmiyordum ama bana daha çok bir tıbbi dram komplosu gibi geldi. Eşim aslında bir pediatri cerrahı danışmanıydı, kadın da yeni mezun bir diyetisyen.

Onları bir hasta yatağının yanında hayal ettim. Gözleri birbirine kilitlenmiş ve elleri kenetlenmiş. Basit bir flört yavaştan daha ciddi yerlere kayıyor ve kadın kendini, evinde düşünecek bir çocuğu olmayan birisinin yapabileceği gibi kayıtsız şartsız eşime sunuyordu. Eşim o dönemde kafayı işlerine takmıştı. Bu yüzden de işin çoğunu kadının hallettiğini, böylece eşimi daha kolay baştan çıkardığını düşünüyordum.

Bu konuda büyük bir kuyruk acısı hissediyordum. John'la ilişkiye başlayana kadar çok dikkatli davranmıştım ve bu ilişkinin sonsuza kadar süreceğini düşünüyordum. İlişkimizin hayal ettiğimden çok daha farklı bir şekilde sonlanacağı hiç aklıma gelmemişti o zamanlar, şimdiyse ne kadar da toymuşum diyorum.

John'un benim gibi düşündüğünü, yaşadığımız problemleri normal ve halledilebilir şeyler gibi gördüğünü zannediyordum ama yanılmışım. Aslında her şeyi içine atmış

ve dayanamayacak hale geldiği zaman da, çareyi bizi bırakıp kaçmakta bulmuştu.

Ablamı arayıp bizi terk ettiğini söylediğim zaman, "Seni terk edeceğini hiç mi düşünmedin?" diye sordu. Ses tonundan, bunu hiç düşünmemiş olmama inanamadığı anlaşılıyordu. Sonra da suçlu benmişim gibi, "Ona yeterli ilgiyi gösterdiğinden emin misin?" diye sordu. Telefonu kapattım. Arkadaşım Laura, "John'un son zamanlarda sana soğuk davrandığını fark etmiştim ama bu işi aranızda halledebileceğinizi düşünmüştüm," dedi.

Laura, hemşirelik fakültesinden beri en yakın arkadaşımdı. O da benim gibi, lazımlıklarla ve beden sıvılarıyla uğraşmak istememişti. Bölümü bıraktı ve gazeteciliğe geçti. John'la ilişkimizi baştan sona bütün detaylarıyla biliyordu. Dikkatli ve açık sözlü biriydi. Kullandığı 'soğuk' kelimesi, beynime bir şimşek gibi çakıldı. Dürüst olmak gerekirse öyle olduğunu hiç fark etmemiştim. Bakmanız gereken bir çocuğunuz varken kariyer çabasına girdiğinizde, bazı şeyleri gözden kaçırıyordunuz.

Ayrılık beni gerçekten de mahvetti, bunu itiraf etmem gerek. Ben kaybolduğu zaman hâlâ eşim için ağlıyordum. Yalnızlığa on ayda ayak uydurabiliyorsunuz ama yaralarınızı sarmak çok daha uzun sürüyor.

John oraya taşındıktan sonra Katrina'nın evine sadece bir kere gittim. Evi bulmak zor olmadı. Zili çaldım, Katrina kapıyı açınca da ona patladım. Onu yuva yıkmakla suçladım, hatta daha kötü şeyler de söylemiş olabilirim. John orada değildi ama evde Katrina'nın arkadaşları vardı. Sesimiz yükselince üç arkadaşı da kapıya geldi, şaşkınlıktan ağızları bir karış açık kalmıştı. Gösteriye eksiksiz şekilde hazırlanmış bir Yunan korosu gibi, hep bir ağızdan hoşnutsuzluklarını dile getirdiler. Ellerinde beyaz şarap kadehleriyle, nasıl kudurduğumu seyrettiler. Çok nazik

olduğum söylenemezdi, zaten özür dilemek de aklımın ucundan geçmedi.

Kocam şu küçük, laubali lafebesi tarafından ayartılabildiğine göre, neye benzediğimi merak ediyor olabilirsiniz. Eğer basın toplantısının görüntülerini izlediyseniz, bu konuda zaten bir fikir sahibisinizdir. Gerçi toplantıda pek derli toplu göründüğümü söyleyemem.

Saçlarımın, ablamın bütün çabalarına rağmen dağınık ve bakımsız olduğunu görmüşsünüzdür. Cadı saçı gibiydiler. Normal zamanlarda, en güzel görünen yerimin saçlarım olduğunu söylesem bana inanır mıydınız? Omuzlarımdan dökülen uzun, koyu sarı saçlarım var. Bence saçlarım gözünüze hoş görünebilir.

Gözlerimi kesinlikle fark edersiniz. Gerçi sürekli tekrarlanan yakın çekimlerde birer kan çanağı gibi görünüyorlardı; umutsuz, çaresiz, kıpkırmızı ve ağlamaktan şişmiş gözler. Gözlerimin normalde güzel olduklarını söyleyebilirim. Büyük, yeşil gözlerim var. Eskiden, açık renkli ve pürüzsüz tenimi daha çok açığa çıkardıklarını düşünürdüm.

Asıl görmenizi umduğum şey, burnumun üstünde bulunan çiller. Onları fark ettiniz mi? Aynılarından Ben'de de vardır ve benden ona miras olarak kalan çilleri görmek beni her zaman mutlu eder.

***

Ben kaybolduğu zaman yalnızca Katrina'yla ilgili şeyler düşündüğümü sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Olayın olduğu günün öğle vaktinde, Ben'le beraber ormanda köpeği gezdiriyorduk. Günlerden pazardı ve biz arabaya atlayıp Bristol sınırlarından çıkmış, Clifton Asma Köprüsü'nden karşıya geçmiştik.

Ben'le beraber, çamurlu kıyıları olan Avon Irmağı'nda yer alan Avon Boğazı'nın üzerindeki köprüden geçerken,

kahverengi bir renk almış ırmağın yatağından taştığını görebiliyorduk. Boğaz, şehirle kır arasında bir sınır oluşturuyordu. Irmağın bir yanında yüksek binalarla dolu şehir, diğer tarafında da suyun kenarına kadar uzanan dik yamaçları kaplayan, sık ağaçlı, çok büyük bir orman yer alıyordu.

Köprüyü geçtikten sonra arabayı park edip ormana girmemiz beş dakikamızı almadı. Güzel bir sonbahar öğleniydi. Yürürken ormanın kokusunu, sesini ve manzarasını içime çekiyordum.

Ben fotoğrafçıyım. Bu mesleği Ben doğduktan sonra seçtim. Hemşirelik kariyerimi hiç düşünmeden bıraktım. Fotoğraf benim için bir eğlence ve tutkuydu. Her zaman ışığı seyreder, güzel bir fotoğraf çekebilmek için onu nasıl kullanacağımı hesaplamaya çalışırdım. O gün yürüyüş yaparken manzaranın ve ışığın durumun nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Saat iyice geç olmuştu. Işık yeterli olmasa da etrafımızdaki ağaçlar ve yapraklar rengârenk, parlak bir uyum içindeydi. Biz yürürken yapraklar ağaçlardan yere düşüyordu. Hiç itiraz etmeden onları aylardır taşıyan ve besleyen dallardan ayrılıyorlar, orman yüzeyindeki renk cümbüşüne katılıyorlardı. Yürüyüş sırasında, mevsim geçişinin izlerini net bir biçimde görebiliyorduk.

Tabii ki köpekle Ben bunlara çok dikkat etmiyorlardı. Ben fotoğrafları kafama işlerken onlar koşuyor, kaçıyor, saklanıyor, oyunlar oynuyorlardı. Ben'in üzerinde kırmızı bir yağmurluk vardı. Önce yolun aşağısından, sonra ağaçların arasından geçtiğini gördüm. Skittle da onun yanındaydı.

Ben ağaçların kovuklarına çomaklar saplıyor, eğilip dokunmaması gerektiğini bildiği mantarları inceliyordu.

Gözlerini kapatıp yürüyerek bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir ara, "Sanırım çamura battım anne," dedi. Ayakları çamura saplanmıştı ve bir ayağı tehlikeli bir şekilde havada duruyordu. Ona yardım ettim ve ayağını çamurdan çıkardım. Yürümeye devam ettik. Sonra kapalı bir çam kozalağı buldu ve bana gösterdi. Sonra da, "Yağmur yağacak," dedi. "Havaya baksana."

O gün çok şeker görünüyordu. Henüz sekiz yaşındaydı. Buğday sarısı saçları dağılmıştı, yanakları soğuktan ve koşturmaktan al al olmuştu. Berrak, masmavi gözleri safir gibi parlıyordu. Teni çiller hariç kusursuz ve tertemizdi, gülüşüyse bu dünyada görmeyi en çok sevdiğim şeydi. O güldükçe içimi sonsuz bir sevinç kaplıyordu. Boyu benimkinin üçte ikisi kadardı; elimi yürürken omzuna koyabilmem, elini tutabilmem için en ideal boydaydı. Okul dışında elini tuttuğum zaman hâlâ mutlu oluyordu.

O gün çok mutlu olduğunu çocuklara özgü saf bir tavırla gösteriyordu. Bu, onun kadar beni de mutlu ediyordu. John'un bizi terk etmesinden sonraki on ay boyunca çok zor günler yaşamıştık. Galiba onu ve Katrina'yı gereğinden fazla düşünüyordum. Kendimi yalnızca oğlumla beraberken iyi hissediyordum. İtiraf edeyim ki, oğlumla nadiren birlikte vakit geçirebiliyorduk ve ormanda geçirdiğimiz o gün, mutlu olduğum nadir zamanlardan biriydi.

***

Saat dört buçuğa doğru soğuk iyice ısırmaya başlamıştı. Artık eve dönme vaktinin geldiğini söyledim ama Ben itiraz etti.

"Salıncağa gidebilir miyim? Lütfen."

"Tamam," dedim. Hava tam olarak kararmadan arabaya dönecek kadar zamanımız vardı.

"Önden koşabilir miyim?" dedi.

İşte bunu sorduğu an hiç aklımdan çıkmıyor, fakat siz beni verdiğim cevap için yargılamadan önce bir soru sormak istiyorum. Çocuğunuza hem annelik hem de babalık yapmak zorunda kalsaydınız ne yapardınız? Ben terk edilmiş bir ebeveyndim. Annelik içgüdüm açıktı: Çocuğumu her şeyden, her türlü tehlikeden korumalıydım. Anne yüreğimden şunlar geçiyordu: *Hayır, gidemezsin. Çok küçüksün. Seni salıncağa ben götürmek, her adımını seyretmek istiyorum.* Ancak babası olmadığı için, onun görevini de ben yapmak zorundaydım. Annelik içgüdüsünün yanında, babalık içgüdüsüne sahip olmak da benim görevimdi. İçimdeki baba sesi de önden gitmesinin Ben'in cesaretinin artmasına, kendini daha özgür hissetmesine, yaşamı kendiliğinden keşfetmesine yardımcı olacağını söylüyordu. O anda kendimi şunları söylerken hayal ettim: *Tabii gidebilirsin! Hadi koş!*

Fakat konuşmamız biraz farklı şekilde devam etti.

"Önden gidebilir miyim?"

"Bilmiyorum Ben."

Ben 'e' harfini uzata uzata, "Anne lütfeeeeeen," dedi.

"Yolu biliyor musun?"

"Evet!"

"Emin misin?"

"Bu her zaman yaptığımız bir şey."

Haklıydı. Bunu daha önce de yapmıştık.

"Tamam. Ama eğer yolunu kaybeder de nerede olduğunu bilemezsen, ana patikada beni bekle."

"Tamam," dedikten sonra koşa koşa patikadan aşağı doğru gitti ve gözden kayboldu. Skittle da o sırada Ben'in peşinden koşuyordu.

"Ben!" diye bağırdım. "Yolu gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Tam da kafasında yapacak çok daha önemli işleri olduğu için sizi dinlemeyen ama dinliyormuş gibi yapan bir

çocuğun umarsızlığıyla, "Evet!" diye bağırdı tekrar. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Bu onu son görüşüm oldu.

***

Patikadan aşağı doğru yürürken, ablamdan gelen sesli mesajı dinledim. Mesajı öğle arasında bırakmıştı.

"Merhaba, benim. Blog için çekilen Noel fotoğrafı hakkında konuşmak için beni arayabilir misin? Costwold Yemek Festivali'ndeyim ve seninle konuşmam gereken milyonlarca şey dönüyor kafamda, bu yüzden hafta sonu gelip gelmeyeceğini öğrenmem lazım. Daha önce konuştuğumuzda gelip benim evde kalırsın demiştik ama onun yerine bizim sayfiyeye gidip şöyle birkaç değişiklik yapalım diyorum, ne dersin? Kızlar Simon'la kalacaklar, işleri var, o yüzden baş başa olacağız. Bu arada ben bu gece orada kalıyorum, bana cep telefonumdan ulaşamazsan oranın telefonundan ara. Ben'e sevgiler. Hoşça kal."

Ablamın 'Ketçap ve Krema' adında çok güzel bir yemek blogu vardı. Blogun adı kızının en sevdiği yemekten esinlenmişti. Dört kızı vardı, hepsi de koyu kahverengi gözleri, simsiyah saçları ve inatçı mizaçlarıyla babalarına çekmişlerdi. Ablamın çocukları kendisi doğurmuş olmasa, neredeyse ona ait olmadıklarını düşüneceğini söyler, hatta arada bir bunun şakasını yapardı. İtiraf etmeliyim ki, bazen ablamın kendi çocuklarını pek de tanımadığını düşünüyordum, çünkü çoğu zaman anneleri için bile akıl sır erdirilemez bir grup olup çıkıyorlardı.

Kızların yaşları birbirine epey yakındı. Dördü de Ben'den büyüktüler. Ben'in dâhil olmayı asla başaramadığı mini bir kabile oluşturmuşlardı. Ben onlara her zaman ihtiyatla yaklaşırdı çünkü kızlar ona bir oyuncakmış gibi davranıyorlardı.

Nicky de tam onlara göre bir anneydi gerçi. Kızların her dakikalarını planlıyor, böylece onları sürekli meşgul edebiliyordu. Hayatları o kadar sıkı bir rutin içinde geçiyordu ki, bazen bu kapkara saçlı kızların anneleri olmadan gerçek hayata ayak uydurup uyduramayacaklarını merak etmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Nicky, blogunda en müşkülpesent insanların bile hep beraber oturup keyifle yiyebilecekleri sağlıklı yemek tarifleri olduğunu iddia ettiği şeyler paylaşırdı. Bu işe başladığı zaman bunun çok boş ve aptalca olduğunu düşünmüştüm ama blog zaman içinde epey popüler olmayı başardı. Ne zaman bir gazete en iyi on yemek veya aile blogu listesi verecek olsa, Nicky'nin blogu her zaman o listelerde yer alıyordu.

Ablam çok nitelikli bir aşçıydı ve tariflerini geniş bir aileye bakmakla ilgili verdiği eğlenceli tavsiyelerle harmanlayarak, okuması zevkli yazılar yazıyordu. Yazıları bana hitap etmiyordu, çünkü gereğinden fazla yapmacık ve tuhaf olduklarını düşünüyordum ama yine de pek çok kadının ilgisini çekiyordu ve bu kadınlar ablamı bir idol haline getirmişlerdi.

Kendisini aradım ve ona bir sesli mesaj bıraktım: "Evet, cumartesi sabahı gelip pazar öğleden sonra dönmeyi düşünüyoruz. Gelirken bir şeyler getirmemi ister misin?"

Tabii bunu yalnızca kibarlık olsun diye sormuştum. Benden hiçbir şey istemeyeceğini biliyordum. Ablam her zaman harika bir ev sahibi olmakla övünürdü.

Uzun süre kalmamak da benim tercihimdi. Nicky'nin evini ziyaret etmem gerektiğinde sadece bir gece kalacağıma dair kendi kendime söz veriyordum, çünkü onun ailemdeki tek insan olmasına, Ben'in kuzenlerini tanıması gerektiğini düşünmeme ve onu ziyaret etmeyi bir görev gibi görmeme rağmen, bu ziyaretleri dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Salisbury'nin hemen dışındaki evleri her zaman düzenli olan, geleneksel ve gürültülü bir İngiliz eviydi. Orada bir geceden fazla kalmak kapalı alan fobimi tetikliyordu. Oradayken her şey üzerime geliyordu. Becerikli Nicky'nin dört bir yana koşturması, kocasının elinde bir şarap kadehiyle sürekli bir şeyler anlatması, kızların münakaşaları, birbirleriyle dalaşmaları, ablamın arkasından el hareketleri yapmaları, babalarını parmaklarında oynatmaları... Bütün bunlar, oğlumla Bristol'daki küçücük evimizde yaşadığım o sessiz, sakin hayata çok tersti.

Her ne kadar Nicky'nin ailesiyle uğraşmak zorunda kalmayacak olsam bile sayfiyedeki bu evin iyi bir tatil mekânı olmadığı kesindi. Bu ev Nicky'yle bana, bizi büyüten Esther teyzemizden kalmıştı; çok küçük ve karanlıktı, ayrıca içinde kötü anılarım vardı. Bana kalsa yıllar önce satardım, parası da işime yarardı ama Nicky vicdan azabı yüzünden oraya çok bağlıydı ve Simon'la beraber evin bütün masraflarını karşılıyorlardı. Sanırım benim orası için herhangi bir şekilde para vermeme de izin vermezlerdi. Nicky beni orada daha fazla vakit geçirmem için ikna etmeye çalışıyordu ama yapamıyordum, orada kendimi garip, sanki bir şekilde doğru dürüst büyümemiş, ergenlikten hâlâ sıyrılamamış biri gibi hissediyordum.

Telefonu tekrar cebime attım. Salıncağa doğru giden yola girmiştim. Ben orada değildi, herhalde önden gitmiştir diye farz ettim. Cıvık çamura basıp çalıları ayağımla iterek yürüdüm. Salıncağın bulunduğu açıklığa gelince Ben'in zaferini görecek olmanın mutluluğuyla etrafa gülümseyerek bakınıyordum.

Fakat ortada ne Ben ne de Skittle vardı. Salıncak ağır ağır bir sağa bir sola sallanıyordu. Açıklığı daha iyi görebilmek için biraz ilerledikten sonra, "Ben!" diye bağırdım. Cevap vermedi. Biraz panikledim ama sonra kendi

kendime *sakin ol*, dedim. Azıcık istediği gibi davranmasına izin vermiştim ve şimdi gereksiz bir endişeyle bu durumu mahvetmemem gerekiyordu. Muhtemelen Skittle'la beraber bir ağacın arkasında saklanıyordu, oyunbozanlık yapmamam lazımdı.

Etrafa bakındım. Salıncağın bulunduğu açıklık çok büyük değildi, ancak bir tenis kortunun yarısı kadar vardı. Bir tarafında cılız çalılıklar olsa da etraf genelde sık ağaçlarla kaplıydı, bu da görüş mesafemi kısıtlıyordu. Işık kırılıyor, etrafa yayılıyor, güçsüz düşüyordu. Ortada yaşlı bir kayın ağacı vardı, salıncak onun bir dalına kurulmuştu. Bir an, Ben'in tam da bu ağacın kalın gövdesinin ardında saklandığını düşündüm.

Ben'in oyununu sürdürerek, açıklığa doğru yavaş adımlarla yürüdüm.

"Hmm," dedim duyması için ağaca doğru bağırarak, "Acaba Ben nereye kaçtı? Burada buluşacağımızı sanıyordum ama gelmemiş, köpeği de yok. Neredeler acaba?"

Durdum ve kendini ele verecek mi diye beklemeye başladım. Ses çıkmadı. Bir ayağımın ucunu hafifçe suya değdirerek, "Belki de eve tek başına gitmiştir," diye devam ettim. Salıncak sallantısı durmak üzereydi. "Belki de," dedim tekrar bağırarak, "ormanda tek başına yeni bir hayata başlamıştır. Ne yapalım, ben de eve gider, tek başıma ballı tost yerim, sonra da tek başıma *Doctor Who*'yu seyrederim."

Yine cevap gelmeyince, kaygı yüreğimi tekrar sarmaya başladı. Böyle konuşmaya başladığım zaman hep ortaya çıkar, oyuna son verirdi ama bu sefer gerçekten iyi oynuyordu. Tahammül sınırlarımı zorladığını düşünüp kendi kendime sakin olmam gerektiğini söyledim. "İyi o zaman, Ben ormanda tek başına yaşamaya karar verdiyse, ben de eve gider eşyalarını birilerine veririm, başkaları alır," dedim.

Yosunla kaplı bir kütüğe oturdum, sakin ve kendinden emin görünmek istiyordum. Sonra asıl kartımı oynadım: "Tombul Ayıcık'ı kim almak isteyecek merak ediyorum." Tombul Ayıcık onun en sevdiği oyuncağıydı. Büyükannesi ve büyükbabası o oyuncağı Ben bebekken almışlardı.

Ortaya çıkar diye hafifçe gülerek, yarı kızgın bir halde beklemeye başladım ama etraf sessizdi. Sanki ağaçlar bile nefeslerini tutmuşlardı. O sessizlikte, dalları takip eden gözlerim gökyüzüyle birleşti. Karanlık, alevlerin bir kâğıt parçasının kenarlarını yavaşça yakıp kül etmesi gibi, gökyüzüne kararlılıkla yayılıyordu.

O anda Ben'in kaybolduğunu anladım.

Ağacın yanına koştum, gövdesini kaplayan kabuğu parmaklarımla tutup etrafında birkaç kez dolandım. "Ben! Ben! Beeeeeeen!" diye seslendim ama cevap gelmedi. Defalarca bağırdım, çağırdım, sonra pür dikkat etrafı dinleyerek bir ses duymayı bekledim. Midemde her geçen saniye daha da yoğunlaşan, her geçen saniye vücuduma daha da yayılan bir korku oluştu.

Sonra bir ses, çalılıkların arasından koşan birinin sesini duydum. Alnıma çarpan dalları umursamadan o tarafa doğru hızla koşmaya başladım.

"Ben! Buradayım!" diye bağırdım, Cevap gelmedi ama ses yaklaşıyordu. "Geliyorum bebeğim!" dedim. İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Koşarken, onu görebilmek için bir yandan da ormanı tarıyordum. Sesin tam olarak nereden geldiğini anlamak güçtü. Ses ağaçlardan yankılandığı için kafam karışıyordu. Ağaçların arasından yanıma bir şeyler atladı.

Bu bir köpekti. Beni görünce mutlu olmuştu. Kendini sevdirmek için ayağımın dibinde zıplamaya başladı. Kocamandı, büyük ve kırmızı dili ağzından sarkıyordu. Birkaç adım ötesinde, ağaçların arasından bir kadın çıktı.

Kadın, "Kusura bakmayın, hanımefendi," dedi. "Size zarar vermez, dost canlısıdır."

"Ah, Tanrım," dedim. Sonra da ellerimi ağzıma yaklaştırıp, "Ben!" diye tekrar seslendim. Bu sefer o kadar fazla bağırmıştım ki, nefes aldığım zaman ciğerlerimin yırtılacağını zannettim.

"Köpeğinizi mi kaybettiniz? Bu tarafta olsaydı karşılaşırdık. Alnınız kanıyor, farkında mısınız? İyi misiniz? Bir dakika bekleyin."

Kadın, ceketinin cebinden bir peçete çıkarıp bana uzattı. İhtiyar bir kadındı, kenarları alnının üstüne düşen deri bir şapka takıyordu. Bana bakarken alnı endişeyle kırıştı. Nefes alıp verirken zorlanıyordu. Peçeteyi almak yerine kadına tutundum. Parmaklarımı dolgulu montuna batırarak kolunu sıktığımda irkildi.

"Hayır," dedim, "köpeğimi değil, oğlumu kaybettim."

Bunu söylerken alnımdan bir damla kan süzüldüğünü hissettim.

İşte her şey böyle başladı.

•••

Ben'i beraber aramaya başladık. Salıncağın etrafına baktık, sonra da patikaya doğru yöneldik. Her yeri iyice arayabilmek için, otoparkta buluşmak üzere ters yönlere gittik.

Sakin değildim, hiç sakin değildim. Korkudan içim eriyordu. Biz aradıkça karanlık bastırıyor, ağaçlar şekil değiştiriyordu. Önce ağaçların araları zifiri karanlığa büründü, ardından da patika karanlık bir mağaraya dönüştü. Rüzgârla savrulan yapraklar etrafımda konfetiler gibi havalanmaya başladı.

Defalarca seslenip sonra da bir yanıt gelecek mi diye kulak kabartıyor, bir yandan da ağaçlardan, dallardan gelen sesleri ayırt etmeye çalışıyordum. Bir dal kırıldı. Bir kuş

havlar gibi yüksek sesle öttü, bir diğeri ise ona cevap verdi. Yükseklerden bir uçak geçiyordu.

Aralarında en çok ses çıkaran bendim: Nefesim, çamurlar arasında sürünen botlarım... Hatta kalp atışlarım bile duyulabiliyordu.

Ama Ben'in veya Skittle'ın sesini hiçbir yerde duyamadım.

Oğlumun kırmızı, parlak yağmurluğunu hiçbir yerde bulamadım.

***

Otoparka vardığım zaman, kendimi kaybettim. Bitişikteki sahada futbol oynayan çocuk takımı ve taraftarları dışarı çıktığı için, etrafta bir sürü aile, bir o kadar da araba vardı. Bir roleplay* ekibinin üyeleri aylak aylak bir köşede dikiliyor, üzerlerinde tuhaf kostümleriyle arabalarına piknik çantalarını ve oyuncak silahlarını yüklüyorlardı. Ormanda sıradan bir pazar gününün müdavimleriydiler.

Erkek çocuklara dikkatle baktım. Çoğu kırmızı giymişti. Belki de Ben içlerine karışmıştır diye aralarında koşmaya, omuzlarından çekip yüzlerine bakmaya başladım. Adını söyledim, kırmızı yağmurluklu bir çocuk görüp görmediklerini sordum. Sonra elime dokunan birileri beni durdurdu.

"Rachel!"

Koluma dokunan kişi, Ben'in en yakın arkadaşı Finn'in bekâr babası, Peter Armstrong'du. Finn ise çamura bulanmış bir formayla babasının arkasında dikilmiş, elindeki portakalı emiyordu.

"Ne oldu?"

Ona her şeyi anlattım.

"Hemen polise haber verelim," dedi.

* Rol yapma oyunu.

Polisi aradı. Yanındaydım. Titriyordum. Duyduklarıma inanmıyordum ama hepsi gerçekti ve bizim başımıza gelmişti.

Sonra Peter insanları bir araya topladı. Bazı aileleri çocukların yanında bıraktı, diğerlerini de aramaya katılmaları için organize etti.

"Beş dakika sonra ayrılıyoruz," dedi.

Beklerken yağmur yağmaya başladı. Peter titrediğimi görünce bana sarıldı.

"Halledeceğiz," dedi, "onu bulacağız."

O halde bir süre durduktan sonra köpekli ihtiyar yaşlı kadın geldi; yine nefes nefese kalmıştı. Beni görünce yüzü asıldı.

"Çok üzgünüm, bu saate kadar onu bulacağından emindim," dedi. Elimden tuttu, yanımda olduğunu göstermek istiyordu.

"Yardım çağırdınız mı? Karanlık bastırıyor, tek başınıza yapamazsınız," dedi.

***

Çok geçmeden hava iyice karardı. Ağaçlar şeklini yitirdi ve katlanılmaz birer düşman gibi görünmeye başladı. Biri yanında getirdiği el fenerini yaktı. Futbol maçı izlemeye gelmiş aileler, tuhaf kılıklı oyuncular ve esnek kumaştan yapılmış kıyafetiyle olanları izleyen bir bisikletliden oluşan uyumsuz bir tayfa oluşturuyorduk. Suratlarımız asıktı, her birimiz Ben'in kaybolduğunun farkındaydık ama geri döneceğine dair birazcık da olsa umudumuz vardı.

Peter herkese Ben'i tarif etmeye başladı: "Kırmızı bir yağmurluk, ışıklı mavi bir ayakkabı, kot pantolon giyiyor, buğday sarısı saçları, mavi gözleri var. Yanındaki köpek ise siyah beyaz bir av köpeği, adı da Skittle. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Yoktu. İki gruba ayrıldık ve her birimiz patikadan zıt yönlere ilerlemeye başladık, Peter bir gruba öncülük ediyordu, bense diğerine.

Orman bizi yutan kapkara bir canavar gibiydi. On dakika geçmeden yağmur şiddetini artırdı. Dakikalar geçmeden baştan aşağı sırılsıklam olduk. Sağda solda su birikintileri oluşmaya başladı. Yavaşladık ama seslenmeye devam ediyor, belki bir şeyler görebiliriz diye meşalelerimizle sağı solu tarıyorduk.

Her geçen saniyeyle birlikte karanlık üstümüze kâbus gibi çöktü ve içimdeki korku, patlamaya hazır bir volkan gibi beni sardı.

***

Yirmi dakika sonra telefonum titredi. Peter'dan mesaj vardı:

"Otoparkta buluşalım."

Umudum kabardı. Koşmaya başladım, hızlı, daha hızlı, daha da hızlı... Otoparka geldiğimde, aniden durmak zorunda kaldım. Yoğun bir ışık cümbüşü gözlerimi kamaştırmıştı. Ellerimle gözlerimi kapadım.

"Rachel Jenner siz misiniz?"

"Evet."

"Ben Sarah Banks, Nailsea Polis Karakolu'ndan. Sanırım oğlunuz kaybolmuş. İzine rastladınız mı?"

"Hayır."

"Hiçbir iz yok mu?"

Kafamı iki yana salladım. Biri arkamızdan seslendi. Peter, kucağındaki Skittle'la birlikte ağaçların arasından çıkageldi ve köpeği kibarca yere bıraktı. Skittle'ın arka ayaklarından biri tuhaf bir biçimde bükülmüştü. Beni görünce biraz inledi, sonra burnunu avucuma dayadı.

"Ben nerede?" diye sordum.

Peter kafasını salladı. "Köpek patikada önümüze atladı, nereden geldiğini göremedik."

O âna dair hatırladıklarım yalnızca karmakarışık sesler ve duygulardan ibaret. Yağmur suları yüzümden akıyordu, dizlerimin üzerine çöktüm; etraftakilerin mırıldanmaları, köpeğin hafif hafif nefes alış-verişleri, rüzgârın vahşi çığlıkları ve çocukların bulunduğu arabadan gelen o baygın pop müziğin sesini hatırlıyorum.

Sonra memure Banks'in yardım istemek için yaptığı telsiz anonsu, bütün sesleri yararak kulaklarıma ulaştı.

***

Peter köpeği veterinere götürdü. Polis memuresi Banks, ormana girmemize izin vermiyordu. Kendisini gencecik gösteren vücut hatları ve küçük beyaz dişleriyle pek yetkili biri gibi durmuyordu ama son derece sert bakıyordu.

Arabama gittiğimizde sorguya başladı. "Burada ne yapıyordunuz? Onu en son nerede gördünüz?"

Olanları anlatırken not aldı.

John'u aradım. Telefonu açtığı zaman ağlamaya başladım. Banks telefonu nazikçe elimden alıp gerçekten oğlumun babası olup olmadığını anlamak için onunla konuştu. Sonra da Ben'in kaybolduğunu, acilen oraya gelmesi gerektiğini söyledi.

Nicky'yi aradım. Önce telefonu açmadı ama hemen sonra beni geri aradı.

"Ben kayboldu," dedim.

"Ne?"

"Ben kayboldu."

"Kayboldu mu? Nerede?"

Her şeyi anlattım. Tek başına koşmasına izin verdiğimi, suçun bende olduğunu da anlattım. Soğukkanlı davrandı.

"Polisi aradın mı? Aramaları için insan topladın mı? Polisle konuşabilir miyim?"

"Arama köpekleri getirecekler ama hava karardı. Sabaha kadar hiçbir şey yapamayacaklarını söylüyorlar."

"Onlarla konuşabilir miyim?"

"Faydası olmaz ki."

"Yine de konuşmak istiyorum."

"Ellerinden geleni yapıyorlar."

"Yanına geleyim mi?"

Gelmek istemesini takdir ettim. Ablamın karanlıkta araba kullanmayı sevmediğini biliyordum. Hayatta olduğu gibi araba kullanırken de çok gergin ve tutucu olurdu. Çocukluğumuzu geçirdiğimiz o sayfiye evine giden yollar gündüzleri bile tekinsizdi. Wiltshire kırsalının ücra köşesinde, geniş ormanın kıyısında yer alan o eve sadece derin hendekler ve uzun çalılıkların etrafından dolaşan dar patikalardan ulaşabilirdik.

"Hayır, gerek yok. Teşekkür ederim. John geliyor."

"Herhangi bir şey olursa mutlaka ara, ne olursa!"

"Peki."

"Telefonun başında bekliyorum."

"Tamam."

"Orada yağmur yağıyor mu?"

"Evet. Hava çok soğuk, üzerinde bir yağmurlukla pamuklu bir tişört vardı."

Ben kazak giymekten nefret ederdi. Bu sabah ormana gelmeden ona bir tane giydirmiştim ama arabadan inmeden önce çıkarmıştı.

"Çok sıcakladım anne," demişti. "Çok sıcakladım..."

Arka koltukta duran kazağı kucağıma aldım, kokladım, kokladım... Üzerinde oğlumun kokusu kalmıştı.

Nicky hâlâ konuşuyor, beni umutlandırmaya çalışıyordu. Endişeli olduğu zamanlarda bile bunu yapardı.

"Merak etme. Onu bulacaklar. Çok fazla uzaklaşmış olamaz. Çocuk bu, fazla dayanamaz."

"Beni otoparkta tutuyorlar, çıkıp aramama izin vermiyorlar."

"Haklılar. Ormanda kendine zarar verebilirsin."

"Ben'in uyku vakti geldi," dedim.

Derin bir nefes aldı. Yüzündeki endişeli ifadeyi, tırnaklarını nasıl kemirdiğini adeta görebiliyordum. Endişelendiği zaman ne hale geldiğini iyi biliyordum. Çocukluğumuzdan beri beraberdik sonuçta. Bir kez daha, "Meraklanma, onu bulacaklar," dedi ama bunun sadece kelimelerden ibaret olduğunu ikimiz de biliyorduk.

***

Polis memuresi Banks, John gelir gelmez onunla konuşmaya başladı. Jim'in arabasının önünde duruyorlardı. Yağmur insafsızca yağmaya devam ediyordu. Yanlarındaki ağaç onları az da olsa koruyordu. Arabanın ışıklarından dolayı ağacın yaprakları başlarının üstünde altın birer taç gibi parlıyordu.

John, memure Banks'i dikkatle dinliyordu. Gergin ve endişeliydi. Islak kum rengindeki saçları yağmurdan siyaha dönmüş ve kayaya oyulmuş bir heykele benzeyen yüzünün etrafına yayılmıştı.

Memure Banks, "Müfettişle konuştum," dedi. "Buraya geliyor."

John başıyla onayladı, bana baktı, sonra gözlerini çabucak kaçırdı. Boyun kasları gerilmişti.

Polis memuresi, "Dedektifin gelmesi güzel. Demek ki bu işi ciddiye alıyorlar," dedi.

Neden ciddiye almasınlar? diye düşündüm. *Bir çocuğun kaybolmasını neden ciddiye almasınlar?* John'a doğru yürüdüm. Aslında bana sarılsın istiyordum ama bunu yapacağını sanmıyordum.

"Önden tek başına gitmesine izin mi verdin?" diye sordu. Sesinde suçlayıcı, iğneleyici bir şeyler vardı.

"Özür dilerim," dedim. "Çok üzgünüm."

Ona açıklama yapmanın bir anlamı yoktu. Olan olmuştu. Bunun pişmanlığını sonsuza kadar yaşayacaktım.

Memure Banks, "Şimdi bunların sırası değil. Yapacağımız en doğru iş, Ben'i aramaya odaklanmaktır. Birilerini suçlamak, tartışmak Ben'e fayda sağlamaz," dedi.

John, polisin haklı olduğunu anladı. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu Kendinden geçmişti, olanlara inanamıyordu. Oğlum kaybolduktan sonra ben ne hissettiysem, o da aynılarını hissediyordu. Memure Banks'e üst üste sorular sordu ama sonunda, yapılabilecek her şeyin yapıldığına ve hâlâ yapılmakta olduğuna ikna oldu.

Arkasında durup memure Banks'in onu teselli etmesini seyrederken, John'u en son on ay önce gülerken gördüğümü hatırladım ve bir daha gülüp gülmeyeceğini merak ettim.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır.

Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

Bu belge, Dedektif Komiser Clemo'nun katıldığı psikoterapi seansının tam metnidir. Terapiden önce yalnızca bir kere, kısa süreliğine görüşmüş, yazmasını istediğim rapor ve yaşadıkları hakkında kısaca konuşmuştuk.

Tahmin edileceği gibi, terapiye karşı çıkan tutumu nedeniyle, Dedektif Komiser Clemo'nun Benedict Fitch davasıyla ilgili kişisel ve duygusal deneyimlerine dair bu aşamada, yazdıklarında ve belgelerde bazı boşluklar vardı. Kaset çözümlemeleri bir şekilde bu boşlukları doldurmaktadır. Bu terapide önceliğim Dedektif Komiser Clemo'nun güvenini kazanmak oldu.

Dedektif Komiser Clemo, terapinin polis merkezinde tahsis edilen odada değil de Clifton'daki özel muayenehanemde olmasını tercih etti.

Dr. Francesca Manelli (FM): Sizi yeniden görmek güzel. Rapora başladığınız için ayrıca teşekkür ederim.

Dedektif Komiser James Clemo (JC) Teşekkürüme kafasını sallayarak cevap verdi. Henüz konuşmadı.

FM: Benimle terapiye devam etmek istemediğinizi not ettim.

Cevap vermedi. Göz teması kurmaktan da kaçınıyor.

FM: Rahatsızlığınızın tekrar edip etmediğini sorarak başlayalım.

JC: Rahatsızlık derken?

FM: Bana başvurmanıza neden olan panik ataklarını kastediyorum.

JC: Hayır.

FM: Panik atağı geçirirken neler hissettiğinizi tarif edebilir misiniz?

JC: Buraya sizinle bu tür şeyleri konuşmak için gelmiyorum.

FM: İyi bir başlangıç için detaylar önemlidir. Bu atakları neler tetikledi, nasıl bu kadar büyüdüler, onlar gerçekleşirken neler hissediyordunuz, bunların hepsi önemli sorular.

JC: Duygularımdan bahsetmiyorum! Herkesin hissettiklerimi sormasından bıktım. Herkes birbirine bunları soruyor, televizyondaki muhabirler bile. Sue Barker çıkıp, saatlerce tenis oynamış birine veya hayatının en önemli futbol maçına çıkıp kaybetmiş bir oyuncuya 'Nasıl hissediyorsun?' diye soruyor. Bunun yerine 'Buraya kadar gelmeyi nasıl başardınız? Ne kadar çalıştınız?' gibi sorular sormaya ne dersiniz?

FM: Duyguları ifade etmenin bir zayıflık göstergesi olduğunu mu düşünüyorsunuz?

JC: Evet, öyle düşünüyorum.

FM: Bu yüzden mi panik ataklarınız hakkında konuşmak istemiyorsunuz? Bunların yaşadığınız olaylardan ve duygularınızdan kaynaklandıklarını mı düşünüyorsunuz?

Cevap vermiyor.

FM: Konuşacağımız her şey gizli kalacak.

JC: Siz de benim iş başı yapmaya hazır olup olmadığımı rapor edeceksiniz.

FM: Baş Komisere bir rapor göndereceğim ama konuşmalarımızın hepsi aramızda kalacak. Terapiyi konuşmalarımıza göre sürdüreceğiz. Eğer bana karşı açık olursanız, terapiyi başarıyla sonuçlandırabiliriz, sonra da istediğiniz gibi çalışmaya devam edersiniz.

JC: Ben bir dedektifim. Kanımda var bu. Bunun için yaşıyorum.

FM: Güzel. Şunu da bilmeniz gerekiyor, yapacağımız terapiler için Baş Komiser'in ayırdığı bütçe sınırlı.

JC: Biliyorum.

FM: O zaman konuşalım.

Bir süre susuyor.

JC: Başta soluksuz kaldım, doğru dürüst nefes alamıyordum. Esneyebildiğim kadar esnedim, bütün havayı içime çekmeye çalıştım, çünkü öleceğimi sanıyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu ve beynim durmuş gibiydi. Düşünememeye başladım. Panik vücudumu baştan ayağa sardı. O anda tek istediğim dışarı çıkmak ve bir duvar bulup onu yumruklamaktı.

FM: Bunu da yaptınız.

JC: Yaptığım şeyle gurur duymuyorum.

Sol eliyle sağ elini kapatmaya çalışıyor. Yaralarını daha önce fark etmemiştim.

FM: Ve birkaç gün boyunca da ağlama krizleri geçirdiniz, değil mi?

JC: Sebebini bilmiyorum.

FM: Bunda utanılacak hiçbir şey yok. Ağlamak da tıpkı panik ataklar gibi kaygının bir belirtisidir.

JC: Ben daha güçlü bir insanım.

FM: Güçlü insanlar da buna benzer şeyler yaşarlar.

JC: En çok nefret ettiğim şey olmadık yerlerde, olmadık zamanlarda ağlamak. Kendimi durduramıyorum. Bir bebek gibi davranıyorum.

Gözünden yaş akmaya başladı.

FM: Hayır. Öyle davranmıyorsunuz. Bu sadece durumunuzun bir belirtisi. Biraz dinlenin, tekrar konuşacağız bu konuyu.

Kutudan bir peçete alıyor, yüzünü sertçe siliyor, kendini toparlamaya çalışıyor. Ona zaman kazandırmak için biraz not tutuyorum, bir iki dakika geçtikten sonra tekrar konuşmaya başlıyor.

JC: Ne yazıyorsunuz?

FM: Not alıyorum, yaptığımız seanslarda konuştuklarımızı hatırlamama yardımcı oluyorlar. Görmek ister misiniz?

Kafasını iki yana sallıyor.

FM: Bu dönemde size yardımcı olan birileri var mı etrafınızda? Bir sevgiliniz falan?

JC: Son zamanlarda yok.

FM: Aileniz ya da arkadaşlarınız?

JC: Annem Exeter'de yaşıyor, pek görüşemiyoruz. Kız kardeşimle de öyle. Bristol'deki arkadaşlarım da genelde iş arkadaşlarım, çoğunlukla iş hakkında sohbet ederiz.

FM: Raporunuzda babanızın Benedict Fitch olayı başlamadan kısa süre önce öldüğünü yazmışsınız.

JC: Evet. Yaklaşık bir ay önce.

FM: Babanız da mı dedektifti?

JC: Devon & Cornwall'da emniyet müdürüydü.

FM: Bu işi seçmenizin sebebi o muydu?

JC: Evet, büyük etkisi oldu.

FM: Böylece Devon & Conwall'da işe başladınız.

JC: Evet.

FM: Zor oldu mu? Babanız gibi yaşamak zorunda olduğunuzu hissettiniz mi?

JC: Evet, kesinlikle.

FM: Baskı hissediyor muydunuz?

JC: Baskıdan korkmam.

FM: Devon & Cornwall'da çalışırken, babanızın kim olduğu biliniyor muydu?

JC: İşe başladığım zaman bana 'Clemo'nun oğlu' derlerdi. Herhangi bir akrabası polis olan herkese böyle seslenirlerdi gerçi.

FM: Bristol'a, Avon & Somerset'e gittiğinizde bu durum değişti mi peki?

JC: Tamamen değişti. Orada yalnızca bir iki ihtiyar polis babamın kim olduğunu biliyordu.

FM: O zaman yeni bir başlangıç olmuştur sizin için.

JC: Terfi gibi bir şeydi.

FM: Polis olmakla en iyisini yaptım diyebilir misiniz?

JC: Her zaman yapmak istediğim şeydi. Başka bir şey yapmayı asla düşünmedim. Dediğim gibi, kanımda var bu. İnsan bunu yapabilmek için polisliği kanında hissetmeli.

FM: Bu zorunluluğun sebebi nedir?

JC: Çünkü bu mesleğin içinde her şeyi öğreniyorsunuz. Hayatın en berbat, en karanlık şeylerini görüyorsunuz. İnsanların ne kadar zalim olabileceklerini, birbirlerini nasıl vurabildiklerini görüyorsunuz.

Gözleri bana odaklanıyor. Söylediğini reddetmemi, aksine bir şeyler söylememi bekliyor. Odada vücut dili okumayı bilen tek kişi olmadığımı biliyorum. Terapiye devam ediyorum.

FM: Raporunuza polis olmadan önce İngiliz Dili ve Edebiyatı diploması aldığınızı yazmışsınız.

JC: Artık polis olabilmek için diploma almak zorundasınız. Eskiden olduğu gibi liseyi bitirip polis olamıyorsunuz

FM: Fakülteyi sevdiniz mi?

JC: Evet, sevdim.

FM: Neler okudunuz? Özellikle sevdiğiniz bir şeyler var mıydı?

JC: Yeats. Yeats okumayı çok seviyordum.

FM: Yeats'in bir şiirini biliyorum: "Dönüp duran, genişleyen girdapta / Şahin, şahinciyi duyamıyor..." Bu şiiri biliyor musunuz? Adını bilmiyorum ama Yeats'in bir şiiri olduğundan eminim.

Kendini tutamayıp şiire devam ediyor

JC: "... Her şey dağılıyor, her şey boşluğa / Saf anarşi dünyayı sarıyor..."

FM: "... Kanla kararmış bir ırmak akıyor her yöne..."

JC: "... Masumiyet töreni sona eriyor..."

FM: Devamı var.

JC: Tam olarak hatırlayamıyorum.

FM: Mükemmel bir şair.

JC: Gerçekçi bir şair.

FM: Hâlâ şiir okuyor musunuz?

JC: Hayır. Artık bu tür işlere vakit ayıramıyorum.

FM: Çok mu fazla çalışıyorsunuz?

JC: Yükselmek istiyorsanız, çok çalışmak zorundasınız.

FM: Terfi etmek istiyor musunuz?

JC: Elbette.

FM: Size bir kez daha soracağım. Panik ataklarınızı tetikleyen özel bir şeyler var mı? Bunu bilmem gerçekten önemli.

Elleriyle yüzünü örtüyor, gözlerini kapatıyor, şakaklarını ovuyor. Çok üstüne gittiğimi, cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonunda karar vermiş gibi *gözlerimin içine bakıyor.*

JC: Uyuyamıyorum. Bazen kafam karışıyor, kararlarımdan şüphe ediyorum.

FM: Uykusuzluk hastalığınız var, değil mi?

JC: Evet.

FM: Ne zamandan beri?

Cevap vermeden önce bir süre çevresine bakınıyor.

JC: Olay gerçekleştiğinden beri.

FM: Uyumakta mı zorlanıyorsunuz, yoksa uyurken aniden uyanıyor musunuz?

JC: Uyuyamıyorum.

FM: Ortalama kaç saat uyuyorsunuz?

JC: Bilmiyorum. Bazen en fazla üç veya dört saat.

FM: Çok düşük bir ortalama, bu durum beyninize gerçekten büyük hasarlar verebilir.

JC: Bence iyi.

Aniden, bana açıldığı için pişman olmuş gibi davranmaya başlıyor.

FM: Günde üç-dört saat uykunun iyi olduğunu düşünmüyorum.

JC: Yanılıyor olabilirim. Belki daha fazladır.

FM: Az önce söylediğinizden emin görünüyordunuz.

JC: Başa çıkamayacağım bir şey değil.

Ona inanmıyorum.

FM: Tedavi gördünüz mü?

JC: İlaç kullanmıyorum.

FM: Uyumaya çalışırken aklınıza neler geliyor?

Cevap vermeden önce tekrar çevresine bakınıyor.

JC: Hatırlamıyorum.

Kaçamak cevaplar vermeye başladı, üzerine gitmek istiyorum ama daha zamanı değil. Tedavinin başarıyla sürmesini ve sonuçlanmasını istiyorsam, güvenini kazanmam gerekiyor. Bu hiç de kolay olmayacak.

ÖNCESİ

2. GÜN

22 Ekim 2012, Pazartesi

Kolluk kuvvetlerinin kayıp bir çocuğun bulunmasına yönelik çalışmalarında, kayıp ihbarının yapılmasıyla birlikte alınan ilk tedbirler sürecin bazen kısa bir sürede tamamlanmasını sağlarken, bazen de aylar, hatta yıllar süren stresli bir süreçten sonra sonuçsuz kalmasına neden olabilir. Kayıp çocukların araştırılması, pek çok anlamda diğer olaylarla aynı şekilde incelense de, pek az olay kayıp çocuk vakaları kadar streslidir. Hazırlıklı olunmadığı sürece, bu vakaların yaratacağı gerginlik muazzam boyutlara ulaşabilmektedir.

Findlay, Preston ve Lowery, Jr, Robery G (editörler), 'Kayıp ve Kaçırılmış Çocuklar: Soruşturma ve Program Yönetimi Kılavuzu', Dördüncü Baskı, Kaybolan ve Sömürülen Çocuklar Ulusal Merkezi, OJJDP* Raporu, 2011

---

* Çocuk Suçları ve Çocukların Suça İtilmesini Önleme Dairesi

RACHEL

John öylece durup beklemeye dayanamıyordu. Kalktı, etrafı arabasıyla taradı, ormanın içinde döndü durdu ve her ihtimale karşı Bristol'e doğru gidip geldi.

Her dönüşünde arabama gelip olanları tekrar anlatmamı istedi.

Üçüncü soruşundan sonra, "Hepsini anlattım," dedim.

"Tekrar anlat."

"Ne faydası olacak?"

"Belki olur."

"Başına bir şeyler gelmiştir diye korkuyorum."

Bunu söylediğimde biraz endişelendi ama konuşmaya devam ettim. "Çok korkmuştur."

"Biliyorum." Bunu söylerken dişlerini sıkıyordu.

"Kendisini hâlâ neden bulamadığımızı merak ediyordur."

"Sus. Sadece bütün olanları baştan anlat bana!"

Anlattım. Hatırlayabildiğim her şeyi tekrar anlattım. Aslında olay basitti. Ben önden gitmek istedi, koştu, sonra da kayboldu. Geriye hafifçe salınan salıncaktan başka hiçbir iz bırakmadı.

John, "Sence salıncağa binmiş miydi?" diye sordu. "Salıncak nasıl salınıyordu?"

"Arkaya, öne. Hafifçe."

"Rüzgârdan olabilir mi?"

"Olabilir."

"Polise anlattın mı?"

"Evet."

"Başka hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır. Yalnızca rüzgârın ve ağaçları sesi vardı."

"Ben'e seslendin mi?"

"Elbette."

Saatler bu şekilde yavaş yavaş, çaresizce geçti gitti. Polise gelişmeleri düzenli aralıklarla soruyor ve hiçbir sonuç vermeyen gelişmeleri dinliyorduk. Nicky'yi birkaç kere aradım, yeni bir gelişme olmadığını anlattım ve onun sesinde yankılanan çaresizliğimi dinledim.

***

Müfettiş Miller gece yarısından önce üzerinde yağmurluğuyla geldi ve neler olup bittiğine baktı. Köpekli adamlar iki kere vardiya değiştirdi. Yorgun hayvanlar yerlerini gözleri canlı, iplerini gere gere aramaya koşan başka köpeklere bıraktılar. Onlara Ben'in kazağını koklattım, bu sayede onu tanıyabileceklerdi. En büyük düşmanımız karanlıktı, çünkü tam kapsamlı arama yapmamızı engelliyordu.

Sabah saat beşte, dedektif neler olduğunu anlatmak için bizi yanına çağırdı. Polisler saat 07:37'de yapacakları aramaya hazırlanıyorlardı. Müfettiş sağa sola talimatlar veriyor, arama planlarını benim yalnızca bir kısmını anlayabildiğim polis lisanıyla anlatıyordu. Daha fazla köpek getirilecekti. Atlar, bir astsubay, bir de Dağ Kurtarma Ekibi gelecekti. Bir de kameralı arama helikopteri havalandırmışlardı.

Birkaç saat boyunca, olanları ve manzaranın değişimini hiçbir şey hissetmeden arabamın içinden izledim, tamamen uyuşmuştum. İşe yaramazın teki olduğumu düşünüyordum.

Astsubay ve ekibi bir kamyonetle geldiler. İçinden çıkan yedi adam aramaya hazırdılar. Bir başka kamyonette jeneratör, ışıklar, harita ve Dağ Kurtarma Ekibi vardı. Müfettiş Miller ve memure Banks onları organize ettiler. İkisi de açığa vurmamaları gereken kötü bir sır taşıyorlarmış gibi bir enerjiyle çalışıyorlardı.

Şafak söktü ve karanlık istemeye istemeye çekilmeye başladı. Park, günışığı altında akşamdan kalma, midesi bulanan, üstü başı dağınık birine benziyordu. Bize iyi gelen tek şey yağmurun yavaşlaymış olmasıydı. Rüzgâr da bir şekilde kesilmişti, arada bir soğuk bir yel esiyordu, o kadar.

Atlı dört polis, patikanın başında istişare ediyorlardı. Atları, üzerlerindeki koşum takımları ve soğuk hava yüzünden burun deliklerinden yaydıkları buharla devasa ve güzel gözüküyorlardı. Bir tanesi, alçaktan uçup ormanın arkasında tekrar gözden yiten helikopterin sesinden ürktü.

Katrina da olay yerine varmıştı. John arabasından indi, bana ilişkimiz boyunca hiçbir zaman yapmadığı bir şekilde, çok büyük bir şefkat ve tutkuyla ona sarıldı. Yüzünü onun saçlarına gömdü, ben de bakışlarımı yavaşça yere doğru kaydırdım.

Sonra Katrina yanıma geldi ve arabamın penceresine vurdu. Ürktüm. Camı indirdim.

"Hiç haber yok mu?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım.

"Bunları sana getirdim, belki ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi. Bana bir termos ve bir torba uzattı.

Kısık sesle, "Çay ve biraz hamur işi var. Ne sevdiğini bilmediğim için kendim seçtim," dedi.

Düzgünce giyinmişti. Karşısındakini memnun etmeye istekli, konuşkan bir okul müdiresi gibi duruyordu. Makyajsızdı. Onu ilk defa makyajsız görüyordum. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Teşekkürler," dedim.

"Yapabileceğim bir şeyler varsa..."

"Söylerim. Teşekkürler."

"John eve gitmemi söyledi, belki Ben oraya gitmiştir."

"Mantıklı."

Eski kocanızın yeni eşiyle, çocuğunuzun kaybolduğu yerde karşılaşmak ve konuşmak tuhaf ve eğreti bir durumdu.

"İyi o zaman, herhalde yapabileceğim en iyi şey gidip beklemek," dedi ve John'un yanına döndü.

O gittikten sonra torbaya baktım, iki kruvasan vardı. Birini ısırdım, tadı toprak gibiydi. Sonra çay içtim. Şekersizdi. Normalde şekerli içerim ama neyse ki sıcaklığı iyiydi.

Katrina ayrıldıktan hemen sonra Müfettiş Miller'ın telsizinin sesini duydum.

Bir şeyler bulmuşlardı. Ayrıntıları duymak zordu. Telsiz hışırdıyordu, sesler bir ağız dalaşından geliyor gibiydi. "Ne dedi?" diye sorunca dedektif parmağını kaldırıp bana sus işareti yaptı. Memure Banks'i çağırdı, bir şeyler konuştular. John da bir şeyler olduğunu fark etti ve yanıma geldi. Umut ve korkuyla elektriklenmiş gibiydim. Helikopter tekrar üzerimizden uçtu, sesi telsizi duymamızı daha da zorlaştırıyordu. Dedektif bize döndü. "Ben'in ne giydiğini tekrar anlatabilir misiniz?"

"Kırmızı yağmurluk, üzerinde gitar resmi olan beyaz bir tişört, dizlerden kesik mavi kot pantolon ve ışıklı mavi ayakkabılar."

Dedektif telsizden söylediklerimi tekrarladı. Karşıdan ayakkabının markasını ve numarasını sordular.

"Geox marka, 30 numara."

Sonra dönüp gitti. Onu yakalayıp neler olup bittiğini sormamak için kendimi zor tuttum. John yanımda duruyordu. Ellerini yumruk yapmış, göğsünde tutuyordu.

Dedektifin sesinden ve yüz ifadesinden işlerin iyi gitmediğini anlamıştım. Buldukları şey her neyse, onu pek memnun etmemişti.

"Şimdi," dedi ve güç almaya çalışırmış gibi derin bir nefes aldı, "önemli sayılabilecek bir şeyler bulmuşlar. Ben'i değil ama kıyafetlerinden bir ya da birkaç parça olabilir."

John, "Nerede?" diye sordu.

"Paradise Bottom'daki göletin yanında."

O göletin nerede olduğunu biliyordum. Yakındı. Koşmaya başladım. Bağırdıklarını duydum, arkamdan birinin hızla koştuğunu hissediyordum ama durmadım, koşabildiğim kadar hızlı koşup ormanın içine daldım.

Gölete varmadan onları gördüm; üç kişi patikanın ortasında duruyorlardı. Bana baktılar. Birisi ellerinde içi dolu plastik bir çanta tutuyordu.

"Görmek istiyorum," dedim. Çantayı tutan adam da, "Çantada oğlunuza ait herhangi bir şey var mı, yok mu diye baksanız iyi olur ama lütfen hiçbirini çantadan çıkarmayın," dedi.

Çantayı bana uzattı.

John yanıma geldi. Zar zor nefes alıp veriyordu.

Çantayı aldım. Düşündüğümden de ağırdı. İçinde ve dışında su lekeleri vardı. İçindekiler de ıslaktı. Kırmızı bir şeyler, biraz kot kumaşı ve sarmalanmış yün kumaşı gördüm. Biraz karıştırdım, alt tarafına baktım. Yünlerin altında iki ayakkabı vardı: Mavi Geox ayakkabılar. Yırtık pırtıklardı, birinin tabanı tahmin ettiğim gibi topuktan ayrılmıştı. Çantayı verirken titriyordum.

"Ayakkabılarda ismi yazılı," dedim, "adının baş harfleri, ayakkabının dilinde."

Dili inceledim, altında "BF" harfleri vardı. Mürekkep biraz sağa sola dağılmıştı.

"Teşekkürler," dedi adam. Bembeyaz saçları, gri bıyıkları ve kirpikleri vardı. Derisi kırmızıya yakındı. Çantayı geri vermek istemememe rağmen benden aldı.

"Ben nerede?" diye sordum.

Adam, "Bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," diye cevap verdi, sesinde bir acıma duygusu yüklüydü. Bu ses, içimdeki son umut kırpıntılarını da silip götürdü.

İğrenç bir korku içimde bir tümör gibi büyüyor, bütün organlarıma yayılıyordu. John beni sıkıca sardı. Neler düşündüğümü biliyordu, çünkü aynı şeyleri hissediyorduk.

"Hayır!" diye bağırdım. Sesim vahşi bir hayvanın uluması gibi, yavrusu bir avcı tarafından alınıp götürülen bir anne hayvanın attığı çığlık gibi çıktı.

JIM

Benedict Finch'in kaybolduğu gün, her zamanki gibi erken uyanmıştım. Sağlam bir biyolojik saatim vardır. Her zaman aynı saatte uyur, aynı saatte uyanırım. Alarma gerek duymasam da ne olur ne olmaz diye saati kurarım. Uyuyakalmaktan hoşlanmıyorum. Güne her zamanki gibi Bialetti marka makinemde yapılmış güzel, koyu bir kahveyle başladım. Kahvemi mutfakta, ayakta dikilirken içtim.

Dairem Clifton'da, Georgian tarzı yüksek bir binanın en üst katında bulunuyor. Burası Bristol'ın en güzel bölgesidir. Dairemin manzarası da harikadır, çünkü sarp yamaçlarla çevrili bir tepenin üzerinde yer alıyor. Ön tarafı büyük, güzel bir bahçeye bakıyor ama arka tarafın manzarası çok daha güzel: Alabildiğine uzanan kent silueti... Çaprazımda ağaçlarla kaplı Brandon Tepesi, zirvesinde Cabot Kulesi, Georgian ve Viktoryan tarzı teraslar yer alıyor. Modern ofis binaları ve dükkânlar manzaranın biraz dışında kalıyor ama aşağıda, dik yokuşla rıhtıma uzanan ve akşamları veya hafta sonları yürüyüş yapabileceğiniz Jacob's Wells Yolu'nu görebiliyorum. Denizi göremiyorum ama iliklerime kadar hissedebiliyorum. Martılar sürekli penceremin önünde dönüp duruyorlar.

Emma'yla çıkmaya başlayana kadar, bu şehrin yüzyıllar boyunca bir ticaret merkezi olduğunu bilmiyordum: şeker, tütün, kâğıt, köleler... Bana bu zengin şehrin kurulması için kaç insanın ne acılar çektiğini ve kimilerinin bu insanları sömürerek nasıl zenginleştiklerini o anlattı. Emma'nın bu kadar şey bilmesinde bir asker çocuğu olmasının, babasının gittikleri her yerin tarihini araştırmasını tembihlemesinin çok büyük etkisi vardı. Çok yer gezdikleri için gittiği yerin tarihini öğrenmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Bir seferinde bana köleliği anlatmıştı. O andan beri, bu şehrin kalabalık ve küstah tarihinin insanların, özellikle de yaşadığım yerdekilerin yüzüne nasıl yansıdığını her zaman şaşkınlıkla seyrederim. Üniversitenin gururu olan Wills Anıtı, Park Caddesi'nin tepesinde ışıldıyor. Bu anıt tütünden kazanılan paralarla yapılmış. Georgian dönemi mimarisini yansıtan ev mükemmel bir şekilde korunmuş, yaşanılası bir köşk gibi duruyor: şeker ve köleler. İkisi de evime en fazla beş yüz metre uzakta ve dairemden bunlardan daha da fazlasını görebiliyorum.

Bazen bütün bunların üzerinde düşünür, bir şehrin karakteristiğini kolay kolay yitirmeyeceğini savunurum. Yüzlerce yıl geçse bile, bazı şeyler ilk yapıldıkları gibi durur. Şimdi, ne zaman balkonumdan bu şehrin uyanışını seyretsem, gözümün önüne bu kirli tarih gelir.

Havaların kötü olmasına rağmen, olaydan önceki gece iyi uyumuştum. Kahvemi bitirdiğim zaman etraf hâlâ karanlıktı, evin içi de soğuktu. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, rüzgâr kuvvetliydi ve ağaçlar sağa sola şiddetle sallanıyordu. Bir poşet caddeden havalanıp ağaçların tepesinde dans etti, sonra da yere düştü.

Elbisemi ütülemeden önce Emma'ya bir bardak çay götürdüm. Hâlâ yataktaydı; her zaman benden sonra uyanırdı.

Yatağı ve saçları darmadağınık bir halde uzanıyordu. Uyurken çok dağınıktır. Oysa her zaman düzenli ve dikkatli yaşardı, gardının düştüğünü nadiren görürdüm. Onu bu kadar yakından, bu şekilde görünce kendimi ayrıcalıklı hissediyordum.

Çayı masaya bıraktığımda, "Günaydın," dedi.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Hı-hı. Seni sormalı," derken sesi yumuşacık ve uykuluydu. Sonra gözlerini birkaç kere kırpıştırdı. Çok yavaş hareket ediyordu. Emma dikkatli, zeki ve dengeli biriydi, bunlar güzelliğiyle birleştiği zaman gerçekten de bağımlılık yapıyorlardı. Çok dikkat çekici bir kadındı. Gerçekten de şanslıydım.

"Sekiz saatlik deliksiz bir uyku çektim," dedim ve yatağa, onun yanına uzandım. Sıcacık ve rahattı, karşı koyamadım. Pazartesi sabahı birkaç dakika daha bekleyebilirdi. Emma başını omzuma yasladı.

"Keşke bütün gün burada kalsam," dedi.

"Ben de."

Bir kolunu göğsüme attı. Çayına baktım, soğuyordu. Saate baktım, dokuz dakika geçmişti. Uykulu nefes alış verişinin narin ritmine karşı koymak için kendimi zorladım. Örtüyü kaldırdığımda beni kendine çekti. Öpüştük. "Gitmek zorundayım," dedim.

"Çok sıkıcı," diye cevap verdi ama ben söylemesem mutlaka kendisi söylerdi, bunu biliyordum. Emma her zaman dakikti. Aklımdan geçenleri okumaya çalışıyormuş gibi gülümsedi, sonra oturup çayına uzandı. İlk yudumda yüzünü buruşturdu.

Ütü masasını mutfak penceresine koydum ve tişörtümü ütülerken mavi-kırmızı ışıklarıyla sokaklarda dolanan devriye araçlarını seyrettim.

Emma içeri gelerek, "Bisikletle mi gidiyorsun?" diye sordu. Üzerine iş kıyafetlerini giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

"Evet," dedim.

"Çırpı bacaklarını güçlendirmek mi istiyorsun?" dedi. Bana sataşmayı seviyordu. İnsanlara bu yanını pek göstermek istemezdi ama konu ben olunca çekinmiyordu. Güldüm.

"Çırpı bacaklarımı seviyorsun, değil mi? Hadi itiraf et. Sen arabayla mı gidiyorsun?"

İş kadını gibi derli toplu giyinmişti, ayaklarındaysa bir çift alçak topuklu ayakkabı vardı. O sabah gözleri parlıyor, yüzü de gülümsüyordu. Güne başlamaya hazırdı.

"Haklısınız Dedektif Komiser Clemo, mükemmel bir çıkarım yaptınız."

Emma'yla işe beraber gitmiyorduk. İki polis memurunun ilişki kurmasına izin verilir, bu yasak değildir ama pek uygun görülmeyebilir, çünkü olur da aynı operasyona katılırsanız sorun yaşayabilirsiniz. Bu yüzden ilişkimizi gizli tutmayı Emma'ya ben önermiştim. Yalnızca birkaç aydır beraberdik ama birbirimizden ayrı yaptığımız tek şey işimizdi. Emma bu öneriye sıcak bakmıştı. İlişkimizin gizli olup olmamasının pek önemli olmadığını düşünüyordu. Anlayacağınız, epey uyumlu biriydi.

Benedict Finch olayını ilk duyduğumda, bisikletin üzerindeydim. Taşınabilir bir radyom var, bisiklet kullanırken onu da yanıma alıyorum. Evden çıktığım zaman yağmur neredeyse dinmişti. Jacob's Wells Road'da yokuş aşağı gittikçe hızlanan bisikletimin keyfini çıkarıyordum.

Rıhtıma kadar çok az pedal çevirdim, çünkü bisiklet kendiliğinden yürüyordu. Katedralin önünden geçerken, Radyo Bristol'da sabah 07:30 haberleri başladı. Benedict Finch isimli sekiz yaşındaki bir çocuğun Leigh Ormanı'nda

kaybolduğundan bahsediliyordu. Önceki gün öğle vaktinde, annesi ve köpeğiyle ormanda gezinirken kaybolmuştu. Polisler ve Dağ Kurtarma Ekipleri aramaya devam ediyorlardı. Endişelilerdi.

Pazartesi sabahı olduğu için şehir merkezinde trafik sıkışmaya başlamıştı ama ben hızlı gidiyordum. Saat 07:40 gibi Feeder Road'a girdim ve kanal boyunca sürdüm. Su, yağmurdan dolayı kabarıp yükselmişti. Yolun yanındaki bankta bir balıkçı oturuyordu. Üzerinde yağmurluğu vardı.

Her gün işe vardığımda beni karşılayan kasvetli derecede alçak, kirli üst geçidin üzerinde homurtulu, yoğun bir trafik vardı. Geçidin ardından gün ışıyor, alçakta duran gri bulutlar altı sarı, üstü pembe bulutlarla yarışıyordu. Zehirli gökyüzü, gece boyu süren berbat havanın ölüm sancılarını taşıyordu. Kaybolan küçük çocuk ormanda berbat bir gece geçirmiş olmalıydı. Onun için hiç de iyi bir gece değildi.

RACHEL

Müfettiş Miller elbiseleri bulmanın 'işin rengini değiştirdiğini', 'operasyonu yoğunlaştırmaları gerektiğini' söyledi. Ormanı 'olay yeri' olarak tarif etti ve bunun artık Suç Soruşturma Dairesi'nin görevi olduğunu söyledi. Söylemekten kaçındığı şeyi hepimiz biliyorduk: Ben kaybolmamıştı, kaçırılmıştı.

Bir annenin başına gelebilecek en kötü şey, çocuğunun kaçırılmasıdır. İnsanın kendine soracağı ilk şey, "Bir çocuğu kim, neden kaçırır?" sorusu olur. Olası cevapların hiçbiri içinizi rahatlatmaz. Şoka girmiştim. John da öyle. Etraftaki polisler bize kederli bir edayla bakıyorlardı. Bazıları benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Bu tür bir saygı gösterisi çok sinir bozucuydu.

Memure Banks benimle John'a arabaya kadar eşlik edip bizi Suç Soruşturma Şubesi'ne götürdü. Patikayı anayola bağlayan yerde fotoğrafçılar ve gazeteciler toplanmıştı. Kameralarını ve mikrofonlarını bize doğru çevirip ağzımızdan birkaç laf almak istediler. Işıklardan ve seslerden rahatsız olduk, camları kapadık ve John'la birbirimize sarıldık. John ellerimi sıkı sıkı tutuyordu.

Berbat bir yolculuktu. Ormandan uzaklaştıkça, sanki Ben'i bir daha bulamayacağımızı kabullenmişim gibi hissediyordum. Onu kaderine terk ediyormuşuz gibi geliyordu. Birkaç dakika içerisinde şehrin girişine vardık ve trafiğin karmaşasına dalıp karmaşık yollarda ilerledik. Sanayi bölgelerinden geçtik, yoğun bir trafiğin içine girdik. Kent merkezine varınca, suları yola paralel bir şekilde akan Avon Nehri'ni gördük. Her trafik lambasında durmak zorunda kalıyorduk. Zorlu bir yaşamı olan yoğun bitki örtüsü nehrin kıyılarına yapışmıştı.

Adamakıllı düşünemiyordum, korku yüzünden içim oyuluyormuş gibi hissediyordum. Zihnim şimdi zamanla yüzleşemiyor, geçmişin dehlizlerinde gizleniyor, gerçek olmayan ne varsa onunla avunmanın bir yolunu arıyordu. John hâlâ ellerimi tutuyordu. Aklıma elimi ilk tuttuğu zaman geldi, tam da bunu düşünmenin vaktiydi sanki...

Hastanedeki bir görevlendirmeden hemen bir hafta sonra tanışmıştık. John yorgunluktan tükenmiş bir asistandı. Yakaları düğmeli gömleği ve keten pantolonuyla geleneksel doktor kıyafetleri giymişti. Uzun nöbetin ardından üstü başı adeta dökülüyordu. Ben de hemşirelik öğrencisiydim, oraya bedava sıcak şarap ve sandviç için gitmiştim. Koyu, kum rengi saçları havalı bir biçimde alnına dökülüyordu, çok düzgün hatlara sahip simetrik bir yüzü, eski moda bir yakışıklılığı, bakmaya doyamadığım masmavi gözleri vardı. Ben, babasından bu gözleri miras aldığı için çok şanslıydı.

İlk sohbetimiz müzik üzerineydi ve o akşam, hem 'sosyalleşmekten', hem de hayatın kendi ağırlığından dolayı yorgun düşmüştüm. Tanışmamız üzerimde uyarıcı etki yapmıştı. John ağırbaşlı ve kibar bir tarzda konuşuyordu. Ülkemizdeki en mükemmel konser alanlarından birinin

Bristol'da olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bu konser alanının on dokuzuncu yüzyılda, neo-klasik mimariyle yapılmış küçük bir kilise olduğunu, akustiğinin büyüleyici derecede iyi olduğunu söyledi.

İddialı savları vardı, sürekli bir şeyler öne sürüyordu ve açıkçası bu benim hoşuma gidiyordu. Kültüre duyduğu samimi ve kayıtsız şartsız saygı aklıma Ester Teyzemin çocukluğumu geçirdiğim sayfiye evini, orada kulak misafiri olduğum sohbetleri getiriyordu. Birden, uzun zamandan beri oradan oraya savrulduğunu hissetmiş ve bunu sonlandırmaya karar vermiştim.

Bir hafta sonra St. George'un konser salonundaydık. Konserin başlamasını bekliyorduk. Burası ağaçlı Brandon Tepesi'nin yanında, Park caddesindeki mağazalardan bir taş atımı mesafede çok hoş, şık bir binaydı. Ben'in bir okul gezisinde ziyaret ettiği ama o dönemde varlığından haberdar olmadığım Georgian House'un tam karşısındaydı.

Salon doluydu. Bilet bulmak zor olmuştu. John hayat dolu, oldukça da bilgili biriydi. Bana, binanın kilise olarak kullanıldığı 1942 yılında üzerine bir Alman bombası düşen, fakat bomba patlamadan kaldığı için zarar görmeyen mihrabı işaret etti.

Kendinden de bahsetmişti. Bir zamanlar keman çaldığını, annesinin profesyonel bir konser sanatçısı olduğunu, çocukken evde tüm zamanının müzikle geçtiğini anlattı. Her şeyin yolunda gittiğini, çocuk cerrahı olmayı çok istediğini söyledi. İlgilendiği şey ister müzik, ister mimari, ister hastalarının hayatları ve küçük bedenleri olsun, onun kendini tamamen adayan bir insan olduğunu düşündüm. Az bulunur türden, hassas bir adamdı.

Konser başladı. Siyahlara bürünmüş bir kemancı, son derece dikkatli bir şekilde sahnenin ortasına geldi. Kemanından çıkan ilk notalar ortamın havasına hükmetmeyi

başardı. Kemancı dinleyicileri cezbetmeyi ve baştan çıkarmayı başarmıştı. John'un büyülendiğini ve rahatladığını hissedebiliyordum. Eli yanlışlıkla elime değdiğinde, onu geri çekmedi ve bu hareketi o anki hislerimin dengelenmesini sağladı. Sonra parmaklarımı nazikçe avucuna aldı. Parçaların duygusal havasından mı bilmiyorum ama kendimi bütünüyle atmosfere bırakmamı istediğini anlıyordum.

Arabadayken, o akşamki müzik ve hissettiğim duygular film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Sanki o günlere geri dönmek, yeniden başlamak, o mükemmel anılara sıkıca sarılmak ve bir daha bozulmalarına izin vermemek, John'la bu hale düşmemek için elimden geleni yapmak istiyordum. Bu elbette imkânsız bir şeydi, çünkü anılar aklımdan geldikleri hızla uçup gittiler. John'un soğuk parmakları beni o geceki gibi rahatlatmak yerine, bana çaresizliğimi hatırlatıyordu. Benimkilerin de ona aynı şeyleri hissettirdiğinden emindim.

Şehir merkezine ilerleyen trafik çok yavaş akıyor; arabaların park lambaları, trafik levhaları, beton binalar, hızla hareket eden bulutlar bakır gökyüzünün altında akıp gidiyordu. Hâlâ kahverengi ve kabarık olan Avon Irmağı yol kenarında bir görünüp bir kayboluyordu. Karşı kıyıda terk edilmiş bir el arabası duruyordu. Nehri seyrederek, kentin içine doğru nasıl sokulduğunu takip ettim. Başka tarafa bakamıyordum. İnsanları görmeye tahammülüm yoktu, hepsi alıştıkları sıradan pazartesi gününü yaşıyorlar, çocuklarının yerini biliyorlardı.

Karakol binası Brutalist stille yapılmış kübik bir binaydı. Devasa pencereler, üç katlı yapıya düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Yarım asır önceden kalma dikdörtgen tabelaya, bulunduğumuz yerin ismi kazınmıştı: KENNETH STEELE HOUSE.

Binanın içi şaşırtıcı derecede farklıydı. Açık planlı, ehil ellerce yapılmış, hareketli bir sanat eseriydi. Resepsiyonun yanında bulunan alçak ve uzun kanepelere oturmamız istendi. Hiç kimse yüzümüze ikinci kez bakmıyordu. Tuvalete gittim. Aynada kendimi neredeyse tanıyamadım. Zayıftım, hortlak gibi bembeyazdım. Yüzümde çamur vardı, saçlarım alnımdan akan kandan dolayı yapış yapıştı. Berbat görünüyordum. Temizlenmeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

Resepsiyona döndüğüm zaman John dirsekleri dizlerinde, kafası öne eğilmiş bir halde duruyordu. Yanına oturdum. Pembe yüzlü, seyrek ve gri saçlı, üniformalı bir memur ön büronun arkasından geçip geniş salonda yürüyerek yanımıza geldi.

"Uzun sürmeyecek," dedi. "Birileri sizi almaya geliyor."

John, "Teşekkür ederiz," dedi.

JIM

Kenneth Steele House'da çalışıyorum. Burası Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü, Suç Soruşturma Dairesi'nin merkezidir. Binanın görüntüsü de, bulunduğu yer de dışarıdan bakıldığında pek hoş değildir. Bina, St. Philip's Marsh'ta, Temple Meads İstasyonu'nun arkasındaki sanayi bölgesinde bulunuyor. Civarda konut yok. Issız, bomboş bir arazideyiz; sınırları Avon Irmağı ve kanaldan oluşuyor. Etrafımız dikenli teller ve MOBESE kameralarıyla çevrili.

O gün masamın başına saat 08:05'te oturdum. Büronun içindeki havayı hemen sezdim. Her zamanki pazartesi sabahı muhabbetleri yerine, kötü bir olayın yarattığı boşluk duygusu ve sıkıntı vardı. Benden yaklaşık bir asır yaşlı olmasına rağmen benimle aynı rütbede olan Mark Bennett, daha bilgisayarımı açmadan arkamda belirdi. "İskoçya Biberi seni görmek istiyor," dedi. "Derhal."

Bennet'ın ışıkta parlayan kel bir kafası, kalın ve besili bir ensesi, sert ifadeli gözleri vardı. Kaba ve güçlü bir adam gibi görünüyordu. Aslında tam da öyleydi. Avon & Somerset'e ilk geldiğim dönemlerde bir yerlere içmeye gitmiştik. Bana Suç Soruşturma Dairesi'nde hiçbir zaman

istediği ölçüde ve hızlı terfi alamadığını, sonra da karısının onu eskisi kadar sevmediğini söylemişti. O konuştukça, oradan bir an önce çıkmak istedim. Böyle kafaların beni oyalayıp beynimi yakmasından hoşlanmam. İskoçya Biberi, Bennett'in Baş Komiser Corinne Fraser'a taktığı lakaptı. Fraser İskoçyalıydı, kadındı ve bazen çok asabi oluyordu. Bu lakap komik veya zekice değildi, Bennett'ten başka kimse de kullanmıyordu zaten.

Fraser ofisinde beni bekliyordu. "Jim. Kapıyı kapat. Otur."

Tam bir iş kadınına yakışacak şekilde, jilet gibi giyinmişti. Gri saçları kulak arkalarından kabarmış, püsküllenmiş, acayip bir görüntü almıştı. Ama insanı bir bakışta duvara fırlatacakmış gibi dik dik bakan gözleri ve narin yüzüyle çekici bir hali vardı. Karşısına oturdum. Hiç vakit kaybetmeden anlatmaya başladı.

"Gece saat 12'den sabah 8'e kadar, Leigh Ormanı'nda kaybolan sekiz yaşında bir çocuk vakasıyla uğraştık. Çocuğun büyük ihtimalle kaçırıldığını düşünüyoruz. Birkaç delil topladık ama hava bizi kötü etkiledi. Neredeyse on iki saat kayba uğradık. Öğle haberlerinden önce gazeteciler yakamıza yapışacaktır. Sorumluluğu üstlenecek bir Kıdemli Soruşturma Amiri'ne ihtiyacım var. İşi sen yapar mısın?"

"Yaparım, patron."

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim. Uzun zamandır beklediğim şey buydu: Kıdemli bir mevki, önemli bir dava. Üç yıldır Avon & Somerset'teki Suç Soruşturma Dairesi'nde Dedektif Komiser olarak çalışıyordum. Kendimi kanıtlamak için her şeyi yapmıştım ve bugünü sabırsızlıkla bekliyordum. Burada benden daha kıdemli, yaşça büyük ve benim kadar hırslı dedektifler de vardı. Mark Bennett tipik bir örnekti. Bu işi başkaları da alabilirdi ama

dediğim gibi, fırsat benim elime geçmişti. Reddetmeyi düşündüm mü? Hayır. Bir kumar oynadığımı düşündüm mü? Belki. Fakat aklımdan geçen tek şey şuydu: Hodri meydan. HALLET ŞU İŞİ!

İşin asıl heyecan verici tarafı Fraser'la çalışmaktı. Fraser çetin ve zeki bir kadındı. Glasgow'da berbat bir evde büyüdüğü herkesçe biliniyordu. Fırsatını bulur bulmaz o evden uzaklaşabildiği kadar uzaklaşıp yeni bir hayata başlamış ve polis kolejine girmişti. Yaşadığı en büyük problem, henüz genç bir *Polis Dedektifi* olduğu dönemde, sonraları yolsuzlukla yargılanacak olan bir Scotland Yard Baş Komiseriyle evlenmesiydi. Adam pisliğe o kadar batmıştı ki, sonunda Emniyet Genel Müdürlüğü onu işten atmak zorunda kaldı. Boş zamanlarda eşine şiddet uyguluyordu. Bir keresinde Fraser hastanelik olmuş ama adam hâkim karşısına bile çıkarılmamıştı. O dönemlerde polisler erkek ve beyaz oldukları sürece ayrıcalıklı muamele görüyorlardı.

Fraser'ın talihi sonradan açıldı. Eşi yolsuzluktan dolayı mahkemeye çıkarılmadan önce öldü. Bir barda kalp krizi geçirip oracıkta can verdi. Fraser bu olaydan sonra Polis Dedektifi rütbesiyle Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü'ne girdi ve hem oranın hem de muhtemelen İngiltere'nin ilk kadın Dedektif Baş Komiseri oldu. Gereksiz yere konuşmazdı. Doğuştan gelen bir liderlik karizması vardı. Yıllar süren acımasız hayat mücadelesinden daha sağlam ve akıllı biri olarak çıkmayı başarmıştı. Mazeretten ve şiddetten nefret ederdi.

"İlk iş olarak ebeveynlerle görüş," dedi.

"Tamam patron. Neredeler?"

"Olay yerinde."

"Polis onları evlerine götürecek mi?"

"Henüz değil." Kalemini hafif hafif masaya vurarak biraz düşündü. "Hassas davranmalıyız. Bu çok önemli, Jim.

Bence onları burada ağırlayalım. Çaylar ve kahveler bizim kurallarımıza göre içilsin."

Ne demek istediğini gayet iyi anlıyordum. İnsanlarla kendi evlerinde konuştuğunuz zaman, tanıdık bir yerde olmalarından dolayı kendilerini daha rahat hissederlerdi ama bu rahatlık onlara aynı zamanda iplerin kendi ellerinde olduğu hissini de verirdi.

"Tecavüz kurbanlarına tahsis edilen görüşme odalarından birini kullan," dedi. Sorgu odalarından çok daha rahat olan bu odalar aynı zamanda hassasiyetimizin bir göstergesiydi. "Zaten annenin evini ziyaret edebilmek için adli tıbba ihtiyacımız olacak. Çocuğun en çok orada vakit geçirdiğini tahmin ediyorum. Gerekirse babasının evine de gideriz. İki mekân da potansiyel suç mahalli," dedi.

Telefonu eline aldı. Bu hareketi, artık gitmem gerektiği anlamına geliyor sandım ama tekrar yerine koydu.

"Bir konu daha var," dedi. "Annie Rookes'e Aile İrtibat Memuru olur musun diye soracaktım ama çok meşgul. Önerebileceğin bir isim var mı?"

Nasıl olduğunu anlamadan, hiç düşünmeden cevap verdim. Düşünsem kesinlikle söylemezdim. "Emma Zhang'e ne dersiniz?"

Fraser şaşırdı. "Yeterince tecrübeli mi? Ne olursa olsun, ailelerin karşısında çelik gibi durabilmeli."

"Bence de efendim. Kendisi uyanık biri, eğitimini de tamamladı." Artık geri dönüşü yoktu, zaten Emma bir şansı hak ediyordu. Kariyeri açısından mükemmel bir adım olacaktı, Fraser'dan öğrenebileceği çok şey vardı.

"O zaman Zhang'e teklifimizi iletelim," dedi ve telefonu yeniden eline aldı.

Ofisinden çıkar çıkmaz, umarım Emma için doğru olanı yapmışımdır, diye düşünmeye başladım. Aile irtibat memurluğu önemli bir görevdir. Kurbanların ailelerini koruyup kollamak ve aynı zamanda da dedektiflik yapmaları

gerekir. Aile irtibat memurları izlerler, dinlerler, destek olurlar ama her şeyden önce işe yarayabilecek her türlü bilgiyi rapor edip sunarlar. Gerçekten hassasiyet gerektiren bir iştir, çünkü bir olayda başarılı olup olamayacağımızı belirleyebilecek en önemli unsurdur.

***

Hemen özel bir olay takip odası oluşturduk. Kenneth Steele House her türlü duruma hazırlıklı bir yerdi, çünkü Suç Soruşturma Dairesi'nin her türden ihtiyacını karşılayabilmesi için tadilat görmüştü. Acil durumlarda çabucak alternatifler üretebiliyorduk. Hazırladığımız oda genişti. Odanın iki tarafında, duvar boyunca uzanan ve üzerlerinde monitörler bulunan masalar ile Alıcı, İfade Okuyucu ve İrtibat Memuru için ayrılmış alanlar vardı. Baş Komiser Fraser operasyonu bu alanın hemen yanındaki odadan yönetiyordu. Ayrıca 'istihbarat' ve MOBESE odaları, bir de arşiv bölümümüz vardı. Ofis gerçekten çok donanımlıydı ve her şey elimizin altında olduğu için hızlı ve etkili çalışabiliyorduk.

Vakit kaybetmeden, birlikte çalıştığımız memurların arasında görev dağılımı yaptık. Önce bölgedeki bilinen bütün tacizcilerin yerlerini belirledik, benzer çocuk kaçırma, röntgencilik veya adam kaçırma olaylarıyla ilgili kayıtları inceledik. Odada sekiz memurduk ama Fraser en az yirmi memurun daha görevlendirilmesinde ısrarcıydı.

Saat 10:00 olduğunda çocuğun annesiyle babasının merkeze getirildiğini söylediler. Fraser bana dönüp, "İşin başında senin durmanı istiyorum, sorguyu bizzat sen yönet. İşi kitabına göre yap, Jim. Bütün ayrıntıları not et. Sanırım Daire Başkanı'yla da görüşmem gerekecek. Bence KÇA vermenin zamanı geldi. Bütün şartlar uygun. Bir an önce aileden çocuğun bir fotoğrafını al," dedi.

KÇA, yani Kayıp Çocuk Alarmı verebilmek için bazı şartların oluşması gerekir: Çocuğun on altı yaşından küçük olması, bir polis memurunun, çocuğun ciddi derece zarar görmüş veya ölmüş olabileceği ihtimali bulunduğuna kanaat getirmesi, çocuk kaçırılmışsa ve çocuk veya kaçıranın detaylı eşkâli varsa, alarm verilebilir. Bunun amacı ülke genelinde polisi bütün basın ve yayın kuruluşlarını kayıp çocuk konusunda bilgilendirmektir. TV ve radyo programları halkı bilgilendirmek için yayın akışlarını kesip son dakika bilgisi geçerler ve ülke çapında bütün polis teşkilatları önceliklerini aramaya verirler. Bu iş göründüğünden daha ciddidir.

Çocuğun ebeveynlerine soracağım sorulara son defa göz gezdirdim, derin bir nefes aldım. Hazırdım. Dedektif olarak bizler, bir çocuk kaybolduğunda, ilk birkaç saatin hayati derecede önem taşıdığını çok iyi biliriz. Oysa Benedict Fitch on iki saattir kayıptı ve biz aramaya daha yeni başlıyorduk. Fraser'ın bana geride kaldığımızı, bu saatten sonra atacağımız her adımın ince elenip sık dokunacağını söylemesine gerek yoktu.

Fraser'ın görevlendirdiği acemi bir Dedektif Polise, "Woodley," diye seslendim. Yalnızca annesinin katlanabileceği türden uzun, zayıf bir suratı vardı. "Üç kişilik bir çay tepsisi hazırla. Bisküvi de koy. Sorguyu yapacağımız odanın önüne git ve beni kapıda bekle."

Üniformasız bir kadın odaya çay falan getirdiği zaman, içeridekiler kadının servis görevlisi olduğunu düşünürler. Eğer bunu yapan kişi erkek olursa, insanlar adamın iyi biri olduğunu düşünürler ve bu onları rahatlatır. Babamdan öğrendiğim küçük hilelerden biri de budur.

RACHEL

John'la beni farklı odalara aldılar.

Beni aldıkları oda penceresiz, bunaltıcı bir yerdi. Emma Zhang adında uzun boylu kadın dedektif beni karşıladı. Şık bir iş elbisesi giyiyordu. Güzel, karamel renkli bir teni vardı, simsiyah saçlarını atkuyruğu bağlamıştı. Badem gözleri çok güzeldi ve sıcacık gülümsüyorlardı.

Elimi sıktı ve bizimle kendisinin ilgileneceğini, görevinin bu olduğunu söyledi. Sonra eteğini düzeltip yanımdaki büyük kolçaklı, konforsuz kanepeye oturdu.

"Oğlunuzu bulabilmek için her şeyi yapacağız," dedi. "Lütfen bundan emin olun. Önceliğimiz onun iyiliği, benim görevim de sizi süreç hakkında olabildiğince bilgilendirmek. Aklınıza takılan herhangi bir şeyi bana çekinmeden sorabilir, benimle istediğiniz gibi konuşabilirsiniz, bunun için buradayım."

Dedektif Polis Zhang'in söylediklerine inandım. Rahat, sıcak bir kişiliği vardı. Az da olsa umutlanmamı sağladı.

Odada güzelce yerleştirilmiş iki sandalye, geniş bir sehpa ve duvarlardaki üç tane renksiz haritadan başka dikkate değer hiçbir şey yoktu. Halı çelik grisiydi. Sandalyelerin bir tanesi, zarar görmüş gibi duruyordu. Kapıların birine

"SORUŞTURMA ODASI" yazan bir tabela asılmıştı.

Bir adam geldi. Uzun boylu ve yapılıydı, düzgünce tıraş olmuştu. Saçları yanlardan ve arkadan kesilmişti. Ela gözleri ve büyük elleri vardı. Odaya girdi ve masaya beceriksizce bir çay tepsisi bıraktı: Bardaklar tepsinin ucuna doğru kaydı, çaydanlıktan da biraz sıcak su döküldü. Dedektif Polis Zhang yardım etmek için ileri atıldı ama yetişemedi. Bardaklar da biraz sallandıktan sonra durdular.

Adam gelip yanıma oturdu ve bana elini uzattı: "Ben Dedektif Komiser Jim Clemo," dedi. "Oğlunuz için üzgünüm." Elimi sağlamca sıktı.

"Teşekkürler," dedim.

Boğazını temizledi. "Sizden acilen öğrenmemiz gereken iki şey var. Oğlunuzun doktorunun ve dişçisinin telefon numaraları. Hemen verebilir misiniz?"

Cebimden telefonumu çıkarıp numaraları verdim.

"Oğlunuzun bilmemiz gereken herhangi bir hastalığı var mı?"

"Hayır."

Konuşurken bir yandan asit sarısı bir deftere not alıyordu.

"Peki, oğlunuzun doğum belgesinin bir kopyası var mı yanınızda?"

Bu tür belgeleri pek saklamazdım ama Ben'le alakalı önemli evrakları hep saklıyordum.

"Neden sordunuz?"

"Prosedür gereği."

"Oğlumun var olduğunu falan mı kanıtlamam gerekiyor?"

Adam ifadesiz bir suratla bana bakınca, gerçekten de oğlumun varlığını kanıtlamamı beklediklerini anladım. Kurallarını bilmediğim bir süreçteydim ve kimse kimseye güvenmiyordu, çünkü bu iş çok ciddiydi.

Clemo işinde çok titizdi, her ayrıntıyı bilmek istiyordu. Konuşurken ellerimi kendime dolamıştım. Clemo ise çok hareketliydi, bazen ileri atılıyor, sonra terkar yerine oturuyor, bacak bacak üstüne atıyordu. Sürekli bana bakıyor, yüzümden bir şeyler okumaya çalışıyordu. Olabildiğince doğal davranmaya, açık konuşmaya çalışıyordum, söyleyeceğim en ufak bir şey Ben'in bulunmasını kolaylaştırabilirdi.

Sorgulamaya benden başladı, oğlumu nasıl yetiştirdiğimi sordu. Konuyla ne alakası olduğunu anlayamadım ama cevap verdim. Annemle babamın ölümünü de anlattım. Daha önce defalarca anlattığım için sakindim. "Annemle babam, ben bir yaşındayken trafik kazasında öldüler. Ablam da dokuz yaşındaydı. Bir kamyonla kafa kafaya çarpışmışlar."

Ben anlatırken Clemo'nun yüzünde bana yabancı olmayan bir değişiklik oldu. Bu ifadeye pek çok kez şahit olmuştum: Şaşkınlık, acı, sonra sempati, bazen de iyi saklanamayan bir *Schadenfreude* duygusu.

"Bir partiden eve dönüyorlardı," diye ekledim.

Bu ayrıntıyı vermekten her zaman hoşlanmışımdır, çünkü babamla annemin zihnimde hep genç ve canlı, belki de kusursuz bir halde yaşadıklarının bir kanıtıydı.

Clemo'nun yüzüne sempatik bir gülümseme yayıldı ama hemen sonra sorguya devam etti. Beni kimlerin büyüttüğünü, nerede yaşadığımı, John'la nasıl tanıştığımı, ne zaman evlendiğimizi falan sordu. Ben'in doğumuyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Kendisine doğum yerini ve tarihini tam olarak söyledim: 10 Haziran 2004, Bristol'daki Saint Michael Hastanesi.

Zihnim gerçek dünyanın ötesinde, anılar ve duygular denizinde yüzüyordu. Kavurucu sıcakta, pırıl pırıl bir havada başlayan uzun ve yorucu doğum anı aklıma geldi.

Gecenin bir yarısı beni bir doğum odasına vermişlerdi, sıcak hâlâ şehrin her bir köşesini kavuruyordu. Saatler geçtikçe ağrının yoğunluğunun artması yetmezmiş gibi bir de sokaktaki sefa düşkünlerinin gürültü patırtısına tahammül etmek zorunda kalıyordum.

Sabahın erken saatlerinde doğum kanamam oldu. Korkuya kapılmıştık ama güneş doğduktan sonra kucağımda griden pembeye doğru renk değiştiren çocuğumu seyretmenin huzuruna kavuşmuştum. Saçlarının hafifliğini, şakaklarının yumuşaklığını, göz göze geldiğimizde etrafı saran o mutlak sessizliği, ben nefesimi tutarken onun hayattaki ilk nefesini alışının hazzını hissetmiştim.

Ben'in çocukluğuyla ilgili her şeyi, ablamla olan ilişkimi, John'un ailesiyle olan ilişkimizi anlatmak zorunda kaldım. John'un annesi Ruth'u hatırlamak içimi yaktı. Ruth benim ikinci annem olmuştu, onu çok sevmiştim. Şimdiyse bir bakımevinde kalıyor ve gün geçtikçe bunuyor.

Evliliğimizin sona erdiğini, John'la nasıl ayrıldığımızı, Ben'le beraber bunun üstesinden nasıl gelmeye çalıştığımızı da anlatmak zorunda kaldım. Bunları tanımadığım insanlara anlatmayı sevmiyordum ama başka şansım yoktu. Bu sürecin başarıyla sonuçlanacağına inanmak için kendimi zorluyordum.

Geçmişten günümüze doğru ilerledikçe, dedektifin soruları yavaşlıyordu. Ben'in okul durumunu sordu. İyi olduğunu söyledim. Okulunu ve öğretmenini seviyordu, öğretmeni de onu seviyordu. John'la ayrıldıktan sonra öğretmeni her zaman yanımızda olmuştu.

Clemo, Ben'in son zamanlarda babasını veya diğer aile üyelerini ne sıklıkta gördüğünü, ayrılık sözleşmemizde neler bulunduğunu sordu. Ben'in okul içinde ve dışında neler yaptığını ayrıntılarıyla anlatmamı istedi. Önceki hafta boyunca neler yaptığımızı, nerelere gittiğimizi, cumartesi ve pazar sabahı neler yaptığımızı bütün ayrıntılarıyla,

defalarca anlattırdı. Özellikle ormana gitmeden önceki son saatlerde neler yaptığımız üzerinde durdu.

Clemo, "Ormana gitmeden önce öğle yemeğinizi yemiş miydiniz?" diye sordu. Ses tonu özür diler gibiydi.

"Cesedini bulursanız diye mi sordunuz bunu?"

"Hayır. Bu bir ceset bulacağımız anlamına gelmiyor. Sadece sormak zorunda olduğum bir soru."

"Ormana giderken arabada jambonlu sandviç, muz, yoğurt ve iki bisküvi yedi."

"Teşekkür ederim."

"Benim ne yediğimi bilmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır. Gerekmiyor."

Zhang bana bir kutu peçete uzattı.

***

Ayrıca ormanda gördüğüm insanların da bir listesini hazırladık: Otoparktaki kalabalık, Peter'la Finn ve diğer futbolcu çocuklarla aileleri, fantastik roleplay oyuncuları, bisikletçiler ve bana yardım eden yaşlı kadın. Bir de yürüyüş yaparken yanından geçtiğimiz bir adamı hatırladım. Elinde bir köpek tasması vardı ama köpeği göremedik. Adamın neye benzediğini, nasıl giyindiğini hatırlayamadığım için kendime çok kızdım.

Herhangi bir şey daha hatırlarsam derhal polislere söyleyeceğime dair söz verdim. Evimi aramak ve telefon kayıtlarımı incelemek için izin istediler. Her şeye izin verdim. Yardımı olacağını düşündüğüm her şeyi, ne olursa olsun yapabilirdim.

"Ben'in basına ve halka verebileceğimiz bir fotoğrafı var mı?"

Cüzdanımdaki fotoğrafını verdim. Son dönemlerde çektirdiği bir okul fotoğrafıydı, daha yepyeniydi, uçları bile kıvrılmamıştı. Yüzüne baktım; ciddi, tatlı, güzel ve na-

rindi. Babasından aldığı gözlerine ve kum rengi saçlarına, kusursuz tenine ve burnunun etrafına yayılmış çillerine baktım. Fotoğrafı güçlükle uzatabildim.

Clemo fotoğrafı kibarca aldı. "Teşekkürler, Bayan Jenner. Ben'i bulacağım. Onu bulmak için bütün gücümle çalışacağım."

Ona baktım. Beni anlamasını, yanımda olmasını, verdiği sözün anlamını gerçekten idrak etmesini istiyordum. Bir de oğlumu bulabileceğine gerçekten inanmayı.

"Söz veriyor musunuz?" diye sordum. İkimizi de şaşırtarak uzanıp elini kavradım.

"Söz veriyorum," dedi. Beni incitmek istemiyormuş gibi naif bir hareketle elimi bıraktı. Ona inanıyordum.

O gittikten sonra Dedektif Polis Zhang, "Emin ellerdesiniz. Dedektif Komiser Clemo çok iyi bir dedektiftir. En iyilerimizden biridir. İnadım inat, dediğim dediktir. Bir işe başladı mı peşini asla bırakmaz," dedi.

Beni rahatlatmaya çalışıyordu. Oysa ben yalnızca bir tek şeyi düşünüyordum.

"Önden gitmesine izin verdim. Benim hatamdı. Birisi ona zarar verdiyse, sadece benim yüzümden..."

JIM

Rachel Jenner'la yaptığımız görüşme gayet iyi geçti, sadece elimi bir daha bırakmayacakmış gibi tuttuğu zaman biraz sarsıldım, duygulandım. Böyle bir şeyi yaşamak istemezsiniz. Bir vaka üzerinde çalışırken, kurbanların gerçek insanlar olduğunu çıplak gözlerle görebilirsiniz ama işinizi düzgün yapabilmek için bu gerçekliklerden birazcık sıyrılmanız gerekir. Duygularına ortak olursanız, işinizi yapamayabilirsiniz. Rachel Jenner, işte bu kuralı bir iki dakikalığına çiğnememe sebep oldu.

Bana verdiği fotoğrafa yakından baktım. Herkesin çektirdiği bir okul fotoğrafıydı. Arka planında benekli bir fon vardı. Ben, masmavi parlak gözleriyle zeki ve tatlı bir çocuğa benziyordu. Boyu, kilosu yerindeydi. Püsküllü, açık kahverengi saçları vardı. Doğrudan kameraya bakıyor, tebessüm ediyordu. Gerçekten de yakışıklı, çekici bir çocuktu. Buna sevindim, çünkü bize bir yardımı olabilirdi.

Fotoğrafı ekibe bıraktım.

Fraser, "Anne nasıl?" diye sordu.

Rachel Jenner gergindi, buna anlayış göstermek gerekiyordu, hızlı ve zekice konuşuyordu ama bir yandan da transa girmiş bir hali vardı. Gözleri dönüp duruyor, sonra

aniden gölgeleniyordu. Genel anlamda konuşursak, tamamen şoktaydı.

"Şokta," dedim, "biraz da ihtiyatlı."

"İhtiyatlı derken?" Fraser gözlüklerinin üstünden bana baktı.

"Sadece öyle hissettim."

"Tamamdır. Dikkat etmek lazım. Emma'yla konuş, görüşlerini al. Ben gidip kendimi kısaca tanıtacağım. Basına haber verdik, öğlen gibi gelecekler. Babayla da konuşmak ister misin?"

Başımla onayladım.

"Hadi o zaman."

***

Emma'yla koridorda karşılaştım. İlk defa konuşma fırsatı yakalamıştık.

"İyi görüşmeydi," dedi.

"Teşekkürler."

Köşeye geçip birilerine yol verdik. Emma'nın eli ihtiyatla elime dokundu.

"Fraser'a beni aile irtibat memuru yapmasını sen mi söyledin?" dedi.

"Olabilir."

"Teşekkür ederim," dedi. Elimi hafifçe sıktı, bıraktı, sonra bir adım geri gidip aramızda makul bir mesafe bıraktı.

"Anne hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Fraser'a kadının biraz temkinli olduğunu söyledim."

"Katılıyorum ama bence bu gayet anlaşılabilir bir durum. Özel hayatı hakkında konuşmaktan pek hoşlanmadığını hissettim ama bunu bir takıntı haline de getirmemiş."

"Bence de öyle."

"Acı çekiyor. Ayrıca çocuğun önden gitmesine izin verdiği için kendini suçluyor."

"Bu bir suç teşkil etmez."

"Elbette öyle ama kadın bunun için sürekli dövünüp duracak."

"Eğer çocuğu bir an önce bulamazsak."

"Sence başka bir şeyden dolayı da kendini suçluyor mudur?"

Emma biraz düşündü, sonra kafasını salladı. "Altıncı hissim, hayır diyor. Ama tabii ki emin değilim."

"Çok dikkatli olmalısın, gözünü ondan ayırma. Gördüğün her ayrıntıyı raporuna yaz."

"Yazarım."

"Gitmem gerekiyor. Babayla görüşeceğim."

Emma, "İyi şanslar," dedi ve gitmek için arkasını döndü.

"Emma!"

"Evet?"

"Elinden geleni yapacaksın, değil mi? Bu çok büyük bir iş. Çok dikkatli ve hassas davranmalıyız."

"Merak etme."

Kırıldığını belli etmedi, çünkü bu onun tarzı değildi. Fakat söylediklerime biraz kırıldığını yüz ifadesinden anladım. Tanıdığım insanlar arasında duygusal zekâsı en yüksek olanlardan biri Emma'ydı, yeteneklerinden şüphelendiğimi ima etmek benim hatamdı. Böyle konuşmakla acele etmiştim. Kendimi damdan atsam yeriydi.

"Özür dilerim, gerçekten üzgünüm. Hiçbir şey ima etmek istemiyordum, sadece büyük bir iş, biliyorsun..."

"Merak etme, sıkıntı yok. Ne demek istediğini anladım."

Yüzüne her şeyin yolunda olduğunu anlatan kocaman bir gülümseme yayıldı. Tekrar parmaklarıma dokundu ama elini çabucak çekti. "Babayla bol şans." Koridorun ucunda kaybolana kadar onu seyrettim, sonra da Benedict Finch'in babasının yanına geçtim.

•••

John Finch, kendisine tahsis ettiğimiz odada bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Tıpkı anne gibi John da zayıf ve şaşkındı. O da biraz şoktaydı ama daha otoriter görünüyordu. Normal hayatında, bir kurbandan ziyade yetkili olmaya alışkın bir insan olduğunu tahmin ettim.

"Dedektif Komiser Jim Clemo," dedim, "oğlunuzun başına gelenler için üzgünüm."

"John Finch," diye karşılık vererek, elimi kemikli parmaklarıyla sertçe sıktı.

Odada küçük bir masa, masanın iki yanında da ikişer sandalye vardı. Dedektif Woodley'le beraber bir köşeye oturduk. Finch de karşımıza geçti.

Onu da anneyi sorguladığım gibi sorgulamaya başladım. Başta doğum tarihini, çocukluğunu falan sordum. Genelde yaptığım ilk iş, insanların söyledikleri kişi olduklarını ve bu yaptıkları ihbarda bahsedilen suçun gerçekten işlenip işlenmediğini anlamaya çalışmaktır ama sorguladığım kişiler bunu fark etmezler. Soruşturmayı tamamladıktan sonra olaya dâhil olan şahısların aslında var olmadıklarını ve insanların bizi salak yerine koyduklarını anlamak hiç hoş olmaz. Tanrı biliyor ki gazeteler de, insanlar da polisin küçük bir hata yapmasını dört gözle beklerler.

Finch sorularıma sakince, çok fazla konuşmadan cevap verdi.

"Bu gereksiz soruları sormak zorunda olduğum için kusuruma bakmayın. Buna mecburum," dedim. Duygusallığını kararlılıkla gizlemeye çalışan bu adam için işleri kolaylaştırmak adına, ondan özür dilemek zorunda olduğumu hissetmiştim. "Yalnızca Ben'i değil, içinde yetiştiği ailenin ve çevresinin de bir portresini çıkarmamız çok faydalı olacaktır."

"İnsanların kişisel hikâyelerinin önemli olduğunu biliyorum," dedi, "hastanelerde bunu sürekli kullanırız."

John Finch'in yaşam öyküsü çok sadeydi. 1976'da Birmingham'da doğmuştu ve ailenin tek çocuğuydu. Babası doktor, annesi de viyolonsel sanatçısıydı. Büyükannesi annesine hamileyken, John'un dedesiyle beraber, Nazi işgali altındaki Viyana'dan kaçıp Birmingham'a yerleşmişlerdi. Anlattığına göre Finch, çocukluğunda hem anne babasına hem de büyükbabasıyla büyükannesine çok bağlıydı. Liseyi burslu okumuştu. Başarılı okul yıllarından sonra Bristol Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne girmişti. Okulu 1992'de bitirmiş ve bir daha Bristol'dan ayrılmamıştı. Kendi yolunu çizmiş ve gayet de başarılı olmuştu. Bunun kanıtı da Çocuk Hastanesi'nde uzmanlık yapıyor olmasıydı. Genel çocuk cerrahlığı yapıyordu. Rekabet üzerine kurulmuş bu dünyada, herkesin imrenerek baktığı ve hayalini kurduğu bir işi vardı.

Ben'in annesi ve ayrılık sebeplerini sorduğum zaman Finch'in serinkanlı duruşu altüst oldu.

"Evliliğimiz bitti, çünkü artık birbirimize uyum sağlayamıyorduk."

Vücudunun gerildiğini görebiliyordum. Ağzı kuruduksa kelimeleri daha zor çıkıyordu.

"Bu Rachel için büyük bir sürpriz olmuştur."

"Muhtemelen."

"İşin içinde üçüncü bir şahıs var mıydı?"

"Evet, tekrar evlendim."

"Rachel'la aranızdaki uyumun sona erme sebepleri hakkında bana bir şeyler söyleyebilir misiniz?"

Saç diplerinde bir ter damlacığı belirdi.

"Böyle şeyler her zaman kalıcı olmayabilir, Dedektif. Ufak sebepler, zaman içinde birikir ve evliliği sürdürülemez hale getirir."

"Daha genç bir sevgili de bu sebeplerin içinde mi?"

"Lütfen beni klişelerle yargılamayın."

Cevap vermedim. Aksine, daha fazla konuşacak mı diye bekledi. Vücut dilinden, yani terlemek gibi bazı tepkilerinden bir şeyler anlamaya koyuldum. Bunun ne kadar işe yaradığını bilseniz şaşırırsınız. İnsanlar sürekli kendilerini kanıtlamak için çabalarlar. Notlarıma bakıyormuş gibi yaptım ve tam ümidi kestiğim anda her şey ortaya saçıldı.

"Evliliğimiz duygusal açıdan tatmin edici değildi. Biz..." doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "*...iletişim kuramıyorduk,*" dedi

"Olur böyle şeyler."

"Yapayalnız kaldığımı hissettim."

Gözlerini benden kaçırdı. Tekrar göz göze geldiğimiz zaman, ürperdiğini fark ettim ama sebebini anlayamadım. Adam muhtemelen çok gururlu biriydi ve özel yaşamını, duygusal konuları hiç kimseyle paylaşmaya alışık değildi.

"Rachel, Ben'e yeterince iyi annelik yapıyor mu?" diye sordum. Gardını düşürmek istiyordum. Hiç düşünmeden çabucak cevap verdi. "O kusursuz bir anne. Ben'i canından çok seviyor," dedi.

Görüşmeyi tekrar sağlam, faydalı bir zemine kaydırdım. Pazar günü saat 13:00'le 17:30 arasında eşiyle ne yaptıklarını sordum. Beraberce evde olduklarını söyledi. Kendisi çalışıyormuş. Eşi de kitap okuyormuş ve bir ara akşam yemeğini hazırlamaya başlamış. Saat 17:30'da da Memure Banks, John'u arayıp Ben'in kaybolduğunu söylemiş, o da kalkıp çabucak olay yerine gitmiş.

"O arada herhangi bir e-posta attınız mı ya da hiç kimseyi aradınız mı?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Bazı evrak işlerim vardı."

"Bayan Jenner telefon kayıtlarını incelememize izin verdi, siz de buna izin veriyor musunuz?

"Evet. Ne isterseniz."

"Bir şey daha."

"Evet?"

"Çalıştığınız yerde sorun yaşadığınız herhangi birileri, mesela hasta yakınları falan var mı? Birileri sizden intikam almaya çalışıyor olabilir mi?"

Bu soruya çabuk cevap vermedi; bir iki dakika boyunca düşündü.

"Her zaman kötü şeyler olabiliyor. Bu kaçınılmaz bir durum ama bazı hasta yakınlarının hoşuna gitmeyebiliyor. İki kez soruşturma geçirdim ama bunlar benim mesleğimde olağan şeyler. Hastaneden ayrıntıları alabilirsiniz."

"Siz hatırlamıyor musunuz?"

"Çocukların ismini hatırlıyorum ama ebeveynlerininkini hatırlamıyorum. Onlarla haşır neşir olmayı sevmem. İnsan başarısızlıklara kafayı takmamayı zamanla öğreniyor Dedektif. Sorumluluğu size ait olmasa da, elinizden geleni yaptığınız halde bir çocuğun ölmesi dayanılmaz bir şeydir."

Tükenmişliğine rağmen, keskin bakışlarında beni uyaran bir şeyler olduğunu sezdim.

***

Görüşmeden sonra arabayla ormana gittim, çünkü olay yerini bizzat görmek istiyordum. Teşkilata ait arabalardan birini aldım. Ormana gidince şehrin kalabalığından biraz uzaklaşma, anne ve babayla yaptığım görüşmeleri daha iyi düşünme fırsatım oldu. Gözlemlerim şöyleydi: John, Rachel'den biraz daha karmaşık ve çok daha gururlu biriydi. İkisi de mahremiyetlerine önem veren insanlardı. İkisi de zekiydi, açık konuşuyorlardı ve tam bir orta sınıf görünüşü sergiliyorlardı. Bu onları sütten çıkma ak kaşık yapmıyordu, elbette. Bunu unutmamak gerekiyordu.

Adli açıdan bakıldığında, ormandaki görüntü tam bir

kıyım manzarasıydı. Berbat hava koşullarının yanında bir sürü insan, hayvan ve araç; patikaları, özellikle de parkı darmadağın etmişti. Ben'in kaybolduğu iddia edilen salıncağın olduğu yere yürüdüm ve lastik çizmelerimi getirmediğime pişman oldum. Hava nemliydi ve etraf ağaçlarla çevriliydi. Korku masallarındaki o sinsi, meşum duyguyu hissettim. Burası kentte gördüğüm en kötü suç mahallerinden bile daha rahatsız edici bir yerdi.

Olay yeri inceleme memurlarıyla konuştum. İyi insanlardı ama soruşturmaya faydası olabilecek bir işaret bulacaklarını zannetmiyorlardı. Çok karamsarlardı.

Olay yeri şeridinin üzerinden atlarken içlerinden biri, "Dürüst olmam gerekirse, durum pek umut verici değil," dedi. Patikadan salıncağa giden yolu çevreleyen parlak sarı şerit yere sarkmış, hafifçe sallanıyordu. Elimi sıkabilmek için eldivenlerinden birini çıkardı. "Durum fena ama işimize yarayacak bir şeyler varsa, mutlaka buluruz," dedi.

Kartımı verdim. "Herhangi bir şey bulunca beni..."

"Hemen sizi arayacağız. Elbette."

***

Fraser'la beraber ilk ekip toplantımızı saat 16:00'da, Kenneth Steele House'da yaptık. Masanın etrafına oturan herkes çalışmaya hazır, gergin ve ciddiydi. Olayın nerelere gidebileceğini düşünmekten kaçınıyorduk. Kayıp bir çocuk, mesleğin en zor kısmıdır. Hiç kimse bir çocuğun zarar görmesini istemez, bunu o an odadaki herkesin yüzünden okuyabilirdiniz.

Baş Komiser Fraser, "Önce önemli şeyler," diyerek toplantıyı başlattı. "Bu vakanın kod adı Yabanmersini Operasyonu. İki kişi arıyoruz: Sekiz yaşındaki Ben Finch ve onu kaçıran kişi. Beraber de olabilirler, ayrı da olabilirler. Çocuğu kaçıran kişi bir akraba, tanıdık veya yabancı olabilir.

Ben'le birlikte gizleniyor veya hiçbir şey yokmuş gibi ortalıkta dolanarak, ara sıra Ben'in yanına uğruyor olabilir. Ben'i çoktan yaralamış, hatta öldürmüş olabilir. Her şeye açık olmalı, dikkatli davranmalıyız."

Masanın çevresindeki herkesle göz teması kurdu ve dikkatleri üzerine çekti.

"Uzmanlarla beraber çalışıyoruz," dedi, "hepinizin mükemmel olduğuna inanıyorum ve işinizi kusursuz bir biçimde yapmanızı bekliyorum. Zaman aleyhimize işliyor. Ben Finch'in kaybolmasından bu yana yirmi dört saat geçti. Öncelikle annenin anlattıklarını doğrulamamız ve o gün ormanda gördüğü herkesle konuşmamız lazım."

Biraz durdu. Söylediklerini iyice anlamamızı istiyordu.

"Bence şu park alanındaki tiyatro ekibinin üzerine gitmeliyiz. Aralarında mutlaka, hafta boyu uslu durmanın acısını çıkarmak için böyle bir macera arayabilecek türden, bir iki bok çuvalı vardır. Bu da aklıma başka bir meseleyi daha getiriyor. Alabileceğimiz her türlü yardımı almamız gerekiyor. Şu ana kadar elimize işe yarayacak herhangi bir bilgi geçmedi, bu da demek oluyor ki işler kötüye gidecek. Daha fazla destek istedim, bunun için de Daire Başkanı'nın kulağını biraz büktüm. Kısa bir süreliğine de olsa, şüphelilerin tahlilinde bize yardımcı olacak bir adli psikolog ayarladı. Psikologun adı, Doktor Christopher Fellowes. Cambridge Üniversitesi'nde görevli olduğu için, çok gerekli olmadığı sürece yanımızda bulunmayacak ama istediğimiz zaman onu arayıp tavsiye alabiliriz."

Onu tanıyordum. Devon & Cornwall'dayken onunla çalışmıştık. Ayık olduğu sürece, işini çok iyi yapardı.

Fraser, "Anneyle babayı kameraların karşısına çıkaracaktım ama vazgeçtim, yarına kadar beklesek iyi olur diye düşünüyorum. Şimdilik basına birkaç bilgi verdim, yarın da Ben'in bir fotoğrafını vereceğiz. Hepiniz gerekli bilgi-

leri bana verdiniz sanırım, ekleyecek bir şeyi olan şimdi konuşsun," dedi.

Dedektiflerden biri elini kaldırdı.

"Okulda değiliz, elini indirebilirsin."

"Özür dilerim. Kafama takılan bir şeyden bahsedecektim. Listemizdeki altı cinsel taciz suçlusundan birinin izini bulamadık."

"Geriye kalan kim?"

"David Callow. Otuz bir yaşında. Üvey kız kardeşlerine tecavüz edip fotoğraflarını çektiği için hapis yatmış. Şartlı tahliye memuru kendisinden iki haftadır haber alamadıklarını söyledi."

"Bu onu şüpheli konumuna sokar. Üzerine gidin. En son kiminle, ne zaman konuştuğunu öğrenmenizi istiyorum. Ailesi, arkadaşları veya komşuları varsa onlarla konuşun. Son zamanlarda neler yaptığını öğrenin. Başka sorusu olan?"

Kimse söz almadı.

"Pekâlâ. Yapacak çok işimiz var. Hemen başlayın. En ufak bir gelişmeyi, her endişenizi, aklınıza gelen her şeyi bana söyleyin. Her şeyi anında bilmek istiyorum. Her şeyi."

WEB SAYFASI- POLİSTEN SON DAKİKA HABERİ - www.aspol.uk/whatsnew

22 Ekim 2012, 13:03

AVON & SOMERSET EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ Bristol'da kaybolan sekiz yaşındaki Benedict Finch için KAYIP ÇOCUK ALARMI geçti.

Çocuğu görenlerin veya bilgisi olanların acilen 0300 300 3331 numaralı telefonu araması isteniyor.

Bu numaraya yapılacak çağrılar görevliler tarafından yanıtlanacak ve soruşturmaya yardımcı olabilecek bilgiler alınacaktır.

İngiltere'deki bütün polis teşkilatları tarafından desteklenen bu Kayıp Çocuk Alarmı'nı yayınlayarak, halkın ve basının Benedict'in bulunması hususunda Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü'ne destek vermesini umuyoruz.

Polis, son 24 saat içinde Benedict'i veya onu eşkâline uyan herhangi bir çocuğu görenlerin bilgisine özellikle ihtiyaç duymaktadır.

Benedict Finch beyaz tenli, ince yapılı ve 1,20 metre boyunda. Kahverengi saçları, mavi gözleri var, ayrıca burnunun etrafında çiller bulunuyor. Ne giydiği bilinmiyor.

Benedict'in son çekilmiş bir fotoğrafı birçok mecraya dağıtılmış durumda. Fotoğrafı, Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü resmi internet sitesinde bulabilirsiniz.

Benedict en son olarak 21 Ekim Pazar günü saat 16:30 sularında, Bristol'ın hemen dışında bulunan Leigh Ormanı'ndaki ana patikada köpeğiyle gezerken görüldü. Annesi çocuğu ormanda arayıp bulamayınca saat 17:00 sularında polise haber verdi.

Uzman polisler; arama kurtarma köpekleri, atlı polisler ve halkın da desteğiyle Leigh Ormanı ve çevresine yoğun bir arama faaliyeti yürütüyor.

Çocuğun zeki ve konuşkan olduğu söyleniyor. Anadili İngilizce. Ailesi onu Ben diye çağırıyor.

Duyuruyu lütfen Facebook ve Twitter'da paylaşın.

RACHEL

Ablam Nicky beni Kenneth Steele House'un girişinde bekliyordu. Gergin ve üzgündü. Ona sarıldım. Elbiseleri nemli kır evi, odun kömürü ve çamaşır deterjanı kokuyordu.

Kardeşim bana çok benzer. Bizi yan yana gören herkes kardeş olduğumuzu anlar. Benden daha kiloludur ama yeşil gözlerimiz ve yüzümüz birbirinin neredeyse aynısıdır. Nicky benim kadar uzun boylu değildir. Saçları hep kısa kesimlidir ve özenle röflelenmiştir, bu yüzden de tam kıvrılamadan yüzüne altın sarısı dalgalar halinde dökülür ve benden daha akıllı biriymiş gibi görünmesini sağlar.

Nicky içeri girince, Esther Teyze'nin sayfiye evinden çıkıp doğrudan buraya geldiğini söyledi ve bana sıkı sıkı sarıldı.

Bana sarılınca kendimi tuhaf hissettim. Muhtemelen çocukluğumuzdan beri birbirimize böyle sarılmıyorduk. Elbiselerinin kokusuna, vücudunun dolgun kıvrımlarına ve yumuşaklığına alışkın değildim. Bu durum birdenbire bedenimin zayıflığının farkına varmamı sağladı. Sanki vücudum onunkinden çok daha kırılgan bir maddeden yapılmış gibi hissettim.

"Seni eve götüreyim," dedi ve saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attı.

***

Eve vardığım zaman, akvaryumdaki bir balık gibi güvende olmanın ne anlama geldiğini ilk kez anladım.

Gazeteciler küçücük evimin etrafını sarmışlardı. Ben'le berber Bishopston'da, Viktoryan tarzı evlerle dolu, daracık, şirin bir caddede oturuyorduk. Evlerin pek çoğunun penceresinde "İyi Komşu" çıkartmaları vardı. Çöplerimizi geri dönüşüme atmaya dikkat eder, yazları cadde partileri düzenlemeyi severdik. Komşularımızın arasında yaşlı çiftler, yeni evli aileler ve öğrenciler vardı. O güne kadar yaşadığımız en kötü olay, bir sabah uyandığımızda sarhoş gençlerin gece vakti arabaların üstüne trafik konileri koymuş olduklarını görmemiz olmuştu.

Gazetecilerden kurtulmak imkânsızdı. Sayıları o kadar çoktu ki, kaldırımın dışına taşıyorlardı. Bana seslendiler, mikrofonlarını geçmeye çalışırken itekledi ve yolumuzu kesmeye çalışırken birbirlerini ezip izdiham yarattılar. Ses tonları aceleci, nazik ama aldatıcıydı. O anda gözüme bir sokak çetesi gibi tehditkâr görünüyorlardı.

İçeri girdiğimizde, fotoğraf makinelerinin flaşları yüzünden gözümün önünde parlak, beyaz benekler dans ediyordu. Gazetecilerin hâlâ bana seslendiklerini, ismimi telaffuz ettiklerini duyuyordum. Kalp atışlarım evin arka tarafında bulunan mutfağıma gidene kadar yavaşlamadı. Mutfağım sessiz ve sakindi. Oturdum, derin bir nefes aldım, sonra da dikkatimi duvardaki saatin tik taklarına verdim.

Zhang bir süre bizimle kaldı. Ben sorgulanırken, olay yeri inceleme ekipleri evi dolaştı. Zhang ekip elemanlarının özellikle Ben'in odasındaki her şeyi buldukları gibi

tertipli ve düzenli bıraktıklarından emin olmak için odayı kontrol etti.

Sonra gidip gazeteciler içeriyi görmesin diye oturma odasında bulunan bütün perdeleri çekti. Dışarıda kimin olduğunu bilmeden kapıyı açmamamız gerektiğini söyledi, gazetecilerle de konuşmamamızı tavsiye etti.

"Her şeye rağmen, burada olmaları iyi. Halkın bilgilendirilmesine faydası oluyor. Bu sayede çok sayıda insan Ben'in kaybolduğunu ve onu aradığımızı öğreniyor," dedi.

Kartını bize verdi ve üzerindeki telefon numarasından ona ulaşabileceğimizi bir kez daha hatırlattıktan sonra gitti. Bir yanım onun gitmesini istemiyordu. Zhang, Clemo'ya göre daha anlayışlıydı, güven vericiydi. Clemo'nun yanında kendimi rahat hissedemiyordum, otoriter yapısından ve bize karşı takındığı sert tutumdan dolayı ondan çekiniyordum. Zhang farklıydı. Bu zor durumu atlatmama ve olayın gerçekliğini kavramama yardımcı olabileceğini hissediyordum. Kibar ve samimiydi, ona karşı şükran doluydum.

***

Mutfak masasındaki her şey aynen Ben'le bıraktığımız gibiydi. Beraber geçirdiğimiz son anların bir fotoğrafı gibi karşımda duruyorlardı.

Ben'in giymek istemediği şapka, evden çıkmadan hemen önce saldırdığı bir paket bisküvi, çok sevdiği Tenten çizgi romanı ve legolarla yaptığımız araba da olduğu gibi duruyordu. Kaybolmadan önceki gün gelen bir okul raporu da oradaydı.

Okul raporunu okurken gururlanmıştım. Öğretmeni raporda Ben'i ve çalışkanlığını çokça övmüş, ondan ne kadar memnun olduğu yazmıştı. Sınıftaki cesur, atılgan halinden ve başka güzel şeylerden bahsetmişti.

Sadece mutfak değil, evin her noktası Ben'in izleriyle doluydu. Elbette böyle olacaktı, burası onun eviydi.

Evin dışındaki engebeli ve kısa bahçe patikasında bile ondan izler vardı. Bahçedeki ofisimde duran bilgisayar uyku modundaydı, ışıkları telaşsızca yanıp sönüyordu. Gidip bilgisayarı açsam, internet geçmişine baksam, mutlaka Ben'in pazar sabahı oynadığı online oyunu görürdüm. Oyunun adı *Furry Football*'du. Amacı maç yapıp puan kazanmak ve kazanılan puanlarla da takımı güçlendirecek hayvanlar almaktı. Ben bu oyunu çok seviyordu. Oyun saatlerini kısabilmek için her gün büyük uğraşlar veriyordum.

Her şeye baktım, her şeyi içime çektim ama sadece kocaman bir boşluk duygusu hissettim. O gidince, evimin ruhu da kaybolmuştu.

Nicky her zamanki gibi meşguldü.

Her zaman öyleydi. Yerinde duramazdı. Yapacak bir şeyi olmadığı zamanlarda bir tur düzenler, o da olmazsa tutup gösterişli bir akşam yemeği hazırlardı. Bir şeyler yapmak onun rahatlama yöntemiydi.

Çocukken pazar günlerimin tamamını Esther Teyze'nin sayfiye evinde, yatak odamdaki pencerenin kenarında oturup hiçbir şey yapmadan etrafı seyrederek geçirirdim. Bundan büyük keyif alırdım. Camda oluşan buğuyu izler, dışarıdaki donmuş ağaçlara bakar, sonra da o ağaçların gökyüzünü nasıl parçalara ayırdıklarını seyrederdim. Bir de kuşlar vardı; onların tohumlar için ettikleri kavgaları, didişmeleri seyrederdim. Karlı kış günlerinin tekdüze renkleri arasında saka kuşunun keskin sarı kanatlarını görmek bana büyük keyif verirdi.

Hava soğuk olduğu zamanlarda da bir süre sonra dayanamaz, aşağı kata inip sobanın yanına kurulurdum. Aşağı indiğimde Nicky, Esther Teyze'yle beraber orada olurdu.

Yanakları çoğu zaman sıcaktan veya beraberce yaptıkları aktivitelerden dolayı kızarık olurdu. Pişirdikleri keklerin ve yahninin kokusu beni mest ederdi.

Esther Teyzem ellerimi tutar, "Rachel, çok üşümüşsün, bir bardak çay iç yavrum," derdi. Sonra onları ovalar, ısıtmaya çalışırdı. Teyzemin elleri bahçe işlerinden dolayı hep nasırlı olurdu. Nicky de her seferinde, "Parmaksız eldivenlerin nerede Rachel? Hani sana Noel'de hediye ettiklerim?" diye sorardı. Bunun üzerine onlardan ve korumacı anne tavırlarından uzaklaşır, sobanın yanındaki sandalyeye oturur, üzerime bir yorgan alıp kitabıma veya soba ateşinin muazzam danslarına gömülürdüm.

Ben'in kaybolduğu ilk günlerde şoktaydım, adeta taş kesilmiştim. Böyle dönemlerde Nicky benim yaşamsal faaliyetlerimi yürüten bir parçam olurdu. Bu dönemde de aynı rolü üstlendi. En iyi arkadaşım Laura'nın attığı, gittikçe zıvanadan çıkan mesajlara kendisi cevap verdi ve onun yanıma gelmesini istedi. Peter Armstrong'la konuştu. Peter, köpeğin ayağının kırıldığını ama veterinerde ve iyi olduğunu söyledi. Ardından dizüstü bilgisayarını mutfağa getirdi ve internette saatlerce zaman geçirdi.

İlk gün, kayıp çocuklar için kurulmuş bir Amerikan web sitesi buldu. Onların tavsiyesiyle, polislere verilmek üzere bir soru listesi hazırladı. Herhangi bir şeyi öğrenir öğrenmez çabucak bana söyleyiveriyordu. Söyledikleri, asla parçası olmak istemediğim bir dünyadan gelen korkunç şeylerdi. Bunlar beni rahatsız ediyordu ama Nicky'yi engelleyemiyordum.

Bir gün bir web sitesinden, kan tazılarının aramalarda çok etkili olduklarını öğrendi. Sitede yazanlara göre tazılar, çocuk, birileri tarafından kaçırılıp uzaklara götürmüş bile olsa iz sürebiliyorlardı. Sonra bana polislerin ormanda ne tür köpekler kullandıklarını sordu. Alman çoban kö-

pekleri olduğunu söyledim. Sessizce okumaya devam etti, bir yandan da benden gizlediği notlar tutuyor, acı bir şekilde tebessüm ediyordu.

Bir süre sonra, "Sorgudan sonra John'u gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, onu başka bir yere aldılar."

"Bence onu aramalısın. Ona neler sorduklarını öğrenmen iyi olur."

"Beni suçluyor."

"Senin hiçbir *suçun yok*!"

Suçum vardı, bunu biliyordum.

"Sana neler sordular? Bahsedebilir misin biraz?"

"Her şeyi sordular. Bir sürü detay istediler. Aile yaşamımızı, Ben doğduktan sonra olan biten her şeyi sordular, aklına gelebilecek her şeyi."

"Bizim ailemizi de mi sordular?"

"Her şeyi."

"Sen ne anlattın?" Gözleri bilgisayara bakmaktan dolayı kızarmıştı.

"Neler olduğunu anlattım, başka ne anlatabilirdim?"

"Doğru," dedi ve tekrar bilgisayara döndü. "Burada aile bireylerinin polislere nasıl yaklaşacakları konusunda bir mutabakata varmaları gerektiği, bunun önemli ve etkili olduğu yazıyor," dedi.

"John'u şimdi arayamam." Bunu yapamazdım. Bir annenin işleyebileceği en büyük günahı işlemiştim. Çocuğuma göz kulak olamamıştım. "Yukarı çıkıyorum," dedim.

•••

Ben'in yatak odasında, olay yeri inceleme ekiplerinden kalma birkaç şey gördüm. Orada bulundukları anlaşılıyordu. Ben'in en sevdiği oyuncaklarından biri olan Tombul Ayıcık yatağının kenarına kıvrılmıştı. Geyik gözlü, küçük kulaklıydı; elleri sarkık ve kürkü yumuşacıktı. Bir de Ben'in

sevdiği gibi örgülü bir atkısı vardı. Yatak tam da Ben'in sevdiği gibi darmadağınıktı. Ayıcığı kucağıma aldım. Evden çıkmamam gerektiğini düşünüyordum. Kim bilir, belki Ben bir anda çıkıp gelirdi. Onun yokluğu ve evin sessizliği her yeri dolduruyordu. Bu hızla yayılan bir kanser gibi, katlanılamaz bir duyguydu.

Ben'in yatağına uzanıp kıvrıldım. İçimde beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Pozisyonumu değiştirdim. Onun eski, mavi örgülü battaniyesini üstüme örttüm. Ben ona 'uyku örtüsü' diyordu. Bebeklik dönemlerinden beri onu üstüne örterdi. Yumuşacıktı, yüzünü ona sürte sürte uyurdu. Yorganı olmadan uyuyamadığını benden başka kimseye söylemezdi. Onsuz bir gece geçirdiği düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. O an en küçük endişesi buydu herhalde... Yorganı çekip etrafıma sardım. Ben'in her zamanki kusursuz kokusu yorgana, yatağa ve ayıcığa sinmişti. Saçlarının, kadifemsi ve pürüzsüz teninin, karşılıksız ve saf bir güvenin iç ferahlatıcı kokusuydu bu. Köpeğimizle beraber yaptığımız gezintilerin, oynadığımız oyunların, ona anlattığım hikâyelerin, beraber yediğimiz yemeklerin, paylaştığımız bütün her şeyin kokusuydu. Beni diriltecekmiş, benimle konuşup, birazcık umut aşılayacakmış gibi kokuları içime doya doya çektim. Bekledim; beklemekten başka bir şey elimden gelmiyordu.

***

Laura geldiği zaman Nicky onu içeri aldı. Alt kattan seslerini duyuyordum. Normal hayatta, Ben kaybolmadan önceki zamanlarda pek iyi anlaşamazlardı. Ortak tek noktaları bendim, zaten bu olaydan önce yolları yalnızca bir veya iki kere kesişmişti. Herhalde ben olmasam birbirleriyle hiçbir zaman vakit geçirmezlerdi, en azından büyük bir rahatsızlık duymadan yapamazlardı bunu.

Nicky'nin hayata karşı takındığı ciddi, muhafazakâr, tedbirli tutuma karşın Laura ateşli, neşeli, kimi zaman dengesiz, isyankâr ve vahşiydi. Kuş gibi ufak tefekti, saçları kısaydı, yüzünde her zaman kocaman bir tebessüm olurdu. Hemşirelik fakültesinde ilk karşılaştığımız zaman, konuşmaya başlar başlamaz beni güldürmeyi başarmış, bana hayatla biraz dalga geçmeyi, sürekli ciddi olmamayı öğretmişti. Ondan gerçekten çok etkilenmiştim.

Elbette her zaman böyle neşeli değildi. Kimi zaman depresif, kötü olduğu zamanlar olurdu ama bunu hep gizlerdi. Öyle zamanlarda, ancak alkol alıp biraz kendini saldığında neler olup bittiğini anlardım. "Ben bir hataymışım," demişti bir keresinde. Bunları söylediğinde onu birkaç yıldır tanıyordum. Artık öğrenci değildik ama haftada en az bir gün beraberce dışarı çıkma geleneğimizi sürdürüyorduk. Sözleri dudaklarından buz gibi dökülmüştü.

"Annemle babam beni istememişler. Ne ironik, değil mi? Ülkenin en parlak beyinli iki insanı böyle büyük bir hata yapmışlar. Gerçekten akıl sır ermiyor, ne dersin?"

Şakacı bir üslupla konuşmaya çalışıyordu ama hem ağzından çıkan kelimeler, hem de gözleri donuk ve yorgundu.

"Çocuk istemiyorlar mıymış?"

"Hayır. İstemiyorlarmış. Hiç istememişler. Bu konuda çok açıklardı. Dürüst olmam gerekirse, hayatları boyunca sevişmiş olduklarına bile şaşırıyorum. Ben doğduğum zaman biraz yaşlılarmış." Güldü. "Muhtemelen o işi nasıl yapacaklarını bir el kitabından falan öğrenmiş, haber bülteninden önceki on dakikalık reklam arasında da öğrendiklerini denemeye karar vermişlerdir."

Benim de anne babam yoktu, o yüzden bir yargıya varacak durumda değildim. Onunla beraber kahkaha atsam da ses tonunda bir rahatsızlık hissettim. Onun için gerçekten üzülmüştüm.

"Sen çocuk istiyor musun?" diye sordum, çünkü o gece bir sırrım vardı. Zaten bu sır nedeniyle ayıktım.

"Pek emin değilim," dedi. Yüzünde buruk bir ifade sezinledim. Sonra, "Ama asla asla dememeliyiz, öyle değil mi?" dedi.

Gözlerini kapadı. Saat geç olmuştu, şarap da çarpmıştı. Yanına oturdum, uykum yoktu. Ellerimi tişörtümün altına kaydırıp, karnımın üzerine koyarak, içimde büyüyen çocuğu düşündüm. Bu çocuk Ben'di. Yaptığım bir hatanın sonucuydu. Çok sevdiğim bir hatanın sonucu.

***

Laura'nın ayak seslerini ve parkelerin gıcırtısını duydum. "Rachel?" diye seslendi.

"Buradayım."

Kapının önüne geldi. "Işıkları açayım mı?"

"Hayır."

Yanıma oturdu, ellerini omzuma koydu ve bana sarıldı. Bu, Nicky'nin sarılmasından çok daha sıcak bir sarılmaydı.

"Ona göz kulak olamadım. Benim suçum."

"Sus!" dedi. "Yapma. Faydası yok. Önemli olan tek şey, onun bulunması."

Koyu karanlığa rağmen, gözlerinin dolu dolu olduğunu görebiliyordum. Yanağına bir damla gözyaşı düştü ve burnundan aşağı süzüldü.

Karanlık etrafı koyu bir bulut gibi sarana kadar odada oturduk. Etrafta yalnızca sokak lambalarının ve komşu evlerin ışıkları vardı.

***

Zhang bize akşam altı haberlerini izlememizi söylemişti.

Altıya çeyrek kala, oğlumla ilgili raporu tartışmak için Ben'in okulu tarafından hazırlanan veli toplantısına katıl-

mam gerektiğini hatırladım.

Laura, "Kafana takma. Bu konuyu düşünme bile. Ben geri döndüğü zaman, hafta içinde gidersin," dedi.

İlk haber, Bangladeş'te binlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan bir sel felaketiyle, ikinci haberse Ben'le ilgiliydi.

Daha önce kısa bir süreliğine görüştüğüm Baş Komiser Fraser, Kenneth Steele House'un önündeki merdivenlerde duruyordu. Herkesin merakını giderecekmiş gibi bir edası vardı. "Bu küçük çocuğun kaybolmasıyla çok ciddi şekilde ilgileniyoruz. Çocuğun nerede olabileceğine dair en ufak bir bilgisi olan herkesi acilen seferberliğe ve bizimle bağlantıya geçmeye çağırıyoruz," dedi.

Üzerindeki polis üniformasıyla kusursuz görünüyordu. Gri kıvırcık saçları, burnunun üstünde duran tel çerçeveli gözlükleri ve keskin bakışlarıyla tam bir entelektüel duruşu vardı.

"Ayrıca, bizi bilgilendiren ve bize yardımcı olmaya çalışan insanları takdir etsek de, herkesten çocuğu kendi kendilerine, bireysel olarak aramamalarını rica ediyoruz."

Sonra bir yardım hattının numarasını verdiler ve Ben'in büyük boy fotoğrafını gösterdiler.

Hayattaki en garip şeylerden biri, televizyonda kendi hikâyenizi görmek, çocuğunuzu bulmaları için başka insanlara güvenmek zorunda kalmak ve kendinizin de en az haberi izleyenler kadar güçsüz olduğunuzu fark ederek çaresizliği dibine kadar hissetmektir. Haber bittikten sonra Laura televizyonu kapadı. Çektiğim acıyı ya da içimdeki öfkeyi uluya uluya haykırmak istiyordum ama yapmadım. Ellerim titriyordu, midem bulanıyordu, içtiğim çayı ve kardeşimin ısrarlarıyla, kendimi zorlayarak yediğim tostun parçacıklarını kusmak istiyordum.

•••

O akşamın geç saatlerinde basın toplantısı için aradılar. Polisler, sabahleyin kameraların karşısına çıkmamı istiyorlardı. Çıkıp oğlumun bulunması için bir beyanat verecektim. Beni alması için bir araba yollayacaklardı.

"Evi terk edemem," dedim. "Ya oğlum geri gelirse?"

Laura, "Ben burada kalırım. Senin gitmen gerek. Ben evde kalırım, merak etme," dedi.

"Ben kalayım mı?" diye sordu Nicky. "Ben de kalabilirim."

İkisi de bana bakıyor, karar vermemi bekliyorlardı.

"Nicky benimle gelsin," dedim.

Laura en iyi arkadaşımdı ama Nicky oğlumun teyzesiydi. Ailemden geriye kalan son insandı.

Laura, Nicky'e bakarak, "Haklı," dedi. "Sen de orada olmalısın." Bana döndü. "Senin televizyona çıkman da iyi olacaktır. İnsanlar olayı daha çok önemseyeceklerdir. Ben sabah siz çıkmadan evvel gelirim, geri dönüşünüze kadar da evden hiçbir yere ayrılmam."

Laura, ablama dönüp bana düzgün bir kıyafet seçmesi gerektiğini söyledi. Olabildiğince düzgün görünmeliymişim. Böyle bir zamanda kıyafet düşünmek pek garip gelse de, Laura bunun önemli bir ayrıntı olduğunu söyledi. Alnımdaki yaraya dikkatlice baktı. Ona dokununca yüzümü acıyla buruşturdum.

"O yarayı makyajla kapatırsan, yanlış yaparsın," dedi Nicky, "çünkü hâlâ açık."

Laura yaraya dikkatle bakmaya devam etti. Sanki alnımda bulunan bir haritaya bakıyordu. "Yarın nasıl olacağına bakalım, ondan sonra düşünürüz," dedi.

Nicky, "Bir aksesuarla kapatabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır. Aksesuar televizyonda kötü görünür, yüzünü de kapatır. En kötü ihtimalle olduğu gibi bırakırız. O kadar da göze çarpan bir şey değil."

Bu son söylediğinin doğru olmadığını hepimiz biliyorduk.

***

Laura sabah erkenden geleceğine dair söz verip gittikten sonra Nicky mutfakta bana dönüp, "Ona güveniyor musun? Burada tek başına beklemesinin doğru olmayacağını düşünüyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Başıyla, dışarıda duran gazetecileri işaret ederek, "O da onlardan biri," dedi.

"O öyle bir gazeteci değil," dedim, "magazin dergilerinde, makyajla ilgili saçma sapan şeyler yazıyor. Haberle falan uğraşmıyor."

"Aynı kapıya çıkar," dedi.

"O benim arkadaşım. En iyi arkadaşım."

"İyi. Ona bu kadar güveniyorsan, sıkıntı yok."

"Elbette güveniyorum. Böyle konuştuğuna inanamıyorum!"

"Özür dilerim."

Çaydanlığa koyduğumuz su, gürültüyle kaynıyordu. Nicky tezgâha dayandı ve bitkisel hayata girmiş gibi dalıp gitti. Beyninde bir sürü tilki dolaştığını düşündüm, kafasında bir sürü düşünce birbirini kovalıyor olmalıydı. O gün aklıma ilk defa, ona ailesini sormak geldi.

"Kızlar nasıl?"

Bana dönüp tuhaf bir bakış fırlattı. Bu bakışın içinde, geldiği gibi çabucak ortadan kaybolan bir suçluluk duygusu da vardı, çünkü benim tek çocuğum kayıpken onun evde güven içinde oturan dört tane kızı vardı.

"Onlara söyleyecek misin?" diye sordum.

"Öğrenmeleri kaçınılmaz. Bütün televizyon kanalları ve gazeteler Ben'in haberiyle dolu."

"Yanlarında olman gerekmiyor mu?"

"Hayır, şu an benim yerim senin yanın. Onlar iyi, merak etme," dedi ve bana arkasını dönüp, ölçülü ve kısa hareketlerle çayı hazırlamaya başladı.

***

Yatağa girdikten sonra uyuyamadım. Bütün gece uykusuzluk çektim. Ben'in yatağına uzandım, perdeleri açık bıraktım. Gözlerim Ben'in eşyaları arasında döndü durdu. Kitaplar, oyuncaklar ve daha başka şeyler... Ben hepsini toplayıp raflara yerleştirmişti, odada minik bir müze havası vardı. Doğrulup oturdum ve yorganını etrafıma sardım. Gözlerim odanın köşelerindeki gölgelere takıldı, sonra da yavaş yavaş dışarıya doğru kaydılar.

Komşumun bahçesine giren bir tilki gördüm. Yiyecek bir şeyler arıyordu. Avını bulunca onu hızlı, ilkel bir hareketle yakalayıp öldürdü ve çabucak yedi. İşini bitirince diliyle kalan parçaları lezzetle yaladı ve koşuşturarak gecenin karanlığına karıştı.

Korkunun farklı boyutları dönüp dolaşıp yüreğimi dağlıyordu. Yalnızca kısa bir süreliğine uyuyabildim ama sonra boğuluyormuşum gibi bir hisle uyandım. Nefes alamıyordum, sanki birileri beni boğazlıyordu. Sonra Nicky'yi gördüm. "Rachel, iyi misin? Rachel!" diye sesleniyordu.

Kalktım. Sabaha kadar, dünyada kalan son kişilermişiz gibi oturduk.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Bugün konuşmamıza Dedektif Polis Zhang'le olan ilişkinizden başlamak istiyorum.

JC: Söylenecek çok bir şey yok.

FM: Benedict Finch olayının gerçekleştiği zamanlarda hâlâ görüşüyor muydunuz?

JC: Evet.

FM: Ne zamandır beraberdiniz?

JC: Dört ay kadar.

FM: Her şey yolunda mıydı peki?

JC: Evet, yolundaydı. En azından ben öyle düşünüyordum.

FM: Ama ilişkinizi iş yerinizde gizli tutmayı sürdürdünüz, değil mi?

JC: Dedikodu çıksın istemedim.

FM: İlişkinizden utanıyor muydunuz?

JC: Hayır, kesinlikle hayır. Kim olursa olsun, Emma'yla beraber olmaktan gurur duyardı.

FM: Neden?

JC: O çok zeki ve çok güzel bir kadın. Onu tanıdığınızda, aynı zamanda çok da eğlenceli biri olduğunu görürsünüz.

FM: Sevimli birine benziyor.

JC: Bundan çok daha fazlası, tam olarak tarif edemiyorum. O daha önce beraber olduğum bütün kadınlardan çok daha farklıydı.

FM: Ne anlamda farklıydı?

JC: O, ne bileyim... ötekiler gibi aptal değildi. Sanki farklı bir hayat yaşamıştı, bir şeyler bilmekten korkmuyordu, her zaman yeni şeyler öğrenip kendini geliştirmeye çalışıyordu. Çocukken atletizm yarışmalarına katılmış ve dereceler yapmış. Sürekli, hayatın kendisine verilmiş bir hediye olduğunu düşünür; ilginç, güzel ve yaşamaya değer olduğundan bahsederdi. İpotek edilen eşyalarından, tatil planlarından veya cuma akşamları nerelere gittiğinden değil. Yanlış anlamayın, yaptığı şeyleri birer takıntı haline getirdiğini falan söylemiyorum, kesinlikle doğaldı bunları yaparken. Yeni şeyler öğrenme isteği, sürekli araştırması ve hareket halinde olması falan, sanki dünyanın en doğal şeyleriymiş gibi davranırdı. Bilirsiniz, yaşamın her anını güzel, daha güzel kılmaya çalışan insanlar olur ya, işte onlardan biriydi...

FM: Yani, hayattan büyük beklentileri vardı?

JC: Evet ama iyi anlamda. Rahatlatıcı şeylerdi. Aradığım kelime tam da bu: Rahatlatıcı. Çok farklı bir havası

vardı ve bulaşıcıydı, gerçekten. Nasıl söylesem, beni kendime getirdi ve ayağa kalkıp biraz silkinmemi sağladı.

FM: Anladığım kadarıyla, onunla olan ilişkiniz size daha önce hiç tecrübe edinmediğiniz türden şeyler yaşattı, öyle değil mi?

JC: Evet, tam da öyle oldu. İlişkimiz heyecan veriyordu bana. Sürekli onunla beraber olmak için yanıp tutuşuyordum, sanki bir deniz akıntısı beni sürekli ona çekiyordu.

FM: İşte karşılaşıyor muydunuz?

JC: Evet.

FM: İş vakitleri dışında sürekli görüşüyor muydunuz?

JC: Görüşebildiğimiz kadar görüşüyorduk. Bu olay yaşandığı zaman, yanıma taşınmış sayılırdı.

FM: Yani ilişkiniz bir anlamda ciddileşiyordu?

JC: Kendi dairesinden ayrılmadı ama neredeyse her gece bende kalıyordu. Bunu karar vererek ya da planlayarak yapmadık.

FM: Ailenizle tanıştırdınız mı?

JC: Evet, ailem Bristol'e gelince hep birlikte iki kere yemeğe çıktık.

FM: Nasıldı?

JC: Çok, çok iyi. Onu gerçekten çok sevdiler. Babamı neredeyse büyüledi.

FM: Siz onun ailesiyle tanıştınız mı?

JC: Hayır.

FM: Özel bir sebebi var mı bunun?

JC: Hayır. Emma'nın hazır olduğu bir gün buluşup tanışırız diye düşünüyordum. Onlarla arasının çok iyi olmadığını biliyordum. Ne Emma'nın onları görmeye gittiğini gördüm ne de onların Emma'yı görmeye geldiklerini.

FM: Sebebini merak ettiniz mi hiç?

JC: Emma külahları değiştiklerini söyledi.

FM: Sebebini söyledi mi peki?

JC: Çok anlatmadı. Anladığım kadarıyla babası sert, disiplinli, katı bir adamdı. Tam olarak emin değilim ama söylediklerinden çıkardığım buydu. Ailesiyle ilgili bildiğim tek şey bu. O konularda hiçbir şey anlatmazdı.

FM: Hiç merak etmediniz mi?

JC: Biraz ettim. Ama kendisi üzerinde çok durmadı, zaten genelde yapacak başka işlerimiz oluyordu.

FM: Emma'yı Aile İrtibat Memurluğu pozisyonu için siz mi önerdiniz?

JC: Evet.

FM: Bu riskli bir şey değil miydi?

JC: Yok, pek riskli değildi. Mükemmel bir iş çıkaracağına emindim. Emma teşkilata son yıllarda katılan en mükemmel dedektiflerden biriydi ve herkes bu konuda hemfikirdi.

FM: İlişkiniz olmasına rağmen onu önermeniz, profesyonelce bir davranış mıydı sizce?

JC: *Amatörce* değildi.

FM: Emin misiniz?

JC: Evet, eminim. Bakın, Emma'yla ilgilenmeye başladığımda kişisel bir kuralımı çiğnedim. Hiçbir zaman, iş arkadaşlarımdan biriyle beraber olmak istemezdim ama işte Emma'yla olduğu zaman, ne bileyim... Bunun gerçekten de güzel olacağını hissettim. Zamanla da onun doğru kişi olduğundan emin oldum. Gerçekten. Aksi takdirde neden hayatımı riske atayım ki?

M: Peki. Anlıyorum. Raporunuzdan da bu olayın kariyeriniz açısından bir dönüm noktası olduğu anlaşılıyor. Sanırım bu konuyu anlatırken, "Hodri meydan," kelimelerini kullanmıştınız.

JC: Öyle hissediyordum.

FM: Heyecanlanmışsınız.

JC: Bir meydan okuma gibiydi, olasılıklar, vesaire.

FM: Parlak bir iş çıkarma isteği diyebilir miyiz?

JC: Öyle umuyordum. İşi bu şekilde bırakmayacaktım. Hayatımda ilk defa bu kadar önemli bir görev üstlenmiştim.

FM: Kendinizi kanıtlamak mı istiyordunuz?

JC: Evet, elime büyük bir şans geçmişti bunun için.

FM: İlk işiniz de bir basın toplantısı hazırlamak olmuştu, değil mi?

JC: İlk sorgulardan sonra... evet.

FM: Toplantı görüntülerini seyrettim.

JC: Sanırım herkes seyretmiştir. Bir kere gören, bir daha unutamaz.

FM: Gerçekten de öyle. Siz de oradaydınız, gördüm.

JC: Toplantıyı ben yönetiyordum.

FM: Neden Fraser yönetmedi?

JC: Fraser, insanlara bir şans verilmesi gerektiğini düşünür. Bu yüzden toplantıyı benim yönetmemi ve Rachel Jenner'ın okuyacağı beyannameyi benim hazırlamamı istedi. Beyannameyi adli psikologla beraber hazırladık, hitabet konuları falan önemliydi. Çok büyük bir sorumluluktu.

FM: Yani bir anlamda, Ben'in annesini televizyonlarda göstererek belki de çocuğu kaçıran kişiyi, çocuğu geri getirmesi veya sizinle iletişime geçmesi için ikna etmeyi amaçlıyordunuz, değil mi?

JC: Bizimle veya yakınlarındaki, güvendiği bir insanla iletişime geçebilirdi. Ben'in bir insan, bir çocuk olduğunu ve suçunu itiraf etmesinin dünyanın sonu olmayacağını anlamasını istiyorduk. Annenin konuşması belki de ona aile sevgisinin ne olduğunu hatırlatabilirdi, aile sevgisi, bir annenin yanan yüreği... Çocuğu kaçıran kişinin tamamen dışlanmasını engellemek de önemliydi, sonuçta o da duyguları olan bir insan. Yol yakınken hatasından geri dönmesini istiyorduk. Çocuk yaşıyorsa, hiçbir şekilde geç kalmış

sayılmazdı, korkacak bir şey olmadığını anlatmak istiyorduk. Ona samimiyetle yaklaşmaya çalışıyorduk, dostane bir yaklaşım olsun istiyorduk. Hem o aşamada çocuğun kaçırılmış mı, öldürülmüş mü olduğunu kesin olarak bilmiyorduk bile.

FM: Sonra da Rachel Jenner'a kamera karşısında okuması için, bütün bu durumları anlatan bir metin verdiniz.

JC: Evet. En azından bunu yapmaktaki amacımız oydu.

FM: Kadının tonlamaları düzgün yapabileceğine nasıl güvendiniz?

JC: Bilmiyorum.

FM: Bu işi çocuğun babasına vermeyi düşündünüz mü?

JC: Düşündük ama kameraların karşısında iyi bir görüntü verip vermeyeceğiyle ilgili şüphelerimiz vardı. Cerrahtı, otoriter olmaya alışkındı. Kibirli bir insan olduğu algısı oluşturabilirdi. İhtiyacımız olan bir anneydi, bir annenin samimiyetiydi.

FM: Siz de Rachel'ın bu işin altından kalkacağını düşündünüz?

JC: Ruh halini didikleyecek vaktimiz olmadı. Sonuçta o, çocuğun annesiydi. Yapabileceğini düşündük, çünkü o an aksini düşünmemizi gerektiren hiçbir şey yoktu.

3. GÜN

23 Ekim 2012, Salı

Toplumsal statünüzün her zaman farkında olun. Bu istediğiniz türden bir şöhret olmasa da, medyanın önünde uzun süre bulunduğunuz zaman belirli bir 'ün' kazanacaksınız...

Bu nedenle çocuğunuzun iyiliği için, bütün gözlerin üzerinizde olduğunu unutmayın... İnsanlar üzerinde olumsuz algılar yaratmamaya özen gösterin...

'Çocuğunuz Kaybolduğu Zaman: Aileler için Hayatta Kalma Kılavuzu'

ABD Kayıp Çocuklar Aile Kılavuzu, ABD Adalet Bakanlığı, OJJDP Raporu

WEB SAYFASI- www.twentyfour7news.co.uk/bristol - 06.18, (İngiltere Yaz Saati) 23 Ekim 2012

Pazar günü öğleden sonra Leigh Ormanı'nda kaybolan sekiz yaşındaki Benedict Finch'in güvenliği ile ilgili kaygılar artıyor.

Danny Deal

Baş Dedektif Corinne Fraser dün gece, polisin vakayla 'özel olarak ilgilendiğini' söyledi. "Kötü hava koşullarının farkındasınızdır. Soğuk, yağmur, rüzgâr... Küçük bir çocuğun böyle havalarda dışarıda kamasını kimse istemez."

"Benedict Finch'in bir suça kurban gitmiş olma olasılığı da mevcut," diye ekleyen Fraser, arama için bütün birimleri seferber ettiklerini vurguladı. "Şu an gözaltında kimse yok, şüphelendiğimiz birileri de yok," dedi.

Halktan, Benedict'le ilgili olabilecek en ufak bir bilgiyi dahi ihbar etmesini isteyen Baş Dedektif, "Çocuğu bulma konusunda bize katkısı olabilecek herkesin yardımını talep ediyoruz," dedi.

Baş Komiser Fraser, kaybolan çocukla ilgili ihbar hattının şu ana kadar 130 kere arandığını ifade etti.

"Ben'i bulmamız için bize yardımcı olmaya çalışan herkese çok teşekkür ediyoruz," dedi ve konu hakkında herhangi bir bilgisi olan kişilerin, arama faaliyetlerinin koordinasyonu amacıyla Abbots Leigh köyünde kurulan gönüllüler merkezine bildirimde bulunmalarını istedi.

Konuyla ilgili bilgisi olan herkes kayıp vakasıyla ilgili 0300 300 3331 numaralı hattı arayabilir.

5 kişi bu habere yorum yaptı.

Donald McKeogh
Bu çocuğu yüreğimizde taşımalıyız. Gazeteler çocuğu bulana 25.000 pound ödül verecekmiş. İyi yapıyorlar. Umarım en kısa sürede bulunur.

Jane Evans-Brown
Çocuğun babası nerelerde?

Jamie Frick
Bu işte bir gariplik var. Küçücük bir çocuk ormanda nasıl kaybolur? Annesi neden ona göz kulak olmamış?

Catherine Alexander
Çok garip. Sanırım polis bir şeyler gizliyor.

Susan Franks
Polisler yalnızca söylemeleri gerektiği kadarını söylüyorlar. Bırakın işlerini yapsınlar, biz de çocukla ailesi için dua edelim. Umarın en kısa zamanda bulunur...

RACHEL

Kenneth Steele House'a giderken arabanın ön konsolundaki telsizden gelen sesleri dinliyorduk. Yoğun trafikteki dur kalklar telsizin sessini yavaş ve rahatsız edici bir hale getiriyordu. Nicky makyaj yapmıştı ve parfümü berbat kokuyordu. Camı açıp biraz nefes almaya çalıştım ama içeri giren hava hem kirli hem nemli hem de soğuktu.

Nicky'le Laura etek giymem konusunda beni ikna etmişlerdi. Ayaklarımda botlarım, üzerimdeyse bir gömlek vardı. Eli yüzü düzgün görünüyordum. Alnımdaki yara için hiçbir şey yapamamışlardı, çünkü hâlâ açıktı. Zaten nasıl göründüğümü pek umursamıyordum.

Hiçbirimiz çok konuşmadık, yalnızca Laura bana kolejden kalma bilgileriyle kamera karşısında nasıl durmam gerektiğini falan anlatıyordu, bense çok başka şeyler düşünüyordum.

Evden çıkmadan hemen önce beni mutfakta bir anlığına yalnız bırakmışlardı. Nicky'nin not defteri masanın üzerinde duruyordu. Çekine çekine elimi uzattım. Yapmamam gereken bir şey yapıyordum ama kendimi alıkoyamıyordum.

Defterde Nicky'nin tuttuğu notlar vardı, bir de bazı istatistikler: "2011-2012 yılları arasında İngiltere'de 532 çocuk kayboldu."

Devam ettim: "Kaçırılma vakalarının %82'si akrabalar tarafından yapılırken, akrabalar dışındaki bireylerin karıştığı kaçırma vakalarının %38'i arkadaşlar veya yakın tanıdıklar, %5'i komşular, %6'sı yetkili kişiler, %4'ü bakıcılar, %37'si yabancılar, %8'i de uzak tanıdıklar tarafından gerçekleştirilmiş."

Yazılar bununla da kalmıyordu: "Vakaların çoğunda failler, kurbanlar ve ebeveynlerin dikkatsizliği arasında yakın bir ilişki var."

Kendimi okumaktan alamıyordum. Anlatımın kuruluğu ve istatistiklerin korkunçluğu yüzünden tekrar şoka girmiştim. Sonraki paragraf şöyle başlıyordu: "Polisin ilk tepkisi ÇOK ÖNEMLİDİR."

Bu kelimelerin altını kâğıdı yırtarcasına çektiği çift çizgiyle belirginleştirmişti. Bir sonraki cümle daha da kötüydü: "Kaçırılan çocuk öldürülürse, katil ..."

Ben daha fazla okuyamadan Nicky tekrar mutfağa geldi ve defteri elimden kaptı.

"Bunları sakın okuma!" dedi. "Şimdi vakti değil!" Kâğıtları yırtıp, kol çantasına koydu. "Okumamalısın. Bunun sırası değil. Üzgünüm, bu defteri ortalıkta bırakmamalıydım."

"Bunları hangi cehennemin dibinden buluyorsun?" diye sordum. "Bunlar ne? Nereden buldun? Hemen göster!" Kâğıtları almak için uzandım ama saklamıştı.

"Bunları şimdilik boş ver. Gerçekten, Rachel, ne olduklarını düşünme bile, unut gitsin. İzin ver de sana çıkmadan önce şöyle bir bakayım."

Omuzlarımdan kibarca tuttu ve beni baştan aşağı süzdü. Bakışları alnıma gelince kaşları hafifçe çatıldı. Ben de

bu sırada onun neler okuduğunu ve bütün bu istatistikleri bu kadar çabuk nasıl bulduğunu anlamaya çalışıyordum. Başımıza gelen olayın düşünmekten bile korktuğum en karanlık tarafına bu kadar duygusuz bir gözle bakabilmesine kişiliğinin hangi özelliği izin vermişti?

***

Polis merkezine geldiğimiz zaman, beni önceki gün sorguladıkları odaya aldılar. Tabaklara bizim için dört tane kremalı Jammie Dodgers bisküvisi koymuşlardı. Bisküvilerin ortasındaki kremalar yaradan sızan kan gibi kıpkırmızı ve yapışkandı. Odanın içi taze çay kokuyordu.

Nicky, Zhang ve Clemo'yla beraber oturup, Clemo'nun benden okumamı istediği ve Ben'i kaçıran kişiye hitaben yazılmış mektubu inceledim. Kelimelerin üzerinden geçerken her şey bana gerçekdışı geliyordu. Bu yazanlar benim konuşma tarzıma hiç benzemiyordu. Rahatsız oldum.

Clemo çok gergindi.

"Bunu okuyabileceğinden emin misin?"

"Sanırım evet."

"Olabildiğince sakin ve açık konuşman gerekiyor, bu önemli. Çocuğu kaçıran adamı düşmanlaştırmamamız, dışlamamamız çok önemli."

Kesik kesik nefes alıyordum, önümdeki kâğıda odaklanmıştım. Sözcükler gözümün önünden akıp gidiyordu.

"Yapabileceğinden emin misiniz?" diye bir kez daha sordu. Sesi baskı altında olduğunu açığa vuruyordu. "Evet," demem için yalvarır gibiydi.

Nicky, "Benim yapmamı ister misin?" dedi. Ona baktım. Yardım etmek için yanıp tutuşuyordu.

Ne diyebilirdim ki? Annesi bendim.

"Hayır. Ben okumak istiyorum. Yapmam lazım."

Dedektif Komiser Clemo, "Çok iyi," dedi. Bu cevap onun için yeterliydi. Saatine bakarak sandalyesinden kalktı.

"On beş dakika içerisinde çıkmaya hazırlanabilir misiniz?" diye sordu.

Başımı sallayıp onayladım.

"Orada görüşürüz. Hemen yanında olacağım. Emma, on dakika sonra onları Konferans Salonu'na getirmeni istiyorum."

***

Zhang kalktıktan sonra Nicky'yle beraber halılarla kaplı bir koridora çıktık. Koridorun sonuna varınca, üzerinde KONFERANS SALONU yazan, iki kapılı bir odaya girdik. İçeride beni odanın ucunda bulunan küçük bir masanın arkasına oturttular. Sıralama şöyleydi: Zhang, ben, Clemo, Baş Komiser Fraser ve beni başıyla onaylayıp, titreyen çenesini kontrol etmeye çalışan John.

Nicky odanın bir köşesinde, ayakta duruyordu, çünkü ona sandalye kalmamıştı. Oda gazetecilerle doluydu. Gazetecilerin arkalarında kameramanlar, onların arkalarında da foto muhabirleri vardı. Yüzüme sayamayacağım kadar çok kamera çevrilmişti

Ön tarafta oturanlarda dizüstü bilgisayarlar, tabletler, telefonlar, kayıt cihazları vardı ve son kontrollerini yapıyorlardı. Arkamızdaki duvarın üst tarafı kocaman bir Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü logosuyla kaplıydı. Biraz alt tarafta da Ben'in fotoğrafı, açılan özel telefon hattının numarası ve bir e-posta adresi yer alıyordu.

Önümüzdeki masada, arkalarından kablolar uzanan mikrofonlar duruyordu. Birazcık su istedim. Ağzım kurumuştu, kalbim küt küt atıyordu. Oda çok gürültülüydü. Kamera motorları ve gazeteciler, arada bir patlayan bir top

gibi adımı söyleyerek gürültü çıkarıyorlardı. Bir anda ismim duyuluyor, sonra karmaşıklık sürüyordu.

Clemo, odadakilere Baş Komiser Fraser'dan işaret beklemelerini söyledi. Elimdeki kâğıdı sıktım, sözcüklere bakmak için gözlerimi zorladım. Söylememi istedikleri şeyleri tam olarak kabullenememiştim. Bunlar benim orijinal ifadelerim değillerdi. Benim için özenle yazdıkları cümleler karşısında ürkmüştüm.

Konuşmaya Clemo başladı. Az ama öz konuştu, çok otoriter bir tutumu vardı. Ardından beni takdim etti ve bir açıklama yapacağımı söyledi. Kâğıdı masaya koyarak düzelttim.

"Lütfen," derken sesim solgun bir çiçek kadar ölü çıktı. Boğazımı temizleyip tekrar konuşmaya başladım: "Çok rica ediyorum, Ben'in kaybolmasıyla ilgili en ufak bir bilgisi olan varsa Dedektif Clemo'yla iletişime geçsin, lütfen. Oğlum henüz sekiz yaşında, daha çok küçük. Olması gereken yer evi, ailesinin ve arkadaşlarının yanı. Onu çok seviyoruz, nerede olduğunu, güvende olup olmadığını, yaşayıp yaşamadığını bilmemek bizi kahrediyor."

Gözlerimden yaşların boşanıp yanağımdan aşağıya süzüldüklerini hissettim. Sesim çatallaştı. Üzüntüden doğru dürüst konuşamıyordum. Zhang'in ellerini omuzlarıma attığını, bana destek olmaya çalıştığını, Clemo'nun da sandalyesini gergin bir şekilde geriye ittiğini fark ettim. Derin, çok derin bir nefes aldım.

"Eğer Ben yanınızdaysa ve bizi seyrediyorsanız lütfen, yalvarırım bize bildirin. Doğrudan polisi aramanıza gerek yok, bir avukatla veya güvendiğiniz birileriyle iletişime geçip oğlumun sağ salim bize dönmesini sağlayabilirsiniz. Çaresiz durumdayız..."

Ağzım tekrar kurudu. Konuşmanın en tatsız yerine gelmiştim. Clemo'nun sözlerini hatırladım. "Olaya insa-

ni yönden bakmalarını sağlamak istiyoruz," demişti, "bu yüzden de kaçıran kişinin affedileceği sözünü veriyoruz. Böylece bizi aramaktan çekinmezler."

Kendimi toparlamaya çalıştım. Clemo kulağıma bir şeyler fısıldadı ama duyamadım, çünkü tam o anda John ağlamaya başlamıştı. Kafasını ellerinin arasına alıp masaya dayadı, yüzü kıpkırmızıydı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, omuzları sarsılıyordu. Kederi gözle görülebiliyordu, hali yürek parçalayıcıydı.

Okumaktan vazgeçip kâğıdı katladım ve önüme koydum.

Ayağa kalktım. Benimle beraber kameraların lensleri de havaya kalkarak yüzüme odaklandı. Hepsine göz gezdirdim. Zihnimde, her bir kameradan Ben'i kaçıran kişiye ulaştığımı hayal ediyordum.

Yapamazdım, daha fazla okuyamazdım.

"Oğlumu geri ver," dedim, "ONU HEMEN BANA GETİR. Yoksa peşine bizzat ben düşerim. Hayatımın sonuna kadar da sürse seni bulurum. Seni bulur ve sana bunun bedelini ödetirim."

Sonra Clemo'nun beni nasıl durduracağını, oğlumla konuşmamı nasıl engelleyeceğimi bilemez bir halde, "Bayan Jenner!" diye seslendiğini duydum. Kameralara dik dik baktım. Ben'in söylediklerimi duymasını istiyordum. "Seni seviyorum, oğlum. Seni seviyorum, seni bulacağım. Canım oğlum, seni kurtaracağım. Sakın korkma."

Ona gülümsedim. Kaybolduğundan beri ilk kez onunla konuşuyor olmanın hayaliyle adeta transa geçmiştim. Bilmediği bir yerlerde sesimi duyduğunu, çaresizliğinin ve şaşkınlığının biraz olsun azaldığını, hatta içinde bir umut yeşerdiğini hayal ettim.

Gazeteciler bana seslenmeye başladılar ama ben kendimi zafer kazanmış gibi hissediyordum. Eğer oğlum

seyrettiyse, az önce onunla iletişime geçebilmiştim. Annesiyle babasının umutsuzluğunu, annesinin kullandığı cümlelerin kendisine ait olmadığını fark etmemiş, aksine onu bulacağımızı söylediğimi duymuştu. Sevinçten havalara uçuyordum. Yaşananların getirdiği dehşetin ortasında dürüst ve doğru bir davranışta bulunduğumu; açık, samimi bir dille konuştuğumu ve bütün saflığımla, doğruluk ve dürüstlüğün Ben'i geri getirecek kuvvette olduğunu sanmıştım.

Dedektif Clemo'ya baktım. Beni takdir edeceğini umuyordum ama o suratına tokat yemiş gibi bakıyordu. Kameralar hâlâ bana dönüktü. Gazeteciler on parmaklarıyla haber yazıyor, flaşlar durmadan patlıyor, gürültü sürekli artıyordu.

Dedektif Clemo hâlâ arkamdaydı ve sakin olmam için bana yalvarıyordu. Elini koluma koydu ve tekrar sandalyeme oturup arkama yaslanmamı sağladı. Koltukaltlarında biriken ter damlaları gömleğini ıslatmıştı.

Gazetecilere dönerek, "Bayan Jenner açıklamanın tamamını okuyamadığı için sizden özür dilerim," dedi, "anlayacağınız üzere, çok zor bir dönemden geçiyor. Eğer itirazınız yoksa metni ben tamamlayacağım."

Sesinde düş kırıklığı vardı. Baş Komiser Fraser kalkıp Clemo'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Dedektif Clemo devam etmeden önce kâğıda baktı. Yeniden konuşmaya başladığı zaman daha rahattı ama kendini sıktığı belli oluyordu. Arkasında otururken hâlâ söylediğim şeylerin mutluluğunu yaşıyordum. Clemo açıklamayı okurken alnımdaki yara kaşındı ve elimi oraya atıp kaşımaya başladım. Bu sırada bir yandan Clemo'yu dinliyordum.

"Bu metin, Ben'i elinde tutan kişi ya da kişilere mesajımızdır. Bu durumun hepimiz için alışılmışın dışında olduğunu bir kez daha söylüyorum. Muhtemelen siz de şu

an ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Size önerimiz; güvendiğiniz birileriyle konuşmanız, bir avukata başvurmanız, istediğiniz bir şekilde bizimle iletişime geçmeniz veya herhangi birinden Ben'i geri getirmesini istemenizdir. Önceliğimiz Ben'in güvenliğidir. Bu çocuğun ailesine ihtiyacı vardır. Teşekkürler."

Konuşmadan sonra tekrar bir gürültü patlak verdi.

Clemo, "Bazı sorulara cevap vereceğiz," dedi, "ama lütfen sırayla sorun."

Arka taraflardan birine söz verdi: "Ben'in kaçırılmadan önce giydiği kıyafetlere dair bir açıklama yapabilir misiniz?"

"Hayır, korkarım ki bu konuda hiçbir bilgi veremem."

Sonra ön sıralarda oturan bir kadına söz verdi.

Kadın, "Bayan Jenner'a bir soru sormak istiyorum," dedi.

"Kusura bakmayın. Ona soru soramazsınız."

"Sorun yok, sorabilirsiniz," dedim. Bu, hayatımda yaptığım en büyük aptallıklardan biriydi. Soruyu duyabilmek için de öne doğru eğildim.

Sorular kadının ağzından ok gibi fırladı. "Neden gülüyorsunuz? Başınızı nasıl yaraladınız? Oğlunuz nasıl oldu da ormanda sizden ayrıldı?"

Yaptığım aptallığın farkına daha yeni varmıştım. Neşem havai fişek patlaması gibi bir anda yok oluverdi.

Gülümsemiştim, çünkü muzaffer olduğumu sanıyordum. Güya ipleri elime alıp oğlumla iletişime geçmiştim, çocuğumu kaçıranla onun anladığı dilden, hiç merhamet göstermeden konuşmuştum...

Oysa ne kadar büyük bir aptallık yapmış olduğumun farkına yeni varıyordum. Eğer mutluluğum ve beni yoldan saptıran tatmin duygum, geçici de olsa tadını çıkardığım altın renkli, uzun bir kumsalsa, o zaman gerçekler de sahili

basıp beni yutmak için kayaların arasından çakılları sürükleyerek yükselen devasa büyüklükte, soğuk ve kapkara bir dalgaydı.

Sandalyenin kenarı kürek kemiklerime batana kadar arkama yaslandım

Clemo sert bir sesle, "Cevap verme," dedi. Ardından Fraser ayağa kalkıp, "Basın toplantısı sona ermiştir. Öğleden sonra sizi tekrar bilgilendireceğiz," diye yüksek sesle bağırdı.

Aynı gazeteci, "Rachel! Ellerin kana bulanmış, bunu biliyorsun, değil mi?" diye bağırdı.

Sözleri rüzgârda savrulan bir kuş tüyü gibi odadaki seslerin ve gürültünün üzerine yükseldi. Herkesin dikkatini çekti ve bütün gözler bana döndü.

Ellerime baktım, gerçekten de üzerlerinde mürekkep gibi kırmızı, yapışkan kan lekeleri vardı. Başparmağımdaki parmak izi çizgilerimi ve iki parmağımı kaplamıştı. Temiz kalan elimle alnımdaki yaraya dokundum. Islaktı. Kaşıdığım zaman kanamış olmalıydı.

"Beni buradan çıkarın," diye fısıldadım Zhang'e. Bunu sessizce söylemiştim ama mikrofonların açık olduğunu unutmuştum, bu nedenle neredeyse herkes söylediklerimi duymuştu.

Beni hemen odadan çıkardılar. Buna rağmen içerdeki seslerin şiddeti yükselerek geliyordu. Artarak gelen sesleri hâlâ duyabiliyordum; kapıya doğru birkaç adam attığımda gazeteciler hâlâ, "Rachel, Rachel, bir soru daha, bir soru daha..." diye bağırıyorlardı.

Zhang beni adeta sürükleyerek kapıdan geçirdi. Kapıyı arkamızdan kapadılar. Kısa bir süre koridorda durduk. Fraser'ın sükûneti sağlamak için emirler yağdırdığını duydum, sonra da yere yığıldım.

"Burada olmaz," dedi Zhang. Dirseğimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Kötü oldum," dedim.

Kusma dürtüsü gücümü tüketiyor, baygınlık hissiyle sendelememe ve başımın dönmesine neden oluyordu.

"Bu taraftan," dedi.

Beni aldı ve koridordan geçirip kadınlar tuvaletine götürdü. Kendimi bir tuvalet kabinine atarak klozete eğildim. Sabah içtiğim bütün sıvıları kustum. İçimde yalnızca kin kaldı.

Öğürürken çok acı çektim, midem feci kasılmıştı. Kendime gelmem biraz vakit aldı.

Sonra Nicky'yi gördüm. "İyi misin?" diye sordu. Arkamdan gelip elini sırtımda ve omuzlarımın üzerinde gezdirdi. Cevap veremedim. Kusmuğumun kokusu keskin ve rahatsız ediciydi. Biraz utandım. Tuvalet kabinin duvarına yaslandım.

Nicky çantasından kâğıt mendil çıkarıp bana uzattı. "Ah, Rachel," diye söylendi.

"Hatalı davrandım."

Peçeteyle ağzımı hafifçe sildim. Nicky yenisini uzattığında, onunla da parmaklarımdaki kanı temizlemeye çalıştım.

"Metne bağlı kalman gerekiyordu," dedi ve üzerimde eğilip sifonu çekti. Kapıdan bizi seyreden Zhang'e dönerek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Zhang, "Doğruyu söylemek gerekirse," dedi, "hiçbir fikrim yok.

JIM

Fraser basın toplantısından sonra çok sinirliydi. Ofisine gittim. Koltuğa oturmamı bile söylemedi. Kaşları o kadar havaya kalkmıştı ki, saçlarının arasında kayboluyorlardı. Gözü dönmüştü bir anlamda. Yüzünden tamamen hayal kırıklığı ve umutsuzluk akıyordu.

"Jim. Avon & Somerset Emniyeti sana maaş veriyor, değil mi? Bu soruyu öylesine sormuyorum."

"Evet efendim, veriyor."

"O zaman o parayı hak ettiğini kanıtla. Bu parayı sana boşuna vermediklerini göster! Orada neler oldu?"

"Üzgünüm efendim. Rachel Jenner tamamen metnin dışına çıktı. Engel olmak istedim ama..."

"Onu iyice hazırlamış mıydın?"

"Hazırladığımı düşünüyordum. Metni beraber inceledik, memnun görünüyordu, onaylamıştı."

"Görünüyor muydu, yoksa öyle miydi?"

"Kendisine memnun olup olmadığını sordum, sakıncası olmadığını söyledi. Ben de başa çıkabileceğini düşündüm. Kristal bir kürem yok, kâhin değilim, patron."

"Böyle devam ederse taşaklarını kristal küre niyetine eline verirler. Onları kendi ellerimle kesip, kızlar tuvale-

tine Noel süsü diye asarım. Rachel Jenner çocuğu kaçıran kişiye meydan okudu. Yapabileceği en tehlikeli şeyi yaptı. Masa başında çalışan bir memur bile bunu bilir. Bu sabah işe gelirken yürüdüğüm sokağı temizleyen adam bile tahmin edebilir. Sırf sen, annenin psikolojisi üzerinden zar attın diye elime bir çocuk cesedi geçmesini istemiyorum. Eğer birini basının karşısına çıkarıyorsan, onun *hazır olduğundan* emin olman gerekir. Dualarla, dileklerle bir insanı gazetecilerin karşısına çıkaramazsın."

Konuşurken dolma kalemini, ucunu sanki bana batırıyormuş gibi sallıyordu.

"Çok özür dilerim, efendim..."

"Eğer Benedict Finch'i ve onu kaçıran şerefsizi en kısa zamanda bulamazsak, bu olay patlamış lağım çukuruna dönecek ve çok kötü sonuçlar doğuracak. Ben boka basmayı sevmem, Jim. Kafanı kullan artık."

"Yapacağım, efendim."

Feci şekilde azarlanmıştım. Hayal edebileceğimden de kötü bir başlangıç yapmıştık. Kendimi daha fazla azarlanmaya hazırladım ama Fraser söyleyeceğini söylemişti.

"Otur Allah aşkına," dedi, "sence suçlu anne mi?"

"Olabilir. Yaşadığı duygu patlaması belki de işlediği suçu örtmek içindir. Suçluluk duygusundan da kaynaklanıyor olabilir."

"Ya da üzüntü? Korku?"

"Hepsi mümkün."

Kalemi masaya vurmaya başladı. "Kadını dikkatle izlemeliyiz. Emma'ya kadını gözetlemesini söyle. Suçlu veya değil, kadının rahatlığı garip. Babanın durumu nasıl? Nasıl tepki verdi?"

"Kızgındı, öfkeliydi."

Basın toplantısından sonra John Finch'i dizginlemek zorunda kalmıştım. Koridorda bağırıp beni ve Rachel'ı suçlamıştı. Rachel'ın savurduğu tehditlerin Ben için kötü

sonuçlar doğurmasından korkuyordu. Bu konuda korkmakta gerçekten de haklıydı. Aşağı yukarı hepimiz öyle düşünüyorduk.

"Adamın samimi olduğundan emin misiniz?"

"Evet. Eşi olay günü başka yerde olduklarını doğruladı. Pazar günü öğleden sonra evdeymişler."

"Zayıf bir tanık."

Fraser haklıydı. Hepimiz, kimi eşlerin veya ana-babaların ailelerini beladan kurtarabilmek için böyle durumlarda kolayca yalancı şahit olduklarını az çok biliriz. "Tamam. Olayın biraz daha üzerine gidelim. Ben gidip basında çıkacak haberleri yumuşatmaya çalışacağım. Senin önceliğin ise sorgulamalar. Bilgi istiyorum. Birileri mutlaka bir şeyler gördü. Emma'ya Rachel'ı eve götürmesini söyle."

"Rachel'ı tekrar sorgulamamı ister misiniz?"

"Hayır. Sadece daha fazla basma konuşmaması gerektiğini söyle. Bunu söylemeye gerek var mı bilmiyorum ama tepki alacağı kesin. Rachel'ı eve bıraktıktan sonra Benedict'in okuluna git. Okula ve halka destek olduğumuz da görülsün. Oradayken öğretmeniyle görüşebilirsin. Son zamanlarda çocukta bir değişiklik fark edip etmediğini öğren."

"Peki, efendim."

Bu görevler, basın toplantısını elden kaçırdığımız, doğru dürüst yönetemediğimiz için verilmiş bir ceza gibiydi, hatta muhtemelen öyleydi. Başka bir dedektifin o işi zaten yapıyor olması lazımdı, ikimiz de biliyorduk bunu.

"En kısa zamanda yola çıkacağım."

Sesi yumuşadı. "Bir dedektif görevlendirecektim ama Emniyet Müdürü bu işi rütbeli birinin yapmasının daha iyi olacağını söyledi."

Bunu beni rahatlatmak için söylediyse, pek de işe yaramamıştı.

RACHEL

Basın toplantısından sonra polislerin bana karşı tutumu ciddileşti. Gözlerini üzerimden ayırmamaya başladılar. Dışarıdan bakıldığında hâlâ düşünceli davranıyorlardı ama sıkı bir denetim altında olduğum gün gibi aşikârdı.

Toplantıdan sonra yanıma gelen Dedektif Komiser Clemo, öfkesini zar zor kontrol edebiliyordu.

Zhang bana içemediğim bir bardak daha çay getirdi. Mide bulantım, yola çıkabileceğim kadar hafifleyene kadar Nicky ve Zhang'le beraber küçük bir sorgu odasında oturduk.

Clemo gözlerinden ateşler saçarak yanımıza geldi. Oturmak yerine ayakta durmaya devam etti, cüssesi bayağı alan kaplıyordu.

"Rachel," dedi, "konferansta işlerin planladığımız gibi gitmediğini biliyorsun, değil mi?"

Bana bakıyordu. Bir şeyler söylemeye, durumu açıklamaya çalıştım ama elini kaldırıp susmamı işaret etti.

"İzin ver sözümü bitireyim," dedi. "Şu anda en önemli meselelerimizden biri sana karşı verilecek tepkiler. Basının karşısındayken mümkün olduğunca dikkat çekmemeni söylemiştik."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Onlarla konuşma. Bu kadar basit."

Zhang, "Bu hem senin hem de Ben'in güvenliği açısından önemli," diye araya girdi.

Nicky, "Tepkiler derken neyi kast ediyorsunuz?" diye sordu.

"Kısaca şöyle... Bu mesele dikkat çekici bir olay. Basın toplantısı maalesef sansasyona yol açtı. Halk Ben'in bulunmasını en az bizim kadar istiyor ama bizimle aralarındaki fark şu: Onlar insanları suçlamak için kanıt aramazlar. Anlatabiliyor muyum?"

"Anladım," dedi Nicky. "Bu işi Rachel'ın yaptığını söyleyecekler."

"Zaten söylüyorlar."

"Peki, ne yapmamız gerekiyor?"

"Eve gidin, kapıları kapayın, perdeleri çekin, hiçbir gazeteciyle konuşmayın. Dedektif Polis Zhang sizi eve kadar bırakacak."

"Oğlum ne olacak?"

"Onu bulmak için elimizden geleni yapmaya devam edeceğiz ve süreçten sizi sürekli haberdar edeceğiz." Bu sözler, bir umutsuzluk çığlığı gibi çınladı kulağımda. Eğer oğlumla iletişime geçmişsem bile, şimdi onu kaybettiğimi hissediyordum. Bu hiç de kabul edilebilir bir şey değildi.

"Çok üzgünüm," dedim.

***

Evde, Nicky ve Laura'yla beraber ulusal kanalda yayınlanan toplantı görüntülerini sessizce izledik.

Beni yakın çekimde almışlardı. Uzun süren bir kuşatmadan sonra karargâhtan kaçan bir asker gibi görünüyordum. Alnımdaki yara çok sırıtıyor, fazlasıyla dikkat çekiyordu. Yüzümdeki kızarıklıklar beni telaşlı gösteriyordu. Gözlerim etrafa acı ve umutsuzlukla bakıyordu, dengesiz

ve ürkektim. Yüzümdeki her kasın hareketleri, mimiklerim rahatlıkla görülebiliyordu. Ben'i kaçıranlara seslendiğim an en kötüsüydü. Yüzümde ağırbaşlılığın, hassasiyetin ve evlat sevgisinin zerresi yoktu. Kaba, çirkin bir öfke sergilemiş, sinsi ve yapmacık görünmüştüm. Öbür dünyadan gelip televizyona çıkan çirkin, iğrenç bir yaratık gibiydim.

Üstelik elimdeki kanlar da görülüyordu.

Sonunda kendimi kaybedip konferans salonundan çıkarıldığım zaman, kaçmaya çalışan bir suçlu gibi görünüyordum.

Bütün bunları size neden anlattığımı bilmiyorum. Timbuktu'da yaşamıyorsanız o görüntüleri muhtemelen çoktan görmüşsünüzdür. Orada yaşıyor olsanız bile, internetten falan görmüş olma ihtimaliniz var.

Görüntüler çok geçmeden internete yayıldı. Elbette öyle olacaktı. Yaptığım eşekliği ancak şimdi anlayabiliyorum.

Laura'yla ablamın tepkileri, halkın tepkisinin bir özetiydi. Nicky azınlıktakileri temsil ediyordu.

Laura, "Herkes seni suçlayacak. Senin yaptığını söyleyecekler. Berbat görünüyordun," dedi.

Nicky ise, "Hayır, hiç kimse seni suçlamayacak. Oğlunu ne kadar sevdiğini, ne kadar cesur olduğunu, onu bulmak için neler yapabileceğini anlayacaklar," diyerek bana cesaret verdi.

***

Bir ara Peter Armstrong uğradı. Skittle'ı ormandan alıp tedavi için veterinere götürdüğünden beri konuşmamıştık ama Nicky'yi sürekli arıyor, beni soruyordu. Köpeği eve getirmek için uğramıştı. Toplantıya verilen tepkiler konusunda iyimserdi.

"Unutulur," dedi.

Peter çok zayıf bir adamdı. Dul kaldığından beri neredeyse midesi içine göçmüş gibi geziyordu. Kelini çevreleyen koyu renk saçları ve kirli sakalı vardı. Üzerinde kot pantolon, bol bir kazak ve spor ayakkabı vardı. Web tasarımcısıydı, genellikle evden çalışıyordu. Dışarıda biraz daha fazla zaman geçirmesi gerektiğini düşünürdüm hep.

"Bu tür şeylere aşırı derece tepki veren insanların sayısı her zaman az olur. Oğlun bulunduğu zaman bütün bunlar unutulacaktır. Çok takılma buna Rachel. Umutlu ol, inan. Dostların hep yanındalar."

Köpek taşıma çantasının yanına çökmüş, Skittle'ı seviyorduk. Skittle arka ayağındaki sargı yüzünden yürürken ayağını sürüklemek zorunda kalıyordu. Uzandığı yerde kuyruğunu en fazla bir veya iki kere sallayabiliyordu. Skittle, Ben'in nerede olduğunu, ben de Skittle'ın ormanda neler gördüğünü merak ediyordum.

"Polisler veterineri de sorguladılar," dedi. "Skittle'ın yaralanma şeklinden bir şeyler bulabileceklerini umuyorlardı."

"Sonuç?" diye sordu Nicky.

Nicky'nin Peter'dan hoşlandığını söyleyebilirim. Peter'ın dış görünüşü Nicky'nin kocasının tam tersiydi. Simon Forbes'un cüssesi, Peter'ın neredeyse iki katıydı. Giyim tarzları, saç renkleri ve şekilleri de birbirinden farklıydı. Ama bütün bu farklılıklarla beraber, ikisi de birer centilmendi ve bu ablamın hoşuna giden bir özellikti.

"Veteriner, köpeğin ayağının büyük ihtimalle bir darbeyle kırıldığını ama bunun kesin olmadığını, düşme benzeri başka sebeplerden de kırılmış olabileceğini söyledi. Kesin bir şey söylemenin imkânı yokmuş."

Odada kısa bir sessizlik oldu. Bu boşluğu kelimelerle doldurmak istemiyorduk, çünkü hepimiz Ben'i düşünüyorduk...

Peter'a, "Finn nasıl?" diye sordum.

"Üzgün. Arkadaşına kavuşmak için sabırsızlanıyor."

Konuşmakta zorlanıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı. "Fakat iyi. Yani umarım iyidir..." Emin değildi. "Okuldakiler de bu işin altından kalkmaya çalışıyorlar."

Nicky, Peter'ın önüne bir bardak daha çay koyarken, "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

Peter, "Teşekkürler," dedi. "Olay sürekli akıllarında. Müdürün çocuklarla bu meseleyi konuştuğunu biliyorum sadece."

"Nasıl biri bu müdür?" diye sordu Nicky.

"Okula daha yeni geldi."

"Sevimsiz biri olduğunu söylüyorlar," dedim. Onunla henüz şahsen tanışmamıştım ama işe başlamasının üzerinden daha iki ay geçmeden çocuklar okul bahçesinde bu tür şeyler söylemeye başlamışlardı.

Peter, "Ben o kadar ileri gitmezdim," dedi.

Peter her zaman problemleri sükûnetle çözmeye çalışan, yatıştırıcı olmayı tercih eden bir insandı. "Bence henüz alışma sürecinde. Okulu, öğrencileri ve etraftakileri tanımaya çalışıyor."

Bu söyledikleri kibarca şu anlama geliyordu: Adam geldiğinden beri odasından pek çıkmadığı için kimse onu görmemişti, üstelik okulun en önemli ve acil sorunlarıyla bile ilgilenmemişti.

"Çok tecrübeli biri. Uzun vadede okula çok faydası olacağını düşünüyorum." Peter aynı zamanda iyimser biriydi.

"Peki ya Bayan May?" diye sordum. Bayan May, Ben ve Finn'in sınıf öğretmeniydi.

Peter biraz şaşırarak, "Fena değil," dedi. Bayan May'i pek sevmezdi. Kadın, Peter'ın gözünü korkutuyordu ama sanırım bunun asıl sebebi, Peter'ın ona alıcı gözle bakıyor olmasıydı. Bunu hiç itiraf etmemişti ama onun okul bahçesinde Bayan May'le konuşurken kızardığını görmüştüm. Bayan May çok güzel bir kadındı ve bu sayede babaların veli toplantısına düzenli bir şekilde katılmalarını sağlıyordu.

Bense onu genel anlamda seviyordum. Bayan May iki yıldır Ben'in öğretmenliğini yapıyordu. Sonuçta oğlum öğrencilerine kolay not vermeyen, bakımsız ve sinirli Bay Talbot veya hayvan taklidi yapan çocuklardan nefret eden, sinir hastası, sosyopat Bayan Astor gibi kötü öğretmenlerin sınıfına da düşebilirdi.

Ben ilk zamanlarda öğretmeninden çok çekiniyordu. Diğer arkadaşları da öyleydi ama Bayan May bir gün sınıfta bir arka takla atıp hepsinin kalbini kazandı. Özellikle John bizi terk ettikten sonra Ben'le özel olarak ilgilenmişti.

Ben, John gittikten sonra hayata küsmüştü. Sürekli ağlıyor, duygusallaşıyor, kimi zaman da çok öfkeleniyordu. Mahremiyetime yönelik bütün içgüdülerime ve kişiliğime çok ters olmasına rağmen, okula gidip Bayan May'e her şeyi anlatmak ve ondan toparlanmamıza yardım etmesini istemek zorunda kalmıştım. Bayan May ise istediğimden de fazlasını yapmış, Ben'e her zaman destek olmuştu. Noel'den beri hayatımız derli topluydu ve bunda onun katkısı büyüktü.

Peter, "Finn'in söylediklerinden anladığım kadarıyla, Bayan May de çocuklarla bu konuyu konuşmuş ama bu konuyu çok düşünmemeleri gerektiğini söylemiş. Onları sürekli meşgul edecek bir şeyler buluyor. Dün okuldan sonra bahçede velilerle konuşuyordu. Müdür ve hatta okul personelinin neredeyse hepsi oradaydı. İşte ben buna görev bilinci derim..."

Peter konuşurken askeri terimler kullanmayı çok severdi. John'la ayrıldığımızı herkes öğrendikten sonra bana tereddütle yaptığı çıkma teklifini reddetme sebeplerimden biri de buydu. Yaratıcılığı kişiliğine yakışmıyordu, sanki kendine bir kişilik uydurmaya çalışıyor gibiydi.

"Buna katılmıyorum," dedi Nicky, "bence yapmaları gereken şey tam da bu."

"Çocuklara neler söylüyorlar?" diye sordum. "Ben hakkında mı konuşuyorlar?"

"Ormanda kaybolduğunu söylüyorlar. 'Kayboldu' kelimesini özellikle kullanıyorlar ve herkesin Ben'i aradığını anlatıyorlar." Ağzını şapırdatarak bir yudum çay içti. "Finn pazar gününden beri kâbuslar görüyor. Sanırım ormandayken bizimle olduğu ve olaya yakından tanıklık ettiği için," dedi.

Finn'in ormandaki surat ifadesini hatırlamak, oğlumun yokluğunu çok daha fazla hissetmeme neden oldu. Yatağın üzerindeki Tombul Aycık'ı ve Ben'in uyku battaniyesini düşündüm. Ben'in en sevdiği şeylerden, benden, oyuncaklarından yoksun, dışarıda bir yerlerde nasıl yaşayabildiğini, nasıl hissettiğini kim bilebilirdi ki...

Sarsıldım.

"Ah, üzgünüm!" dedi Peter. "Çok özür dilerim. Burnumu soktum, çok özür dilerim, iş buraya varsın istemiyordum." Saatine baktı. "Gitmeliyim."

Nicky onu kapıya kadar geçirirken, benim söyleyemediğim şeyleri söylemeye başladı. "Teşekkürler, seni her şeyden haberdar edeceğiz," gibisinden şeyler...

Geri döndüğümde Laura'yı salonda buldum, koltuğa oturmuş tabletiyle uğraşıyordu.

"Sanırım işler aleyhine gelişecek," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Haber internete düşmüş. Facebook, Twitter, haber sitelerindeki yorumlar, kısacası her yerde bundan bahsediliyor."

"Yani?"

"Haklı çıktım. Senin Ben'e bir şeyler yaptığını düşünüyorlar."

JIM

Ben'in okulu bana kendi okulumu hatırlattı. Küçük bir alandaki Viktoryan binanın etrafına kümelenmiş karmakarışık sınıflardan oluşan bir mahalle okuluydu.

Fraser, Dedektif Woodley'i de yanımda götürmemi istemişti. Woodley teşkilatta bir yıldan uzun bir süredir çalışmasına rağmen alnına acemi asker damgası vurulmuş gibi davranıyordu. Öte yandan, kısa bir süreliğine de olsa rütbem düşürülür de irtibat memurluğuna geçiş yaparsam, bu utancıma tanıklık edecek kişinin Woodley olması içimi rahatlatıyordu. Bana bakıp bir taraflarına kına yakamayacak kadar çelimsiz biriydi çünkü. Babam olsa, onun hakkında, "Beceriklilik sıfır," derdi, hatta belki de daha kötüsünü.

Okulun sekreteri koştura koştura yanımıza geldi, çaydanlığa su koydu ve içecek bir şey istemediğimizi söylediğimiz zaman hayal kırıklığına uğradı. Konuşmak istiyordu. Bu alışılmadık bir şey değildir. Dramatik bir olay yaşandığı zaman, olayla bağlantısı olan istisnasız herkesin anlatacak bir hikâyesi vardır. Zaten gazeteler sayfalarını dolduracak saçmalıkları işte bu sayede bulurlar; neredeyse herkes beş dakikalığına ünlü olmanın peşindedir.

Sekreter bize Rachel Jenner'ın pazartesi sabahı telefonlarına cevap vermeyince, bir şeylerin ters gittiğini *kesinlikle* anladığını söyledi. Çocuklar haber vermeden devamsızlık yaptıkları zaman, okul sekreterliği velileri her zaman ararlardı. Üzerinde "Bunun içindeki bitene kadar beni konuşturmayın!" yazan bir kupayı kavradı ve önündeki monitörün yanına bıraktı. Ekranda pembe turuncu gün batımının altında uzanan Ayers Rock manzarası ve İncil'den, imanın dağları bile yerinden oynatabileceğini iddia eden bir alıntı vardı. İkisinden de rahatsız oldum.

"Ben ne sıklıkla devamsızlık yapar?" diye sordum.

"Neredeyse hiç! Çok sevimli bir çocuktur, her zaman kibardır, her zaman çok iyidir. Dersleri nasıldır bilemiyorum, merak ediyorsanız Bayan May'e veya müdüre sorabilirsiniz. Yoklama kâğıdını her sabah getirir ve gülümseyerek teslim eder. Ben de ona 'Benedict Finch, böyle giderse büyük adam olacaksın!' derim."

Gözleri yaşardı. Gözlüklerini çıkarıp mendille sildi.

"Kusura bakmayın," dedi ve küçük bir nefes alıp bana döndü. "Onu bulacaksınız, değil mi Dedektif? Onu bulacaksınız."

"Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedim.

Müdürün odası karmakarışıktı. Masasının etrafında duran ve vücudun şeklini almayan sert plastikten yapılmış sandalyelere oturduk.

"Kusura bakmayın, Dedektif. Geldiğiniz zaman ufak bir işim vardı, onunla uğraşıyordum. Bir de yanınıza koşup çocukları korkutmak istemedim. Zaten yeterince kaygılılar. Bu arada, ismim Damien Allen."

Adam uyuşuktu, ağır gözkapakları vardı ve suratı, tıraşı gelmiş saçlarının altında kocaman görünüyordu. Ağır aksak konuşuyordu; herhangi bir toplantıda onu dinlemek zorunda kalsam beş dakikaya kalmaz uyuklamaya başlardım. Uzattığı elini sıktım ama bana gevşekçe cevap verdi.

"Burada yeniyim," diye ekledi, "hoş bir durum değil."

Bu sözlerle işini değil, durumunu işaret ettiğini anladım.

Ben'in öğretmeniyle çok daha samimi tokalaştık. Kadın, elimi düşündüğümden daha fazla tutup salladı. Bu bir endişe belirtisidir. İnsanlar genelde gitmenizi istemedikleri, ihtiyaç duyduklarında sizi yanınızda bulamayacaklarından korktukları zaman tokalaşırken elinizi böyle sıkarlar.

Tıpkı müdür gibi öğretmen de kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama sıkı sıkı kapattığı ellerinden ve sulanmış gözlerinden, stresli ve üzgün olduğu, her an kendini bırakıvereceği anlaşılıyordu. Güzel bir kadındı; güzel giyimliydi, zinde vücudundan sürekli spor yaptığı anlaşılıyordu ve sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Son kırk sekiz saattir sürekli meşgul olduklarını; doğal olarak korkan, Ben'e olanlardan dolayı üzülen ve kafası karışan çocukları sakinleştirmeye çalıştıklarını; bilgi isteyen ve şüphelerini gidermeye çalışan, okulun güvenlik tedbirlerini sorgulayan velilerden yağan e-posta ve telefonlara boğulduklarını söyledi.

Müdür yorgun sesiyle, "Bir çocuğun kaybolmasının çocuk kaçırma vakalarını tetiklemesinden korkuyorlar," dedi.

Yapmam gerekeni yaptım. Onları gelişmelerden haberdar edeceğimizi, en kısa zamanda bir veli toplantısı gerçekleştirmesi için bir memur görevlendireceğimizi söyledim. Çocuklara danışmanlık hizmeti verilip verilmeyeceğini sorduklarında, henüz bunun için çok erken olduğunu, polis teşkilatının olayın sonuçlarına bakarak bir değerlendirme yaptıktan sonra onlara haber vereceğini söyledim.

Müdüre, "Okul çalışanlarının, özellikle de Ben'le doğrudan ilişkisi olanların bir listesine ihtiyacımız var," dedim.

"Biz de öyle düşündük," dedi müdür, "o yüzden bir lis-

te hazırlamaya başladık, biter bitmez size ileteceğiz."

"En kısa zamanda hallederseniz seviniriz."

"Anlıyorum, Dedektif. Bu işe öncelik verdiğimizden şüpheniz olmasın. Fakat okulla ilişkili bir sürü insan var ve Ben'le yolları bir şekilde kesişenlerin hepsini listelediğimizden emin olmak istiyoruz."

"Sadece öğretmenler değil," diye araya girdi Bayan May, "yedek öğretmenler, destek ekipleri, kantinciler..."

"Hizmetliler ve kulüplere yardım eden veliler de var," diye ekledi müdür.

"Güzel," dedim, "kapsamlı olursa daha iyi olur. Şimdiye kadar listelediğiniz isimleri alabilirsek seviniriz. Biz onlardan başlarız, siz de o arada listeyi tamamlamakla uğraşırsınız."

"Elbette. Anetha'ya listeyi göndermesini söylerim."

Kapısının yanında duran cama doğru bir el işareti yaptı. Sekreter çabucak masasına eğilip bir şeyler karıştırmaya başladı, meşgul görünmeye çalışıyordu. Konuşmalarımızın ne kadarına kulak misafirliği yaptığını merak ettim.

Başımın ağrıyacağını hissettim. Okul işleriyle uğraşmak, mayın tarlasında dolanmak gibiydi. Bütün vaktimizi Ben'le herhangi bir şekilde konuşmuş olan insanların geçmişini sorgulayarak geçirecektik.

"Öncesinde bir şey öğrenmek istiyorum. Okul çalışanları arasında, son zamanlarda davranışları veya başka hareketleri sizi endişelendiren biri var mı?"

Müdür kafasını iki yana salladı. Alnındaki kırışıklar sanki her saniye derinleşiyordu.

"Açıkçası olayı duyduğumdan beri bunu düşünüyorum," dedi, "velilere olayın okul etrafında olmadığını, olayın okulla hiç alakası olmadığını söylüyorum. Bence, Dedektif; şüpheliyi ararken bunu aklımızın bir köşesinde tutmak faydalı olur."

"Öte yandan Ben'in yetişkinlerle karşılaşma fırsatı bulduğu en geniş alan da burası," dedim.

"Bütün çalışanlarımızın adli sicil kayıtları temiz."

"Hemen savunmaya geçmenize gerek yok Bay Allen. Adli sicil kaydı geçmişte işlenen suçları gösterir, muhtemel tahrik ve teşebbüsleri değil."

"Ben de okulun şüphelenilecek ilk yer olmadığı düşüncesinde ısrar ediyorum."

Bu söylediğine cevap vermeye bile gerek yoktu. İçimden adamın suratına birkaç tokat sallamak geldi. Öfkemi kontrol ettim, çünkü yapmam gereken bir iş vardı. Ben'in kimlerle, özellikle yetişkin insanların hangileriyle daha yakın olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Okulda Ben'in çok yakın ilişkide olduğu yetişkin birisi var mı?"

Müdür, "Bayan May?" diyerek öğretmene döndü, "siz daha iyi bilirsiniz."

Bayan May, "Ben varım," dedi. Eli göğüs kafesinin üzerinde duruyor, her nefes alıp verdiğinde yükselip alçalıyordu. "Bir yıldan uzun süredir onun öğretmeniyim, geçen sene de öğretmeniydim. Bir de asistanım var, Lucas Grantham. Bu sene başladı. Çocuklar onu severler; Ben de severdi. Okulda onunla en çok iletişim halinde olanlar biziz."

"Bay Grantham'la mutlaka konuşmalıyız," dedim.

"Kendisi bugün burada, konuşmak istiyorsanız konuşabilirsiniz."

"İyi olur. Başka birileri var mı?"

Başını salladı. "Aklıma gelmiyor ama elbette gün içerisinde konuştuğu birileri mutlaka vardır."

"Anladım, peki bir soru daha sorabilir miyim? Son zamanlarda Ben'in davranışlarında bir farklılık sezdiniz mi?"

"Hayır. Söyleyebileceğim tek şey, gerçekten güzel bir yıl geçirdiğiydi. Geçen sene çok daha kötüydü, annesiyle

babası ayrılmıştı."

"Ne anlamda kötüydü?"

"Ayrılıklarına nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Bazen okulda konuşuyorduk. Tabii okulda böyle bir süreçten geçen tek kişi o değildi ama hangi çocuk olursa olsun, anne-babası ayrıldığında nasıl davranacağını bilemez. Ebeveynler de çoğu zaman çocuklarının bunun altından nasıl kalkabileceğini anlayamazlar."

Müdür, "Bu tür işler her zaman okulun başına kalır," diye araya girdi.

"Sizce Ben, tahmininizden daha çok etkilenmiş olabilir mi?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem," dedi müdür. "Onu yakından tanıdığımı söyleyemem, ben sadece birkaç haftadır buradayım."

Müdüre sormuyordum ama sürekli araya girip cevap veriyordu. Bir şey demedim. Adamın egosu beyninden büyüktü.

Bayan May, "Hayır," dedi. "Ben zaten çok duygusal bir çocuk olduğu için fazlasıyla etkilenmesi normaldi. Hiçbir çocuk bu tür olaylardan sonra kolay kolay toparlanamaz."

Müdür boğazını temizleyip, "Dosyada size bahsetmemiz gerektiğini düşündüğümüz yalnızca bir şey var. Geçen ilkbaharda, Ben 4. sınıftayken, annesiyle birlikte okul bahçesindeki oyun alanına girer girmez düşmüştü. Ders zili henüz çalmamıştı. Bahçeye girip kaydırağından indi ve iner inmez elinin üzerine düştü. Epey kötü düşmüştü. Siz devam edebilir misiniz, Bayan May? Çünkü oradaydınız."

Bayan May, "Aslında ben de orada değildim. Başka bir öğretmen arkadaş görmüş," dedi. "Bayan Jenner çocuğu ayağa kaldırıp üzerini temizlemiş. Çocuk kolu acıdığı için ağlıyormuş ama annesi onunla konuşup çocuğu sakinleştirmiş."

Sustu. Müdürle göz göze geldiler, bakışları endişeliydi.

"Sonra?" dedim.

Müdür devam etti. "Sonra, dosyasında yazdığı üzere çocuk, annesine kolunun ağrıdığını söylemiş, fakat Bayan Jenner onu okul bahçesinde yalnız bırakıp gitmiş. Sonrasında, çocuğun kolunun çatladığı anlaşılmış."

Bayan May'e, "Bu olay olduğu zaman Ben sizin öğrenciniz miydi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Evet. Yoklama alırken çocuğa bakar bakmaz bir sıkıntısı olduğunu anlamıştım. Suratı bembeyazdı. Ne olduğunu söyler söylemez ambulansa haber verdim."

"Canı sıkkın mıydı o an? Ya da annesi onu bıraktığı zaman stresli miydi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Aksine cesur davranmaya çalışıyordu."

"Kolunun çatladığı anlaşılıyor muydu?"

"Basit bir çatlaktı. Elinde şişkinlik falan yoktu, çok belli olmuyordu, elini de oynatabiliyordu. Annesi iyice kontrol etti aslında ama fark edemedi. Çocuğunun ne kadar acı çektiğini de anlamadı."

"Çocuğun hastaneye gitmesi gerektiğini fark ettiğiniz zaman, Bayan Jenner geri geldi mi?"

"Evet, tabii ki. Hastaneye beraber gittiler."

"Yani çocuğun ne kadar zarar gördüğünü gerçekten de fark etmemişti, öyle mi?"

"Fark etmedi." Bayan May'in yüzünde üzgün bir ifade vardı.

"Ama fark etmesi gerekirdi diye düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Öyle düşünüyorum. Sanırım aklımı en çok kurcalayan soru şu: Ben annesinin karşısında neden bu kadar sabırlı davranmak zorundaydı? Daha 7 yaşındaydı. Anne-

si neden onu doğru dürüst kontrol etmedi? Benim gördüğümü o niye göremedi?"

Müdür yeniden, "İlkokuldayken benzer bir şeyi ben de yaşamıştım," diye araya girdi. "Bazen öyle çatlaklar fark edilmeyebiliyor."

"Bunu biliyorum," dedi Bayan May, "ama annesi çok depresif görünüyordu. Bazı şeylerin üstesinden gelemiyormuş gibiydi. Ayrılıktan sonra böyle olmuştu. Üzerine fazla mı yük binmişti bilmiyorum. Ben sürekli onu üzecek bir şeyler yapmaktan endişeleniyordu."

"Başka işaretler de var mıydı?" diye sordum.

Bayan May çok derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi. "Elimi vicdanıma koyarak söylüyorum ki başka bir şey yoktu."

Müdür, "Burada kadının çocuğu bir kere okuldan almayı unuttuğu yazıyor," diyerek Ben'in dosyasından bir sayfayı gösterdi.

"Ah! Evet. Bunu unutmuşum," dedi öğretmen. "Evet, doğru. Geçen yıl bahar döneminin son günüydü, çocuklar o gün normal saatlerinde değil de öğle arasında çıkıyorlardı, unutmuş olması normaldir."

"Genelde unutkan mıdır?"

"Hayır hayır, sadece bir kere oldu ama Ben çok üzülmüştü. Yatıştıramıyorduk. O dönem başına gelebilecek en kötü şeylerden birini yaşamıştı. Anne-babasıyla beraber yaşadıkları evden, yalnızca annesiyle yaşayacağı eve yeni taşınmışlardı. Yeni hayatına henüz alışamamıştı, endişeliydi, böyle bir zamanda annesini her zaman yanında hissetmesi, annesinin hayatındaki en değerli şeyin o olduğunu bilmesi çok önemliydi."

"Teyit etmek için soruyorum: Ben'in annesi unutkan biri değildi, doğru mu?"

"Evet. Böyle bir alışkanlığı yoktu, zaten o gün de evde işlerin kötü gitmiş olabileceğini düşündüm."

"Bunlar geçen sene olmuştu, değil mi? Peki ondan sonra gelişmeler olumlu yönde mi seyretti? Herhangi bir kötü olay yaşandı mı?"

"Hayır. Başka hiçbir şey olmadı. Bu sene Ben genel anlamda daha iyiydi. Sanırım yeni evine ve yaşamına alışmıştı, geçen seneye göre biraz daha sakindi." Konuşmasını bitirirken sesinin yükselip alçalması, son cümlesinin bir soru gibi çıkmasına neden olmuştu.

Müdüre baktım. "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bayan May'e katılıyorum, çünkü söylediğim gibi Ben'i çok iyi tanımıyorum, annesiyle de henüz tanışmadım, o yüzden onun hakkında yorum yapmak bana düşmez. Anladığım kadarıyla annesiyle beraber çok zor zamanlar geçirmişler. Ben iki yıldır Bayan May'in öğrencisi olduğu için gerçekten şanslı."

Bayan May müdüre bakıp gülümsedi.

"İkinize de teşekkür ederim," dedim. "Bildirmeniz gereken bir şeyler olursa bizi mutlaka arayın." Ayağa kalktım. Kalktığım için rahatlamıştım, oradan bir an önce çıkmak istiyordum.

"Elbette," dedi müdür. O da ayağa kalktı. Ayağa kalktığı zaman gözüme daha da bitkin göründü. Travma geçiren bir okul dolusu çocuğun kafa karışıklıkları ve korkularıyla baş etmek zorunda oldukları için ikisine de acıdım. Kravatını düzeltti ve daha önceki gibi gevşekçe elimi sıktı.

"Çıkmadan önce Ben'in öğretmeninin asistanıyla ayaküstü konuşabilir miyiz? Bay..."

Müdür, "Lucas Grantham," dedi. "Bayan May, asistanınızı nerede bulacaklarını gösterebilir misiniz?"

Öğretmen bizi koridorun diğer ucuna götürdü. Koridorun duvarlarına çocukların yaptığı resimler asılmıştı.

Bayan May, "Lucas sınıfta," dedi, "hemen şurada." Ona asistanını gizlice çağırmasını söylememe fırsat kalmadan

kapıyı açtı. Bir sınıf dolusu çocuk, alçak masalarda dörderli gruplar halinde oturuyorlardı. O manzarayı görünce kendime bir zamanlar bu sandalyelere nasıl sığabildiğimi sordum. Genç bir adam sınıfın ön tarafındaki masaya tünemiş, onları seyrediyordu. Tahminen yirmili yaşlarının başındaydı. Kızıl saçları zayıf ve dağınıktı, yüzüyse üzerinde azıcık beyaz deri bulunan kocaman bir çili andırıyordu.

Çocuklar bizi görünce hep birden ayağa kalktılar. Kalktıkları gibi havada kâğıtlar uçuşmaya başladı, kiminin de kitapları yere düştü.

Bayan May çocuklara bizi tanıtarak, "Bunlar Bay Clemo ve Bay Woodley," dedi. Bana doğru eğilip, "Polis olduğunuzu söylemeyeceğim," diye fısıldadı. Sonra çocuklara dönerek, "Ne diyorduk çocuklar?" diye sordu.

Çocuklar, "Tünaydın Bay Clemo, tünaydın Bay Woodley," diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Bayan May gülümseyerek, "Aferin size. Oturabilirsiniz," dedi.

Hepsi aynı anda oturdular. Görev tamamdı. Genç adam kapıya doğru geldi. Bayan May, "Bu Lucas," dedi, "ya da çocukların dediği gibi, Bay Grantham, öğretmen asistanımız."

Grantham, "Memnun oldum," dedi. Elimizi sıkmadı, aksine kilisede uzun bir tespih duasındaymış gibi ellerini karnının önünde kenetledi ve parmaklarını iç içe geçirdi. "Bu olan iğrenç bir şey. İnanamıyorum." Ellerinin üstünde de çiller vardı.

"En kısa zamanda sizinle bir konu hakkında konuşmalıyız," dedim.

Grantham, "Tabii ki. Ne zaman isterseniz!" diye cevap verdi. Yakından bakınca yorgun ve şaşkın gözüküyordu. Zayıf bir yüzü vardı ve birkaç gündür tıraş olmamıştı.

"Son zamanlarda Benedict Finch'in davranışlarında bir gariplik gözlemlediniz mi?" diye sordum. Çocuklar duymasın diye kısık sesle konuşuyordum.

"Hayır," dedi, "hiçbir şey."

Arkasında duran boş bir sıra gözüme çarptı. Muhtemelen Ben Finch'in oturduğu yer orasıydı. Kaçırılmasaydı, şu anda arkadaşlarının arasında oturmuş, normal hayatına devam ediyor olacaktı.

"Hiçbir şey görmediniz mi? Emin misiniz?" diye sordum. Beni kızdırmaya başlıyordu.

Grantham, "Hayır," diyerek yavaşça başını kaldırdı. Altdudağını dişlerinin arasında sıkıyordu. Cebimdeki telefonun titrediğini hissettim.

"Gitmemiz lazım ama en kısa zamanda sizinle görüşmemiz gerekiyor. Ekipten biri sizinle irtibat kurup görüşmeyi ayarlayacak," dedim.

Çocuklar huysuzlanıp konuşmaya başlamışlardı. Bayan May bir bakış atıp onları susturdu.

"Ne zaman isterseniz," dedi Lucas Grantham, "yardımcı olabilirsem ne mutlu."

***

Woodley arabaya binince, "Kâbus gibi! Kaç insanla daha görüşmek zorunda kalacağız!" diye söylenmeye başladı.

"Biliyorum. Aslına bakarsan herkesle konuşup her şeyi dinlememiz gerekiyor. Edineceğimiz bilgilerin hepsine ihtiyacımız olacak. Ayrıca o çatlak kemik vakası için hastaneye gidip konuşmamız lazım."

"Önemli bir şey var mıdır sence?"

"Hayır, çünkü Rachel Jenner'ın kırığı fark etmediği aşikâr. Kaza olduğu belli. Ama her halükarda gidip bakmamız ve kadının o dönemlerde depresyon geçirip geçirmediğinden emin olmamız gerekiyor. Sonra da bunları bir an önce Fraser ve Zhang'e aktarmamız lazım."

"Şu öğretmenin asistanı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Konuşmaya değer," dedim, "kesinlikle üzerine gitmeye değer."

"Evet, ben kendisinde bir sahtekârlık sezdim."

Woodley birkaç dakika sessizce durduktan sonra, "Garip, değil mi? Bunca zaman sonra tekrar okulda bulunmak yani," dedi.

Araba okul bahçesindeydi ve gösterge ışıkları yanıyordu.

"Neden öyle dedin?"

"Bir zamanlar ne kadar küçük olduğunu hatırlatıyor insana. Sence de öyle değil mi?"

"Galiba. Sen ilkokuldan ne zaman ayrıldın? Geçen hafta mı? Boktan bir hafızan var. Seni bu yüzden mi okuldan attılar? Çarpım tablosunu mu unutmuştun?"

Genç göründüğü ve üzerinde kayak yapılabilecek kadar büyük bir burnu olduğu için Woodley'le dalga geçmek teşkilatta alışkanlık haline gelmişti.

"Ha ha, çok komik, patron," dedi ve sustu. İyi ki de sustu. Buna memnun olmuştum, çünkü ben de o an ilkokul günlerimi düşünüyordum. Sonra Benedict Finch için bir kere daha üzüldüm, çünkü o yaştaki bir çocuğun başına akla gelebilecek her türlü kötülük gelebilirdi.

RACHEL

Laura'yla Nicky internete girmemi yasaklamışlardı. İnsanların yazdıkları yorumları okursam üzüleceğimi düşünüyorlardı. Bu konuda anlaşmışlardı. Ben hâlâ insanların beni suçladıklarını reddediyordum. Toplantıdan birkaç saat sonra bile, içime dolan burjuva rahatlığının tadını çıkaracak kadar saftım. İyi bir vatandaşım, diye düşünüyordum. İnsanlar bunu öğreneceklerdi. Bir doktorun eski eşiydim.

Fakat daha akıllı olmam gerekiyordu, çünkü toplantı biter bitmez evimin önüne gazetecilerle doluşmaya başlamıştı ve aralarına her dakika yenileri ekleniyordu.

Biz de içeride telefonun fişini çekmiş, kapıları pencereleri kapatmış oturuyorduk. Evin arka tarafında, onlardan olabildiği kadar uzaktaydım.

Nicky bir şeyler almaya çıktı, sonra ellerinde bir sürü poşetle geri döndü. Ancak köşedeki markete kadar gidebilmişti. "Daha ileri gidemedim," dedi. "Beni takip ettiler. Etrafa da çöp atmışlar."

Mutfak evyemin altından siyah bir çöp poşeti çıkardı ve tekrar evin önüne çıktı. Benim duyabileceğim kadar yük-

sek bir sesle gazetecilerden posta pulundan biraz büyük bahçeme ve sokağa attıkları çöpleri toplamalarını istedi.

İçeri girdiğinde tüyleri diken diken olmuştu. Bir konserve açmaya başladı. "Marketteki insanlar çok sevimliler, değil mi? Ben içeri girdikten sonra gazeteciler girmesin diye kapıları kapattılar, çıkarken de sana vermem için bunu gönderdiler."

Bir zarf yollamışlardı. Ön tarafına "Benedict'e ve Annesine" diye yazmışlardı.

Nicky konserveleri dolaba yerleştirirken, "Ne istersen sipariş edebileceklerini söylediler. Olur da markete gidemezsen, kendileri getirebilirlermiş," diye devam etti. Poşetten bir ekmek çıkardı.

Zarfı açtım. İçinde küçük bir kart vardı. Ön tarafına parmakları birleşik, dua eder gibi duran iki el çizilmişti. Bileklerinde de boncuklu bilezikler vardı.

Nicky omzumun üzerinden kafasını uzatıp, "Hangi dine mensuplar?" diye sordu.

"Hindu," dedim. "Sanırım."

Kartta düzgünce yazılmış bir el yazısı vardı. "Siz ve oğlunuz için gözyaşı döküyor, en samimi duygularla dua ediyoruz. Umarız en kısa zamanda bulunur. Ravi, Asha ve ailesi."

"Onları doğru dürüst tanımıyorum bile," dedim. Markete gittiğim zamanları hatırladım. Kısaca selamlaşırdık, doğru dürüst konuşmazdık bile. Marketin sahipleri sevimli bir çiftti. Yazdıkları şeyse beni gerçekten etkiledi.

"Başka mesajlar da var," dedi Nicky.

"Göstersene," dedim.

Nicky tanıdığımız ve pek tanımadığımız dostlardan gelen mesajları ve aramaları cevaplamak için cep telefonuma el koymuştu.

Çoğu, tanıdık insanlardan gelen kısa mesajlardan oluşuyordu. Haberlerde bahsedilen olaya tepkiler yağıyordu. Bazılarının içeriği beklediğim gibiydi.

Ben'in kaybolması hepimizi derinden üzdü, yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa mutlaka haberdar et. Clarke Ailesi

Çektiğin sıkıntıyı hayal bile edemiyorum. Sürekli aklımdasınız. Sacha

Hakaret yağdıranlar da vardı:

Hepimizin anlayışla karşıladığı bu olayı bahane edip Jack'in koynuna dönmekten çekinme. Sevgiler. Juliet

"Ne demek istiyor bu?" diye sordum. "Neden bahsediyor?"

Nicky de okudu. "Önemli değil. Boş ver. Yardımcı olmaya çalışıyorlar."

"Sanki Jack'in koynuna girmeye meraklıymışım gibi..."

"Öyle demek istememişlerdir. Kötü düşünme. Mesajın iyi geleceğini düşünmüşlerdir."

E-postalar da vardı ama okumaktan bıkmıştım. Mesajların kimi bana kendimi iyi hissettiriyor, kimiyse berbat, suçlu, aşağılık hissetmeme neden oluyordu. Ben zaten yeterince kötü durumdaydım. Özellikle yanımda olmasını bekleyip de olmayan arkadaşlarım mesajlarıyla beni iğneliyorlardı. "Sesli mesajlar var mı?" diye sordum Nicky'ye. "Adam gibi mesaj bırakan hiç kimse yok mu?"

"Yalnızca bir veya iki kişi," dedi. "Sesli mesajların hepsini not aldım. Muhtemelen kimse telefonunu meşgul etmek istemiyor."

Nicky'nin dikkatle yazıya geçirdiği mesajları okudum. Yoklukları dikkat çeken en az iki arkadaşım vardı. Beni rahatsız etmedikleri için kibar olduklarını mı düşünüyorlar-

dı? Çok mu düşünceli olduklarını sanıyorlardı? Yoksa kötü kaderim tarafından lekelendiğim, hayattaki en kötü şeyi yaşadığım, kimsenin yer almak istemediği bir bıçağın keskin ucuna sürüklendiğim için bana sırt mı çevirmişlerdi?

Nicky internette dolanıp işe yarayacak bir şeyler ararken, ben de elimde kartlarla yerime oturdum. Sürekli internetten bir şeyler aramak sanki Nicky'de bağımlılık yapmıştı.

İçimden John'u aramak geldi. Ona basın toplantısından dolayı üzgün olduğumu söylemek ve Ben'i ormanda tek başına bıraktığım için özür dilemek istiyordum. Yaptığım hataları, kusurlarım yüzünden duyduğum pişmanlığı biraz da olsa hafifletmesini istiyordum. Cep telefonunu açmadı, ev telefonundan arayınca da Katrina cevap verdi.

"John burada değil," dedi. "Arabayla Ben'i bulmak için sokak sokak, cadde cadde dolanıp duruyor. Basın toplantısından beri eve gelmedi."

"Sen seyrettin mi?"

"Evet."

Hiçbir şey söylemek istemedim. "Kapatmam lazım."

Laura evine gitmişti. Kedilerine yemek vermesi gerekiyordu. Başına ne gelirse gelsin insanın günlük yaşamını sürdürebilmek için yapması gereken işlerinin olması beni hayrete düşürüyordu.

Beslenmek, uyumak, bir şeyler yiyip içmek gibi ihtiyaçları olduğu için bedenime bile küsmüştüm. Oğlum bulunana kadar hayat durmalıydı. Saatler, nefes alışverişlerimiz, kalbimiz, hepten durmalıydı... Yalnızca Ben bulunduğu zaman normal yaşantımıza dönmeliydik.

Başka türlü her şey ona ve çektiği sıkıntılara duyarsız kalmak demekti.

•••

Nicky içinden gelen manyak bir dürtüyle sürekli çalışıyor, sanki internetten bulduğu şeyler hayatımızı kurtaracak veya bir devrimin kıvılcımını yakacakmış gibi çalışıyordu. İnternette araştırma yapmayı bitirdiğinde, bir el ilanı hazırlayıp her yana yapıştırma fikriyle çıkageldi.

Yanında durmaktan sıkıldım ve üzerindeki beyaz boyada hâlâ Ben'in parmak izlerinin bulunduğu tırabzana tutunarak üst kata çıktım. Ben aşağıya inerken de, yukarıya çıkarken de hep koşardı. Koşmaması için bağırırdım ama umursamazdı. Hızlanmak için bir eliyle tırabzanlara, bir eliyle de duvara dokunurdu, ben de ayak seslerini dinlerdim. Eskiden beni çok kızdırdığı zaman şu beyaz boyanın üzerine tombul parmaklarıyla yaptığı parmak izleri gözüme çarpardı ama şimdi çok değerliydiler. Ellerimi bu izlerin üzerinde gezdirerek yukarı çıktım.

Eve taşındığımız zaman her yer berbat durumdaydı. John parasının bir kısmını ödeyeceği için gelip evi incelemiş, almamamı tavsiye etmişti. Duvarlar koyu kahverengiydi, plastik mutfak dolapları pek çok kişiyi evi satın almaktan vazgeçirmişti ama kaplamaların altındaki orijinal ve hoş aksamları görünce güzel şeyler yapabileceğimi hissetmiştim. İlk olarak Ben'in odasını düzenlemiştim. Evin önceki sahiplerinden kalma kapkara duvarı rengârenk boyamak için bütün bir günümüzü harcamıştık ama buna değmişti, doğrusu çok da eğlenmiştik.

"Devam et," demiştim Ben'e, "vur şu boyayı duvarlara."

"Ne? Her tarafa mı?" diye sormuştu. Ayağına bu kadar büyük bir fırsatın geldiğine inanamıyordu. Kocaman gülümsemesi yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarmıştı.

"İstediğin yere," demiştim, sonra da onu cesaretlendirmek için fırçamı beyaz astar boya tenekesine daldırıp duvara kocaman bir "BEN" yazmıştım. Ben duvarları boyama yasağını delmenin heyecanıyla çabucak işe koyulmuştu.

Duvarlara resimler çizmiş, saçma sapan şeyler yazmış ve duvarlar astar boyayla kaplanana kadar vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştık.

İkimiz için de güzel bir anı olmuştu; kendi evimiz oluyordu. Gerçi planımız biraz geri tepmişti, çünkü sonrasında duvardaki pürüzleri gidermek için epeyce uğraşmamıza rağmen başaramamıştık. Bazı yerlerde astar boyanın üstünde iki kat açık mavi boya olmasına rağmen resimlerin ve kelimelerin olduğu yerler hâlâ belli oluyordu ama umurumuzda değildi. Hatta hoşumuza bile gitmişti.

İşte bunları düşünerek oğlumun bedeninin şeklinden sıyrılıp artık benim vücut şeklimi alan yatağa bıraktım ve duvara dokundum. Boya izlerinin belli olduğu kısımların üstünde parmaklarımı gezdirdim.

Sonra ormanda neler olduğunu her detayıyla hatırlamak için dikkatimi toplamaya çalıştım. Orada tam olarak neler olduğunu detaylarıyla hatırlamaya çalıştım. Hafızamın bir köşesinde duran önemli bir ayrıntıyı hatırlamaya uğraştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Sonra sokak sokak dolaşıp çaresizce Ben'i arayan John'u ve Katrina'yı düşündüm. Geçen yıl Ben'i onlara bırakmayıp yanıma aldığım her günden pişmanlık duydum.

Katrina, Ben'in onun evinde kalmasını ilk başlarda istememişti. Ben'in bana anlattıklarından bunu açıkça anlıyordum. Ben, "Parkelerin üzerinde kaymama izin vermiyor," diye şikâyet edince çok sinirlenmiş, oğlumu babasıyla ciciannesinin kusursuz evlerinde yanlış bir şeyler yapmaktan korktuğu için ayak parmaklarının ucunda yürürken hayal etmiştim. Yeni ayrıldığımız dönemlerde, daha işler rayına oturmamışken, Ben'in hafta sonlarını babasının evinde geçirmekteki isteksizliğini hatırladım. Katrina'nın Ben'i görmeyi bile hak etmediğine karar vermiştim, üstelik John'la görüşebilmek için Katrina'yla konuşmak zorunda da değildim.

Uyku beni sopayla dövüp bayıltana kadar bu tür düşünceler kafamda dönüp durdu. Rüyamda üzerime gelen ve etrafımı saran devasa ve kenarları jilet gibi keskin ağaçlar, içlerinde sonsuza dek kaybolduğum gölgeler ve karanlık tüneller gördüm.

Gece yarısından hemen sonra uyandığımda telefona sarılıp internete girdim. Google'a 'Benedict Finch Haberleri' yazdım. Taş gibi donup kalmam için bir iki habere tıklamam yetti.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Davadaki ikinci gününüz kötü geçti, öyle mi?

JC: Hayır. Bazen istediğiniz şeyler olmaz. Kendiniz çabalar ve size verilen görevi en iyi şekilde yapmaya çalışırsınız. Mesela o günün sonunda, üzerine düşünecek pek çok şey vardı elimizde.

FM: Basın toplantısından sonra güveninizin zedelenip zedelenmediğini merak ediyorum.

JC: Annenin yaptıkları yüzünden mi?

FM: Evet.

JC: Hayır. Zedelenmedi. O toplantıyı bugün yine yaparım. Bu şekilde davranacağını hiç kimse tahmin edemezdi.

Dürüst olmak gerekirse, o olaydan benim sorumlu tutulmam pek doğru olmaz.

FM: Bunu Baş Komiser Fraser'a da söylediniz mi?

JC: Hayır. Ben gurulu bir insanın, intihara meyilli biri değil. Fraser sadece öfkesini dışa vuruyordu, bazen böyle davranır, o yüzden çok umursamadım.

FM: Peki genel olarak dava nasıl ilerliyordu?

JC: İşimizi yapmaya devam ettik. O gece saat sekiz buçuğa kadar hep beraber oturduk. Fraser hâlâ basın toplantısından bahsediyor ve bağırıp çağırıyordu ama biz elimizde belli başlı ipuçları olduğunu ve bunlarla bir sonuca ulaşabileceğimizi düşündüğümüzü söyleyince sakinleşti.

FM: Neydi o ipuçları?

JC: Roleplay ekibi üzerinde durmamız gerekiyordu. Neredeyse hepsinin bir şahidi vardı ama aralarından biri hiçbir şekilde konuşmuyordu. Sorularımıza cevap vermiyordu ve bize sürekli zorluk çıkarıyordu. İşte bu konu Fraser'ın ilgisini çekti. Adamın şahidi olmadığı için şüpheli sıfatını hemen ona yapıştırdı.

FM: Nasıl zorluklar çıkarıyordu?

JC: Kabul edebileceği tek otoritenin fantezi dünyasını yöneten Büyük Şövalye olduğunu, başka hiçbir otoriteye boyun eğmeyeceğini, kimsenin onu sorgulayamayacağını falan söylüyordu, yani bizimle konuşmak istemiyordu. Hiçbir sorumuza cevap vermiyordu. Prensip meselesiymiş.

FM: Buna hakkı var mı?

JC: Evet, ister konuşur ister konuşmaz. Fraser onunla bizzat konuşmaya karar verdi. Woodley ve benden ona eşlik etmemizi istedi. Evine gidip adamın ağzından bir şeyler kapmaya çalışacaktık.

FM: Peki, peşine düştüğünüz şu pedofili hastası adama ne oldu?

JC: Hâlâ baş şüpheliydi ama izini bulamıyorduk. Dedektiflerden biri şüphelinin annesinin, onun yerini bildiğini ama bize söylemediğini hatırladı. O dedektifin de adamın annesinin yanına gitmesini kararlaştırdık. Çocuk kaçırma potansiyeli olan insan profilleri üzerinde çalışan bir psikologumuz vardı, ayrıca sorgulanacak kişilerin listesini hazırlıyor, şahitlerini kontrol ediyor ve yaptığımız duyurudan sonra gelen bütün telefonlara cevap veriyorduk.

FM: Peki, sorularınıza herhangi bir cevap alabildiniz mi?

JC: Çok fazla, altında kalkabileceğimizden de fazla. Fraser çok büyük bir ekip oluşturmuştu ama her şeye vaktinde yanıt vermekte hâlâ zorlanıyorduk. Önceliğimiz Rachel Jenner'ın ormanda gördüğü bisikletçilerin ve yalnız gezen adamın kimlik bilgilerine ulaşabilmekti, biz de öncelikle buna odaklandık.

FM: Ekibin genel ruh hali nasıldı?

JC: Adrenalin doluydu, heyecanlıydı. Herkes işin üstesinden gelip çocuğu bulmak istiyordu.

FM: Basın toplantısından sonra kamuoyunun bir tepkisi oldu mu?

JC: Önemli olaylardan biri de buydu. Daha basın toplantısının olduğu gece, Rachel Jenner'ı karalayan bir sürü yazı ve yorum internette dolaşmaya başladı. İnsanlar aklına geleni yazıyor veya üstü kapalı laflar ediyordu. Ertesi günkü manşetleri görmekten korkuyorduk.

FM: Ne tür şeyler söylüyorlardı?

JC: 'Annenin sinir krizleri' türünden altyazılar geçiyorlardı. Kötü yorumlar değildi ama bizi asıl endişelendiren halkın yaptığı yorumlardı. Facebook'ta yüzlerce insan bu davayı tartışıyordu ve geri adım atmıyorlardı. Rachel'ın suçlu olduğunu düşünüyorlardı.

FM: Siz ne düşündünüz?

JC: Emin değildik. Ben'e zarar verme potansiyeli vardı ve henüz hikâyesini doğrulayamamıştık.

FM: Önsezileriniz ne diyordu?

JC: Dengesiz ve oynak olduğunu.

FM: Yani?

JC: Yapmış olabilirdi.

FM: Peki kadının basın toplantısındaki acınası halinden sonra masum olduğuna ikna olmadınız mı?

JC: Keder, masumiyetin kanıtı değildir. Ben'e kendi eliyle bir şeyler yapmışsa, bunun acısını ve pişmanlığını yaşıyor olabilirdi.

FM: Haklısınız.

JC: Çocuğu kendi eliyle öldürüp saklamış olabileceğini, sonra da orman hikâyesini uydurmuş olabileceğini düşündüm. Anlattığı hikâye garipti ama gerçekleşmesi imkânsız değildi. Adli tıp psikologuna da sorduk, basın toplantısının görüntülerini seyredip Rachel Jenner hakkında neler düşündüğünü bize söylemesini istedik.

FM: Olumsuz şeyler yazıp çizen basın mensupları bir kenara, toplantının hiçbir olumlu sonucu olmadı mı?

JC: Bazı olumlu geri dönüşleri oldu. Daha önce de söylediğim gibi, üstesinden gelmemiz gereken çok iş vardı ama kaçıkları susturduktan sonra bundan bir sonuç alacağımızı, bir görgü tanığının çıkacağını, sorgu listesine yeni isimler ekleyeceğimizi düşünmüştük.

Söyledikleri ilgimi çekti. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse pek çok insan gibi beni de oldukça etkiledi. Söylediklerinin ilgimi çektiğini ona bir şekilde belli etmiş olmalıyım, çünkü biraz öne eğilerek ağzındaki baklayı çıkarıyor.

JC: Bitirmek için kaç seans daha devam edeceksiniz acaba?

Profesyonel yüz ifademi tekrar takınıyorum.

FM: Bilmiyorum, kesin bir şey söylemek zor. Ama şim-

diye kadar bayağı ilerleme kaydettiniz.

Tekrar arkasına yaslanıyor ama heyecanı belli oluyor. Sağ dizi bir sağa bir sola oynuyor.

FM: Adli tıp psikologunun yaptığı iş çok ilgimi çekti. Nasıl olduğunu biraz anlatabilir misiniz?

JC: O sırada henüz yazılı bir metin göndermemişti ama Fraser'la ikimiz de onunla konuşmuştuk.

FM: Neler düşünüyordu?

JC: Düşünceleri karmakarışıktı.

FM: Biraz açıklayabilir misiniz?

JC: Pek hoş şeyler değildi.

FM: İlgimi çektiler. Benim yaptığım işten çok farklı değil zaten.

JC: Çocuk kaçıran insanların arasında uzmanların belirledikleri temel fark, akraba olmaları veya olmamalarıdır.

FM: Her ikisinin olasılığı da aynı mı?

JC: İstatistiksel olarak aile bireyleri tarafından kaçırma yaygındır, çünkü genelde boşanmaların sonuçlarında veya velayet anlaşmalarında sorun çıkmıştır. Ebeveynlerden biri tarafından alıkonulan veya yurtdışına kaçırılan çocukların haberlerini okuyoruz. Nadiren de olsa, aile içinde çocuk kaçırma olaylarında amca veya üvey baba gibi çocuğa karşı sapkın bir cinsel ilgi duyan bir akraba vardır ama bu tür vakalarda kaçırılanlar genelde kız çocukları oluyor.

FM: Sanırım bu tür vakaları çözmek daha kolaydır.

JC: Kesinlikle. Akraba olmayan failler bizi çok fazla uğraştırır. Çocuk hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolursa potansiyel şüphelilerin sayısı da muazzam rakamlara ulaşabilir. Bir sürü insandan şüphelenip sorgulayabiliyoruz. Tanıdıkları herkesi sorguluyoruz ve elimizde hiç akraba kalmayınca failin herhangi bir şahıs olabileceği ihtimali ortaya çıkıyor. Her şart altında zaman aleyhimize işliyor.

FM: Bu durum ailelere büyük bir acı yaşatıyordur.

JC: Hiç kimsenin başına böyle bir şey gelmesini istemezsiniz.

FM: Elbette. Bu durum için bizim kullandığımız bir terim vardır: 'Muğlâk acı.' Bu kişi ömür boyu hapse mahkûm edilmiş biri olabilir. Tesellisi olmayan bir acı. Bunu belki çocuğunuz veya zihinsel engelli bir akrabanız varsa hissedebilirsiniz. Hayat farklı gelişseydi çok daha iyi durumda olurdu diye düşündüğünüz kişinin yasının tutarsınız. O kişi fiziksel olarak yanınızdadır ama psikolojik olarak yoktur. Öte yandan, kaçırma olaylarında veya çoğunlukla da boşanmalarda çocuk psikolojik olarak yanınızdadır ama fiziksel olarak yoktur. Çocuk kaçırma vakalarında ebeveynler bunun yanında çocuklarının sağ mı, yoksa ölü mü olduğunu bilememenin belirsizliğini de yaşarlar.

JC: İşte önlemek istediğimiz şey tam da buydu. Çocuğu sağlıklı bir biçimde geri getirmek istiyorduk. Psikologdan bir profil çıkarmasını istemiştik, o da kaçıranın büyük ihtimalle aile dışından olduğunu söyledi, durum bunu gösteriyormuş.

FM: Neden?

JC: Ben'in yaşını ve cinsiyetini hesaba kattığımızda, kaçıran kişinin muhtemelen pedofili bir erkek olduğunu düşündük.

FM: Bu sonuca nasıl vardı peki?

JC: Geçmiş vakalar, Ben'in yaşam şekli, koşulları ve kaybolma şekli. Sorguda tuhaf davranan ve ifadelerinde tutarsızlıkları bulunan kişilere dikkat etmemizi tavsiye etti.

FM: Tuhaf mı? Herhalde size garip davranan insanlara dikkat etmenizi söyleyecek bir psikologa ihtiyacınız yoktu.

JC: Aşırı derecede tuhaf olduğunu söylemiyorum ama bakılması gereken bazı işaretler vardır. Cinsel ilişkilerde ya da sadece kendi hayatlarında kontrolü arzulayan birileri gibi.

FM: Bu da sanırım roleplay oyuncularından şüphelenmeniz için uygun bir gerekçeydi?

JC: Doğru.

İşinden bahsetmek ona daha önce hiç görmediğim bir enerji veriyor. Bu hızı özel hayatıyla ilgili konuşmasına da aktaracağını umarak konuyu değiştiriyorum.

FM: Peki ya Emma?

JC: Ne olmuş ona?

FM: O ne düşünüyordu?

JC: Doğrusu konuşmaya pek fırsatımız olmadı. Ama işle arası iyiydi. Fraser ondan memnun kaldı.

FM: Konuşmamış olmanıza şaşırdım. Bildiğim kadarıyla beraber yaşıyordunuz.

JC: Olay ilk başlarda zordu. Sohbete vakit kalmıyordu. Eve geldiğinde o kadar yorgun oluyordum ki sadece uyumak istiyordum. Bazı geceler kendi evlerimizde uyumak her ikimiz içinde daha kolaydı. Zaten Emma'yı anlamak bazen o kadar da kolay olmuyordu.

FM: Nasıl yani?

JC: Bilmem. İnsanların bazen ne kadar sessizleştiğini bilirsiniz, işlerine odaklandıklarında biraz içe kapanırlar.

FM: Evet.

JC: O da öyle biridir. Bu yüzden kendisiyle baş başa kalmak istediğinde buna saygı duyardım. Hem, olay başladığında ilişkimiz için yeterli zaman bulamadık, çünkü dava ikimizi de tüketti, bu işin doğasında var.

FM: Sizce Emma buna hazır mıydı peki?

JC: Kesinlikle.

FM: Onu görev için önerdiğinizde, omuzlarına pek çok sorumluluk da yüklemiş oldunuz.

JC: Size söylemiştim, ona güveniyordum.

FM: Bununla ilgili konuştunuz mu?

JC: Ona patronluk taslayacak değildim, bu emrin dışında olurdu. Hem onun da buna ihtiyacı yoktu.

Seansın sona yaklaştığını işaret edercesine, ayakları yere kısa ve kesik hareketlerle vurmaya başlıyor.

FM: Gitmeden önce son bir şey sormak istiyorum.

Sorgularcasına tek kaşını kaldırıyor.

FM: Kişisel olarak kendinizi olaydan uzak tutabildiğinizi düşündünüz mü?

JC: Ne demek istiyorsunuz?

FM: Benedict Finch'in yaşı, okuluna yaptığınız ziyaret. Raporunuzu okuduğumda çocuktan az da olsa etkilendiğinizi hissediyorum.

JC: Buna profesyonelce yaklaştım.

FM: Aksini iddia etmedim.

Bana gözünü dikiyor.

JC: Önemsemek yanlış bir şey değil.

FM: Bir çocuğun içinde bulunduğu ya da tehlikede olduğu bir olayda ilk defa mı bulunuyordunuz?

JC: Evet.

FM: Zor muydu?

JC: Onu bulmak zorunda olmamız zor bir durumdu ama bu bizim ona karşı sorumluluğumuzdu. Onun hiçbir suçu yoktu. Sadece bir çocuktu. Ama bu durumun yaptığım hiçbir şey üzerinde etkisi olmadı.

FM: Olaya karşı tutumunuzda, babanızın yeni ölmüş olmasının bir etkisi olduğunu düşünüyor musunuz?

JC: Nasıl?

FM: Ailemizden birini kaybedince bazen çocukluğumuz üzerinde düşünmeye başlarız. Aileden birinin yasını tutarken böyle bir tepki vermek doğaldır. Belki de bu durum Benedict Finch ile kendinizi özdeşleştirmenizi sağladı ve ona ne olduğu konusunda daha hassas düşünmenize neden oldu?

Cevap vermedi. Kuşkuyla baktı.

FM: Dedektif Komiser Clemo?

JC: Hayır, olmadı. Olayı yanlış yerden tutuyorsunuz. Ben işimi yapıyordum. Seansın bitmiş olması gerekmiyor mu?

Masanın üzerinde rahatlıkla görülebilir şekilde duran bir saat olmasına rağmen kol saatine baktı. Bugün bu konuyu tartışmayacağı belli oluyor.

4. GÜN

24 Ekim 2012, Çarşamba

Özellikle kaçırma ve cinayet olaylarını içeren, çocuklara karşı işlenen suçlar hem bir hukuki sorumluluk hem de sosyal olgu olarak problem yaratmaya devam ediyor. Bu gibi durumlar sürekli olarak toplumun, medyanın ve emniyet teşkilatının ilgisini çeker ve yerel kolluk kuvvetlerinin gücünü tüketebilir.

Boudreaux M C, Lord W D, Dutra R L, 'Çocuk Kaçırma Vakaları: 550 Çocuk Kaçırma Vakasındaki Failin ve Kurbanın Yaşa Dayalı Analizi ve İşlenen Suçun Karakteristik Yapısı'. J Forensic Sci, 44(3), 1999

Çocuklarınızı bulma mücadelesinde birbirinize destek olun. Soruşturmanın stresinin aile hayatınızı bozmasına izin vermeyin. Duygular çok ağır geldiğinde, başkalarına kırıcı sözler söylememeye ve onları suçlamamaya dikkat edin... Herkesin krizlerle farklı şekilde başa çıktığını ve acısını farklı şekilde yaşadığını unutmayın, bu yüzden kayba karşı sizinle aynı tepkiyi vermeyen insanları yargılamayın.

'Çocuğunuz Kaybolduğu Zaman: Aileler için Hayatta Kalma Kılavuzu'

ABD Kayıp Çocuklar Aile Kılavuzu, ABD Adalet Bakanlığı, OJJDP Raporu

E-posta
Alıcı: Corinne Fraser <fraserc@aspol.uk>
Bilgi: James Clemo <clemoj@aspol.uk>; Giles Martyn <martyng@aspol.uk>
Gönderen: Janie Green <greenj@aspol.uk>
24 Ekim 2012, 06.58

Konu: YABANMERSİNİ OPERASYONU - BASIN ÖZETİ 24/10/12

Günaydın Corinne,

Sabah baskısındaki Yabanmersini Operasyonu'na ait haberin özetini aşağıda bulabilirsin. Bu sadece ulusal ve yerel basında yer alıyor. Materyallerin çok fazla olmasından dolayı online olan her şeyi henüz inceleyemedik, bu yüzden onu sonra göndereceğim. Her zamanki gibi vurgulu kısımlar, gazetelerin taratılmış birer kopyasına ulaşabileceğin linkler.

Emniyet Müdürü Martyn'in isteği üzerine bu mesajı ona da gönderiyorum. Çıkan haberler onu endişelendiriyor ve tedbirleri görüşmek üzere yarın sabah toplanmamızı istiyor. Saat 10 ya da 11 gibi yapmayı düşünüyoruz, ne dersin?

Janie Green
Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü Basın Sözcüsü

THE SUN GAZETESİ

'ÖFKELİ'

Ellerinde Kan

Gözlerinde Öfke

Alnında Yara

THE DAILY MIRROR

'ELLERİ KANLI'

Yalnız yaşayan fotoğrafçı anne web sitesinde 'yalnız çalışmayı sevdiğini' söylüyor.

Komşusu, 'Benedict'i daha önce hiç görmediğini' ifade ediyor.

THE DAILY MAIL

'BAŞKA YERE BAKMAMIZA GEREK VAR MI?'

Benedict Finch sorusunun cevabı, evde yatıyor olabilir mi?

RACHEL

İnternete baktıktan sonra ancak kesik kesik uyuyabildim. Okuduğum kelimeler kafamın içinde dönüp durdu. Bana yüzüncü kez gibi gelen son uyanışımda yatağın yanındaki *Stormtrooper* saati sabah 04:47'yi gösteriyordu. Ben'in nevresimi etrafıma dolanmıştı, yorgundum ve üşüyordum. Nicky benim odamda uyuyordu ve kapıyı açık bırakmıştı. Onu uyandırmak istemedim. Işıkları açmadan, sessizce merdivenlerden indim.

Mutfak masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarını gördüm. Bilgisayarı açtığımda ekranın ışığı parmaklarımı aydınlattı ve klavyenin üzerine yansıdı. Bilgisayar benden bir şifre istedi. Şifrenin ne olabileceğini düşünürken imlecin yanıp sönüşünü izledim. Şifrenin, Nicky'nin kızlarından birinin ismi olmadığını biliyordum. Bir keresinde bana şifre güvenliği hakkında ve şifreye çocuğunun veya evcil hayvanının adını vermenin yanlışlığı konusunda ders vermişti. Birlikte büyüdüğümüz sayfiye evinin adı olan 'Rosedown' sözcüğünü denedim. Bilgisayarın cevabı 'geçersiz şifre' oldu. Nicky'nin blogunu düşünerek 'ketçapvekrema'yı denedim, işe yaramadı. Son hakkım kalmıştı ve ne yazacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun tavsiyelerine rağmen,

yorgun aklıma başka hiçbir şey gelmediği için 'Benedict'i denedim.

İşe yaradı. Şaşkınlıkla sandalyeme yaslandım, sonra birden Nicky'ye karşı içimden yoğun bir şefkat duygusu yükseldi. Nicky, benim dediğim dedik ablam, Ben'in adını şifresi yapacak kadar yeğenini seven bir teyzeydi.

Giriş yaptığıma göre, 'Benedict Finch'in Kayboluşu' haberlerini aradım. Birçok farklı kaynaktan haberler ekranda belirdi. Hikâye patlamıştı. Ben'in fotoğraflarının yanında kanayan başım, kireç gibi bembeyaz benzim, vücut dilim ve öfkeli bakışlarımla basın toplantısındaki fotoğraflarım görünüyordu. Manşetler bariz bir şekilde bana yönelik pervasız tepkilerle doluydu.

Kendimi engelleyemedim.

Işığa uçan kelebek gibi Facebook'a girdim.

Yüzlerce paylaşım vardı. En baştaki paylaşım, Cathy Franklin adında birindendi.

Cathy Franklin Annenin çocuğa bir şey yaptığı aşikâr.
2 saat önce • Beğen

Stuart Weston Polis annesinden şüphelenseydi basın toplantısında konuşmasına izin vermezdi.
2 saat önce • Beğen

Cathy Franklin Stuart bu doğru değil, daha önce suçlu olup da basın toplantısına katılanları görmüşlüğüm var.
1 saat önce • Beğen

Rich Jameson Bazı insanlar böyle intihar ediyorlar işte, belki de polisler ona suçüstü yapmaya çalışıyorlardır. Bunu kaç kişinin yaptığına inanamazsın.
www. benedictfinchnerede.wordpress.com sitesine gir çok şaşıracaksın.
42 dakika önce • Beğen • 6

Yorum yap...

Linke tıkladım. Kalbim çarpıyordu, dilim damağım kurumuştu.

Sayfa anında göründü.

WEB SAYFASI- www.benedictfinchnerede.wordpress.com

BENEDICT FINCH NEREDE? Meraklılarına...

OLAYLAR

24 Ekim 2012, 03:14 tarihinde, LazyDonkey tarafından gönderildi.

Benedict Finch 21 Ekim Pazar günü saat 15:30'da kayboldu.
Onu son gören kişi annesi.
Annesi, onun gözden kaybolmasına kayıtsız kaldı.
Bir daha onu hiç görmedi.

Dün, annesi yardım çağrısı yapmak için basın toplantısına katıldı.
Bu blog size bazı olaylara dikkatinizi çekmek amacıyla hazırlanmıştır.

İLGİLİ VAKALAR

Ian Huntley
Bu adam Holly Wells ve Jessica Chapman'ın kayboluşundan kısa bir süre sonra televizyona çıktı. Sonrasında onların katil zanlısı olduğu ortaya çıktı.
Onları gören son kişi kendisiydi.

Shannon Matthews
Shannon'un annesi kızının kaybolmasından sonra pek çok kez televizyona çıktı.
Kızının kaçırılması olayında suçlu bulundu.

Tracie Andrews
Bu kadın nişanlısının katilinin bulunması için basın toplantılarına katıldı. Trafikte yaşanan bir kavga hadisesini ileri sürdü.
Sonrasında nişanlısının öldürmekten suçlu bulundu.

Bu olaylar neyi anlatıyor?
Hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Yorumlar
54 kişi konuyu tartışıyor. **94 yorum** var.

Cathy_07926
Okuduklarım canımı çok sıktı. Neden anneyi rahat bırakmıyoruz? 'Aksi kanıtlanana kadar masumdur' sözünü hiç duymadınız mı?

Jen loves cookies
Cathy, sana katılıyorum. Yaşayan ve nefes alan bir insan olarak, Rachel, Ben ve babası için dua ediyorum, onlar ve küçük çocuk-

ları için dua eden birilerinin olduğunu bilsinler. Bütün gece uyumadan onları düşündüm. Çok zor zamanlar geçiriyor olmalılar.

SelinaY
Tanrım, annenin bu işte parmağı olduğunu anlamak için ona bakmanız yeterli. Masumiyeti kanıtlanana kadar benim için o bir suçlu, gerçekçi olun, bu alçak şeytanların çocuklarımıza zarar vermelerini nasıl durduracağız?

Mountain biker
Annesi oğlunun bu şekilde kaçmasına neden izin vermiş? Bu resmen belaya davetiye çıkarmak. Ya babaya ne demeli?

JuliaPeachy
Babası bir doktor. Küçük kızımın hayatını kurtardı. Bu zor zamanında onun için dua ediyorum.

JohnDoe
Tek başına ormana koşan bir çocuk? Cidden mi? Annesi ona bir şey olmasını mı istedi? Kâbus gibi.

Joker_864
Ağaçlar yürüyebilir. Sarmaşıklar ayağına dolanabilir. Dallar seni taşıyıp götürürler. Küçük sakalar büyük kuşlara av olur.

RichNix
Onun annem olmasını istemezdim. Beni korkuttu.

Cloud99
Bu kadının bir çocuğu olmamalıydı. Yaptığı şey iğrenç. Bu tür şeyleri okuyana kadar insanların ne kadar aptal olduğunu fark etmiyorsun. Çocuk bir hediyedir. Ben çocuklarımın bu şekilde gitmesine izin vermezdim, tehlikeyi bilmiyor muydu?

HouseProud
Böyle bir anneye sahip olduğu için Benedict Finch adına üzüldüm, umarım babası bu olaydan sonra oğlunu yanına alır.

Forever twenty-one
Dört çocuklu bir anne olarak insanların saçmalamayı bırakıp o küçük çocuk için dua etmeye başlamalarını isterdim.

Rational_Dawn_to_Dusk
Spekülasyon uyuşturucu gibidir. Toplumumuzu uyuşturuyor.

Happyinmydressinggown
İnsanlar ekranları başında oturmayı bırakıp çocuğu bulmaya yardım etmek için dışarı çıkmalı. Polis bize daha çok bilgi vermeli. Annesi ne yapmış olursa olsun, şu an bizim her neredeyse o küçük çocuğu koruması için Tanrı'ya dua etmemiz gerekiyor.

Mutfak ışıkları birden açıldı. Nicky kapının girişinde duruyordu. Geceliğinin içinde yorgun ve solgun görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Bilgisayarı işaret ettim. "Böyle şeyleri kim yazar ki? Neler söylediklerini biliyor musun?"

Ekrana hızlıca göz attı ve bilgisayarın kapağını kapattı.

"Bunlara bakma! Okumamalısın. Bir anlamı yok. Hasta ruhlu insanların Ben'i kullanarak vakit öldürmelerinden başka bir şey değil. Çok saçma. Bu insanlar sadece birilerine kara çalma peşinde. Bir daha bunları okumayacağına dair söz ver bana. Söz ver!"

"Sadece insanlar değil, gazeteler de yazmış."

"Bir daha bakmayacağına söz ver!"

Söz verdim ama olanlardan sonra ellerim uzun süre titredi.

JIM

İşe gitmeden önce Emma'yla konuştum. Bu kısa bir telefon görüşmesi oldu, çünkü geçen gece aradığında ona cevap verememiştim.

Telefonu hemen açtı. Sesindeki derin yorgunluğu duyabiliyordum. Uzunca esnedikten sonra, "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim, ya sen? İyi uyudun mu?"

"Sence?"

"Benim gibi gece yarısına kadar uyuyamadığını tahmin ediyorum."

"Aynen öyle."

"Sen iyi misin?"

"Daha kötüsünü de görmüştüm."

"Soruşturmaya katılan herkes böyle düşünüyor."

"Biliyorum."

Sesi hâlâ tatsız geliyordu. Bunu hiç beğenmemiştim, çünkü Emma kendini böyle durumlara kaptıran biri değildi. Onu biraz neşelendirmek istedim.

"Mesleğimizi böyle vakalar için yapıyoruz zaten, öyle değil mi?"

"Evet, haklısın. Sonuç alabilirsek tabii."

Özür dileyerek bir kere daha esnedi, sonra aniden ne kadar neşesiz konuştuğunun farkına varmış gibi her zamanki hayat dolu ses tonuna döndü.

"Dün senin için endişelendim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Basın toplantısı. Hani Rachel Jenner kontrolden çıkmıştı ve tüm ülke sizi izliyordu ya? Aptal olma."

Buna gerçekten cevap vermek istemiyordum.

"İyiyim ben."

"Emin misin?"

"İyiyim diyorsam, iyiyimdir."

"Peki. Tamam. Kusura bakma, daha tam olarak uyanamadım. Uykusuzum. Seni kırmak istemiyordum. Hazırlandıktan sonra arayayım mı seni?"

"Zaten yoldayım, geliyorum. Neredeyse kapının önüne geldim, arada görüşürüz."

"Tamamdır o zaman, görüşürüz. Daha iyi olacağım, söz veriyorum."

Birbirimize sıcak bir şekilde veda ettik ama telefonu kapattıktan sonra içim biraz burkuldu, çünkü konuşma istediğim gibi geçmemişti.

***

İşle ilgili önceliğimiz, daha önce arkadaşlarımıza zorluk çıkaran roleplay oyuncularından biriyle görüşmekti. Sabahleyin elimizdeki bilgileri gözden geçirdiğimiz zaman, bu çocuk öncelik konusunda birinci sırayı kapmıştı.

Baş Komiser Fraser silahını beline takarken, onunla bizzat kendisinin görüşebileceğini söyledi. "Sanırım bu genç delikanlıyı evinde bulabiliriz Jim," dedi, "ama randevu almayalım, sürpriz yapmaya ne dersin?"

Uzun bir zamandır, bir sorguyu benden daha kıdemli biriyle gerçekleştirmiyordum. Fraser'ın gelme sebebi her-

halde basın toplantısının içine etmiş olmam ve bu nedenle bana göz kulak olmak istemesiydi. Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Kadının işini yapmayı sevdiğini ve araştırmalarını özenle yapmaya çalıştığı için böyle davrandığını düşünmeye çalıştım. Woodley'den de bizimle gelmesini istemişti.

Sivil polis aracıyla yola çıktık. Arabayı ben kullanıyordum. Fraser yol boyunca gözlükleri burnunun ucunda, radyoyla uğraştı. Woodley de arkada, orta koltukta oturuyor ve Fraser ne zaman bir şeyler söylese kafasını ileri uzatıyordu.

Fraser, "Sabah basın ofisinden gelen e-postayı okudun mu?" diye sordu.

"Okudum. Gaddar bir dille yazılmıştı."

"Evet, öyle. Saat 11'de Emniyet Müdürü Martyn'le o konuyu konuşacağız. E-postayı pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

Bir şeyler daha söylemesini bekledim ama dönüp radyoyu karıştırmaya devam etti.

Emniyet Müdürü Martyn, Benedict Finch olayını fazlasıyla önemsiyordu. Fraser'dan daha kıdemliydi ve hiçbir şeyden memnun kalmazdı.

"Ne tür müziklerden hoşlanırsın Jim?" diye sordu Fraser.

"Genellikle *Five Live* efendim ya da *Radyo Bristol*."

"Amma da sıkıcı şeyler dinliyorsun," dedi. "Az biraz kültür kapmaya ne dersin? Kültür kelimesini daha önce hiç duydun mu Woodley?"

Woodley, "Okulda müzik setini ben kullanırdım," diye cevap verdi.

Aynadan ona baktım. Ruhsuz bir yüz ifadesi vardı, bizimle dalga geçip geçmediğini anlamak zordu. Fraser'sa memnundu. Bir klasik müzik kanalı açıp radyonun sesini yükseltti.

"Ben de *Radyo 4* dinlersiniz diye düşünmüştüm, efendim," dedim.

"Yok be. Kireç beyazı bir İskoçyalının çarmıha gerilirmiş gibi var gücüyle böğürmesinden hoşlanmıyorum. Bana uzak, Tanrı'ya yakın olsunlar."

Koltuğuna yaslanıp başını arkaya attı. Trafik lambasında durup ona baktığım zaman gözlerini kapatmıştı.

Adamın evine saat 09:00'da vardık. Cottham'ın rezil bir sokağında, bir apartmanın bodrum katında oturuyordu. Sokağın görünüşüne bakılırsa, evlerin çoğunda öğrencilerin yaşadığı anlaşılıyordu. Etrafta alışılagelmiş Viktoryan mimarisine göre yapılmış, teraslı taş binalar vardı. Bir zamanlar bu binaların güzel olduğuna şüphe yoktu ama şimdi yıkık dökük haldeydiler. Hiçbiri doğru düzgün korunmamışlardı. Etrafta ağzına kadar dolu çöp tenekeleri vardı. Bizim delikanlının evinin önünde duran çöp tenekesi sanki yıllardır boşaltılmamış gibiydi; içinden taşan çöpler kaldırımı kaplıyordu.

Fraser çöplere basmamak için dikkatle yürürken, "Pek gurur duyulacak bir ev değil herhalde," dedi.

Kapıyı açsınlar diye zile defalarca basmak zorunda kaldık. Adamımız teşrif edene kadar apartman kapısının önünde bizi ağaç etti. Fraser gözlerini duyuru panosundaki *fastfood* broşürünün sayfalarında gezdirdi. Bu kasvetli yerdeki tek renkli şey, Fraser'ın ayakkabılarıyla rujuydu. Adamımız sonunda geldiği zaman, otomatik lamba söndü.

"Edward Fount mu?" diye sordu Fraser.

Adam kafasını salladı. Tanıştık. Polis kimliklerimizi gösterirken her birimize yan yan baktı. Zayıf bir adamdı, teni bembeyaz, saçlarıysa inanılmaz derecede siyahtı. Sanki sihirli lambadan yeni çıkmış bir cin gibiydi. Sakalsızdı ve efemine bir havası vardı.

Görünüşe göre yalnız yaşıyordu. Evi sadece üç odalıydı: Yatak odası, mutfakmış gibi duran bir koridor, bir de çıkardığı kokuya bakılacak olursa bir banyo-tuvalet.

Ayrılmadan önce Fraser bana ve Woodley'e dönerek, "Onu pek sevmiyorlar," demişti, "şu konuştuğumuz fantastik oyunu düzenleyenler, bu adamdan ürküyorlar. Aralarına yeni katılmış, bu yüzden onu pek tanımıyorlar. Hepsinden önemlisi, hiçbiri bu adamı pazar günü ormandan çıkarken görmemiş. Oyunlarını kurallarına göre oynamıyormuş. Bu, roleplay oyunları konusunda en büyük günahlardan biridir. Ayrıca çok pasaklı olduğunu söylüyorlar."

Gerçekten de çok pasaklıydı. Evinin de, kendisinin de kokusu burnumuzun direklerini sızlatıyordu.

Yatağı tek kişilikti. Örtüsü de ömrü hayatında çamaşırhaneye uğramamış gibi duruyordu. Odanın ortasında eski bir MDF masa; masanın üzerinde bir bilgisayar, bir de telefonuna bağlı tozlu bir iPod kulaklığı vardı. Sözleri Almanca olan bir Kelt müziği çalıyordu. Pek dinlenen türden bir şarkı değildi. Duvarlar karanlık, kasvetli resimlerle ve posterlerle doluydu.

Edward Fount yatağının kenarına oturdu ve bizi uzun uzun süzmekten çekinmedi. Fraser bilgisayarın önünde duran sandalyeyi aldı ve dengesini ayarladıktan sonra oturdu. Fount'un gözlerini Fraser'ın bacaklarına ve kırmızı ayakkabılarına kayarken yakaladım. Woodley'le ben duvarın karşısında ayakta duruyorduk. Aramızda birkaç adım vardı.

"Şu pencere açılıyor mu?" diye sordu Fraser.

Fount kafasını salladı. "Hayır. Önemi de yok zaten. Buraların havası hep soğuk."

"Biraz oksijen al, hastalanırsın yoksa."

"Vitamin alıyorum." Masasına bir bakış attı. Üzerinde C vitamini kutuları vardı, bir de mikrodalga fırında ısıtıldığı belli olan bir tabak yemek.

"Pekâlâ," dedi Fraser, "kendine iyi bakman lazım."

Fount yine kafasını salladı.

Fraser, "Özellikle de, her hafta dışarıda bir şövalye gibi savaşırken. Haksız mıyım?" diye devam etti.

Fount, "Her hafta değil," dedi, "ayda bir. Hem, her zaman savaşmıyoruz. Hikâyeye bağlı. Ne yazıyorsa onu oynuyoruz."

"*Hikâye*, Bay Fount, çok ağır bir kelimedir, rol yapmak da öyle. Etkilendim. Anlat bakalım, hangi rolü oynuyorsun bu '*hikâyelerde*'? Anladığım kadarıyla her biriniz kendinize bir rol seçiyorsunuz, değil mi?"

Fount, "Ben suikastçıyım," dedi. Fraser'ın kendisiyle dalga geçtiğini anlamıştı. Alnında 'aptal' falan yazmıyordu ama sesindeki gurur tınısını da gizleyememişti.

"Hmm. Peki, bu suikastçı rolü çok mu önemli oyun için?"

"Çok. Çok çok önemli. Suikastçılar karanlıkla kamufle olurlar, izlerler, uygun anları beklerler ve bir sürü şey bilirler."

"Bilirler mi?"

Kafasını salladı.

"Bir de bu suikastçılar çok mu güçlü olurlar?" diye sordu Fraser. Sessiz harfleri, adamla alay edermiş gibi, bastıra bastıra söylüyordu.

"Evet."

"Peki, bu suikastçılar çok büyük adamlar olabilirler mi? Mesela bizim dedektif Clemo gibi."

"Suikastçıların kendi tarzları vardır. Onlar hiç kimseden korkmazlar ama herkes onlardan korkar."

"Hadi yine iyisin, bu çok zekice. Bu arada, neden burada olduğumuzu merak etmiyor musun?"

"O kaybolan çocuk yüzünden."

"Bu konuyla pek ilgili gözükmüyorsun. Neden?"

"Çünkü benimle bir alakası yok. Hiçbir şey görmedim."

"Yani bu çocuğa olanları bilmiyorsun, bu senin sırlarından biri değil, öyle mi Suikastçı?"

"Sırlarımı hiçbir zaman açıklamam."

"Neden?"

Fount, "Sır oldukları için," dedi ve kocaman bir kahkaha patlattı.

"Belki de onlardan utandığın içindir? Ortaya çıkmasından korktuğun bir suç işledin, değil mi? Böyle bir şeyi yastık altında tutmanı anlıyorum, yoksa *suikastçı pelerininin* altında mı desek? Bence bu daha mantıklı olur."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Tenis oynamaya çalışan iki küçük kız öyle demiyor ama. Kaç yaşındaydılar sence? Sana söyleyeyim. On bir. Sen tenis kortunun yanında çükünü çıkardığın zaman oyunları sona ermişti, hatırladın mı?"

"O olay öyle değildi, yemin ediyorum."

Fraser öne doğru eğildi ve gözlerini Fount'a dikti. "Pazar günü öğleden sonra Benedict Finch'i ormanda gördün mü?"

Fount sırtını duvara yaslamak için yatağın üzerinde biraz süründü. Çıkık bir âdem elması ve dağınık, uzun saçları vardı. Hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifade isyan doluydu.

"Tekrar soruyorum, gördün mü?" Fraser gözlerini ondan ayırmıyordu.

Adam ellerini çaprazlayıp, "Yalnızca krallığımın efendilerine cevap veririm," dedi.

Fraser burnundan soluyarak, "Şu an odada üç tane efendi var, sana kaç tane daha gerekiyor?" diye sordu.

Fount tekrar, "Yalnızca krallığımın efendilerine cevap veririm," dedi.

"Şuna ne dersin: Saat üçten sonra seni kimse görmemiş. Bu durumda ormandan eve nasıl geldin?"

"Anlamıyorsunuz. Ben Isthcar Krallığı'nda yaşıyorum. Yalnızca Isthcar Krallığı'nın efendilerine hesap veririm. Suikastçılar yalnızca Isthcar Krallığı'nın efendilerine hesap verirler, yani Hisuth'un Çekicinin Sahipleri'ne."

"Ne? Neler saçmalıyorsun? Bize cevap vereceksin. Biraz büyü genç adam ve bunu mümkünse en kısa zamanda yap. Biz burada kayıp bir çocuğun peşinden koşturuyoruz. Elimizde iki gerçek var, birincisi sen oradaydın, ikincisi de sabıkan var."

Fraser, adam gözlerini kaçırana kadar ona dik dik baktı. Fount gözlerini kaçırdıktan sonra pantolonunun dizinde bulunan bir yırtıkla oynamaya başladı.

"Orada ne olduğunu anlatabilir misin bize?" diye sordum. Ses tonuma dikkat ediyordum. "Bize çok faydalı olabilirsin."

Hâlâ aşağı bakıyordu. Konuşacağı yoktu.

"Eğer seninle ilgili bir şeyler bulursam ve bir şeyler bilip de konuşmadığını görürsem, canına ot tıkarım," dedi Fraser. Ayağa kalktı. "Hiç şüphen olmasın. Buradaki işimiz şimdilik bitti ama emin ol, seninle işimiz daha bitmedi."

Fount arkamızdan seslenerek, "Kapıyı bulabilirsiniz sanırım," dedi. Merdivenin ortasına geldiğimizde, Woodley'nin arkamızda olmadığını fark ettik. Çıktığımız odanın hemen önünde durmuş, Fount'la konuşuyordu.

Woodley, "Isthcar," dedi, "eski bir kabile değil mi? İskandinav mitolojisinden?"

"Kabilelerin en iyisi," dedi Fount, "en asili."

"Hayranlık verici. Oyun çok mu karmaşık?" Woodley etkilenmiş görünüyordu.

"Hakkını vererek oynayabilmek için çok çalışman lazım."

Woodley, "Harika," dedi. "Belki bir daha görüşebiliriz." Fount'a bakıp kafasını erkek erkeğe olan konuşmalarda yapıldığı gibi salladı.

Fount, "Görüşürüz," diye cevap verdi.

***

Fraser, "Ne dallama ama," dedi, "bunun gibilerle uğraştıktan sonra koşa koşa masamın başına geri dönesim geliyor."

Aslında öyle düşünmediğini biliyordum. Ne derse desin, Fraser sapına kadar bir sokak polisiydi. Masa başında durmaktan hiç hoşlanmazdı.

Arabaya bindik. Woodley'le ben emniyet kemerlerimizi taktık, ancak Fraser daha hazır değildi. "İddiaya girerim ki hâlâ annesinin memelerini emmek için yanıp tutuşuyordur, ne dersiniz?" diye sordu.

"Bence dikkatli olmalıyız. Sıradışı bir herif, klişe biri değil. Kâğıt üzerinde bakınca bu iş için biçilmiş kaftan gibi duruyor. Genç, bekâr bir erkek falan. Hakkında varsayımlarda bulunurken gayet temkinli olmalıyız."

Fraser söylediklerimi önemsemedi. "Sen de biliyorsun ki ortada bir klişe varsa, mutlaka sağlam bir sebebi vardır. Tanrım! Şu soysuz dallama ve saçma sapan düşünceleri başımı ağrıttı. Lağım çukuru gibi kokan kumdan kalesinden çıkıp gerçek dünyayla tanışması gerekiyor. Isthcar şövalyeleriymiş, evinde tıkılıp kalmışken bunun ne kadar mantıklı bir tarafı olabilir ki?"

İç geçirdi. Yorgun görünüyordu. Son günlerde herkes gibi o da çok yoğun çalışıyordu.

"Bir hukukçuya danışırsak belki sonuç alabiliriz. Sanırım gözümde bir şeyler var, baksana Jim." Aynayı çevirip gözüne bakmaya başladı.

"Bence o yapmadı," dedim.

Fraser aynayı kabaca tekrar yerleştirdi.

"Neden böyle düşündün?"

"Kâğıt üzerinde bakınca, herifin biçilmiş kaftan olduğuna katılıyorum ama oradayken gözlerini sizin bacaklarınızdan alamadı, bir de..." Utanmıştım.

"Pardon, ne dediniz Dedektif Clemo?"

"Ayakkabılarınız, şu kırmızı ayakkabılarınıza."

"Ben de başka bir şey söyleyeceksin sandım."

Woodley arka koltukta önce güldü, sonra kahkahasını öksürükle gizlemeye çalıştı.

Fraser, "Ne demeye getiriyorsun Jim?" diye devam etti."Pedofili hastaları yetişkin kadınlara ilgi duymaz, özellikle de fetişist bir ilgi duymaz. Gözlerini ayakkabılarınızdan alamadı. Çok net gördüm."

"Yine de merkeze gelmesini istiyorum. Sırf ayakkabılarıma baktı diye onu aklayamayız. İkimiz de bunu biliyoruz. Woodley, biz çıkarken senin orada ne yaptığını da gördüm. Çok akıllıcaydı. Onu getirdiğimizde senin sorgulamanı istiyorum, çük kadar beyninde ne var ne yok öğrenmeliyiz."

Woodley, "Peki, efendim," dedi. Sesindeki sırıtışı duyabiliyordum.

"Ben senin 'efendin' falan değilim. 'Patron' demen kâfi. Hadi Jim, neyi bekliyorsun?"

RACHEL

Sabaha karşı Nicky, "John'la konuştum. Evine gidip Ben için beraberce bir kayıp ilanı hazırlayalım diyor, bir kısmını da onun yazıcısından çıkaracakmışız. Lazerli yazıcısı varmış," dedi.

Katrina'nın yeni evine hiç gitmemiştim. Kapısının önünden bile geçmemiştim. Hafta sonları Ben'i almak için gittiğim zaman, avludaki çakılların üstünde volta atardım.

"Katrina orada olacak mı?"

"Sanırım olacak ama şu durumda onu da bize yardımcı olabilecek bir çift el olarak düşünmen daha iyi olur. Yardımcı olmak istiyor. Bizim de her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Sabah internette okuduğum yazıları ve yorumları düşündüm.

"Fırtınada sığınacak bir liman olarak mı yani?"

Nicky, "Evet!" diyerek biraz gülümsedi.

Bunu söylediğim için mutlu olmuştu. Bu, Esther teyzemizin bir zamanlar bize sürekli söylediği bir şeydi. Nicky'le yaşadığımız sorunlar üzerine tartışıp, ona danıştığımız zaman, "Fırtınalı günler geçiriyorsunuz. Berbat bir fırtına ve

ben de sizin limanınızım," derdi hep.

Nicky de ona, "Sığınacak liman," derdi.

***

Anne babamız öldükten sonra teyzemiz bizi yanına almıştı. Annemizden çok daha büyüktü. Kaza olduktan hemen sonra gelmiş, bir daha da bizi yanından ayırmamıştı. Dedikodulardan, saçmalıklardan bizi hep uzak tutmuştu. Elinden geldiğince, çocukluğumuzu yaşayabilme fırsatı vermişti bize.

Bizi sıradan insanlar gibi büyütmemişti. Esther, yalnız yaşayan, evde almış bir kadındı. Zengin çocuklarına küçük bir özel okulda İngiliz Edebiyatı öğretir ve içinden geldikçe eski şiirlerden alıntılar yapardı. Briç oynardı, ayrıca gül yetiştirme tutkusu vardı. Diz hizasında etekler, düz, sade ayakkabılar giyerdi. Arka taraftan tel tokalarla tutturduğu bembeyaz saçları vardı. Altın rengi kapakları olan günlük sütlerden alırdı. Kuşlar kapaklarını gagaladığı için şişeleri sabah kahvaltı masasına getirdiğinde kapakların etrafında delikler olurdu.

Bence doğuştan gelen bir annelik güdüsü yoktu teyzemizde. Bizi önceden yılda bir veya iki kez görürdü ve ailemize olanlardan sonra onun yanına gittiğimizde küçük çocuklara hiç alışkın değildi. Bu yüzden bize "büyümüş de küçülmüş" muamelesi yapardı. Bizi sürekli sanatla, resimle, müzikle, şiirle ve hayatın güzelliğine dair fikirlerle büyütmeye çalışmıştı. Nicky o zamanlar yeni hayatına çabucak alışmış, kendini Esther Teyze'nin kollarına bırakmıştı.

Ben farklıydım. Her zaman o eve girdiğim günkü gibi hiçbir şeyi doğru dürüst anlayamayan, ne zaman sanatsal bir şeylerden konuşulsa yatağına kaçan bir bebektim. İşin ironik bir tarafı da vardı: Ben Nicky'den çok daha küçüktüm ve ailemi neredeyse hiç tanımamış olmama rağmen

Esther Teyze'yi *yeni annemiz* olarak kabullenmekte çok zorlanmıştım, oysa Nicky hemen onun ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Ergenlik dönemlerimde teyzemin çok eski kafalı olduğuna dair zalim bir fikir geliştirmiştim. Arkadaşlarımın annelerine değil de büyükannelerine benziyordu. Bana öğretmeye çalıştığı şeylere karşı çıkıyordum, çünkü ilgimi çekmiyorlar, bende heyecan uyandırmıyorlardı. Çok sonraları fotoğrafçılıkla ilgilenip John'la yaşamaya, klasik müziği aşkla dinlemeye başlayınca, bizim için yaptığı güzelliklerin anlamını kavradım ve ölmeden önce kendisine teşekkür etmediğim için çok pişman oldum.

Çocukluk hayatımız pek kolay geçmediği için, Esther hakkında herhangi bir güzel söz söylemem Nicky'yi sevindiriyordu. Hem de fazlasıyla sevindiriyordu.

***

John'un evine gitmeyi kabul ettim. Laura bizim yerimize evde durmaya geldi. Ben döner diye evi hâlâ boş bırakmak istemiyordum. Ne olur ne olmazdı. Arabaya varana kadar gazetecilerle neredeyse kavga ettik. Arkamızdan bağırıp sorular soruyorlardı. Hiçbirine cevap vermedik ama soruları canımı yakmıştı. Agresiflerdi, bir de beni suçluyorlardı. Bazıları biz yola çıkınca peşimizden koştu. Camlara tutundular ve kameraların lenslerini camlara yapıştırıp korkudan bembeyaz kesilmiş suratlarımıza flaşları patlattılar.

John ve Katrina'nın evi arabayla on dakikalık mesafedeydi. Hem salonu hem de ofis olarak kullandıkları odayı gösteren uzun pencereli, yarı müstakil bembeyaz bir evdi. Oraya vardığımızda oturma odasıyla ofisin perdeleri çekilmişti. Bir sürü gazeteci, akbaba sürüsü gibi duvarın önüne dizilmişti ve arada bir yukarı tırmanmaya çalışıyorlardı. Bizi gördükleri zaman ayağa fırladılar.

John kapıyı açıp bizi hızlıca içeri aldı. Saçı sakalı birbirine karışmıştı, tıraşsızdı.

Koridora girmeden önce, "John," dedim, "basın toplantısı için gerçekten çok özür dilerim, böyle olsun istememiştim..."

"Sorun değil. En azından oturup bebek gibi ağlamadın."

John'un o gün ağladığı için kendini suçlayabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kendi yaptığımın çok daha kötü olduğunu düşünüyordum.

"Utanılacak bir şey yok," dedim. Aslında konuşmaya devam edecektim ama John çoktan mutfağa doğru yürümeye koyulmuştu.

Onun arkasından giderken ayağımın altındaki parlak parkeleri fark ettim. Ben'in şu "Çok parlak parkeleri var ama üzerlerinde kaymama izin vermiyorlar," dediği parkeler bunlardı işte.

***

Katrina mutfaktaki küçük bir masanın arkasında, ayakta duruyordu. John gibi o da bakımsız, dağınık görünüyordu. Üzerinde bir kot pantolon, bir tişört ve bir hırka vardı. Çok genç gösteriyordu. John'a ev sahibi gibi davranması için göz kırptı ama o harekete geçmeyince bu görevi kendisi devraldı. "Bir şeyler ister misiniz? Bir bardak kahve, su veya çay?"

Onların evinde olmak çok tuhaftı ama yine de beraberce bir el ilanı hazırladık. Ciddiyetle ele alacağımız bir uğraş bulmak bana iyi gelmişti ve biraz da olsa rahatlamıştım.

Hazırladığımız ilanın en önemli parçaları Ben'in fotoğrafı ve insanların iletişime geçebilecekleri numaralardı. Sayfanın en üstünde 'KAYIP' diye yazıyordu. Yüz tane kopya çıkarmayı düşünüyorduk. Katrina geri kalanını bir

fotokopiciye gidip halledeceğini söyledi. Sonra Nicky'le ilanları nerede ve nasıl dağıtacağımızı konuştular.

İşimiz bittiğinde Nicky, "John, Katrina, kusura bakmazsanız bir şey soracağım. Hiçbirinizin aklına Ben'i kaçırmış olabilecek biri geliyor mu? Kimse yok mu aklınızda?" diye sordu.

John da kısaca cevap verdi. "Polise aklıma gelen her şeyi anlattım."

"Etrafınızda garip, şüpheli davranan kimse yok mu yani?"

Katrina, "Bunu defalarca, defalarca düşündük, tekrar tekrar üzerinden geçtik ama yok, değil mi John?"

John dirseklerini masaya koyup, ellerini masanın üstüne uzattı. Pes etmiş gibiydi. Kafasını salladı. "Evet, düşündük ama benim aklıma hiç kimse gelmedi," dedi. Gözleri o kadar çok kızarmıştı ki, acıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Şu öğretmenin asistanından şüphelendim biraz," dedi Katrina.

"İşe daha bu dönem başlamıştı," dedim, "hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Katrina, "Mesele de bu," dedi, "aklıma takılan şey bu. Kim olduğunu, nasıl biri olduğunu bilmiyoruz."

"Onunla hiç konuştun mu?" diye sordum John'a.

"Hayır. Ya Sen?"

"Hayır, hiç. Bahçeye çıkmıyor."

Omuz silkti. "Polisler herkesle konuşacak," dedi, "benden bu konuda kendilerine güvenmemi istediler. Ne yapabileceğimizi bilmiyorum."

Nicky tekrar, "Aklınızda başka biri var mı?" diye sordu.

John artık bıkmıştı. "Gece gündüz bunları düşündüğümü bilmiyor musun? Faydası olabilecek hiçbir şey aklıma gelmiyor. Hâlbuki bunu ne kadar istediğimi Tanrı biliyor!" dedi ve sonra elini masaya vurdu.

"Haklısın," dedi Nicky, "çok özür dilerim."

Sonra bir sessizlik oldu. Katrina ayağa kalkıp ortamı mimikleriyle yumuşatmaya çalıştı. Bense etrafı süzüyordum. Mutfakları bembeyaz ve tertemizdi. Tezgâh granitten yapılmıştı. Görüntüyü bozan tek şey, üzeri ıvır zıvırla dolu bir mantar panoydu. Yakından bakmak için ayağa kalktım. Ben'in yaptığı bir resim panoda asılı duruyordu.

Resimde üç yetişkin ve bir çocuk vardı. Her kişinin altında ismi yazıyordu: Anne, John, Katrina, Ben. Birbirimize eşit mesafelerde duruyorduk. Ben, John'la benim aramda duruyordu. Üzerimize "Ailem" diye yazmıştı, hepimiz gülümsüyorduk.

O an ilk defa benim yapamadığım şeyi oğlumun yapabildiğini fark ettim. Hayatına devam etmeyi başarmıştı. Ağlamaya başladım.

Omzuma biri dokundu. Kafamı kaldırdığımda Katrina'yı gördüğüm. Bana söylediği şey, Katrina'nın da bir kalbi olduğunu fark etmemi sağladı. "Odasını görmek ister misin?"

"Evet."

Beni üst kata çıkardı. Merdivenlerin sonuna geldiğimizde, gördüğüm ilk kapının üzerinde rengârenk üç harf vardı: "BEN". Katrina kapıyı açınca içeri girdim. "İstediğin kadar kalabilirsin," dedi. Sonra tekrar aşağı indi.

Oda çok güzel düzenlenmişti. Bolca ışık alıyordu, ferahtı. Yatağı düzenliydi. Kuştüyü yorganı düzgünce katlanıp yatağın ucuna konmuştu, yatağın başında da kollarını misafirperverlikle açmış üç ya da dört oyuncak vardı.

Duvarda Ben'in en sevdiği çizgi roman Tenten'in kapak resmiyle, bir mayın tarlası fotoğrafı vardı. Köşede küçük bir masa, masanın üzerinde bir tomar kâğıt, yanlarında fil şeklinde kırmızı bir masa lambası, içi kalemlerle dolu bir kalemlik... John'un bizi terk etmeden önce bana verdiği iPad, onun yanında da yarım kalmış bir resim duruyordu.

iPad'i Ben'e vermiştim, o da babasının evinde bırakmıştı, çünkü evde tek bir bilgisayar vardı ve onlarla bilgisayar kavgası yapmak istemiyordu. Burada canı sıkıldığı zaman iPad'iyle uğraşıyordu.

Yerdeki geniş halının üzerinde bir demiryolu ve istasyondan ayrılmak üzere olan bir tren deseni vardı. Tavanın ortasında ay şeklinde bir lamba, lambanın etrafında da el yapımı üç tane uçak vardı.

John kapıdan girene kadar, uzunca bir süre yatağa uzandım.

"Oda çok hoşmuş," dedim, beğendiğimi bilsin istiyordum.

"Katrina her şeyi Ben'le beraber planladı ve duvarların tamamını kendi elleriyle boyadı."

Bu odayı düzenlemek için büyük bir emek verildiğini görebiliyordum. İşi Katrina'nın yaptığını duymak üzücüydü ama Ben'in bunu bana hiç anlatmaması daha da üzücüydü.

"Gerçekten güzel," dedim. Birden, Ben'in bana bu evle ilgili anlattığı her şeyi kendi kendime abartılı, mutsuz bir tabloya çevirdiğimi fark ettim.

Koridorda kaymasını yasaklayarak oyun oynamasına izin vermediklerini düşünmüştüm. Sadece bu da değildi. Ne zaman eve dönse karşıma alıp çocuğu sorguluyordum, evliliklerinin nasıl gittiğini falan öğrenmek istiyordum ve her şeyi, özellikle Katrina'yla ilgili anlattıklarını olumsuza yoruyordum. Hiçbir zaman orada mutlu olabileceğine, John'la Katrina'nın oğlum iyi vakit geçirsin diye çabaladıklarına, özellikle Katrina'nın oğlumla ilgilendiğine ihtimal vermemiştim.

Ben, bana hiçbir şey anlatmamaya başlayana kadar, anlattığı her şeyi kötüye yormuştum. Çok duygusal ve anlayışlı bir çocuktu. Beni nelerin üzüp üzmeyeceğini anlardı.

"Çok üzgünüm," dedim John'a.

"Ben de."

Sesinden, onun da benim gibi kendini suçladığını anladım.

"Sürekli bizden uzaklarda ne kadar korktuğunu düşünüyorum," diye devam ettim.

"Buradayken bile özlüyordu seni, şimdi nasıl hissediyordur Tanrı bilir."

"Onu aradığımızı düşünüyor mudur sence?"

"Tabii ki."

Kelimeleri güven vericiydi ama gözleri aynı dili konuşmuyordu. Gözlerindeki sözcükleri kendi çaresizliğimle örtüşen bir duyguyla okudum ve bu durum içime, öncekinden çok daha büyük bir korku saldı.

***

Eve dönerken Nicky'yle arabayı birkaç blok öteye park edip, gazetecilere yakalanmadan içeri girmeye karar verdik. Önümüzde daracık bir sokak vardı, araba giremezdi, üzeri de çöplerle doluydu. Bizim bahçeyle komşunun bahçesini ayırıyordu. Oradan ilerleyince, benim fotoğraf işlerimi yürüttüğüm bahçe ofisime varıyorduk. Oraya girdikten sonra da eve ulaşmamız birkaç adıma bakıyordu. Bahçe çok büyük değildi; küçük bir futbol alanı ve bir salıncak ancak sığıyordu.

Kumarımız işe yaradı, çünkü gazeteciler orada değildi. Suya basmamaya dikkat ederek yürüdük, derken benim odanın penceresinin karşısındaki çitlere, elinde sprey boya kutusuyla alelacele bir şeyler yazan birini gördük. Kapının önüne vardığımız zaman Nicky beni çabucak eve soktu ve Zhang'i aradı. Adam turuncu spreyiyle çitlere 'KÖTÜ ANNE' diye yazmıştı.

"Böyle bir şeyi kim yapar ki?" diye sordum Nicky'ye.

Kafasını salladı ve yüzünde *Kim bilir?* anlamında bir ifade oluştu.

İçimde tekrar korku, sinir, hüsran ve inanılmaz bir acizlik duygusu kaynamaya başladı. Sanki birileri bana eziyet ediyordu. Artık sadece internet üzerinden de yapmıyorlardı; evime kadar gelmişlerdi.

Öfkemin birazı kendime yönelikti. Katrina ve John'la ilgili düşünmüş olduğum kötü ve aptalca şeyler yüzünden kendimi suçluyordum. Bir de tabii Ben'i yalan söylemeye sürüklemiş olmak yüzünden... Sekiz yaşındaki bir çocuk, beni üzmemek için bana o evde mutlu olmadığı yalanını söylemek zorunda kalmıştı.

En çok da şu spreyle yazı yazan herife kızmıştım, çünkü beni çok korkutmuştu.

Elime bir tabak alıp duvara fırlattım. Tabağın parçaları duvarın dibine düştü. Sonra bir tabak daha, sonra bir bardak, üstüne birkaç çatal bıçak... Elime geçen her şeyi fırlatınca yenilerini aramaya başladım.

Nicky, "Yapma!" diye bağırdı. "Yapma! Lütfen!"

Gelip beni kollarımdan tuttu ve sandalyeye oturtup önümde diz çöktü.

"Oğlum nerede? Ne yapıyor? Ona ne yapıyorlar?" diye bağırdım.

Nicky, "Yapma," dedi bir kez daha. Sesi öncekinden daha sakindi. "Lütfen yapma."

Direnmeyi bıraktım ve sesim kısılana kadar, boğazım yırtılana kadar ağladım.

JIM

Akşam yapacağımız ekip toplantısından önce Fraser'la bir ön toplantı yaptık. Koltuğa oturduğumda Fraser bilgisayarına bakıyordu.

"Woodley sabah şu dallamayı buraya getirecek," dedi. "Adli tıptan Cristopher Fellowes aile-dışı bireyler tarafından kaçırılma vakalarını değerlendiğimiz sırada bir profil çıkarmıştı. Fount denen herif sanki o profilin içinden fırlamış."

"Ben hâlâ onun yapmadığını düşünüyorum."

Fraser gözlüklerini çıkarıp bana baktı. "Biliyorum. Söylediğin şeyleri de önemli buluyorum ama onu bir çırpıda listeden silemem. *Komiser Columbo* bölümü çekmiyoruz burada."

Söylediğine güldüm. *Komiser Columbo* küçükken çok sevdiğim bir diziydi.

Fraser konuşmaya devam etti. "Birini daha gözden geçirsek mi? Rachel Jenner mesela?"

"Chris bugün bana onun hakkındaki düşüncelerini anlatan bir e-posta attı."

"Psikologu bugün bayağı meşgul ettik ama iyidir. Aldığı parayı hak etsin biraz. Mesajı görebilir miyim?"

Mesaj bilgisayarımdaydı; açıp önüne koydum.

E-posta
Gönderen: Cristopher Fellowes <cjfellowes@gmail.com>
Alıcı: James Clemo <clemoj@aspol.co.uk>
24 Ekim 2012, 15.13

Konu: Rachel Jenner

Jim,

Mesajın için teşekkürler.
Basın toplantısının görüntülerini inceleme fırsatım oldu.
Kusura bakma ama O NASIL BİR ÇUVALLAMAYDI? Umarım olanlar yüzünden kelleni kaybetmezsin, çünkü mutlaka bir kurban bulmaları gerekecek. Kadına çok iyi bir senaryo hazırlamıştık ama her şey çöpe gitti.

Rachel Jenner'ı şüpheli gözüyle incelememi istemişsin. Olayın bir kaçırma mı, yoksa cinayet mi olduğunu daha bilmediğimiz için şimdiden çok fazla şey söylemek doğru olmaz ama bunlar çok farklı sebepleri ve profilleri ortaya çıkaran suçlardır. Senin için birkaç detaylı bilgi vermek istiyorum:

Aile içindeki çocuk kaçırma vakaları
Bu vakaya baktığım zaman, akrabaların yapmış olması çok düşük bir olasılık gibi geliyor, çünkü çocuğu annesi kaçırsa, çok büyük ihtimalle onu yanına alır ve babanın kendilerini bulamayacağını düşündükleri bir yere götürürdü. Ama tabii, kadın çocuğu kaçırıp babasından uzak tutmak için güvendiği birilerine emanet etmiş de olabilir. Bu tür vakalar genelde anne-baba ayrılırken, vekâlet işleri tamamlandıktan sonra gerçekleşir.

NOT: Bu arada, anne-babasının dışında bir aile üyesinin yukarıda açıkladığım veya bunların dışında kalan bir sebepten dolayı Benedict'i kaçırmış olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorum. Böyle bir şey de ortaya bambaşka bir senaryo çıkarır.

Evlat Katli

Bu vaka için gördüğüm en uzak ihtimal. Pek çok sebebi olabilir ama ben hiçbirini bu vakayla pek ilişkilendiremedim. Bu vakaya en yakın bulduğum iki tür sebebi aşağıya yazıyorum:

Kazara Öldürme/Hırpalama: Genellikle ani bir öfke patlamasından dolayı gerçekleşir, sebebi de yoğun stres veya bunalımdır. Acaba ormandayken çocuğa çok kızmış olabilir mi? Ya da evdeyken yapıp bir yerlere gömmüş olabilir mi?

Akıl Hastalığından Kaynaklı Cinayet: Bu da çok karmaşık bir vakadır. Kurban çoğu zaman büyük çocuklardır. Katil de psikolojik sorunları sosyal hizmetler veya akıl hastaneleri tarafından tescillenmiş olan kadınlardır. Genelde melankoli, manik depresyon, şizofreni veya kişilik sorunları yaşayan kadınlar bu tür cinayetler işlerler.
Munchausen Sendromu'nu da burada dikkate almamız gerekir, böyle bir durumda ailenin kesinlikle bir tıbbi kaydının olması gerekir. Fakat çocuğun babası tıpçıysa bu ihtimal ortadan kalkar.

Bu arada iki kategoriden daha bahsetmek yerinde olur.

Merhamet Kaynaklı Cinayet: Bu tür cinayetler çoğu zaman sevgiden dolayı işlenir, çocuğu çektiği acılardan kurtarmak amaçlanır. Bu senaryoyu da gözden kaçırmamak lazım, çünkü kimi anne-babalar, çocukları bir hastalıktan dolayı acı çekmesin diye kendi yöntemlerini uygulayabilirler.

Eşler Arasındaki Hesaplaşmalardan Dolayı İşlenen Cinayet: Bu tür cinayetler de, eşlerden birinin diğerinden öç almak, diğerine hesap sormak için gerçekleştirdiği türdendir.

Şimdilik bu kadar, henüz kapsamlı bir rapor sayılmaz ama en azından üzerine gidebileceğiniz, işinize yarayabilecek bilgiler var. Araştırmalarıma devam edeceğim; kadının psikolojik sorunları var mı, yok mu, varsa neler, eşi kendisini aldatmış mı gibi sorulara cevap bulmak önemli olabilir. Ayrıca kendisine yardım edebilecek kimler var, kimler yok onu da öğrenmemiz lazım. Sizin bunların çoğunu yaptığınıza ya da merak ettiğinize dair şüphem yok.

Rachel Jenner'ın tam kapsamlı bir psikolojik tahlilini isterseniz gidip onunla konuşmam gerekir. Basın toplantısında gördüklerimden anladığım kadarıyla kadın duygularını, özellikle de öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor. (Mesela Benedict'i kaçıran kişiyi tehdit etmesi v.s.)

Tabii bu söylediklerimizin hiçbiri, çocuğu kaçıranın ya da öldürenin aile dışından olduğuna kesin bir kanıt oluşturmaz. Yalnızca bu konudaki görüşlerimi öğrenmeniz için sen ve Fraser'a genel bir rapor yazmış oldum.

Sormak istediğiniz bir şeyler olursa lütfen arayın.

İyi dileklerimle, Chris.

Dr. Cristopher J Fellowes
Kıdemli Psikolog ve Akademisyen
Cambridge Üniversitesi
Jesus College Akademi Üyesi

Fraser e-postayı okur okumaz, "Mesajı hemen bana da gönder Jimi" dedi. "İçinde güzel şeyler var. Biraz düzenleyip bütün elemanlara dağıtacağım. Ayrıca şu Cristopher'ın geniş aile konusundaki görüşlerini de öğrenmemiz gerekiyor."

"Ablası dikkatimi çekti ama sanırım geniş ailelerinden kalan tek kişi o. Ayrıca bir de arkadaşları var, Laura Saville."

"Onu sorguladınız mı?"

"Hayır ama ilk sorgulanacaklar arasında. Listenin başında okulun gönderdiği bayağı kabarık bir liste var. Ben'le bağlantısı olduğunu düşündükleri herkesin ismini yazmışlar."

"Dikkatinizi çeken bir isim var mı?"

"Ben'in okul müdürü ve sınıf öğretmeniyle görüştüm. Bayağı streslilerdi ama yardımcı olmaya çalıştılar. Müdür biraz savunmacı davranıyor, okulda yeni olduğu için bu olay ona bir kâbus gibi gelmiştir. Rachel Jenner'la alakalı kuşkularından bahsettiler, sizin de bildiğiniz şeyler."

"Şu kol çatlaması olayı mı?"

"Evet, ama ben bu olayda kadının hatalı olduğunu düşünmüyorum. Tahmin edebileceğiniz üzere çok stresli günler geçiriyordu. Gerçi bu bizim için önemli bir şey, o yüzden dikkate almalıyız."

"Öğretmen?"

"Tahminen yirmili yaşlarının sonunda, yardımcı olmaya istekli, güzel bir kadın. Çok zor günlerden geçiyormuş gibi davranıyorlar."

"Anlaşılabilir bir durum."

"Etekleri tutuşur gibi olan tek kişi şu öğretmenin asistanı."

"Şahidi var mı?"

"Evet, var. Öğretmen ve müdürün de şahitleri var."

"Peki, şu asistandan şüphelenmeni sağlayan şey nedir?"

"Adam biraz kaypak. Woodley de benim gibi düşünüyor."

"Hanginiz sorguladınız?"

"Hatırlamıyorum, kafam davul gibi olmuştu."

"Aralarında kaygılı birileri var mıydı, hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Asistanı kendin sorgulamak ister misin?"

"Hayır. Bizimkisi sadece bir his. Çok önemli bir sebebimiz olmadıkça okuldakileri ürkütmek istemiyorum. Müdür, Ben'le ilişkili olabilecek herkesin listesini dün akşam gönderdi. Bence biraz bekleyip ne olacağını görmeliyiz. Listede yirmi kişi var, hepsini tek tek sorgulayacağım ama şu asistan köşede dursun biraz."

"Tamamdır. Başka bir cadı avı başlatmaya gerek yok. Zaten şimdiki yeterince kötü. Bu arada, blogu gördün mü?"

"Hangi blog?" dedim ama cevap vermedi, saatine bakıyordu. "Gitmemiz gerekiyor. Toplantı var. Toplantıda bu meseleyi konuşuruz."

***

Koridordan yürüyüp tıka basa dolu toplantı odasına gittik. Dikkatimi çeken ilk kişi, masanın başındaki Emniyet Müdürü Martyn oldu.

Martyn alışkın olmadığım kısık bir ses tonuyla, "Katılmamın bir sakıncası yok, değil mi Baş Komiser Fraser?" dedi.

Emniyet Müdürü'nün bu toplantıya katılması davanın ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Üniformalıydı. Pamuk helvaya benzeyen saçları kıvırcık ve seyrekti. Yamyassı bir suratı, ayyaşlarınki gibi kırmızı bir burnu vardı.

Babamın arkadaşlarını andırıyordu. Marriott Oteli'nde işi olduğunu, çok fazla kalamayacağını söyledi.

Martyn'in varlığı hepimizi biraz daha ciddi davranmaya itiyordu ve bu sayede toplantı tam da Fraser'ın istediği gibi normalden daha resmi bir havaya bürünmüştü. İlk haber, oluşturduğumuz özel telefon hattına bir sürü arama gelmiş olmasıydı. Fraser buna çok sevindi.

Fraser odadakilere işlerin nasıl ilerlediğinden ve bu konudaki düşüncelerimizden bahsetti. Daha sonra da Cristopher Fellowes'in yolladığı raporun içeriğini anlattı. İş bölümü oluşturdu ve herkese görevler verdi. Öncelik okuldan gelen listede adı geçen insanların sorgulanmasıydı.

"Konuşabildiğiniz kadar insanla konuşun," dedi. "Ne kadar bilgi edinirsek, o kadar net bir yol haritası çıkarabiliriz."

Fraser yeni gelişmeleri sorduğunda, otoriter bir yüz ifadesi olan, Kelly Dixon adındaki bir dedektif bizimle birlikte işe koyuldu. Kelly, pedofili hastası adamla konuştuğunu söyledi. Pazar günleri Glasgow'da sergi görevlisi olarak çalışıyormuş. Benedict Finch'in kaybolduğu yere hiç uğramamış ama öğle arasını 16 yaşından küçük çocukların arasında fink atarak geçirmiş. Kodese tıkılmak adamda alışkanlık yapmış olmalı ki şöyle bir soluklanmak için yeniden içeri gireyim demiş.

Fraser bu duyduklarına, "Aman Tanrım!" diye tepki verdi. "Yine de iyi sonuç."

Bir sonraki konu blogdu. Rachel Jenner için şu güne kadar işler kötü gitmediyse, şimdi kesinlikle kötü gitmeye başlamıştı.

Fraser, "Rachel'ın dünkü basın toplantısındaki dengesiz ve öfkeli davranışları görünüşe göre hiç kimsenin gözünden kaçmamış," dedi.

Emniyet Müdürü Martyn, "Az bile söylediniz," diye patladı.

Fraser sinirine hâkim olmaya çalışıyordu. "Muhtemelen davranışları birilerinin kendisine karşı kin dolu yazılar barındıran bir blog açmasına sebep oldu. Özellikle Rachel Jenner'ı hedef alıyorlar, çocuğun kaçırılmasından onu sorumlu tutuyorlar. Hatta daha da kötüsü, Ben'i öldürdüğünü iddia ediyorlar. Woodley, bir şeyler söylemek ister misin?"

Woodley gırtlağını temizledi. Konuşurken ağzı kuruyordu. "Aslında böyle bir blogun bu kadar ilgi çekmesini hiçbirimiz beklemiyorduk," dedi, "ama blogu kuran kişi sosyal medyayı çok etkin kullanmış. Blog linkini Facebook'tan Twitter'a, haber yorumlarından forumlara kadar her yere yazmış. Özellikle Twitter'da çok fazla okunmuş ve re-tweet edilmiş. Blog binlerce defa görüntülenmiş," dedi.

Fraser'ın, "Lütfen dilimizde konuş, yaşlı insanlar seni anlayamıyor," demesi üzerine Woodley ona baktı.

"Yani haber viral olmuş."

Fraser, "Hâlâ yeterince anlaşılabilir değil," dedi. Emma'nın gizliden gizliye güldüğünü gördüm. Hepimiz Fraser'ın bilişim teknolojilerine göründüğünden daha hâkim olduğunu biliyorduk ama odada bu terimlerin ne anlama geldiğini bilmeyen insanlar da vardı.

"Ülkede bloga girmeyen kimse kalmadı, binlerce kez okunmuş, hâlâ yayılıyor ve yüz binlerce kez daha okunma potansiyeli var."

Fraser devam etti. "Doğru. Bu da insanları öfkeyle, kinle ve yalan yanlış bilgilerle besleme potansiyeli taşıyor. İhtiyacımız olan son şey internet üzerinden insanlarla tartışmak. Şu an sırf o davranışlarından dolayı Jenner'm suçlu olup olmadığından emin olamayız, belki de suçludur ama her şeye karşın temkinli olmalıyız."

"Şu blogun sahibini bulabilir miyiz?" diye sordu Emniyet Müdürü Martyn.

"Kolay değil," dedi Woodley. "LazyDonkey diye bir takma isimle yazıyor ama belki bir şeyler yapabiliriz."

"Şimdilik yazıları yakından takip ediyoruz, umarım en kısa zamanda biraz sakinleşir," dedi Fraser. "Yirmi dört saat içerisinde bir gelişme olmazsa resmi kurumlara başvuracağım. Hadi bakalım. Ekleyecek başka bir şeyi olan?"

Odadakilere baktı.

"Kusura bakmayın efendim," dedi Emma, telefonu titriyordu. "Rachel Jenner'ın ev telefonundan arıyorlar."

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş," diye sırıttı Martyn. Bu sırada boynundaki kırmızı bir sivilceyle oynuyordu.

Emma, Fraser'a dönerek, "Açabilir miyim?" diye sordu.

Fraser başıyla onayladı.

RACHEL

Nicky polisi aradıktan sonra Laura'yla beraber çitleri ovaladılar. Etrafta birileri olabilir diye yardım etmeme izin vermediler, zaten ben de yardım edecek halde değildim.

Titriyordum. Ben bu titremeyi önlemek için yorganlara sarılmış otururken onlar sprey boyanın kalıntılarını temizlemek için uğraşıyorlardı. Birilerinin o yazıyı görüp kötü bir anne olduğumu, suçlu olduğumu düşünmelerini istemiyorlardı.

Elbette boşuna çabalıyorlardı, çünkü ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar birileri o soğuk, kan donduran havada, hakkımdaki kötü düşüncelerini evden eve, kentten kente yayıyordu. İpin ucu iyice kaçmıştı.

Toplum tarafından kötülenmek, dahası öfkelerinin hedefi olmak, her ne kadar kendinizi bunu yalnızca kötü insanların yaptığına ikna etseniz de, çok yıkıcı sonuçlar doğuruyordu.

Herkesin benden nefret ettiğini düşünüyor ve korkuyordum. Birileri evime kadar gelip duvarıma yazı yazabilecek kadar öfke ve kin doluysa, bunların daha da ileri gitmeyeceğini kim bilebilirdi ki? Eve girmezler miydi? Bana zarar vermezler miydi?

Pazar gününden beri oğlum Ben için vücudumun her hücresiyle endişe duyuyordum ve bu endişe duygusu bütün hareketlerimi ve davranışlarımı kontrol ediyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi üstüne başka bir şey daha eklenmişti: Kendi hayatımdan duyduğum endişe.

JIM

Emma, Rachel Jenner'dan gelen telefonu cevaplamak için dışarı çıkarken ekibin geri kalan üyeleri odada mırıldanmaya başladı. Bisküvi paketleri boşalmış, enerji içeceklerinin kutuları masanın etrafına yayılmıştı. Bennett hayvan gibi esniyordu, görmememiz için de ağzını elindeki kâğıtlarla kapatıyordu. Hepimiz motivasyonumuzu toparlamaya, yeterince ilerleme sağlayamadığımız için umudumuzu kaybetmemeye çalışıyorduk.

Fraser konuyu özetledi. "Ortada iki seçenek var. Aile içi veya aile dışı kaçırma. Bunu aklınızdan çıkarmayın. İki olayın da sebepleri birbirinden farklıdır."

Fraser'ın konuşması Emma tarafından kesildi. "Kardeşi aradı. Korkuyorlarmış. Evin arkasındaki duvara kötü bir şeyler yazılmış."

Fraser bir küfür savurdu. "İşte bu hiç de iyi olmadı." Tekrar küfretmemek için kendini zorluyordu. "Anne nasılmış?"

"Çok üzgün," dedi Emma. "Yerinde kim olsa öyle olurdu. Ayrıca da çok korkuyormuş."

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Fakat eve nöbetçi bırakalım desek, bir kişiyi ön kapıya, bir kişiyi de arka kapıya bırakmak zorunda kalacağız."

Emniyet Müdürü Martyn kafasını salladı. "Şu an bu işe ayrı bir bütçe ayıramayız. Oraya bir kere bekçi koyduktan sonra, nasıl geri çağıracaksın? Ya kaybolan delikanlıyı bulamazsak? Eğer daha kötü bir şeyler olursa, bu konuyu o zaman konuşuruz."

Fraser, "O zaman devriyelere oradan geçerken etrafı iyice kontrol etmelerini tembihleyeyim. En azından caydırıcı olur. Yanlarında olduğumuzu hissetmeleri gerekiyor," diye üsteledi.

Martyn, "Koruma istediler mi?" diye sordu.

Fraser, "Hayır," dedi. "Ama muhtemelen istiyorlardır. Bu işi ciddiye almamız lazım, sonuçta kadın korkuyor. Hepsi korkuyor, bunun önüne geçmemiz lazım."

Martyn kafasını salladı. Söyleneni onaylıyordu, Fraser'ın çözümü basit, daha da önemlisi, bedavaydı. Şu Martyn denen herif acaba gece gündüz departmanın hesap çizelgelerini mi düşünüyordu? Adam bütçe de bütçe diye tutturmuştu.

"Duvara ne yazdığını söylediler mi?"

"'Kötü Anne' yazmışlar."

Fraser, "Tanrım!" dedi.

Emma, "Ben pek şaşırmadım," diye cevap verdi.

Fraser ona dönerek, "Ne demek istedin?" diye terslendi.

Emma derin bir nefes aldı. "Kusura bakmayın, kötü bir şey söylemek istemiyordum. Sadece onu karalayan bir sürü insan olduğu için şaşırmadığımı söyledim. Hepsi bu efendim. Başka bir imada bulunmadım."

"Peki o zaman," dedi Fraser, "sorun yok."

Sonra da Emma'ya çok kötü bir bakış fırlattı. O an Bennett'in yüzünde sinsi bir gülümseme gördüm. İçimden herifi boğazlamak geldi.

"Bu durumda ailenin yanına gidip bu konuyu onlara bizzat söylemek daha mantıklı olur," dedi Fraser.

Sonraki mesele herkeste büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Adli tıp, Ben'in ormanda buldukları eşyalardan işe yarar hiçbir şey çıkaramadıklarını söyledi. Fraser, birilerinin gidip aileye haber vermesi gerektiğini söyledi. Saatine baktı ve Emma'yı tekrar Rachel Jenner'ın evine yolladı.

"İyisi mi geç olmadan yola çık. Gece yarısı gitmemiz pek hoş olmaz. Oradayken çitteki şu yazıyı da inceleyebilirsin. Jim de bu gece bir şeyler olursa seni haberdar eder."

Kafamı salladım, sonra da not defterime baktım.

Fraser, "Ha bir de, Emma," diye ekledi.

"Evet efendim?"

"İyi iş çıkarıyorsun, devam et. Senin görevin aileyi gözlemlemek, bir yandan da onlara destek olmak, o yüzden de çok dikkatli ol."

"Anladım efendim. Tekrar özür dilerim. Bir şeyler ima etmek..."

Fraser onun sözünü keserek, "Anladım, merak etme," dedi. "Şimdi oraya git."

Emma dışarı çıkarken yanakları hâlâ kızarıktı.

***

Geriye pek bir şey kalmamıştı. Ebeveynleri tekrar sorgulamayı düşündük ama bir gün daha beklemeye karar verdik. Fraser, her şeye rağmen Edward Fount'un üzerine gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmemiz gerektiğini söyledi. Sonra da orada bulunan bütün dedektiflere, Ben'in ilişki kurmuş olabileceği kim varsa hepsini sorgulamalarını emretti.

İşimiz bittikten sonra Martyn bize takım çalışması, adanmışlık ve olayın önemi hakkında bir söylev çekti. Herkesin gözünün üzerimizde olduğunu anlattı. Sonra da şapkasını takıp Marriott'taki işine gitmek üzere yola çıktı.

Dedektifler tek tek odadan çıkarken kimi kâğıtlarını toparlıyor, kimisi de sabaha kadar çalışma planları yapıyorlardı. İşin en kritik noktasına gelmiştik: Yorucuydu, bağımlık yapıyor ve doyumsuz bırakıyordu. Sinirlerimiz yıpranıyordu, adrenalinin ve kafeinin dibine vurmuştuk. Olay sürekli aklımızda olduğu için, normal davranmanız mümkün olmuyordu. Uyuşturucu almış gibiydik.

Fraser'la ben sona kalmıştık. Yorgun ve düşünceli görünüyordu.

"İyi misiniz, patron?" diye sordum.

Fraser, "İyiyim," dedi. "Sen evine git ve birazcık uyu."

RACHEL

Laura'yla Nicky duvardaki yazıyı silmekle uğraşmaktan kızarıp şişmiş parmaklarla içeri girdikleri sırada Zhang geldi.

Ben'in ormanda bulunan eşyalarından bir sonuca varamadıklarını söylemek için gelmişti. Yani bulunan eşyalarda ne bir parmak izi ne de fayda sağlayabilecek bir işaret vardı ama ellerinde hâlâ işe yarar ipuçları olduğunu söyledi.

"Ne gibi?" diye sordum.

Zhang, "Korkarım daha fazlasını söyleyemem," diye cevap verdi. Elimi tuttu. "Ama emin olun, elimizden gelen her şeyi fazlasıyla yapmaya çalışıyoruz. Umudunuzu yitirmeyin."

Sonra dönüp Laura'ya baktı. "Gazeteci olduğunuzu duydum bugün," dedi.

"Öyleyim," dedi Laura. Korkusuzca Zhang'in gözlerinin içine bakıyordu. "Neden merak ediyorsunuz?"

"Umarım şu olayların merkezinde bulunmanız sizin için işleri zorlaştırmıyordur."

"Magazin yazıları yazıyorum, 'Hangi ünlü Harvey Nichols'da yeni bir rujun lansmanına katıldı?' türünden şeyler işte. Benimki bambaşka bir dünya."

Zhang, "Yaa," dedi ve konuşmadan önce biraz bekledi. "İyi maaş alıyor musunuz?"

Odadaki gergin hava biraz yumuşamıştı. Laura, "Evet, eğlenceli bir iş. Bazen altı kutu siyah ojeyle ne yapacağımı bilemesem de öyle," dedi.

Nicky gülerek, "Kızlarıma bağışlayabilirsin, saçma sapan işlerle uğraşmayı severler," dedi.

Sonra garip bir sessizlik oldu. Zhang özür dileyerek kalkıp biraz etrafı kontrol etmek istediğini söyledi, Nicky'yse bir bardak çay daha içmesi için ısrar etti. Yaptığı planları anlatmak için yanıp tutuşuyordu.

"Ben bu hafta sonuna kadar bulunmazsa," dedi, "gece nöbetine ihtiyacımız olacak. Amerika'da böyle yaparlar. Toplumda bir farkındalık yaratıyor."

Her yolu denemek isteyen Nicky, Amerika'daki Kayıp Çocuklar adlı internet sitesinin bir çalışanıyla sürekli mesajlaşıyor, fikir alışverişinde bulunuyordu.

Zhang çayından bir yudum aldı. Ben'in küçükken atölyede yaptığı bir kupadan içiyordu çayını. Ben kupanın üzerine mavinin çeşitli tonlarını kullanarak bir deniz manzarası çizmişti. İlk zamanlarda bu eseriyle gurur duymuştu ama onu en son kullandığımda, "Anne, bu çok çocukça olmuş," demişti.

Ben de, "Hayır Ben, bu bardağı seviyorum ve kullanacağım," demiştim.

Zhang, "Eğer istiyorsanız bunu tabii ki yapabilirsiniz ama yerinizde olsaydım gece nöbetleri konusunda çok dikkatli olurdum," dedi. "Gazeteler falan kendi kanunlarını kendileri yaratabiliyorlar. Nasıl bir tepki vereceklerini kestiremeyiz. İşimizi tehlikeye sokmamalıyız."

Nicky, "O zaman yapabileceğimiz en faydalı şey, bu konuları polislerle, yani sizle beraber masaya yatırıp tartışmak ve ortak bir sonuca varmak olacaktır. İşinizi, aramalarınızı olumsuz etkileyecek bir şeyler yapmak istemeyiz," diye cevap verdi.

Zhang, "Bizimkilere soracağım, söz veriyorum. Ama şunu unutmayın, bütün polisler gecelerini gündüzlerine katıp bu olayın aydınlatılması, çocuğun bulunması için çalışıyorlar, o yüzden polislerden bir şeyler isterken bunu göz ardı etmeyin. Onlara söylemek istediklerinizi bana söyleyin, ben ileteyim," dedi.

Çıkmadan önce gidip çitteki yazıyı inceledi. Komşumuzun bahçe duvarının önünde durup çite dikkatle baktı. Yazılar okunmaz hale gelmişti ama çitin üzerinde hâlâ turuncu bir boya tabakası vardı. Zhang'in bu kadar titiz bir kadın olması beni sarsmıştı. Aynı zamanda samimiyeti, nerede ne konuşacağını bilmesi falan, gerçekten çok etkileyiciydi.

"Gitmeden önce evin etrafını tamamen kontrol edeceğim," dedi, "yarın görüşürüz."

Dışarısı çok karanlıktı. Pencereden, bize görünmemek için gizlenen bir şeyin hışırtıları, bir de rüzgârın uğultusu duyuluyordu...

Zhang, "İçeri girin," dedi, "dikkatli olun."

JIM

Eve gittim ama içimde bir huzursuzluk vardı. Emma'yı aradım.

"Neredesin?"

"Rachel Jenner'ın evinden yeni çıktım, arka taraftaki yoldayım."

"Durum ne?"

"Yazıyı silmişler ama dikkatli bakınca az biraz okunuyor."

"Rachel'la kardeşi nasıllar?"

"Rachel iyi değil, korkuyor. Çok çelimsiz, zayıf görünüyor. Nicky'yse ipleri eline almış gibi, Rachel'ı ayakta tutmak için elinden geleni yapıyor, aynı zamanda da sürekli araştırmalar yapıp bir şeyler öğrenmeye çalışıyor, hoşuma gitti. Rachel'ın arkadaşı Laura da yanlarında."

"Yanlarına dönecek misin?"

"Gerek yok diye düşünüyorum. Şimdilik tek başlarına idare ediyorlar. Üşüyorum Jim, koşturmam lazım."

"Buraya mı geleceksin?"

"Gidip John Finch'e gelişmeleri aktarmam lazım."

"Sonra?"

"Çok yorgunum. Kendi evime gitsem daha iyi olur."

"Em, lütfen. Çok özledim."

Hemen cevap vermedi. Rüzgârdan dolayı söylediklerini anlamakta da güçlük çektim. "Sence gelmem çok mantıklı olur mu? Sonuçta artık senin için çalışıyorum."

"Benimle çalışıyorsun Em, benim için değil. Hem, ikisinin arasında çok da fark yok. Lütfen, bu gece yanıma gel."

"Tamam, John Finch'in yanından çıktıktan sonra geleceğim ama seni şimdiden uyarayım, çok bir işe yaramayacağım."

"Emma, iyi misin?"

"Umarım bu iş için doğru kişiyimdir."

"Öylesin tabii. Öylesin! Toplantıda söylediğin şey yüzünden canını sıkma. Fraser kötü bir şey kast etmediğini biliyor."

"Ama bana bakışı..."

"Emma, kafaya takma onu. Lütfen. Fraser unutmuştur bile. Sen bu iş için doğru kişisin. Sadece bitkin olduğun için kötü hissediyorsun. Bu işi ne için yaptığını aklından çıkarma. Sen kayıp bir çocuğu bulmaya çalışıyorsun. Orada mısın?"

"Evet, duydum seni. Çocuk için!"

"Geliyor musun?"

"Bir saat içinde orada olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra evdeki bütün ışıkları açtım ve kaloriferi yaktım. Sonra markete gidip kahvaltılık bir şeyler aldım; tabii bir de çikolata, Emma çikolatayı severdi. Sonra bir kahve yapıp beklemeye başladım. Gelmesi için sabırsızlanıyordum ama arayıp sıkboğaz etmek istemedim. Geldiği zaman biraz gevşemek, bir anlığına da olsa şu işi kafamdan atmak istiyordum. Ona sarılmak, hayatı bir kuş tüyü hafifliğinde yudumlamak, kısa bir süreliğine de olsa kendisi gibi davranmasını sağlamak istiyordum.

RACHEL

İçeri girdiğim zaman Nicky telefonu bana uzatıp, "John arıyor," dedi.

John, "Huzurevinden aradılar," dedi. "Annem bugün Ben'i ziyaretine götürmediğin için üzülmüş."

"Aman Tanrım!"

Ruth'u unutmuştum. Her hafta Ben'le beraber huzurevinde onu ziyaret ediyorduk. Uzunca bir zamandır hayatındaki en büyük zevk, torunuyla vakit geçirmekti.

"Biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Görevlilere, ona televizyon izletmemelerini tembihledim."

Ruth'u televizyondan uzak tutmak kolaydı. Zaten odasında televizyon yoktu. Kalabalık ortamlarda bulunmaktan da hoşlanmazdı, bu yüzden sürekli odasında yalnız başına otururdu. Ama *Radyo 3* dinlemekten hoşlanırdı, onu dinlemesini nasıl önlemişler anlamadım. Radyosu olmadığı zaman kendini çok yalnız hissederdi.

John aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Radyonun bozulduğunu söylemişler. Katrina da kendisine birkaç CD götürdü. Böyle bir süre oyalanır herhalde."

"Senin de gidip anneni görmen lazım," dedim.

"Gidemem," dedi. Sesi o kadar cılız gelmişti ki, onu zor duydum.

"İyi o zaman, birimiz gitmeliyiz. Ben'in kaybolduğunu söylemek zorunda değiliz."

Onun gitmesini istiyordum. Ruth'un gözlerinin içine baka baka kendisine yalan söylemek istemiyordum ama doğruyu da söyleyemezdim.

John, "Hayır, bunu benden isteme," dedi. "Yapamam."

"John!"

"Üzgünüm," dedi ve telefonu kapadı. Elimde telefonla kalakaldım.

"Böyle bir şeyi nasıl yapar? Bu işi nasıl bana yükler? Altından kalkabileceğimi nasıl düşünür?" diye sordum Nicky'ye.

"Artık hiçbir şeyle baş edemiyor sanırım," diye cevap verdi.

"Hiç kimse hiçbir şeyle baş edemiyor," dedim.

"Dibe vurmuş."

"Hepimiz *dibe vurduk*!"

"İyisi mi bunu tartışmayalım." Uzlaşmacı olmaya çalışıyordu.

"Herkes neden John için kaygılanmak zorunda, anlamıyorum."

Nicky, "Onu da düşünmek zorundayız," dedi, "bu olay sadece seni etkilemedi."

"Tabii sizin işiniz kolay, eşin ve çocukların o güzel evde güven içinde yaşıyorlar."

Nicky'nin nefesi kesildi. "Bu söylediğin hiç hoş değil!" Kalkıp dışarı çıktı. Çok ileri gitmiştim.

"Bu sözleri hak etmiyordu," dedi Laura.

"Biliyorum."

"Yardım etmeye çalışıyor, sürekli yanında duruyor."

Ondan özür dilemem gerektiğini biliyordum ama dileyecek durumda değildim. Gittikten kısa süre sonra geri döndü. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama sakinleşmiş görünüyordu.

"Rachel. Kötü durumdasın. Bu katlanılabilir bir şey değil ama hepimiz yanındayız, dışarıda hiç tanımadığın insanlar bile sana yardım etmek istiyor. İnternette yazılan şeylerin hepsi kötü değil. Ben'i var güçleriyle arayan insanlar da var. Hepsi tanımadığımız insanlar."

"İnternet üzerinden organize oluyorlar," diye araya girdi Laura, "sosyal medyadan falan."

"Polisler de en kısa zamanda bizimle görüşecekler," dedi Nicky. "Zhang'in söylediklerini unutma. Ben'i bulmak için onlarla beraber elimizden geleni yapacağız."

Elimi tuttu ve yavaşça okşadı. Bense sadece şu takma isimlerinin ardına gizlenip saçma sapan yorumlar yapan insanları düşünüyordum. Basın toplantısı biter bitmez nasıl da saldırmaya başlamışlardı bana. Avlarına çullanan avcılar gibiydiler, av da bendim. Tıpkı oğlum gibi...

JIM

24 Ekim Çarşamba gecesi, bütün gün çalışıp o yorgunlukla uyuduğum zaman rüyamda Emma'yı gördüm. Bir de Benedict'i. Hatırlıyorum, çünkü rüyanın en beter yerinde birden uyanmış ve Emma'yı kolundan sıkıca tutup kendime çekmiştim. Neden böyle yaptığımı anlayacağını sanmıştım. Gördüğüm rüyada beraberdik.

Onu korkutmuştum. Yataktan çığlık atarak kalktı, şaşkınlık içerisindeydi.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Hatamı o zaman fark ettim. Çığlığı beni biraz ayıltmıştı.

"Çok özür dilerim," dedim.

Rahatlayıp tekrar yatağa girdi ve uykulu gözleriyle bana baktı. "Çok yorgun görünüyorsun," dedi. "Saat kaç?"

Bir an için, rüyaları tek başımıza gördüğümüzü unutmuştum.

***

Rüyamda Portishead'deki yüzme havuzunun yanındaki kafedeydik. Emma'yla bir kahve içmek için buluşmuştuk. Karşı karşıya oturuyorduk. Kafenin tek müşterileri bizdik. Karşı tarafta, masaların birinin üzerinde 'Rezerve' yazılı

bir tabela duruyordu. Hemen yanımızda bulunan Bristol Kanalı'ndan akan kurşun rengindeki su, alçaktan geçen yoğun bulutların altında kasvetli görünüyordu. Dünya üzerinde sağlam kalan tek yerde olduğumuzu hissediyordum. Bir sigara yaktım.

Emma, "Burayı sevdim," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Edward Hopper'ın bir resminin içindeymişiz gibi hissediyorum."

Güldü. "*Gece Kuşları* tablosu gibi mi?" dedi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Onun gibi bir şeyler," dedim. Tablonun adını bilmiyordum, yalnızca dört insanın olduğu bir kafeterya ve donuk renkleriyle çok kasvetli bir havası vardı.

"O tabloyu sevmez misin?" diye sordu.

"Yoo, severim. Hoş tablo," dedim.

Sonra hızlıca konuşmaya başladı. Ağzından bir anda bir sürü kelime çıkmaya başladı. Konuşması tıpkı bir çuval tenis topunu makineyle aynı anda fırlatmışsınız gibiydi. Söylediklerinin hiçbirini yakalayamıyordum.

Koyu kahverengi tenindeki gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmıştı. Dudakları dolgundu. Yüzü kusursuzdu, ağzı, kulağı, burnu çok orantılı görünüyorlardı. Neşeli, canlı duruyordu. Zekâsı yüzüne yansımıştı. Gülümseyince afacan bir çocuk gibi oluyordu.

Konuşurken fincanındaki çay poşetini yakaladı ve onu fincanın içinde aşağı yukarı dans ettirmeye başladı. Çay poşeti fincandaki suda lezzetli, koyu renkli dalgalar oluşturuyor ve beni büyülüyordu. O ânın keyfini çıkarmaya çalışıyordum ama ortalığı aniden koyu bir sessizlik sardı. Nefesimi tuttum. Emma konuşmayı kesmiş, gözlerini kafenin öbür tarafında duran masaya dikmişti. Şu üzerinde 'Rezerve' yazısı bulunan masaya...

"Jim," diye fısıldadı, "o burada, burnumuzun ucunda. Baksana!"

Dönüp baktım ve onu gördüm. Benedict Finch o masadaydı. Demek ki onun için ayırmışlar diye düşündüm. Yayınladığımız fotoğraftaki gibi okul üniformasını giyiyordu. Gerçekten güzel bir çocuktu.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürümeye başladım ama ağır çekimde gibiydim. İstediğim kadar hızlı hareket edemiyordum. Hava ağırdı, nefesim kesiliyordu. Çok güçsüz hissetmeye başladım, çok zayıf...

Birkaç adım attıktan sonra Benedict ayağa kalkıp kıyafetlerini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmaya başladı. Yüzmeye hazırlanıyor gibiydi. Bana bakıp gülümsedi. "Bir dalıp çıkacağım," dedi. Bense hâlâ istediğim gibi yürüyemiyordum. Daha yolun yarısına bile gelememiştim.

Benedict kafeyle havuzun arasında duran kapıdan çıktı ve camın arkasında bir hayalet gibi yok oldu. Hemen ardından kapıya vardım ama kapana yakalanmış gibiydim, kapı açılmıyordu. Emma'nın, "Jim, ona yetişmemiz lazım. Yüzme bildiğini sanmıyorum," dediğini duydum.

Benedict dışarıda, çok yüksek bir atlama tahtasının üzerinde duruyordu. Oraya nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum, tahtaya bağlanan ne bir merdiven vardı ne de onun gibi bir şey. Kapıya vurmaya, kapı kolunu var gücümle sarsmaya başladım. Sesim kısılana kadar bağırdım ama Benedict Finch kendinden son derece emin bir şekilde kendini boşluğa bıraktı. O anda olabilecek en kötü şeyi fark ettim: Havuzda su yoktu. Hiç su yoktu.

Kafamı çevirdim. Ona bakamadım. Sonra Emma'yı kolundan tutup kendime çektim.

Kâbustan uyandım. Emma'yı da uyandırdığım için ondan özür dilemek zorunda kaldım. Saat üçtü, tekrar uyuyup dinlenmesi gerektiğini söyledim.

Fakat uyumadı. Biraz vakit geçtikten sonra, "Uyanık mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Rachel'da rahatsız edici bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok dengesiz."

"Biliyorum."

"Kardeşini bile bir tehdit olarak görüyor."

"Ne düşünüyorsun o zaman?"

"Ona güvenmiyorum."

"Ben'e bir şeyler yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Şimdilik sadece bir his. Ama yapmış olabileceğini düşünüyorum."

"Hislerine güven. Bundan Fraser'a da bahset ve onların yanındayken gözlerini dört aç. Kadın bir şeyler yaptıysa, mutlaka kendini ele verecektir."

"Zaten dikkat ediyorum. Bundan sonra daha dikkatli olacağım, merak etme."

Elimi uzatıp avuçlarını okşadım, sonra da kendimi her zaman yumuşacık olan tenine bıraktım. Tam uykumun geldiğini hissederken, Emma kalktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Uyuyamıyorum. Gidip biraz kitap okuyacağım, sen kalkma, uyu."

O gittikten birkaç dakika sonra uyuyakaldım...

5. GÜN

25 Ekim 2012, Perşembe

Sizler ve resmi kurumlar şu an ortak bir amaca hizmet ediyorsunuz. Kaybolan veya kaçırılan bir çocuğun bulunması için işbirliği halinde mümkün olduğunca sevgi, saygı ve güven temelinde hareket etmelisiniz.

'Çocuğunuz Kaybolduğu Zaman: Aileler için Hayatta Kalma Kılavuzu'

ABD Kayıp Çocuklar Aile Kılavuzu, ABD Adalet Bakanlığı, OJJDP Raporu

WEB SAYFASI- www.benedictfinchnerede.wordpress.com

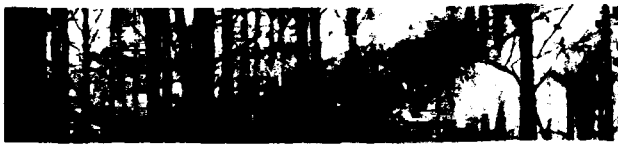

BENEDICT FINCH NEREDE? Meraklılarına...

BİLGİMİZİ ARTIRALIM
25 Ekim 2012, 04:47 tarihinde, LazyDonkey tarafından gönderildi.

22 Ekim Pazartesi günü polis Leigh Ormanı'nda bir çanta ve çantanın içerisinde de elbise tarzı şeyler buldu.
Kıyafetler Benedict Finch'e aitti.
Çocuğun annesine göre, çocuk kaybolmadan önce o kıyafetleri giyiyordu.

Bu yüzden polis, çocuğun eşkâlini verirken ne giydiğinden bahsetmemişti.

Çünkü ne giydiğini bilmiyorlar.

Çünkü annenin sözlerine inanmaktan başka çareleri yok.

Siz inanır mıydınız?

RACHEL

O gece tekrar Ben'in yatağında uyudum. Kokusunu iliklerime kadar çektim. Başka bir yerde uyuyamıyordum.

Uyandığım zaman bütün vücudum ağrıyor, düzenli bir uyku için yanıp tutuşuyordu. Kaç gündür doğru düzgün uyuyamamıştım.

Gözlerim şafak sökene kadar olan loş ışıkta, etrafta ne varsa hepsini defalarca taradı.

Duvardaki posterlerini, *Doctor Who* heykelciklerini, lego kutularının karaltılarını seyrettim.

Bir ara tükenmez kalemini halıya düşürmüş çıkarmamıştı. Mürekkep halıya akmıştı ve lekesi hâlâ duruyordu. Bu leke yüzünden onu nasıl azarladığımı hatırladım.

Evdeki ilk haftamızdı, yıllar sonra ilk defa büyük bir ekonomik sıkıntı çekiyordum. Artık John'un maaşı falan yoktu. Ben'e bağırdığım zaman ağlamaya başladı. Şu halının parasını kazanmak için bir insanın kaç saat çalışması gerektiğini hiç düşünmüyor muydu? Düşünmüyor muydu? Hayatın ne kadar zor olduğunun farkına varmamış mıydı daha? Çok kızmıştım.

Bunu hatırlamak canımı çok yaktı. Yatağa oturdum, yanıma bir yastık çektim ve başımı yastığa gömüp hüngür

hüngür ağladım. Anlayışsızlığım, düşüncesizliğim yüzünden kendimden nefret ediyordum. Ben'in gerçekten her şeyi olmayı başarıp başaramadığıma dair şüphe duymaya başladım, özellikle geçen sene içerisinde... Kendi sorunlarımı, sinirimi, depresyonumu onun ihtiyaçlarının önüne koymuştum. Çok bencil davranmıştım...

Kendimi affedemiyordum.

***

Dışarıdan gelen bir sesle Ben'in yatağından fırladım. Bahçe kapısının gıcırdadığını ve birinin atladığını duydum. Evin arkasında bir adam gördüm; karanlık bir köşede duruyor, atölyemin yanındaki çalılıklara gizlenmeye çalışıyordu ama belden yukarısı açıktaydı. Üzerinde koyu renk bir ceket ve balıkçı beresi vardı. Büyük bir kamerayla evimin arka tarafındaki pencereyi gözlüyordu. Yavaş yavaş önce mutfağa, sonra benim odama döndü. Çöplüğü karıştıran tilki gibiydi. Bir adım geriye çekilip perdeleri çektim.

"Çık git buradan, hemen git!" diye bağırdım.

Nicky yanıma koştu. Perdeyi aralayıp baktı. Adam komşunun bahçesine doğru kaçıyordu. Nicky aşağı inip onu yakalamaya çalıştı ama yetişemedi. Üzerindeki pembe geceliği, dağınık ve yağlı saçları, dışarıdan belli olan göğüs uçları ve diken diken olmuş tüyleriyle sokağa çıktı ve adamın arkasından, "Ailemize saldırıyorsun, ne istiyorsun bizden?" diye bağırdı. Sesi, kamera motorlarının sesi arasında, boş sokaklarda yankılandı.

JIM

Bazen bir dava üzerine çalışırken, hiç beklemediğiniz küçük bir bilgiye ulaşır ve elektrik çarpılmışa dönersiniz.

Sabah saat 6'dan önce uyanmıştım. Hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydim ve yorgundum. En kötüsü de, Benedict vakasında hâlâ istediğimiz kadar ilerleyememiş olmanın hayal kırıklığını yaşıyordum.

Düşüncelerim kısa süre sonra telefonuma gecenin geç vakitlerinde gelmiş olan bir mesajı görmemle dağıldı. Mesajı atan kişi, Benedict'i tanıyan insanlar hakkında bilgi toplayan biriydi. İşin arka planını aydınlatmaya çalışıyordu.

Bu mesaj, Benedict'e yakın olan biri hakkındaki düşüncelerimizi değiştirecek yeni bilgiler içeriyordu. Tam olarak kavrayabilmek için mesajı defalarca okudum. Şaşkınlığımı atıp işi usulünce yapmam gerekiyordu. Bu yüzden sabah Rachel Jenner'ın evine gitmeden önce dört kişiyle konuştum.

***

Saat 06:15 - FRASER

Fraser'ın telefona cevap vermesini beklerken, yatak odamda volta atıyordum. Çabucak açtı.

"Jim. Umarım aramanın iyi bir sebebi vardır. Biliyorsun, sabah kahvemi içmeden önce cinlerim tepemde olur."

"Nicola Forbes," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Kadının bizden gizlediği bir şeyler var. Eksik ifade vermiş."

Durumu kendisine özetledim.

"Peki, ilgimi çektin. Bir saat sonra ofisimde buluşalım."

"Kusura bakmazsanız, patron, önce gidip John Finch'le görüşeceğim."

"Rachel Jenner'la konuşmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Bu konudan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Tamamdır. Gelişmelerden beni de haberdar et."

***

Saat 06:45 - EMMA

Kalkıp giyinmiş, bir bardak koyu kahve içmiştim ama bir tane daha içmek için Bialetti marka makinemi yeniden çalıştırmıştım, çünkü her ne kadar şu gelen mesajla biraz heyecanlanıp harekete geçmiş olsam da, hâlâ uykusuzdum.

Emma kanepeye uzanmıştı, uyku sersemiydi. Kafası önünde, bilinci yerine gelsin diye savaş veriyordu. Yanına çömeldim ve kulağına eğilip ona bir bardak kahve getirdiğimi söyledim. Sonra kokusunu alsın diye kahveyi burnunun dibine tuttum. Gözlerini açar açmaz da ona gelişmelerden, gece gelen mesajdan bahsettim. Birden ayaklanıp koluna adrenallin şırınga edilmiş gibi canlandı.

***

Saat 07:00 - EMEKLİ DEDEKTİF TALBOT

Mesajı atan kişi Dedektif Talbot'tu. Resmi olarak emekliydi ama ihtiyacımız olduğu zaman gelip sivil olarak

çalışıyordu. Onu sık sık çağırırdık, çünkü tam bir görev adamıydı. Olayın arka planıyla ilgileniyor, Ben'le ilişkili herkesi araştırıyordu. Attığı mesajda Nicola Forbes'dan bahsediyordu. Kendisinden bütün ayrıntıları istedim. Bizzat duymak istemiştim, hiçbir bilgiyi kaçırmak istemiyordum.

***

Saat 08:30 - JOHN FINCH

Konuştuğum son kişi John Finch'ti. Kapıyı açtığı zaman üzerinde ekose desenli bir pijama, buruşuk bir tişört ve okuma gözlüğü vardı.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, efendim," dedim. "Ben'in nerede olduğuna dair bir bilgiye henüz ulaşamadık ama sakıncası yoksa sizle Nicola Forbes hakkında birazcık konuşmak istiyorum."

Soğukkanlılığını hayranlık verici bir şekilde koruyordu. Çelik gibi sinirleri vardı. Güçlü bir adamdı. Eşi koridordan bize doğru gelirken, kapıyı ardına kadar açıp beni içeriye davet etti.

RACHEL

Nicky kapıyı açtı. Saat sabah dokuzla on arası bir şeydi. Kapıda Zhang'le Dedektif Clemo duruyordu.

"Bir gelişme mi var?" diye sordu Nicky. Bu soruyu birbirimize milyonlarca kez sormuştuk. Yukarıda kızgın bir tanrı olsa ve bu iyimserlik kokan soruyu her sorduğumuzda bir ceza verecek olsa, herhalde en büyüğünü alırdık.

Yeni bir haber yoktu. Clemo sadece biraz konuşmak için geldiklerini söyledi ama sesinde farklı bir şeyler vardı. Bir şeyler olduğunu hissetmiştim ama Nicky hiçbir şey fark etmedi.

Nicky, "Sizinle konuşmak için birkaç not almıştım, geleceğinizi bilseydim biraz daha hazırlanırdım. Ama sorun değil, iyi ki vaktinizi ayırıp geldiniz, size danışmamız gereken çok şey var," dedi. Birkaç kâğıt getirdi, sonra da dizüstü bilgisayarını açıp bir dosya aramaya başladı.

"İşte," dedi. "Bir liste hazırladım. İçerikleri kabaca iki kategoriye ayırdım, aramaların nasıl gittiği ve bu aramaları daha etkili kılmamız için neler yapabileceğimiz konusundaki sorular. Hangisinden başlamak isterseniz, başlayabiliriz. Bir de çayınızı nasıl içersiniz? İsterseniz kahve demleyelim."

Clemo'yla Zhang'i izliyordum. Clemo, Nicky'nin susmasını bekliyordu. Zhang önündeki masaya yerleştirdiği bilgisayara bakıyor, arada bir Clemo'ya bakıp gülümsüyordu. Söylenecek bir şey varsa Clemo söyleyecekti, konumuzun da 'Nicky'nin istek listesi' olmayacağı açıktı.

Clemo, "Kahve lütfen," dedi. Zhang de kahve istedi.

Nicky kahve demliğini sehpaya bırakırken Clemo ona öyle bir baktı ki tenimin buz kestiğini hissettim.

"Bizim açımızdan," dedi Nicky, "bu çok önemli. Gördüğünüz gibi, bir süredir araştırma yapıyorum." Onlara bakıp güldü. "Ve istatistiklere göre, kayıp çocuk vakalarında resmi ekiplerin aileyle beraber hareket etmeleri, aramaların başarıyla sonuçlanma ihtimalini çok artırıyor. O yüzden, size teşekkür ediyoruz. Çok teşekkürler. Lütfen biraz süt ve şeker alın." Sehpaya bir şeker kâsesi ve biraz süt koydu. Sütü yeni kaynamış olmalıydı, çünkü hâlâ buharı tütüyordu.

Clemo bilgisayarını açıp hızlıca bir göz gezdirdi. Sonra kapattı. Nicky sessizlikten rahatsız olmuştu. Bu yüzden biraz kendini suçladı.

"Çok özür dilerim," dedi. "İşinize çok karışıyorum, değil mi?"

Sandalyeye oturdu ve Clemo'yla Zhang'e dikkatle bakmaya başladı.

Clemo gırtlağını temizleyip, "Andrew Bowness ile Naomi Bowness'ı tanıyanınız var mı?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım, sonra Nicky'ye dönüp, "Sen tanıyor musun?" diye sordum.

Birden yüzü sarardı. Tuhaf bir durumdu.

"Hayır, hayır tanımıyorum," dedi ama boyun kasları gerilmişti. Bir şeyler arar gibi önce benim yüzüme, sonra da Clemo'nun yüzüne baktı. Sonra birden ayağa kalktı, ne yapacağını bilmez haldeydi.

Dedektif Komiser Clemo, "Oturarak konuşsanız daha iyi olur," dedi.

Nicky, "Hayır," dedi, "böyle yapmayın, lütfen." Ellerini birbirlerine kenetleyip sıkmaktan parmak uçları bembeyaz kesilmişti.

"Lütfen oturun," diye ısrar etti Clemo.

Nicky oturmadı; adeta Clemo'dan bir yumruk yemiş gibi sandalyeye yığıldı.

Clemo, "Ya çocukları? Çocukları Charlie Bowness'a ne dersiniz? Onu tanıyor musunuz?" diye sordu. Ses tonuna çok dikkat ediyordu. Sandalyesini biraz öne çekti ve Nicky'ye yaklaştırdı. Nicky ona bakmamaya çalışıyordu.

Clemo konuşma tarzını değiştirip ona adıyla hitap ederek, "Nicky, bu insanları tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nicky de, "Tanıdığımı biliyorsunuz," diye fısıldadı.

Clemo bana dönüp, "Ya sen?" diye sordu. "Sen tanımıyor musun?"

"İsimlerini hiç duymadım," diye cevap verdim.

Nicky'yi böyle savunmasız ve dağılmış halde görmek beni gerçekten şaşırtmıştı. Yanına gitmem gerektiğinin farkındaydım ama odada inanılmaz gergin bir hava vardı. Yapamadım.

"O tanımıyor," dedi, "zaten tanıması da gerekmiyor." Sesinden nefret akıyordu ve nefretinin hedefi Clemo'ydu.

Clemo ısrar etti. "Peki ya Alice Bowness ile Katy Bowness? Onları da tanıyor musun?"

Nicky kafasını şiddetle iki yana sallamaya başladı.

Clemo her kelimeye sanki suya düşen birer taşmış gibi ağırlık ve hacim vererek ağır ağır konuşmaya başladı. "Alice ve Katy Bowness," dedi tekrar. "Kim olduklarını biliyor musun?" Tane tane konuşuyordu. Her kelimeyi vurgulayarak, sesine bir ağırlık katarak söylüyordu.

Nicky, Clemo'ya dik dik bakmaya başladı. Ona bakabilmek için inanılmaz bir çaba harcadığı yüzünden belli oluyordu. "Tanıyorum," dedi usulca.

Clemo bana dönüp, "Sen tanıyor musun? Hiç duydun mu bu isimleri?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Hangi cehennemin dibinden çıktı bu isimler? Kim bunlar? Ben'i kaçıranlar bunlar mı?"

"Bilmediğinden emin misin?"

"Hayır. Rachel doğruyu söylüyor, onları tanımıyor," dedi Nicky.

Clemo ifadesiz bir yüzle bir bana, bir Nicky'ye bakıyordu. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Nicky'e dönerek, "Sen mi anlatırsın, yoksa ben mi anlatayım?" diye sordu.

"Seni orospu çocuğu!"

Zhang konuşmaya yeltendi ama Clemo eliyle ona susmasını işaret etti.

"Dikkatli ol," dedi Nicky'ye.

"Beni korkutuyorsunuz," dedim, "hiçbir şey anlayamıyorum."

Nicky bana doğru döndü. Sağ tarafında oturuyordum. Elimi tutmasına izin verdim.

"Kim bu insanlar?" diye sordum.

"Andrew ve Naomi Bowness..." dedi. Konuşmakta zorlanıyordu. Hıçkırmaya başladı. "Çok üzgünüm, Rachel," diyerek tekrar Clemo'ya döndü. Clemo da devam etmesi için kafasını salladı. Titreyen elini diğerinin üstüne koydu ve böylece elim onun iki elinin arasına gömüldü. Gözlerinde savaşı kaybetmiş bir şövalyenin ifadesi vardı.

Nicky bana dönerek, "Rachel," dedi. "Andrew ve Naomi Bowness bizim ebeveynlerimiz. Annemizle babamız."

"Ne? Hayır, değiller. Bunlar annemizle babamızın ismi değil!" Elimi çekmeye çalıştım ama Nicky bırakmadı.

"Bunlar annemizle babamızın gerçek isimleri," dedi. Anlamam için gözleriyle yalvarıyordu ama ben söylediklerine anlam veremiyordum.

"Peki ya Charlie Bowness?" diye sordum.

"O..." dedi ve yeniden ağlamaya başladı. "Erkek kardeşimiz."

"Erkek kardeşimiz mi?" Hiç erkek kardeşim olmamıştı. "Ya diğerleri? Onlar da kız kardeşlerimiz mi?" diye sordum.

Clemo, "Her şeyi anlat," diye araya girdi.

Clemo, Nicky'yi yıkmıştı ve savaşı onun üzerinden yürütüyordu. Nicky'yse acı çekiyordu, kırılmıştı ve en kötüsü de affedilmek için yalvarıyormuş gibi bakıyordu.

"Alice ve Katy Bowness biziz. İsimlerimiz, resmi olarak değiştirilmeden önce bunlardı. Alice ve Katy biziz, bizdik."

Clemo bilgisayar çantasından bir gazete parçası çıkardı.

O an onu göstermese, söylediklerine inandığımdan kesinlikle emin olamazdım. Bana her zaman annemle babamın bir araba kazasında öldüklerini söylemişlerdi. Anlattıkları hikâye kısaydı, yıllardır bana sordukları zaman bir çırpıda anlatırdım: Annemle babam, arabaları bir kamyonla kafa kafaya çarpışınca ölmüşlerdi. Trajik bir kazaydı, kimsenin hatası yoktu. Bir kazaydı. Sebebi kamyonun direksiyonundaki bozukluktu. Annemle babamı yakıp küllerini dağıtmışlardı. O yüzden mezarları da yoktu. Hepsi buydu.

Oysa, öğrendiğime göre, gerçek hiç de öyle değildi.

Ne ben, olduğumu sandığım kişiydim ne de Nicky.

Clemo yaklaşık otuz yıl önceki, yani 30 Mart 1982 tarihli bir gazetenin fotokopisini uzattı. Fotoğraftaki çifti tanıdım: annem ve babamdı. Esther Teyze'de annemle babamın şömine başında çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve bu resimdekilerle aynı kişilerdi. Aradaki tek fark, Clemo'nun verdiği fotoğrafta, yanlarında üç çocuk duruyordu.

Ablamı tanıdım. Annemin yanında oturuyordu. Bir bebek vardı, aşağı yukarı bir yaşındaydı, sanırım bu da bendim. Fakat fotoğrafın tam ortasında duran, dört yaşlarındaki erkek çocuğunu tanıyamadım. Ben'e o kadar benziyordu ki birden nabzım arttı, nefesimin kesildiğini hissettim. Saçları onunkiler gibi dağınıktı ve yüz hatları ona çok benziyordu. Aynı poz, aynı sırıtış, burnunun etrafında aynı çiller... Annemle babamın arasında duruyordu. Mükemmel bir aile fotoğrafıydı.

Üst taraftaki başlık, benim bildiğimden çok farklı bir olayı anlatıyordu:

BATTEN HASTALIĞIYLA* BOĞUŞAN AİLE ÖLÜME ATLADI

Makaleyi taradım, kimi yerlerini okurken boğulacak gibi oluyordum: "Bölgemiz sakinlerinden Andrew ve Naomi Bowness çifti, çareyi ölmekte buldular... ölümcül hastalığa yakalanan erkek çocuklarına destek bulamayan aile ölüme sürüklendi... çocukların yaşayan büyükanne ya da büyükbabaları yok... arkadaşları ve komşuları büyük şaşkınlık içindeler... çok mücadele ettiler... yaşayan iki kızları için üzülüyorlar... oğullarının acısına son vermek istediler."

Beni seyreden Nicky'ye döndüm.

"Kendilerini mi öldürdüler?"

"Evet. Charlie'yi de."

Charlie'nin ismini söylerken çıkardığı sesten, en çok onun için üzüldüğünü anladım.

"Peki ya biz?" diye sordum. Nicky boşluğa bakıyordu.

"Bizi neden bıraktılar?"

"Sence ben bu soruyu hayatım boyunca kendime hiç sormadım mı?"

---

* Genetik mutasyon sonucu sinir sisteminde ortaya çıkan, zekâ gerilliğine ve körlüğe neden olan bir hastalık. Bu hastalığa yakalanmış kişiler tipik olarak 20 yaşından önce ölürler. *—çn*

"Peki bana neden anlatmadın?"

Cevap vermedi.

Makaleye döndüm ve fotoğrafa uzun uzun baktım.

Clemo tekrar gırtlağını temizleyip, "Adli hekimden gelen bir rapor var. Ne olduğunu görmek ister misiniz?"

Nicky, "Ben onu okudum," dedi.

"Ben de görmek istiyorum," dedim.

Clemo bir kâğıt daha aldı ve üzerinde göz gezdirdi.

"Rapora göre kardeşiniz Charlie'ye beş yaşında Batten Hastalığı teşhisi konmuş, sonrasında da hastalık hızla ilerlemeye başlamış. Teşhis sen doğduktan yaklaşık bir sene sonra konulmuş, yani bu fotoğrafın çekildiği dönemlerde. Ama hastalığı biraz daha öncelerden başlamış."

"Fotoğrafta gayet sağlıklı görünüyor," dedim. Öyle görünüyordu. Sevimliydi, gözleri parlıyordu, enerjikti, ailesiyle beraber olmanın huzurunu yaşıyor gibiydi.

"Hayır, sağlıklı değildi," dedi Nicky. "Gözleri bozulmaya başlamıştı. Fotoğrafa iyi bak. Kameraya değil de, kameranın biraz üst tarafına baktığını göreceksin. Bu fotoğraf çekildiği zaman şaşı olmuştu. Görebilmek için, görmek istediği şeyin biraz ötesine bakmak zorunda kalıyordu."

Haklıydı. Fotoğraftaki küçük çocuk gerçekten de kameraya değil, kameranın biraz üst tarafına bakıyordu.

Nicky, "Kısa süre sonra da tamamen kör oldu," diye devam etti. "Sonra yavaş yavaş yürüyemez ve konuşamaz hale geldi. Hortumla beslenmeye başladı. Yemekleri çiğneyemiyordu, en sonunda da epilepsi krizleri geldi. Hastalık onu günden güne bizden alıyordu," dedi.

"Onu seviyordun, değil mi?"

"Sevmek ne kelime... Ona tapıyordum."

Kelimeleri bir süre aramızda asılı kaldı, tekrar konuşmaya başladığı zaman da esip gittiler.

"Böyle bir sonu hiç hak etmiyordu. Bakımına yardım ederdim. Yardım etmek için her şeyi yapardım ama acı çekmesine katlanamıyorlardı. Annem kendini suçluyordu."

"Neden?"

"Hastalığı genetikti."

"Ama bize geçmemiş?" Anlamakta zorlanıyordum.

"Her çocuğa geçmez. Biraz şans meselesi."

"Bu yüzden de beraberce uçurumdan atladılar, öyle mi? Akıl alır şey değil."

Nicky başını sallamakla yetindi. Başka tarafa, pencereden sızan kış güneşinin solgun ışıklarına bakıyordu.

"Peki, insan iki çocuğu daha varken nasıl böyle bir şey yapar?" diye sordum.

Clemo cevap verdi. "Raporda bunu biraz da olsa aydınlatacak bir şeyler var. Hastalık kalıtsal olduğu için, sizi de teste sokmuşlardı. İntihar ettikleri zaman, raporu bekliyorlardı."

"Ama ben iyiyim," dedim. "Neden sonuçları beklememişler ki?"

"Annenle baban, hastalığın sizde de çıkacağına kendilerini inandırmışlardı. O yüzden annen depresyona girmişti. Kardeşine, yani Esther teyzenize sizin de hasta olduğunuzu öğrenmeye katlanamayacağını söylemiş, tabii babanız da katlanamazdı. Raporda annenizin kendini çok yalnız hissettiğinden bahsettiği de yazıyor. O yıllarda toplum akıl hastalıklarına veya fiziksel rahatsızlıklara yakalanan kişilere önyargıyla yaklaştığı için anneniz duygusal açıdan harap olmuştu. Adli hekim, Charlie'nin annenizle babanızı çok derinden yaraladığı, onlarda geri dönülmez yıkımlara sebep olduğu sonucuna varmış. Ölümden başka bir seçenekleri olmadığını düşünüyorlarmış."

"Hâlâ yeterince mantıklı gelmiyor. Bence saçmalık."

Dedektif Komiser Clemo, "Her şey her zaman mantıklı olmaz," dedi, "özellikle de insanlar baskı altındaysa. Bazen inanılmayacak şeyler görüyoruz."

Daha birkaç dakika önce hayatımı altüst etmemiş gibi bu şekilde konuşmasına kırılmıştım ama konuyu dağıtmak istemediğim için sustum. Sormak istediğim bir şey daha vardı.

"Peki, isimlerimiz neden değiştirildi?"

Nicky, "Esther Teyze böylesinin daha iyi olacağını düşündü. Bunun ileride bizim veya onun için bir sorun yaratmasını istemiyordu. İnsanların bizi o olay yüzünden yargılayacaklarını, utanç verici bir şey olduğunu sürekli yüzümüze vurabileceklerini söyledi. Şansımıza, olaydan dört gün sonra Falkland Savaşı başlayınca, bizim ailenin hikâyesi de gündemden silindi. Gazeteler savaş ve denizaltı haberleriyle doluyordu. Güvende olmak kederli olmaktan iyidir, derdi Esther Teyze. Resmi kurumlar da isim değiştirmemiz gerektiğini onayladılar. İsimlerimizi ben seçtim, biliyor musun? Yeni isimlerimizi ben seçtim."

Sesine umursamaz bir onur tınısı katmaya çalışıyordu ama yüzünde bu gerçeğin onu mutlu ettiğine dair en ufak bir iz yoktu.

Makaleyi elime alıp tekrar fotoğrafa bakmaya başladım. Hiç bebeklik fotoğrafımı görmemiştim. Dolgun yüzlüydüm, saçlarımda da daha önce var olduklarını hiç bilmediğim hafif bir kıvırcıklık vardı. Elbisemden aşağı sarkan şişko ellerimle, babamın dizinde oturuyordum. Ellerim hafif bulanık çıkmıştı, sanırım fotoğraf tam avuçlarımı çırparken çekilmişti. Nicky annemin yanında duruyordu. Altına şort giymişti, üstünde bir tişört vardı ve elini rasgele annemin omzuna atmıştı. Ayakları çıplaktı, bacakları da ergenliğe yeni giren bir kızın bacakları gibiydi. Kocaman gülümsüyordu. Annemle babamın yüzlerine dikkatlice ba-

kınca sırtıma saplanmış ihanet hançerinin acısını hissettim: Beni terk etmek istiyor gibiydiler. Hasta veya sağlıklı olmam umurlarında değildi, henüz bir yaşındaydım ve bana bakmaktan vazgeçmişlerdi. Bana hiçbir şans vermemişlerdi. Hem beni hem de Nicky'yi, yapabilecekleri en feci şekilde, yani bir daha dönmemek üzere terk etmişlerdi.

Yutkundum... Yutkunurken bile fazladan çaba harcamak zorunda kaldım. Tıpkı birkaç dakika önce Nicky'ye olduğu gibi, kanımın çekildiğini hissediyordum. Çaresizdim, güçsüzdüm, tükenmiştim... O güne kadar kendi hakkımda bildiğim, beni var eden her şey yok olmuştu.

"Ben Alice miyim, Katy mi?" diye sordum.

"Katy," diye fısıldadı Nicky, ağlıyordu.

Annemle babamın fotoğraftaki ifadelerini anlamak imkânsızdı. İkisi de kameraya gülümsüyordu, ben de beynimi patlatırcasına akıllarından ne geçtiğini anlamaya çalışıyordum. Erkek kardeşime baktım. Ortada, annemle babamın arasında duruyordu. Hiçbir zaman doğru dürüst bir yaşam süremeyecek hasta, küçük bir çocuk. Fotoğraf çekilmeden önce hastalığının teşhis edilip edilmediğini merak ettim. Acaba o sıralarda, oğlum Ben'e çok benzeyen küçük oğullarının başında dolaşan felaketten bihaber bir şekilde, göz şaşılığının oğullarının başına gelebilecek en kötü şey olduğunu mu düşünüyorlardı?

"Bunları neden şimdi anlattın?" diye sordum Clemo'ya.

Clemo, Nicky'ye dönüp, "Bu sabah kız kardeşinin eski eşiyle konuştuk," dedi.

Nicky, Clemo'ya dikkatle bakarken elimi bıraktı. Dışarıdaki bulutlar alçaldıkça ev yavaş yavaş kararıyordu.

"Neler söylemiş olabileceğini tahmin edebiliyorum. Hepsi saçmalık."

"Bunları neye dayanarak söylüyorsun?"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama yanlış yapıyorsun."

"Ne yapmaya çalışıyorum?"

"Seni dinlemek zorunda değilim."

"Zorunda olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Nicky kollarını kavuşturup masaya bakmaya başladı.

Tam bir şok içinde oturuyordum. Çocuğumu birkaç dakika içinde kaybedebileceğimi zaten öğrenmiştim ama aynı kısa süre içerisinde, oğluma inanılmaz derece benzeyen bir erkek kardeşimin varlığını ve onu da kaybettiğimi, üstüne üstlük yeryüzündeki en kötü ebeveynlere sahip olduğumu öğrenmenin şaşkınlığıyla donakalmıştım.

Clemo, Nicky'ye dönüp, "John Finch bana, senin Benedict Finch'e sağlıksız denebilecek bir ilgi duyduğunu söyledi. Bu konuda bir şeyler söylemek ister misin?" diye sordu.

Nicky, "Seni aşağılık herif!" diye haykırdı, "Ben'i kimin kaçırdığına dair hiçbir fikriniz yok, bu yüzden de beni kurban olarak seçtiniz. Aileye yakın birini kurban etmek daha kolay, değil mi? Böylece de bir sürü yükten kurtulacaksınız."

Clemo sürekli Nicky'nin yüzüne bakıyordu. Ondan bir an olsun gözlerini ayırmamıştı. "Cevap verecek misin?" diye sordu. "Ne cevap vereceğini çok merak ediyorum."

"Merakından şüphem yok!"

"Kız kardeşin de merak ediyor bence."

Nicky bana baktı. "Senin için çok uğraştım. Yıllarca, ama yıllarca seni korumak için çabaladım. Kendini dışlanmış hissetmemen için elimden geleni yaptım. Hayatın boyunca güzel yaşamanı istedim ama sen..." doğru kelimeyi arıyordu, hüsrana uğramıştı.

"Ben ne?"

"Beni her zaman zorladın, her zaman nankörlük ettin."

"Ne için? Ne konuda nankörlük ettim?"

"Bir de sorumsuzdun! Hiçbir şeyi doğru dürüst anlamıyordun. Her şeyi çantada keklik sanıyordun. Armut piş ağzıma düş... İstediğin zaman istediğini yapıyordun. Sırtında yük yoktu. Sorumluluğunu, acısını taşıyacağın hiçbir şey yoktu."

"Annemle babamın yokluğunun acısını her zaman hissettim," dedim sessizce. Sessizdim, çünkü onun çok daha fazla şeye katlanmak zorunda kaldığını anlamıştım. Onun kadar ben de öfkeliydim.

"Budalanın tekiydin, budala!" dedi.

"Başka türlü olmamı nasıl bekleyebilirsin? Bana hiçbir şey anlatmadınız ki."

Cevap vermedi, öfkesini tamamen kusmamıştı daha, söyleyecek çok şeyi vardı.

"Bir kere olsun bana teşekkür etmedin."

"Ne için?"

"Seni koruduğum için, sana baktığım için."

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Onlar da teşekkür etmediler, hiçbir zaman!"

Birden sustu. Sanki bu son söylediği, çabalarının faydasızlığını yüzüne vurmuştu.

Clemo ona doğru eğilip, "Kimler sana hiç teşekkür etmedi?" dedi.

"Annemle babam."

"Ne için teşekkür etmediler?" diye sordu.

"Charlie'yi sevdiğim, onlar durumdan bıkmışken kendisiyle ilgilendiğim, onlar yorgunken Charlie'yi saatlerce güldürdüğüm, onlar artık tahammül edemedikleri zamanlarda Charlie'ye baktığım için."

Nicky'nin gözleri doldu ama Clemo devam etmek istiyordu.

"Nicky. Ben doğduğu zaman, Rachel'ı kıskanmış mıydın?"

"Kıskandım. Evet, kıskandım."

"Ama senin de kızların vardı!" diye araya girdim.

Nicky, "Anlayabileceğini sanmıyorum," dedi.

Clemo, "Neden kıskandın?" diye sordu.

"Çünkü baştan ayağa Charlie'ye benziyordu. Ona her baktığımda, yalnızca Charlie'yi görüyordum."

"Rachel'ın ona doğru dürüst bakamayacağını da düşünüyordun, değil mi?"

"Sadece endişeleniyordum," dedi kısaca. Sonra bana döndü. "Çok sorumsuzdun, hünersizdin, biliyorsun değil mi?"

Bu söylediklerini sanki yıllardır içinde tutmuş, söylemek için fırsat kollamıştı. Günah çıkarıyordu.

"Yıllarca saçma sapan şeylerin peşinden koştun. Öğretmenlerin çalışsan çok güzel işler yapabileceğini söylediler ama okulu bile sallamadın. Hiçbir şeyi takmıyordun, sonra birden John'la tanıştın. O da Tanrı bilir nasıl oldu. Her gününü eğlenerek geçiriyordun, sonra her şey birden bire *mükemmel* hale geldi. Peki sen bunu hak edecek ne yaptın? Hiç."

"Birbirimize âşık olmuştuk," dedim ama dinlemiyordu. Bir saniye bile duracak gibi görünmüyordu.

"Hamile kaldığını söylediğinde, çocuğun erkek olacağını anlamıştım. Doğduğu zaman gelip gördüm, ona sarıldım, onda Charlie'yi gördüm. Sanki Charlie yeniden doğmuştu. Onun benim için neden bu kadar değerli olduğunu anlıyor musun? Ona doğru dürüst annelik yapamayacağını düşündüm."

"Bu yüzden de sürekli John Finch'i arıyordun."

"Sadece Rachel'ın Ben'e doğru dürüst annelik yapıp yapmadığını öğrenebilmek için."

"Bay Finch, sürekli ve ısrarla aradığını söyledi."

"Çünkü doğru dürüst hiçbir şey anlatmıyordu."

Araya girdim. "John bana hiçbir şey anlatmadı."

Beni umursamadılar. Gözleri birbirlerine kilitlenmişti, Nicky'nin gözlerinden öfke akıyordu, Clemo ise buz gibi bakıyordu ve onlar konuştukça benim hayatım altüst oluyordu. Seyirci rolüne bürünmek zorunda kalmıştım.

Dedektif Komiser Clemo, "Nicky," dedi. "Ben'i yanına almak istiyordun, böylece çocuğa Rachel'dan çok daha iyi bakacağını düşünüyordun, değil mi?"

"İşte mesele bu. Almak istemiyordum. Çocuğun Rachel'da kalmasını istemiyordum ama kendim almak da istemiyordum. Alsam, her baktığımda geçmişte kaybettiğim şeyleri görecektim, sizin haksız olduğunuz konu da bu."

"Hangi konuda haksızız?"

"Bırak Tanrı aşkına!" diyerek kahkaha attı. "Bana oyun yapmayı bırak! Onu alsam yapacaktım? Alıp nereye gizleyebilirdim?"

"Ben sadece onu almak istediğini düşünüyorum. Onu her zaman istedin."

Clemo bunu söyledikten sonra Nicky derin bir nefes aldı. Duygusal davranarak bu adamın suçlamalarına karşı gelemeyeceğini anlamıştı.

"Peki. Çocuğun bende olup olmadığını bilmiyorsunuz, değil mi? Zaten bir kanıtınız olsa, şu an burada konuşuyor olmazdık. Benden yapmadığım bir şeyleri itiraf etmemi beklemezdiniz," dedi.

Şimdi masada eli güçlü olan Nicky'ydi.

"Sizin yüzünüzden Rachel'a aile hikâyemizi anlatmak zorunda kaldım. Hepsi bu. Elinize başka bir şey geçmeyecek. Size söyledim, tekrar söylüyorum: Ben'in kaybolmasıyla hiçbir alakam yok, daha fazlasını öğrenmenize de gerek yok. Kalanlar, özel meseleler. Neden çıkıp çok geç olmadan Ben'i dışarıda aramıyorsunuz?"

Bunları söyledikten sonra muttak kapısını çarpıp bahçeye çıktı, Zhang de peşinden gitti.

Clemo'yla beraber masada kalakaldık.

Gırtlağını temizledi. "Seni bütün bunlara maruz bıraktığım için üzgünüm. Umarım oğlunu bulmak için her türlü ayrıntıyı sonuna kadar kovalamamız gerektiğini anlıyorsundur."

Gözlerine baktım. Böyle bir işi nasıl yaptığını merak ettim ve oğlum kaybolduğundan beri ilk defa, onu bulabilmek için neredeyse her şeyi yapabileceğine inandım.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Sizin için de bir sorun yoksa Ben'in annesi ve teyzesiyle yaptığınız görüşmelerden bahsedebilir misiniz?

JC: Oldukça hararetliydi.

Bugün ruh halini çözmek zor. Konuşmaya her zamankinden daha gönüllü ama ağırdan almaya, duygularını kontrol etmeye çalışıyor.

FM: Ne sıradışı bir olay ama. Nicky Forbes'un bunca yıl bu kadar şeyi nasıl gizleyebildiğine şaşırdım doğrusu.

JC: Sadece o değil; teyzeleri de öyle.

FM: Rachel Jenner nasıl tepki verdi?

JC: Tam anlamıyla şok geçirdi. Biz çıktıktan sonrasını bilmiyorum ama çok iyi olduğunu düşünmüyorum.

FM: Yaptığınız şeyden övünç duyduğunuzu söylersem, haksız olur muyum?

JC: Fraser memnun kaldı, evet. Özellikle de o sabah, Edward Fount'u şüpheli listesinden çıkardıkları için memnun kaldı.

FM: Onun hakkında da yanılmamıştınız yani.

JC: Evet. Woodley onu almaya gittiği zaman, benim Nicky Forbes'la olduğum saatlerde, Fount'u bir kadını beklerken bulmuş. Kadın da roleplay grubundaymış ve Fount'un olayla bir ilgisi olmadığına şahitlik etmiş. Olay günü öğleden sonra Fount'un evine beraber dönmüşler, lafı dolandırmadan söyleyeyim, kadın Fount'tan iki kat yaşlı olmasına rağmen, sevişmişler.

FM: Ve hiçbiri daha önce bunu kimseye söylememiş, neden?

JC: Kitaptaki en eski sebep. Kadın evliymiş ve görünüşe göre kocası da oyundaki 'Büyük Usta'ymış.

FM: Hass...

JC: Ben de öyle dedim. Pis bir durum. Fraser'ın bunu öğrendiği zaman söylediklerini tekrarlamasam iyi olur.

Neredeyse gülümsüyor.

FM: Böylece siz de soruşturmanın diğer tarafında ilerleme imkânı buldunuz.

JC: Kesinlikle. Fraser işlerin gidişatından memnundu ama Nicky Forbes'u elden kaçırmadan nasıl ilerleyebileceğimiz hakkında kaygıları vardı, bu yüzden de bir sonraki görüşmeyi ertesi gün yapmayı önerdi. Rachel Jenner'la Nicky'ye dinlenmeleri için biraz süre vermemizi söyledi.

FM: Nicky'nin pazar günü öğleden sonra suç mahallinden başka bir yerde olduğuna dair bir kanıtı var mıymış?

JC: Bize festivalde olduğunu söyledi. Büyük bir etkinlik, bir sürü sergi, bir sürü insan. Bloguna yazmak için araştırma yapıyormuş. İlişki kurduğu kişileri bulabilmeleri için

birkaç dedektif yolladık ama tahmin edebileceğiniz gibi, çok zor ve geniş kapsamlı bir işti, o yüzden de bulmacanın parçalarını yerleştirebilmek için birkaç günümüz olduğunu düşündük.

FM: Kocasıyla konuştunuz mu?

JC: Fraser bunun için de biraz beklememizi söyledi. Önce şu festivaldeki şahitleri araştıralım dedi, böylece Nicky Forbes'un bu işin gerçek şüphelisi olup olamayacağını araştırırken, aileyi de biraz rahat bırakmış olacaktık.

FM: Bu karara siz de katıldınız mı?

JC: Kesinlikle. Yapbozun parçalarını doğru yerleştirmelisiniz. Bir şüpheliniz olduğu zaman, kanıtları toplamak, öncelikli ve en önemli meseledir. Bir de kurbanın ailesinin tepki göstermemesi lazım. Kanıt olmadan baskı kuramazsınız.

FM: Ama aileyi uzaklaştırabilirsiniz?

JC: Olabilir ama basına falan konuşurlar. Bizim açımızdan pek de iyi sonuçları olmayacağını tahmin edebilirsiniz. Basının bizim vakaya nasıl balıklama daldığını az çok gördünüz. O dönemde, çocuğu gerçekten de Nicky Forbes kaçırdıysa bile bu işi nasıl yaptığını anlayabilecek durumda değildik, anlamanın yanından bile geçemezdik. Salisbury'de yaşayan bir ailesi var. Nereden bakarsanız bakın, çocuk kaçırabilecek bir yanı yok. En azından saklayacak bir yeri yok.

FM: Tabii kız kardeşinin Ben'i yetiştirmesini istemediği ya da çocuğu kaçırıp öldürmediği sürece...

JC: Benim ortaya attığım tezlerden biri de buydu. Çocuk kaçıranların çocuğu her zaman isteyerek öldürmezler, bazen işler yanlış gider, ani bir hareketle çocuğu öldürebilirler. Adım atmadan önce somut bir dava ortaya koymalıydık, o yüzden önce adli tıp psikologu Chris Fellowes'tan, Nicky Forbes hakkında düşündüklerini yazıp bana yollamasını istedim.

FM: Fakat adli tıp psikologunun hazırladığı profil, Fount'la neredeyse birebir uyuşuyordu ama işinize pek yaramadı.

JC: Hayır, size katılmıyorum. Olayın bir aile-dışı kaçırma vakası olabileceği ihtimalinin üzerinde hâlâ duruyorduk, psikologun hazırladığı profil her türlü şüpheliye uyabilirdi. Asıl mesele hazırlanan profilleri tek bir şüpheliye yormamaktır. Onları sadece iş bütünlüğü içerisinde size yardımcı olacak birer kaynak olarak görebilirsiniz. Profiller hiçbir meseleyi tek başlarına çözmezler ama onlardan yola çıkarak insanlara yeni bir gözle bakabilir, daha iyi karakter tahlili yapabilirsiniz. Olaylara farklı açılardan bakabilmek her zaman faydalıdır, özellikle de olayın kapsamı genişse ve elinizde çok fazla şüpheli varsa. Çünkü her an olayları yanlış yerden yakalama ihtimaliniz vardır.

FM: Emma, Nicky Forbes için ne düşünüyordu?

JC: Doğrusunu söylemek gerekirse, o gün öğleden sonra Emma'yı pek göremedim. Fraser'la beraber stratejimizi geliştirmekle, yeni planlar yapmakla uğraştık bütün gün.

FM: Peki gece görüştünüz mü?

JC: Çok yorgun olduğunu söyledi. Eve gidip dinlenmek ve uyumak istediğini söyledi, ben de bir şey demedim. Zaten ben de masa başında her an uyuyakalabilirdim.

FM: Ama bir yandan da yeni gelişmelerin coşkusuna kapılmıştınız, değil mi?

JC: Evet, öyleydim. Hepimiz öyleydik. Bir şeyler ortaya çıkıyor gibiydi, ilerlediğimizi hissediyorduk.

RACHEL

O konuşmalardan sonra karnıma arka arkaya binlerce yumruk yemiş gibi olmuştum.

Nicky hızlıca masayı toplamış, eşyalarını da çantasına yerleştirmeye başlamıştı. Hareketleri sert ve acemiydi.

"Yapma," dedim, "lütfen."

Gözlerimin önünde hayatı kararmıştı. Tıpkı yıllar önce o berbat olayın hemen ertesinde Esther Teyze'nin yanına taşınmak zorunda kaldığımız günkü gibi hissediyordu herhalde, ben daha bebektim, onun kederi de muhtemelen dayanılmaz boyutlardaydı.

Artık hayatım boyunca her şeyi merak edeceğimi fark ettim.

Geçmişime, kimliğimi ve Ben'in varoluşunu hazırlayan etkenlere dair hiçbir ayrıntıyı göz ardı etmeyecektim. Eskiye dair her şey ayaklar altında ezilip ateşe atılmıştı, artık küllerimden yeniden doğabilmek için yaşayacaktım ve bu zorlu yolda en büyük yoldaşım Nicky olacaktı. Bana yıllarca yalan söyleyen, bu yalanları beni korumak için söylediğini itiraf eden Nicky... Ne olursa olsun, ona ihtiyacım vardı.

"Gitmem lazım," dedi. "Yanında olmadığım zaman daha iyi olursun. Biliyorsun, *asla ama asla* Ben'e zarar vermek istemem. Sadece bunu söylemek istiyorum."

Sesi, çektiği acıyı somut bir şekilde anlatıyordu. Biraz rahatlaması için, "Biliyorum, yapmazsın," dedim.

Çantası omzundan masaya doğru kaydı ve içindeki kâğıtlar düştü. Sonra da titreyerek, başını omzuma yasladı.

***

Bütün bu öğrendiklerimden sonra gösterdiğim tepki; onu rahatlatmak istemem şaşkınlık verici, değil mi?

Tabii hepsi bu değildi. Geriye dönüp o günü düşünürsem, duygularımın adım adım nasıl değiştiğini hatırlayabilirim. Acının aşamalarını andırıyordu ama biraz farklıydı. Bunda ihanete uğramışlığın adımları ve güven kaybı da vardı.

Damarları adrenalin dolu olan ve benimle göz göze gelmekten ilk defa çekinen Clemo ve Zhang kapıyı arkalarından kapatıp çıktıktan sonra Nicky'yle birbirimize verdiğimiz ilk tepki tamamen refleksti. Hiçbir şeyin değişmediğini ve Nicky'nin hâlâ yanımda olduğunu görme ihtiyacımdan kaynaklanıyordu. Nicky her şeye rağmen benim güvenli limanımdı, başka türlüsünü de düşünemiyordum. Bu kişiliğime tersti ya da en azından yıllarca böyle düşünmüştüm.

O konuşmadan sonra yollarımız ayrıldı. Nicky mekanik hareketlerle eşyalarını çantasından çıkardı ve gitmekten vazgeçip internetin ona sunduğu bilgilerin derinliklerine daldı.

Güvende olduğumu hissettiğim tek yere, Ben'in odasına çıktım. Her zaman yaptığım gibi onun varlığından kalanlara gömüldüm. Sadece orada huzur buluyordum. Ben'in yatağı, benim ana rahmim olmuştu.

Acının ikinci aşamasında manzara böyleydi.

Ben'in odasındaki koltuklardan birine gömüldüm. Sanki sisli, nemli bir akşamüzeri denizde yalpalayan küçük bir botta sürükleniyordum. Gördüğüm sisi oluşturan milyonlarca berrak damlanın her biri o gün öğrenmek zorunda kaldığım şeylerden ve duyduğum kötü haberlerden oluşuyordu. İşte ikinci aşamada etrafımı bu sis çevrelemişti, varlığını görüyor ama henüz anlam veremiyordum. İçinde oradan oraya savruluyordum, kaybolmuştum, yönümü bulamıyordum.

Üçüncü aşamada kafamın karışıklığı, öğrendiklerimin işlemden geçmesi ve etkileri, sis damlalarının tenime düşüp, bedenime nüfuz edişi vardı. Öğrendiklerim, geri dönüşü olmayacak bir şekilde benim bir parçam haline geliyordu. Bununla yüzleşmek zorundaydım.

Çabucak dördüncü aşamaya geçtim.

Bu aşamada güven duygumu yitirdim. Tenimdeki sis damlaları bana yoğun ve yakıcı bir acı veren, zihnime ve bedenime batan aside dönüştü. O kadar sinsi ve rahatsız ediciydi ki sükûnetimi koruyamıyordum.

Ben'in yatağından kalktım ve pencereden dışarı baktım. Bahçedeki Nicky'yi gördüm; köpekle uğraşıyor, ona çişini yaptırmaya çalışıyordu. Ben'in futbol oynadığı yerde, kalenin önünde duruyorlardı. Ben yokken kalenin demirleri biraz daha paslanmış, çimenler biraz daha uzamıştı. Gazeteciler görmesinler diye biraz geri çekildim ve böylece Nicky'nin de beni görmesini engellemiş oldum.

Karanlık, günün son ışıklarını yutmaya başladığı zaman, düşüncelerimi geri sardım ve güne nasıl başladığımızı düşündüm: Bahçemdeki fotoğrafçı, Nicky'nin ona öfkelenmesi, peşinden sokağa fırlayıp bağırması, sadakati, vefası...

Sonra önceki güne gittim. Nicky'nin bilgisayarından internete girmek, bir şeyler araştırmak istemiştim. Sonra bilgisayarın şifreli olduğunu ve şifrenin de oğlumun ismi olduğunu öğrenmiştim...

Her nefes alışımda ciğerlerimi sanki jiletle kesiyorlardı. Zihnim daha ilerilere gidiyordu. Nicky'nin kızlarıyla yetinmeyişini, Clemo'nun ona bir erkek çocuk isteyip istemediğini sormasını, sonra oğlum için, "Charlie'nin tıpatıp aynısıydı, sanki Charlie yeniden doğmuştu," demesini düşündüm.

Sessizce ağlamaya başladım. Gözyaşlarım nefesim gibi hem sıcak hem de jilet gibiydi. Yanaklarımdan akıp Ben'in yüzüme sıkıca sardığım uyku battaniyesine düştüler.

***

Nicky'nin merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğum zaman yatağa girdim, yorganı üzerime aldım ve uyuduğumu sansın diye yavaş yavaş nefes alıp vermeye başladım.

Kafasını kapıdan uzatıp bir şeyler yemek isteyip istemediğimi sordu, cevap vermedim.

Sonra bir kâse çorba getirdi ama ne yüzüne baktım ne de konuştum.

"Sadece seni korumak istedim," dedi.

Kapıyı sessizce kapatıp çıktı, beni rahatsız etmek istemiyordu. Kalbim, Ben'in kayboluşundan bu yana akan zamanın sesini taklit ederek çarpıyordu. Çarpıntının bu sefer hızlandığını hissettim.

JIM

E-posta
Gönderen: Cristopher Fellowes <cjfellowes@gmail.com>
Alıcı: James Clemo <clemoj@aspol.uk>
25 Ekim 2012, 21:37

Konu: Nicola Forbes

Jim,

Gelişmeler mükemmel.

Yarın sana detaylı bir rapor göndereceğim, şimdilik kısaca bir şeyler yazıyorum. Nicola Forbes'un sosyopatik davranışları arasındaki belirgin işaretler şunlardan biri olabilir: Kontrol manyaklığı, duyuşsal dengesizlik (kıskançlık ve kişilik karmaşası dahil), senin de bahsettiğin gibi ve eğer babası da haklıysa Ben'e duyduğu aşırı ilgi. Diğer genel göstergelerin arasında obsesif-kompulsif davranış bozukluğu (OKDB) ve/veya hezeyanlı inançlar (bunlar çok belirgin olmayabilir).

Olay yerine hemen gelmiş olması, ailenin yaşadığı sıkıntıları görmekten keyif aldığını gösteriyor olabilir (Bu sadece bir tahmin

ama belki de çocukluktan kalma ve teyzesi tarafından üstü kapatılmış böyle bir arzusu olabilir mi?). Daha fazlası da var, en kısa zamanda tam bir rapor yazacağım. En geç yarın elinizde olur.

En iyi dileklerimle, Chris.

E-posta
Gönderen: Corinne Fraser <fraserc@aspol.uk>
Alıcı: Alan Hayward <alan.hayward@haywardmorganlaw.co.uk>
Bilgi: James Clemo <clemoj@aspol.uk>; Giles Martyn <martyng@aspol.uk>; Bryan Doughty <doughtyb@aspol.uk>
25 Ekim 2012, 23.06
Konu: Blog Tartışmaları

Alan,

Yardımına ihtiyacımız var, şu dünyanın en boktan ve aynı zamanda dünya çapında bir sürü ziyaretçisi olan internet sitesi gene işimize burnunu sokmaya başladı. Şu bloga bir göz atabilir misiniz:
www.benedictfinchnerede.wordpress.com
Blogda Benedict Finch vakasıyla ilgili yazılar göreceksiniz. (Yabanmersini Operasyonu)

Özellikle iki konu hakkında endişelerim var.

İlk mesele şu; eğer dava mahkemeye taşınırsa mahkemeye saygısızlık suçundan ceza yiyebiliriz.

İkinci mesele de şu; blogda insanların bilmemesi gereken bazı şeyler yer alıyor ve bu durumdan endişe duyuyorum. Aileden veya soruşturma ekibinden birinin blogu yönettiğinden ve bazı bilgileri manipüle ettiğinden şüpheleniyoruz.

Şu 'LazyDonkey' takma ismiyle bloga yazan kişinin kim olduğunu ortaya çıkarabilir miyiz? Ayrıca blogu kapatmak için ne yapabiliriz? Kapatmamız mümkün müdür?

Bu mesajın bir kopyasını Emniyet Müdürü Martyn ve İçişleri Bakanlığı'ndan Müfettiş Bryan Doughty'ye gönderdim.

En kısa zamanda cevabınızı bekliyorum.

Teşekkürler, Corinne.

6. GÜN

26 Ekim 2012, Cuma

Çocukları içeren cinayet veya kaçırma vakaları, yalnızca çözülmesi gereken adli meseleler değildir, işin çok ağır duygusal bir yanı ve baskısı da vardır. Soruşturmayı yapan emniyet birimleri çok yönlü ve zamana karşı yapılan bir soruşturmayı genelde kıt kaynaklarla yürütmek durumundadır.

Boudreaux M C, Lord W D, Dutra R L, 'Çocuk Kaçırma Vakaları: 550 Çocuk Kaçırma Vakasındaki Failin ve Kurbanın Yaşa Dayalı Analizi ve İşlenen Suçun Karakteristik Yapısı'. J Forensic Sci, 44(3), 1999

WEB SAYFASI- www.benedictfinchnerede.wordpress.com

BENEDICT FINCH NEREDE? Meraklılarına...

İZLENECEK BİR ŞEY YOK MU?
26 Ekim 2012, 05:30 tarihinde, LazyDonkey tarafından gönderildi.

Blogumuz size izlemeniz için bazı televizyon programlarını öneriyor.

Tıklayın: http://www.itv.com/jeremykyle

Şunu deneyebilirsiniz:

Bölüm 198
Çocuğumuz konusunda sana güvenemem! Onunla ilgilenmek yerine bütün gün telefondan mesajlaşıyorsun.

Veya şuna da bakabilirsiniz:

Bölüm 237
İyi bir anne olmadığını, çocuklarına doğru dürüst bakamadığını kabul et!

Bunlar bizim önerilerimiz, gerisi size kalmış.

Unutmadan, bir şey daha var:

Benedict Finch'in geçen yıl kolunu kırdığını ve annesinin kendisini hastaneye götürmediğini biliyor muydunuz? Kim bilir ne kadar acı çekmiştir. Annesi fark etmemiş herhalde. Ya da belki başka işlerle meşguldü.

RACHEL

Sabah, üzerimizdeki sabahlıklarla mutfak masamın etrafında oturup birbirimizle yüz yüze geldiğimizde, aramızda oluşan gerginliği yarım yamalak bir göz temasıyla ortaya koymuştuk. Nicky o sırada konuşmaya başlayarak bana buradan gideceğini söyledi.

"Sanırım biraz zamana ihtiyacımız var," dedi. Bu gayet açık ve kontrollü bir beyandı, ancak bir gün önce olup bitenin gizli etkisini de içeriyordu.

"Bir iki güne kalmaz dönerim. Senin için uygun mu? Ne dersin?" dedi.

Diyalogumuzun sistematiğini bozmamak için ses tonumu yumuşatarak soruyu yanıtlamadan önce hafifçe öksürüp boğazımı tükürük birikintilerinden arındırmam gerekiyordu. Diğer seçeneklerimse, bağırıp çağırmak, ağlamak ya da onu suçlamaktı. Fakat geceyi gizemli hayallerle geçirdikten sonra, aşina olduğum ablamla ilgili gerçeğin ta kendisiyle yüz yüze kalmam ve onun soğukkanlı tavrı kontrollü davranmamı sağlamıştı.

"Tamam, olur," dedim.

Nicky tost makinesine ekmeği yerleştirirken, "Kızlar nedeniyle," dedi.

"Elbette, gitmelisin," derken bir suçluluk duygusu hissetmiştim. Sonuçta Nicky'nin kızlarının da ona ihtiyaçları vardı.

Çaydanlıktan buhar çıkıyor, mutfak dolaplarımın biri üzerinde nemli bir tabaka oluşturuyordu. Skittle alçılı ayağını zar zor sürükleyerek kendini ayaklarımın yanına bırakıverdi. Nicky makinedeki tostunu yakmıştı. Evyeye yönelip bir bıçak yardımıyla ve keskin hareketlerle yanmış ekmeğin üzerindeki siyah kırıntıları kazırken onu arkadan izledim. Kazıdığı kırıntılar iri toz tanelerinden oluşan bir tabaka halinde tezgâha düşüyordu.

"Yenisini yap," dedim.

"Sana da biraz bırakmak istedim."

"Sorun değil, ben kendime—"

"Bir şeyler *yemen* lazım Rachel!" Soğukkanlılığını birdenbire kaybedip feveran etmeye başlamıştı. Elindeki tostu ve bıçağı lavabonun içine bıraktı ve lavabonun kenarına avuç içleriyle yaslandı. Omuzları, öne eğilen başının her iki yanında sivri noktalar oluşturuyordu. Pencereye baktı ve dışarıdaki karanlık sebebiyle görüntüsü camdan bir ayna gibi yansıdı. Böylece gözlerimiz birbirine kenetlendi. Bakışlarını ilk kaçıran Nicky oldu.

"Özür dilerim. Üzgünüm. Sana bir şey gösterebilir miyim?" dedi.

Gece Amerika'dan gelen bir e-postayı göstermek istiyordu. Gelen e-posta, Kayıp Çocuklar web sayfasındandı. Nicky çocukları kaçırılmış başka bir aileyle temas kurmuş, bu aile de ona bir destek mesajı göndermişti.

Nicky, "Bunu oku. Durumumuzu nasıl da anlıyorlar," dedi.

Dizüstü bilgisayarını bana uzattı. İki sayfa açıktı: Biri internet blogu, diğeri ise gelen e-posta. Blogunu güncellediği de gözümden kaçmamıştı:

"Sevgili Ketçap ve Krema takipçileri,

Sizlerden samimi isteğim, şu an için bana karşı hoşgörülü olmanız. Ailevi nedenlerden dolayı bloguma kısa bir süreliğine ara vermek istiyorum. Sizleri Cadılar Bayramı'nın lezzetli ikram sürprizleriyle buluşturmayı ümit ediyordum; ancak bu mümkün olmadı. Cadılar Bayramı'na ilişkin geçen yılki gönderilerim hâlâ duruyor. İçlerinde eğlenceli birçok şey bulabilirsiniz. Gelecek program: Noel Kutlaması! Beni takip edin. Aranıza elimden geldiği kadar erken katılacağım...

Nicky"

Blogunu okuduğumu gördü. "Bunu Simon gönderdi. Zaman zaman benim blogumu günceller," dedi. "Acaba Ben için de bir web sayfası düzenleyip bloguma eklesem mi? Ne dersin?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ablamın bloguna oldukça sık ama biraz korkuyla bakıyordum. Aile hayatını mitolojik bir ifadeyle yansıtması ve profesyonelleştirmesi beni özellikle korkutuyordu. Blogu kuşe kâğıdına basılmış bir yemek dergisi, gıpta edilecek bir anı defteri gibiydi. Bu benim tarzıma pek uymuyordu.

Hepsini bir yana bırakıp gelen e-postaya tıkladım.

E- posta
Gönderen: Ivy Cooper ivycooper@brettslegacy.com
Alıcı: Nicola Forbes nicky_forbes@yahoo.com
25 Ekim 2012, saat 23:13
Konu: Ben

Sevgili Nicky,

BRETT'İN VASİYETİ "BİRAZ İYİLİK YAP"

Sana ve ailene çok büyük acılar veren bir dönemdesin. Ben'e ve ailene dua ediyoruz.

Oğlumuz Brett yedi yıl önce elimizden alındı. O zamandan beri başımıza gelebileceğini hiç tahmin etmediğimiz şeylerin içine yuvarlandık. Elimizden alınmadan önce Brett'in favori sözlerinden biri "Anne biraz iyilik yapalım"dı. Bu sözü geleceğimiz açısından ön plana almaya karar verdik. Bu nedenle bizimle aynı duruma düşmüş ailelere yardım etmeye çalışıyoruz.

Bu kararı beş yıl önce Brett'in cesedi bulunduğu zaman almıştık ve ...

Okumayı bırakıp ablama baktım. "Brett'e ne oldu?"

"Hepsini okudun mu? Sonuna kadar okumalısın. Nasıl bir durumla karşılaştığımızı cidden anlıyorlar. Benim açımdan sana anlatamayacağım kadar büyük bir iç rahatlaması bu. Neyle karşılaştığımızı anlayan birini bulmak için çok çabaladım," dedi.

"Ona ne oldu?" Bunu bilmeliydim. E-posta hoşuma gitmemişti. Bu kulübün bir parçası olmak istemiyordum: Yıkıma uğramış ailelerden oluşan bir aile. Henüz böyle bir şeyi kabullenecek durumda değildim. Oğlum bana geri dönecekti. Onlar gibi olmayacaktım.

"Bunun konumuzla bir alakası yok."

"Bana göre var," dedim.

Nicky, "Ne yazık ki Brett öldü," dedi.

"Nasıl öldü?" diye sordum.

"Rachel."

"Nasıl öldü?"

"Onu kaçıran kişi tarafından öldürüldü. Ancak konumuz o değil. Eğer aile olayı takip etmesi için polise gerekli baskıyı yapmasaydı ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceklerdi," diye yanıtladı.

"Ben geri dönecek," dedim.

"Umarım döner. Umudumun bu olduğunu Tanrı kadar sen de biliyorsun." Kurulama bezini elleri arasında sıkıp duruyordu. "Ancak onun kısa sürede geri gelemeyebileceği ve ona zarar verilebileceği olasılığını da kabul etmemiz gerekir. Sonuçta altı gün geçti," diye ekledi.

Bu sözleri duyduğumu kabul etmiyordum. Ne Nicky'den ne de başkasından. Ne şimdi ne de başka zaman.

"Ruth'u görmeye gideceğim," dedim.

"Üzgünüm, böyle bir sabah olmasını istememiştim."

JIM

Bu tür davalar üzerine kafa patlattığınızda bir ipucu yakalamanın özlemini çekersiniz. Böyle bir ipucunu elde ettiğinizde de bütün gücünüzle onun üzerine gidersiniz. İşte ben de Nicola Forbes hakkında böyle hissediyordum. Onun izini sonsuza dek sürmeye kararlıydım.

Böyle bir durumda karşılaşmak istemediğiniz şeyse, her şeyi tersyüz edecek kadar kuvvetli başka bir ipucuyla karşılaşmanızdır. Çünkü o zaman adeta bir atış poligonuna girmiş gibi olursunuz. Doğru hedefi kararlaştırmada, neyin tuzak neyin gerçek olduğunu anlamakta, dostla düşmanı ayırmakta zorlanır ve görüşlerinizin nereye yöneleceğini bilemezsiniz.

Bunu her zaman açıkça anlayamayacağınız gibi, kimi zaman da açık ve ani bir tehdit altında kalır ve cevap yetiştirme zorunluluğu içine girersiniz.

Yaşanan olayın altıncı gününde gelinen durum buydu. Bir mektup geldi ve oyunu kökünden değiştirdi.

Mektup sabah postasıyla gelmişti. Kenneth Steele House adresiyle doğrudan Fraser'a gönderilmişti. Mektuba BS7 posta mührü vurulmuştu. Fraser'ın sekreteri mektubu açtı.

Çığlığı olayın tartışıldığı salonun en uzağındaki koridordan bile duyuldu. Sekreter kendi ofisinden dışarı fırladı.

Fraser vakit kaybetmeden hepimizi bir araya topladı. Mektup bir delil poşetinin içine konmuştu. Sekreter gözleri yaşlı bir halde titriyordu. Verdiği bu tepki, olay yeri fotoğraflarını sakince dosyalayan biri için epey aşırıydı doğrusu.

Fraser kapıyı arkamızdan kapatırken, "Jim! John Finch'i buraya getir," dedi.

Emma da oradaydı. Uykusunu almış bir hali yoktu. Makyajının altında kalan teni süzgün ve donuktu. Onun bu hali başka birisi için alışılagelmiş, belki normalden biraz daha yorgun bir Emma görüntüsü olabilirdi. Ancak ben fazladan birkaç dağınıklık belirtisi de görebiliyordum. Saçları her zamanki gibi düzenli bir şekilde bağlanmamıştı, gömleği ise her zamanki gibi tertemiz değildi. Eğer hayatınızda her ayrıntısını kendinizden daha iyi bildiğiniz birileri varsa, ne demek istediğimi anlarsınız. Kolumu onun beline dolayıp ne hissettiğini sormak istedim ama elbette bunu oracıkta yapamadım.

Fraser bizi bilgilendirmeyi henüz bitirmişti ki Emma'nın telefonu çaldı. Telefonun ekranına göz atarak, "Rachel Jenner arıyor, patron," dedi. "Ona söylemeli miyim?"

Fraser, "Hayır, henüz tek kelime bile etme," diye cevap verdi.

RACHEL

Zhang beni arabasıyla bakımevine götürmeyi kabul etti. Arabayı dikkatle kullanıyordu. Yolda pek bir şey konuşmadık.

Zhang'in yanında sessizce otururken, Ben gittiğinden beri ilk defa bir çeşit bilinçlenme hali ve içimden gelen itici bir güç hissettim. Bu güç kafamı yerden kaldırmamı, Ben'le ilgili anılarımın içinde yuvarlanıp durmamamı, bunun yerine etrafıma bakınmamı, daha kulağı delik ve uyanık olmamı söylüyordu.

Clemo'nun yaptığı gibi, adeta bir dedektif gibi davranarak insanları dikkate almam ve söylediklerini değerlendirmem gerekirdi. Bundan sonra böyle davranmaya başlamalıydım. Geçmişte kocama ve ablama güveniyordum ama ikisi de güvenilir olmadıklarını kanıtlamışlardı.

Hayat hakkındaki varsayımlarımı dikkate almam gerekiyordu.

Şimdiye kadar olan güven duygumu, uygar topluluğun sahte cilasının ve bize her gün kesintisiz bir şekilde pompalanan yalanların üzerine inşa etmiştim. Bu yalan, yaşamın özünde iyilik duygusunun olduğunu; şiddetin ancak

onu destekleyenlerin ve onunla lekelenmiş olanların başına geldiğini iddia ediyordu. Bu mantık, eskilerde yaygın olduğu üzere, tecavüze uğramış bir kadının tecavüzü hak ettiğine ve bunun sorgulanmasının bile mümkün olamayacağına dair kurulan mantığın ta kendisiydi. Oğlum önden koşarak ormanlık alana girerken, hiçbir zarar görmeden bana geri geleceğine inanmıştım, çünkü kendimi temelde iyi bir insan olarak görüyordum.

Daha da kötüsü, çifte ihanet duygusu yaşıyordum, çünkü Ben de her çocuğun yaptığı gibi annesine güvenmişti. Böylelikle kendi başarısızlığıma onu da sürüklemiştim. Belki de son olarak ama kesinlikle utanç verici bir şekilde onun güvenini boşa çıkarmıştım.

Zhang'in direksiyonu tutan eline baktım. Sıkı kavramaktan parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Bu arada, ilk izlenimlerimin ötesinde onun gerçekte kim olduğu veya kime benzediği hususunda hiç düşünmediğimi fark ettim.

Araba bir kavşakta yavaşlayarak yol aldığı sırada, "Ailen var mı?" diye sordum.

Yanıtı, "Annem ve babam var," oldu.

"Aslında çocukların var mı diye sormak istemiştim," dedim. Ama bunu sorarken çocuk sahibi olmak için çok genç olduğunu fark ettim.

Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Bir süre çocuk sahibi olmayacağım. Belki de hiç olmam."

"Bunu şimdiden biliyorsun galiba," dediğimde yanıtı, "Biliyorum," oldu.

"Nedenini sorabilir miyim?" dedim.

"Başka birinin yaşamından sorumlu olmaya henüz hazır değilim," dedi.

Böylesine basit bir ifadeyle söylemesi beni sarstı, çünkü benim henüz anlamaya başladığım şeyi onun çoktan bildiğini fark ettim. Bu genç kadın adım atmadan, inanmadan

veya güven duymadan önce çevremize çok dikkatle bakmamız gerektiğini benden önce öğrenmişti. Bu da benim ne kadar aptal olduğumu ortaya koyuyordu.

Ne yanıt vereceğimi bilemediğimden dikkatimi çevremde olup bitenlere verdim. Gökyüzü kalıcı ve koyu bulutlarla kaplıydı. Sokaktaki insanların giysileri kuvvetli rüzgâr yüzünden adeta üstlerine yapışıyordu. Tekrar sessizliğe bürünerek kendimi kafamdaki düşüncelerin ağır akışına bıraktım. Bu düşünce akışı içinde bildiğim, düşündüğüm her şeyden şüphe etmeye başladım.

***

Her şeyin dayanılmaz ağırlığı üzerime çökmüşken ve şüphe aklımın her bir köşesine yayılmaya başlarken tek bir avuntum vardı. Bu da Ruth'u ziyaret etmeye gidiyor olmamdı. Umutsuz bir şekilde onu görmek istemiştim; çünkü benim için Ruth bu dünyadaki en makul kişilerden biriydi. Ruth, Ben'in bebeklik günlerinden beri bana karşı takındığı yumuşak ve nazik tavırları, koşulsuz desteği sayesinde hayatımın en güvenilir kişilerinden biri olmuştu. Dostluğumuz her zaman Ben'in yanında ilerlemişti.

Ruth için hayat hiç de kolay değildi. Onu tanımayanlar asil görünüşlü, gururlu ve kırılgan bir kişiliği olduğunu zannederlerdi. Boynundaki tertemiz ve düzenli bağlanmış, ışıltılı renklere sahip eşarbıyla, koyu renkli giysileriyle her zaman şık bir kadındı. Genç bir kadınken, bir konser kemancısı olacak kadar yetenekli biriydi, fakat ne yazık ki her şeyi kendini yaralayabilecek kadar derinden hissederdi.

Keman çalıyor olması John'un babasının gönlünü çelmişti. Nicholas Finch, Birmingham aksanıyla gurur içinde herkese şöyle derdi: "Onu keman çalarken gördüğümde âşık oldum." Aslına bakılırsa onun keman çalışını duyan insanların büyük çoğunluğu kendilerinden geçerlerdi.

Ruth uzun seneler bu enstrümanın eğitimini almış ve müzik icra etmişti, ancak John'un babasıyla evlendikten kısa süre sonra yirmili yaşlardayken seyirci karşısında sergilediği performansları onu dayanılmaz bir baskı altına almıştı. Bunun sonucunda da bütün hayatı boyunca acısını çektiği derin bir depresyonla karşılaşmıştı.

Ruth'la ilk karşılaşmam, o ve Nicholas için güzel bir yıl olan 2003'te gerçekleşti. Nicholas'ın emekliliğini kutluyorlardı. Nicholas'ın pratisyen hekim olarak geçen ve her saatinde çalışmasını gerektiren, bu nedenle de Ruth'u evde oturmaya mahkûm eden uzun kariyer yolculuğu son bulmuştu. Alplerde ufak bir daire satın almayı planlıyorlardı. Bir önceki yıl, Ruth'un ebeveynlerinin büyüdüğü Viyana'nın evlerini ve mahallelerini ziyaret etmek için hoş bir seyahat gerçekleştirmişlerdi. Ruth'un ebeveynleri olan Lotte ve Walter Stern de müzisyendiler. Savaştan önce ikisi de başarılı ve saygın sanatçılardı; ancak *Kristallnacht** sonrası mülteci durumuna düşüp Viyana'dan sürülmüşlerdi. O sırada Lotte Stern kızına hamileliğinin son aşamasındaydı.

2003 yazında John ile birlikte, John'un ebeveynlerinin Birmingham'daki evlerine ilk ziyaretimizi gerçekleştirmiştik. Ruth ve Nicholas'ı sevimli ve misafirperver bulmuştum. Onların çelişen şahsiyetleri ilgimi çekmişti. Nicholas sıcak kalpli, iyiliksever, sakin yapılı, iriyarı bir adamdı. Bu özellikleri sayesinde pratisyen hekim olarak çalıştığı yıllarda birçok arkadaş edinmişti. Onun sempatikliği ve yumuşak başlılığı Ruth'un asabi mizacına ters düşüyordu. Ancak Ruth da beni ihtiyatlı bir şekilde hoş karşılamıştı.

Ruth'un hem annesi hem de babası 2004 yılında ölmüşlerdi. Bu durum onu fazlasıyla üzmüştü. Duyduğu

* *Alm.* Kristal Gece: 9 Kasım 1938 gecesi Alman Nazilerce, Yahudilere ait ev, iş yeri ve sinagoglara yapılmış saldırılara verilen ad. *-rn*

hürmetten dolayı onların birçok geleneğini ölümlerinden uzun bir zaman sonra bile sürdürdü. Lotte Stern gurur duyduğu leziz meyveli çöreklerini yaparken özel bir beyaz masa örtüsü kullanırmış. Ruth da bu örtüyü kullanmaya devam ederdi. Bizim 'Lotte'nin çörekleri' diye adlandırdığımız bu tatlıları her yapışında Ben'in dolgu malzemesini karıştırmasını isterdi. Bu arada da incecik çöreklerin yapılışı sırasında hamurun çekilip yuvarlanma yöntemlerini Ben'e gösterirdi.

Aslında, doğduğunda üç kilo olan küçük Benedict Finch'in 2004 Temmuz'unda dünyaya gelişi, ebeveynleri ölmüş olan Ruth'u bize geri getirmişti. Ruth onu hemencecik ve delicesine sevmişti. Ona kollarını açmış, asla gitmesini istememişti. Bu arada hepimizin şaşkınlığına neden olacak bir biçimde bana da kucak açmıştı. Ben'in doğuşunu takiben bizimle kalmaya başlamış, esas zorluğun yaşandığı ilk haftalarda ve aylarda yardımlarını asla esirgememişti. Bana çok iyi refakat eden bir arkadaş ve Ben'e harikulade bir büyükanne olmuştu.

John bir defasında Ruth'la ilgili bir hikâye anlatmıştı. Bu hikâyeyi Ruth'la karşılaşmamızın hemen ardından, çocukluğuyla ilgili mahrem bir bilgi olarak anlatmıştı. Sanırım biraz da Ruth'un kişiliğini açıklamak istemişti. Bu hikâye, Ruth'un karanlık ve aydınlık yönlerini gözler önüne seriyordu.

John dokuz yaşlarındayken okul çıkışı Ruth'un yanına gitmişti. O sırada Ruth depresyon dönemlerinden birindeydi. John sessizce annesinin karartılmış yatak odasına girmişti. Amacı o gün okulda kazandığı bir ödül sertifikasını annesine göstermekti.

Ruth sertifikayı incelemiş ve onu yatağının başucundaki masaya koymuştu. Yanındaki yatağa da eliyle hafifçe vurmuştu. Bu nadir rastlanan bir oturma davetiydi. John o

anı kaybetmemek için annesinin gösterdiği yere dikkatlice oturmuştu. Odaya göz atmaktan başka bir şey yapmaya cesaret edememişti. Çekili perdeler, bir gölge oyununa neden oluyordu. John kendini ve annesini bir çocuk kitabının çizili karakterleriymiş gibi algılamıştı.

Daha sonraları Ruth, "Benim zayıf olduğum noktada, sen baban gibi kuvvetli olabilirsin," demişti.

Ruth, oğlunun elini yumuşak bir şekilde tutmuş, parmak uçlarıyla onun parmak uçlarını yoklamıştı. John bu hissi hatırlıyordu. Daha sonra ona müzikten bahsetmişti. John, Ruth'un hayata küstüğü zamanlarda müziğin onu terk etmediğini bana anlatmaya çalışırdı. Onu uyandıracak, paketlenmiş öğle yemeğini hazırlayacak veya sabah onu okula götürecek enerjiden yoksun kalsa bile içinde yerleşik bulunan bu müzik tutkusu, John'a Ruth tarafından verilmiş bir hediyeydi.

John, annesi artık konuşamayacak kadar yorgun düşene kadar onunla oturmuş ve sonra odayı terk etmişti. Annesinin yanından ayrılırken ne kadar özlemini duysa da, onun gücünden kaçmanın rahatlığıyla kalbi hafifçe çarpıyormuş.

***

Bakımevine vardığımızda Zhang arabada bekleyeceğini söyledi.

Ruth odasındaydı. Oda, üst katta yer alan, diğerlerine nazaran daha güzel sayılabilecek odalardan biriydi. Büyük boyutta, bahçeye ve aşağıdaki bazı yetişkin ağaçlara bakan geniş pencereli bir odaydı. Ruth'u buraya yerleştirmeden önce bakındığımız bazı kurşuni renkteki kasvetli bakımevlerinden bin defa daha güzel görünümdeydi.

Daha önce gittiğimiz bakımevleri, sakinlerinin birer cesetten daha iyi durumda, olup ölümü bekledikleri bir

nevi hapishane görünümündeydi. Yaşamlarındaki ışık kararınca tek dostları yalnızlık, kafa karışıklığı, keder, idrar ve haşlanmış yiyecek kokusu oluyordu. Bu tip yerler beni ürpertir, bazen de ağlatırdı.

Carpe diem felsefesi öğrenilmesi gereken bir dersti. Ben'in önüm sıra ormana koşmasına izin verdiğimde ona işte bu dersi öğretmek istiyordum: günü kaçırma, cesur ol, özgür ol, düşünceli ol, hata yapmaktan korkma, öğrenmeye devam et. Ancak biri onu benden alıvermişti. Kandırılmıştım.

Ruth'un koltuğu pencereye karşı dönmüştü. Eli koltuğun kolu üzerinde duruyordu. Parmak eklemleri boğum boğum olmuş ve iltihaplanmıştı. Parmakları doğal olmayan açılar oluşturuyordu. Maküla dejenerasyonu, onun görme yetisini yok etmeye başlamıştı. Beni düzgün bir şekilde görebilmek için başını yana eğmek zorunda kaldı. Birisi ona makyaj yapmıştı. Balmumunu andıran cildine allık, dudaklarına ise daima tercih ettiği parlak ruj sürülmüştü.

Hafiften bir klasik müzik çalıyordu. John'un istediği gibi, radyo yerine bir CD çalınıyor olması beni rahatlatmıştı. Odada radyo olmadığı için Ruth'un Ben'le ilgili haberleri duyma şansı yoktu.

Ruth, "Rachel, tatlım," derken elleriyle benim ellerimi beceriksizce kavradı. Bu hareket onun çok sevdiği jestiydi.

"Ben nerede? Çarşamba günü seni hasretle bekledim. İnsanlar artık hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorlar; ama ben ne zaman çarşamba olduğunu biliyorum," dedi.

Asaletini muhafaza etmeye çabalarken cesur bir yüz ifadesi sergiliyordu, ancak bakıcılarından öğrendiğime göre gerginliği, şu anda açığa vurduğundan çok daha büyük boyuttaydı. Ayrıca beklediğimden daha aklı başındaydı. Bu duruma şükretmek mi gerekirdi bilemiyordum.

"Çarşamba günü satranç kulübüne gitmek istedi. Orada işi bittikten sonra onu buraya getirmek istiyordum; ancak kulüpten aldığımda biraz keyifsizdi. Özür dilerim. Telefon etmem gerekirdi," dedim.

"Etmeliydin," dedi. Onun için görenekler önem taşıyordu. "Yarıyıl tatili başladı sandım. Bu günlerde biraz unutkan oldum; ancak hemşire tatilin gelecek hafta başlayacağından emin olduğunu söyledi." Sanki unutkanlığı yeni bir havadismiş, sanki ilk teşhisten beri bunaklığın tahripkâr gelişimini izleyen ben değilmişim gibi konuşuyordu.

Yarıyıl tatilinin başlamak üzere olduğunu tabii ki unutmuştum.

Ruth, "Ne oldu?" diye sordu.

"Boğazı ağrıyordu ve biraz ateşi vardı. Sanırım virüs kapmış," dedim.

"Okula gidecek mi? Soğuktan korunuyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım. Söylediğim yalan boğazımda düğümleniyordu.

"Çok mu çalışıyor?" diye sordu. Gözleri buğuluydu, takatsizliği her halinden belli oluyordu.

Ben ve John'u birbirine karıştırıyordu. Bu durumla sık sık karşılaşıyordum, artık buna alışmıştım.

"Çok fazla değil ama işini beceriyor," dedim.

"Bu arada pratik yapması lazım. Kendini geliştirerek büyüdüğü zaman Testore onun olacak," dedi.

Testore, Ruth'un kemanının adıydı. Bu keman, on sekizinci yüzyıl Milano yapımı güzel bir enstrümandı. Onun sahip olduğu en değerli şeydi.

"Henüz küçük adam görünümünden kurtulacak kadar büyüme belirtileri gösterdiği söylenemez," dedim.

"Yok, yok büyüyecek. Biliyorsun her çocuk böyle büyür," dedi. Dudaklarında anılarının tazelendiğini gösteren yarım bir tebessüm belirdi ve tekrar yok oldu.

"Hangi parçayı çalıyor?" diye sordu.

"Oskar Rieding. B minör konçertosu."

"Tamamını mı?"

"Şimdilik yalnızca üçüncü bölümü," dedim.

"Yay kontrolüne dikkat etmeli. Bilhassa o bölümde," dedi.

Bu arada eliyle tempo tutup Rieding'in konçertosunu mırıldanmaya başladı. Olağanüstü bir müzik hafızasına sahipti. Şimdiye kadar çaldığı ve öğrendiği her nota kafasında ayrı bir yere yerleşmiş gibiydi. Duyduğu her titreşim canlılığını muhafaza ediyordu. Altı yaşındayken Ben'i kemanla tanıştırmıştı. Keman derslerinin parasını ödemek için ısrar ederdi. Ruth'un ailesi vasıtasıyla Viyana'dan gelen müzik merakı ve Ben'in umut vadeden yeteneği Ruth'u heyecanlandırırdı.

Birdenbire durdu ve öğrencisi benmişim gibi, "Ne dediğimi anladın mı?" diye sordu.

"Evet, Ben'e hatırlatacağım," dedim.

Kendini ileri doğru çekti. Baldırları üzerine giydiği tıbbi amaçlı çoraplarma uzanırken elbisesi, iskelet gibi kalan dizlerinin üzerinden kaydı. Sarı renkli güzel eşarbının üzerinde bir leke fark ettim. Masanın üstünde, kolunun ulaşabileceği mesafedeki sehpanın ortasında parlak, altın sarısı kâğıda sarılmış bir şeker duruyordu. Şekeri almak için güçlükle uzandı ama ona yardım etmemem gerektiğini biliyordum, çünkü bu onu çok üzerdi. Sonunda şekeri yakalamayı başardı.

"Ben için," dedi. "Onun için sakladım."

Bakımevindeki toplumsal etkinliklere nadiren katılan Ruth, ödül olarak sunulan şekerleri elde etmekte acımasız davranırdı. Bu şekerleri Ben için biriktiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

Ruth aynı yere bir hamle daha yaptı. Bu kez eline bir kitap aldı. Kitabı bana verirken, "Şuna bir bak. Onu kütüphaneden aldım. Bu kitap sana bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu. Bugünlerde genellikle yalnızca Ben'e bahşettiği nadir gülücüklerden biri yüzünde belirdi.

Parlak ciltli kitabı elimde çevirirken sayfaların uçlarının kıvrılmış olduğunu hissettim. Kitap, sembolist ressam Odilon Redon'a ait bir monografiydi.

"Müze," dedim. "Dinozorları görmesi için Ben'i müzeye götürmüş ama sonunda kendimizi resimlere bakarken bulmuştuk."

"Evet, o sayfayı işaretledim. Gördün mü?"

Araya bir kitap ayracının sıkıştırıldığı kitabı açtım. Ayracın üzerinde, Clifton Asma Köprüsü'nün sarı deriden yapılmış gösterişli bir kabartması vardı. Ruth çirkin şeyleri pek elinde bulundurmazdı; ancak bu ayracı saklamasının nedeni, Ben'in onu bir okul gezisinden getirip Ruth'a vermiş olmasıydı.

"İlk olarak William Scott'ın resmine bakmıştık. Onu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hatırlıyordum. Duvar boyunca uzanan kocaman bir tuvaldi, simsiyah bir arka planın üstünde biçimsiz dört büyük soyut şekil yüzüyordu. Beyaz, siyah ve karmaşık mavi gölgeler insanın aklına güneşin aydınlattığı Cornwall sahilini getiriyordu. Elini avucumun içine koyan Ben, "Bu nedir?" diye sormuştu. "Neye istersen ona benzetebilirsin," demiştim. O da, "Gelişigüzel ama hoşuma gitti," demişti. 'Gelişigüzel' sözcüğü Ben'in okulda yeni öğrendiği bir sözcüktü. Ne zaman fırsatını bulsa bu sözcüğü kullanıyordu.

Ben, bir sonraki galeride Odilon Redon'un küçük bir tablosuna takılıp kalmıştı. Kitabı açtığımda bu resmin bir kopyasıyla karşılaştım. Ben bu resmin tam önünde durmuştu. O sırada Ruth'la birlikte onun arkasında duruyorduk.

Ben, "Bu nedir?" diye sormuştu. Resmın ortasında şaha kalkmış bir atın üstünde, uzun bir sopa tutan beyaz bir figür vardı. Sopanın havaya kalkmış ucunda da sıcak bir esintide dalgalanıyor görüntüsü veren yeşil bir bayrak sallanıyordu. Figürün arkasında karayı, denizi, bulutları tozlu gökyüzünü ima eden boyalı arka plandan zar zor görülen iki tekne vardı.

Ben gördüğü resme, "Biraz fazla karışık," demişti.

Ruth, "Ressam bile bile böyle yapmış. Seni, hikâyelerin olageldiği, hayal gücünü kullanabileceğin bir rüyaya sürüklemek istiyor," diye yanıtlamıştı.

Ben, "Buradaki hikâye nedir," diye sormuştu.

Ruth'un bu soruya yanıtıysa şöyleydi: "Annenin öbür resim için dediği gibi, hikâye senin kafanda oluşturduğun herhangi bir şey olabilir. Her şey veya hiçbir şey."

Ben, "Yeşil bir bayrağım olsun isterdim," demişti.

Ruth, "O zaman sen de bu resimdeki kişi gibi bir maceraperest olurdun. Beyaz bir atının olmasını da ister miydin?" diye sormuştu.

Ben evet anlamında kafasını sallamıştı.

"Bir teknen olmasını da ister miydin?"

Bu kez Ben'in yanıtı olumsuzdu. Onun hayır diyeceğini biliyordum; çünkü Ben denizden korkardı.

Ruth, "Benim bu resimde ne gördüğümü bilmek ister misin?" diye sorunca Ben kafasını kaldırıp ona bakmıştı.

"Görkemli bir ata binmiş cesur bir adam görüyor ve nerede olduğunu, nereye gittiğini merak ediyorum. Ayrıca orada bir de müzik algılıyorum."

"Müzik nerede?"

Ruth bu soruyu şöyle yanıtlamıştı: "Müzik her yerdedir. Resmin, denizin, gökyüzünün, adamın, atların ve teknelerin içinde. Bütün bunların hepsi bana müzik düşüncesini aşılıyor; sonra bu müziği kafamın içinde duyuyorum."

Ben, "Bana da öyle geliyor," derken Ruth'a gülümsüyor, yüzünden ışık saçılıyordu. "Bir sürü hızlı nota var. Bir serüven gibi!"

"Yavaşları da var. Şu kalın sürülmüş boyaya bak! Ressam fırçasıyla o boyayı nasıl da sürmüş? İşte bu, benim için yavaş bir nota."

Ben değerlendirmesini yapmıştı bile. "Anne, sen de duyabiliyor musun?"

"Gayet tabii," demiştim. Ben'in o anki melodik sesi, sesinde çınlayan masumiyet ve dinleme isteği zaten başlı başına bir müzikti. O gün oğlum yedi yaşındaydı. Onun *rugby* sahasında bir zafer veya yarış kazanabilecek bir çocuk olabileceğinden bayağı kuşkuluydum. Bu nedenle resimlere böylesine ilgi göstermesi hoşuma gitmişti. Güzelliğe ve tasarımlara böylesine olumlu tepkiler vermesi ve sahip olduğu duyarlılık onun geleceğinden çok umutlu olmamı sağlıyordu. Bu durumun ona, ihtiyacı olduğu zaman yararlanabileceği yetenekler yaratma olanağı verebileceğini hissetmiştim. Ona bu yönde kılavuzluk edebileceğimi veya en azından gittiği yolu açabileceğimi hissediyordum.

O gün Ruth'la beraber Ben'i alt kata çay içip kek yemeye götürdüğümüzde farkına varamadığım şey, daha hazır olmadan yeteneklerini çok erken kullanması gerekebileceğiydi. Belki de her şey ebedi olarak tuzla buz olmadan bu yetenekleri kazanma şansını asla yakalayamayacaktı.

Ruth, "Kitabı ödünç almak ister misin? Belki Ben görmek ister," dedi. O sırada sayfanın, resmin içinde kaybolup gitmiştim. Ruth'un sesi beni yaşanan âna geri döndürdü.

Ne yanıt verebilirdim? Duygularımı ve heyecanımı nasıl gizleyecektim? Yalnızca, "İsteyecektir. Teşekkür ederim," diyebildim.

"Gelecek hafta beni görmeye gelin. Onu getireceğine söz ver," dedi.

Kendimi toparlamakta zorlanıyordum. Yüzümü ondan saklamak için pencereye yöneldim. Aşağıdaki bahçede gülleri budanmış çiçeklikler ve kemale ermiş bir sedir ağacının zarif dalları uzanıp gidiyordu. Sonuçta Ruth bunamış olsa da aptal değildi.

"Neyin var tatlım?" diye sordu.

"İyiyim," diyerek geçiştirdim.

"Tatlım seni böyle görmek istemiyorum. Gel buraya. Yanıma otur ve benimle konuş," dedi.

Bunu ben de istiyordum. Çok, çok fazla istiyordum. Ancak bunu söylersem onu perişan edecektim. Dolayısıyla sustum kaldım.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Haftaya görüşürüz," diyebildim.

Yüzümü onunkine yaslayarak öptüm ve ona hoşça kal dedim. Başını benim başıma kenetlerken bir süreliğine yanaklarımız adeta birbirine yapıştı. Cildi örümcek ağı gibi narindi. Yanağı sanki kemiklerinin üzerinde zar zor duruyordu.

Ben odadan çıkarken Ruth, "Güle güle canım. Kuvvetli olmalısın. Unutma ki sen bir annesin ve kuvvetli olmak mecburiyetindesin," dedi.

JIM

Dedektiflerden birini John Finch'i getirmesi için görevlendirdim. Yanımızda bir saat kadar kaldı. Hafta başındaki görünüşüne kıyasla daha incelmiş gibiydi. Mektubu önüne koydum.

"Poşetten sakın çıkarma."

Poşetli mektubu alırken tırnaklarını yiyor, elleri titriyordu. Mektubu yüksek sesle okuyordu:

Evlat kaybetmenin acısını şimdi John Finch de anlayacak.
Çünkü bunu hak ediyor.
Küstahlığından yanına yaklaşılmıyor ama şimdi
mütevazılığı da öğrenecek.
Yaşam ilaçla uzatılabilir lakin ölüm, doktorun da
ensesine yapışır*.

Onu dikkatle izledim. Sanki kafasına bir sopayla vurulmuş gibiydi. Kafasını kaldırıp bana bakmakta gecikmedi.

"Bunu kim gönderdi? Bu nedir?"

"Bu sabah geldi. Kimin gönderdiğini bilmiyoruz. Kim olduğunu bulmamıza senin yardımcı olacağını ümit ediyoruz," dedim.

* Shakespeare.

John, "Bu benim hatam mı? Bunu ben mi yaptım?" diye feveran ederken ellerinin titremesi bileklerine kadar sirayet etmişti.

"Hatadan bahsetmeyelim. Bu noktada hatadan bahsetmek bizi bir yere götürmez. Bunu kimin göndermiş olabileceğine ilişkin bir fikrin var mı? Bizim düşüncemize göre gönderenin seninle mesleki çizgide bir ilişkisi olmuş olmalı. Sana bu soruyu daha önce de sormuş olduğumu biliyorum= ancak bu konu hakkında şu anda bir kere daha düşünmene ihtiyacım var. Sana karşı kin duygusu besleyen birileri var mı? Bu kişi eski bir hastan olabilir mi?"

John Finch o anda dünyadaki en hırpalanmış kişi görünümündeydi. En korkunç kâbuslarının gerçeğe dönüşünü izleyen bir adama benziyordu. Kendini kontrol etme gayretindeki birinin gergin ses tonuyla konuşuyordu. Doğrusunu söylemem gerekirse kendimi onun yerine koyduğumda bu görüşmeyi beklenmedik bir şekilde çetin bulmuştum onun yerinde olsam, ben de aynı şekilde olurdum. Aksini iddia etmem gerektiğini bilmeme rağmen bu gerçek beni rahatsız ediyordu. Kendi yorgunluğumdan mı, yoksa onun haysiyetine bu kadar sağlam tutunmaya çalışmasından mı, yoksa her iki etkenin birleşiminden mi bilmiyorum, ama aramızda var olmaması gereken türden bir dayanışma oluşmuştu.

"Hastalarım daha çocuk, Dedektif. Kin tutmayı bilmezler. Aslında onların dünya görüşleri genelde fevkalade basit, fevkalade dürüsttür," dedi.

Bir elinin parmak uçlarını göz çukurunda dolaştırdı.

"Ama onların da aileleri var. Bazen, yani nadiren, ameliyat sırasında bir çocuğu kaybedebilirsin ve aileler bunu kabullenemezler. Elden gelen bir şey olmadığında, ameliyatın tek seçenek olduğu, aksi takdirde çocuğun öleceği durumlarda bile doktoru suçlarlar," diye devam etti.

"Çocuklarına bu kadar düşkün bir aileyle karşılaştığını hatırlıyor musun?"

"Oğlum üzerinden intikam alacak kadar mı? Göze göz, dişe diş mi"

"Evet," dedim.

Kafasını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, hastaneyi dava eden bir veya iki kişi vardı. Bu da çok beklenilmedik bir durum değildir. Mesleğimiz böyle risklere açıktır." Ellerini alnında dolaştırıp şakaklarını sıktı. "Onların böylesine aşırı bir harekette bulunabileceklerini düşünemem. Gerçekten düşünemem. Ancak zannederim kafama takılan ve diğerlerinden daha ısrarcı olan bir aile vardı. Size çocuğun adını verebilirim. Babası hakkındaki ayrıntılar hastane kayıtlarında mevcut."

Bir kâğıt parçasıyla kalemi masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Bana aklına takılan çocuğun adını ve hastanede iletişim kurabileceğim kişinin ismini yaz," dedim.

İsimleri yazıp kâğıdı bana uzattı. "Bundan Rachel'ın haberi var mı?" diye sordu.

RACHEL

Zhang beni eve geri götürürken bu defa onunla konuşma teşebbüsünde bulunmadım.

Pencereden dışarı bakıp Ruth ve Ben'i, birbirlerinin arkadaşlığını ne kadar sevdiklerini düşündüm. Ebeveynleri eşliğinde veya yanlarında büyükleri olmadan karman çorman gruplar halinde bağırarak, gülerek, birbirlerini itip kakarak, sonunda rüzgârın yerden kaldırıp etraflarında savuracağı çerçöpleri yere atarak evlerine giden okul çocuklarını büyülenmiş gibi seyrettim. Ruth'un söylediği gibi bugün öğleden sonra yarıyıl tatili başlamıştı. Bu nedenle çocuklar bayram havasına girmişlerdi.

"Ben'in okuluna gidebilir miyiz?" diye sordum.

Zhang, "Gidebiliriz; ama neden?" dedi.

"Eşyalarını almak istiyorum. Ne de olsa yarıyıl tatili geldi."

Bir anlık duraksamadan sonra, "Pek tabii," dedi. Geriye dönmek için bir benzin istasyonunun giriş avlusuna yöneldiğimizde başka bir arabanın arkasında durmak zorunda kaldık. Bulunduğumuz yerden tezgâhtaki karamsar gazete manşetlerini görmemek imkânsızdı. İki gazetenin

ön sayfaları, benim, basın toplantısı sırasında çekilmiş bir fotoğrafımı ve ablamın, üzerinde geceliğiyle evimin önündeki gazetecileri haşlama sahnesini sergiliyordu. Zhang arabayı oradan uzaklaştırmadan önce gazetelerden aşağıdaki yazıları okudum.

ŞİRRET KADINLAR
GÖZDAĞI VERDİ: Benedict'in teyzesi kendini kaybetti.
KIZ KARDEŞLER: Gözü dönmüş **YABANİLER**
KORKULAR BÜYÜYOR: Kaybolan çocuğun beşinci günü.

Bir diğer gazetede ise oğlumun fotoğrafı altında şunlar yazılıydı:

BEN'İN GİYSİLERİNİN GİZEMİ
Ben'in Kayboluşunun Yeni Zaman Çizelgesi İç Sayfalarda

Zhang hâlâ bir şey söylemiyordu. Benim gördüklerimi görüp görmediğinden emin değildim. Kabanımın başlığını çekip koltuğuma gömüldüm. Birilerinin beni fark etmesinden korkuyordum. Bir diğer korkum da beni gördüklerinde söyleyecekleriydi.

***

Oraya vardığımızda Ben'in okulunda neredeyse kimse kalmamıştı. Öğretmenlerin arabalarını park ettikleri alanın girişine hafif bir barikat oluşturmak için konulmuş turuncu trafik konilerinin etrafında manevra yapmamız gerekiyordu. Park alanında sadece birkaç araba bulunduğundan alanın büyük kısmı boştu. Zhang, bahçeyi karşıdan gören bir yere park etti. Bahçedeki duvarlardan birinin küçük bir bölümüne futbol direkleri çizilmişti. Diğer duvarlarda renkli duvar resimleri vardı. Ben'in okulu eski Viktoryan

döneminin mimarisiyle inşa edilmiş, ana okul binasının merkezde yer aldığı mütevazı ve küçük bir okul bileşiğiydi. Yıllar içinde çevresine albenisi olmayan çeşitli bina ilaveleri yapılmıştı.

Arabayı park yerine çekene kadar okulu ziyaret etmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Ancak Zhang emniyet kemerini gevşetip kontak anahtarını çıkardığı zaman, orada olduğum gerçeğiyle kalakaldım.

Beni etkileyen şey okulun bahçesiydi. Bu alan Ben'in dünyası, başka bir ifadeyle onun diğer dünyasıydı. Üstelik geçen cuma öğleden sonra Ben'i alıp son kez eve götürdüğüm yerdi.

Zhang neden hareketsiz kaldığımı merak edip bana döndüğü sırada görüntüler beynimde uçuşuyordu.

Cuma günleri oyun sahası, çocuklarını bekleyip onlarla birlikte çeşitli güzergâhlara dağılacak ebeveynlerle dolup taşardı.

Çocukların bazıları, sanki tek amaçları aşırı enerjiyi dağıtmakmış gibi mancınıkla fırlatılmışçasına annelerinin aralarına sızıp birbirlerini kovalarlardı. Diğerleriyse haftanın yorgunluğundan bitap halde omuzlarında asılı okul çantalarının ağırlığı altında eziliyormuş görüntüsü verirlerdi. Bazıları, giydikleri kazakların üzerindeki yapışkanlı etiketleriyle gurur turları atar, birkaçı da uzun bir gün sonunda içlerine hapsettikleri hayal kırıklığının etkisiyle ebeveynlerinin karşısında ağlarlardı.

Her şeyi zihnimde canlanan küçük enstantaneler halinde gördüm: Pusetler, yük beygirleri gibi yüklenmiş anneler, dağıtılan atıştırmalıklar, haksızlığa uğramışlık veya başarı hikâyeleri, unuttukları eşyalarını almak için okul binasına geri gönderilen çocuklar, elinde çay bardağıyla dolaşan bir öğretmen, ofisinden nadiren çıkıp okulu turlayan müdürün cafcaflı kravatı ve onun etrafında toplanan

birkaç ebeveyn. Onların arkasında yer alan sınıfın pencerelerinden bayrak gibi sallanan, kartondan figürler...

Zhang, "Kafanı karıştıran bir şey mi var?" diye sordu.

"Hayır. Aklımdakini yapmak istiyorum," dedim.

Dikkatimi topladım ve derin bir nefes aldım. Asfalt pistin ortasına atılmış yeşil renkli plastik bir çember haricinde önümdeki oyun alanı boştu. Yağmurun kısmen yıkadığı renkli tebeşir izlerinin kalıntıları yerde duruyordu. Arabadan indim.

Oyun alanım geçip girişe yönelirken Zhang, "Haberin olsun, okul basın mensuplarını engellemek için güvenlik görevlisi kiraladı. Okul girişinde meraklı meraklı gezinen bir gazeteci yakalamışlar," dedi.

Yürürken ayaklarımı gereğince çalışmıyorlarmış gibiydi. Başımda ve göğsümde bir ağırlık vardı. Etrafımdaki her şey bir çizgi filmi andırıyordu. Gözümde basını istilacı bir bitki gibi canlandırdım. Beslenebileceği bir eylemimizi yakalamak veya bir bilgi edinmek için kökleri ve filizleriyle birlikte hayatımızın her alanına acımasızca giriyordu. Kendimi farklı biçimde kötü hissediyordum. Arabaya geri dönüp Zhang'i tek başına içeri göndermeyi düşünene kadar kapıya varmıştık. Artık ne düşündüğümü kelimelere dökemezdim.

Daha önce hiç görmediğim iriyarı bir adam tarafından binaya alındık. Adamın tıraşlı bir kafası, bir kulaklığı ve dikkat çekecek kadar büyük bir bira göbeği vardı. Zhang'in kimliğini kontrol edip bizi içeri aldı.

Ben'in sınıfına giden yolu gösterdim. Bütün istediğim, oğlumun beden eğitimi gereçlerini askılıktan almak ve geride bıraktığı bir şeyler varsa onları da toplamaktı. Zaten yarıyıl tatilinde normal olarak bunları yapacaktım. Beden eğitimi giysilerini yıkayacak, Noel'den önceki birkaç haftada ihtiyaç duyacağı her şeyin yerinde olup olmadığını

kontrol edecektim. Bunu yapmazsam kendimi suçlu hissederdim.

Ama her şey bu kadar basit olmayacaktı, elbette. Ben'in sınıfının kapısına yaklaştığımızda büyük bir sanat sergisiyle karşılaştık. Serginin orta yerinde tanıdığım bir resim duruyordu. Bu resmi Ben yapmıştı. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Gördüğüm resimden sonra olanlarla ilgili belleğimde yalnızca belirsiz anlar var. Kendime geldiğim zaman her şey karışıktı. Koridorun zemininde yedim. Zhang düşmemem için bana destek verdiğinden, gözlerim ister istemez tekrar sanat sergisine odaklandı. Kahverenginin, yeşilin, turuncunun ve siyahın muhtelif tonlarıyla boyanmış yaprakları ve dalları görüyordum. Ormana gittiğimizde bu yapraklar ve dallar Ben'in etrafını sarıp onu yutmuşlardı. Diğerlerinin yanında Ben'in resmini görünce, resimdeki boya kümeleri arasından onun parmaklarının izini görebileceğimi hissettim. Ayağa kalkmak, parmaklarımı onun parmaklarının daha önceden gezindiği yerlere koymak istedim ama yapamadım.

Tekrar bayılmayacağımdan emin olmak için beni ayağa kaldırıp sınıfa götürdüler ve öğretmen sandalyesine oturttular.

Bayan May öğretim asistanıyla birlikte oradaydı. Zhang'in, "Ben'in eşyalarını istiyor, sadece bu sebeple geldik," diyen sesini duydum.

Bayan May'in sınıfın bir duvarı boyunca dizili duran askılıklara doğru yöneldiğini gördüm. Orada bir tane beden eğitimi çantası kalmıştı. Çantanın arkasındaki etiketin üzerinde, Skittle'a benzeyen siyah beyaz bir köpek fotoğrafı ve 'Ben F' yazısı vardı.

Bayan May, "Lucas, lütfen şunu da getirebilir misin?" dedi. Asistanın koridora gidip Ben'in resmini sonbahar

sergisinden dikkatle alarak plastik bir dosyaya koyuşunu izledim. Düşük çenesini, kıpkızıl saçlarını fark ettim. Koltuk altlarının terlediğini fark ettim.

Daha sonra Bayan May arabaya kadar bana refakat etmek istedi. İşi telaşa vermemek için yok olmuş sesimi geri kazanıp hayır dedim. Bu arada Zhang da yardıma gerek olmadığını, kendi kendimize gidebileceğimizi söyledi.

Koridora çıktığımızda Zhang sıkıca koluma girdi, Yeni okul müdürünün yanından geçtik. Müdür, "Çok üzgünüm," dedi. Bakışlarında pek bir içtenlik göremediğimden kendisine cevap vermedim. Eve gitmekten başka bir isteğim yoktu.

Kapıya vardığımızda Bayan May ayakkabılarının topuklarını gürültüyle yere vurarak arkamızdan koşup bize yetişti. Ben'e ait kucak dolusu kitap ve defteri bana uzattı. "Bu haftaki ebeveynler akşamına katılamadığınız için, bunların sizi hoşnut edeceğini, göz gezdirmekten mutlu olacağınızı düşündüm," dedi.

Kitapları ve defterleri aldım. Zhang arabaya girmeme yardım ederken onları sanki gerçek bir çocuğu tutar gibi dikkatle kucağımda tuttum.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Mektup hakkında ne diyorsunuz?

JC: Pek tabii her şeyi bu mektuba bağladık.

FM: Sizi harekete geçiren şey bu muydu?

JC: Fraser'ı harekete geçirdi. Aslında ikimizi de geçirdi, çünkü yapılacak en doğru şey buydu.

FM: Soruşturma ekibini heyecanlandırdı mı?

JC: Bir ipucu bulduğunuz zaman hep heyecanlanırsınız; ancak aynı zamanda çok tedbirli olmanız gerekir. Yanlışlara neden olmak istemezsiniz. Her şeye rağmen bu iyi bir gelişmeydi, çünkü o zamana kadar beş gün geçmişti ve bu durum halkı etkiliyordu. Herkes yorulmuştu, medya çıldırmaya başlamıştı. Kaygılanmamız gereken internet blogları vardı.

FM: Mektuptan sonra neler oldu?

JC: Fraser bu işin arkasında, görünenlerin dışında, kimin olabileceğini bulmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Olası sızıntı kaynakları olarak birçok kişinin yanında Laura Saville ve Nicola Forbes'u da takibe almıştık. İkisinin de internet haberciliği yaptığını biliyorduk. Bu durumda olayların tam göbeğinde yer alıyorlardı. Bununla birlikte kendi içimizde de ketum davranmalıydık, bir şeylerin peşinde olan birileri varsa onları da ürkütmemiz gerekiyordu. Diğer yandan, araştırmayı sürdüren herkesin kendini baskı altında hissettiğini, aksi bir tutumun moral bozukluğuna yol açacağını biliyorduk.

FM: Buna siz de dahil miydiniz? Kendinizi baskı altında hissediyor muydunuz?

JC: Elbette. Sonuçta bir çocuğun hayatı söz konusuydu.

FM: Baskıyla baş edebilmek için herhangi bir strateji geliştirdiniz mi?

Benimle sanki geri zekâlıymışım gibi tane tane konuşuyor.

JC: Sekiz yaşında küçük bir çocuk beş gündür kayıptı. Bu tip stratejilerle uğraşacak zamanımız yoktu.

FM: Tamam. Soruşturmaya katılan herkes için stresli bir dönem olduğunu anlıyorum. Sorduğum şey...

Sözümü kesiyor; öfkeleniyor.

JC: Bana patronluk taslamayın.

FM: Öyle bir niyetim yok. Söylediğimi çok savunmacı bir bakışla değerlendiriyorsunuz. Kendinizi baskı altında hissettiğiniz gerçeğini anlıyor ve bunun hem sizin hem de soruşturma için ne ifade ettiğini keşfetmemi sağlayacak yollara bakalım diyorum.

JC: Böyle bir durumun ortasında kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

FM: İşin bu noktasında davayı araştırmaya başladığınız anda benimsediğiniz tavırdan geri adım attığınızı söyleyebilir miyiz? Şu "hodri meydan" tavrından?

JC: Evet, öyle. Ailesinden beş gün uzak kalan, korku içindeki bir çocuğu hiç düşündünüz mü? Bu tam 120 saat demektir. Bunu bir saniye bile aklımdan atamıyordum. Neden bu ailenin ortasına bir el bombası attığımı sanıyorsunuz? Çünkü öyle gerekiyordu. Nicky Forbes'un kız kardeşine her şeyi itiraf ederken bunun bomba etkisi yapacağını anlamadım mı zannediyorsunuz? Bunu yalnızca Ben için yaptım. Çünkü onu bulmamız gerekiyordu. Eğer böyle davranmam başka bir hasar oluşturduysa varsın oluştursun. Mektup konusunun da bundan farklı bir yanı yoktu.

Oturumu burada sonlandırıyorum, çünkü bugün ona daha fazla baskı yaparsam onu tamamen uzaklaştırmaktan korkuyorum. Onun bu süreçten başarıyla çıkamaması ve Soruşturma Dairesi'ndeki işine geri dönmesi halinde orada uzun vadeli kişisel bir denge kuramayacağından endişeleniyorum.

RACHEL

Eve geldiğimde Zhang, içeri girmesini isteyip istemediğimi sordu. Doğru olup olmadığını bilmediğim halde ablamın evde olduğunu söyleyerek istemem dedim. Bütün duygularım körelmişçesine kendimi dünyadan kopuk ve tuhaf hissediyordum. Benim için önemli olan tek şey, kafamın içinde yuvarlana yuvarlana kaynayan düşüncelerdi.

Nicky evdeydi ve mutfakta oturuyordu. Hazır halde bekleyen çantası ön kapının yanındaydı. Paltosuysa çantanın üzerine atılmıştı.

"Bekledim, çünkü sana hoşça kal demeden gitmek istemedim," dedi.

Tuhaf halimi pek fark etmemişti. Kollarımda bu kadar özenle ne taşıdığımı sordu.

"Ben'in kitapları," dedim.

Kitapları dikkatlice masanın üzerine bıraktıktan sonra birbirimize bir süre baktık. Nicky uzanıp beni kucakladı. İlk gün polis karakolunda olduğu gibi sıkıntılı bir kucaklaşmaydı. Daha doğrusu bu seferki kucaklaşma daha kötüydü, çünkü vücuduna eskiden olduğu gibi bir sevecenlik hâkim değildi. İkimiz de asgari temas içinde birbirimize ürkek ve çekingen davranıyorduk. Bunun nedeni,

hayatımızda ilk kez, birbirimizin karşısında nasıl pozisyon alacağımızı bilemiyor oluşumuzdu. Daha sonra Nicky ilkinin yetersiz bir kucaklaşma olduğunu biliyormuşçasına önümde durarak ellerini kollarımın iki yanına koydu ve kollarımı aşağı yukarı sıvazladı.

"İyi olmaya gayret edecek misin?" diye sordu.

Evet anlamında kafamı salladım.

"Yalnız kalmak istemezsen bana bir telefon et yeter. Ne zaman istersen gelebilirim."

"Laura'yı çağırabilirim," derken sesim çatladı.

Nicky, "İyi, tamam," demeden önce bir an duraksadı.

Sonrasında tekrar karşılıklı olarak durduk. Elleri kollarımdan ayrılırken bana bakışı, içimde bütün olup bitenin belirsizliği ve korkunçluğu karşısında bağırıp haykırma isteği uyandırdı. Büyük bir gayretle son kuvvetimi toplayıp, "Hadi git, Nicky," diyebildim.

"Sana bakınca gidebileceğimden emin olamadım. Sen hiç iyi görünmüyorsun."

Ona, "HEMEN GİT!" diye bağırdım. Birileri bir kelime daha ederse kendi içime doğru patlayacaktım. Nicky bu tavrım karşısında tam manasıyla şoke oldu. Yüz ifadesine bakılırsa, yaptığım çirkin bir şeydi.

Bana dikkatlice bakıp bir şeyler söylemeye yeltendiğinde, "HEMEN!" diye üsteledim, çünkü bir şey duyacak halim yoktu. Ağzımdan çıkan şey bir sözden çok, bir haykırıştı. Merdiven basamaklarını dövercesine hızla üst kata çıktım. Dış kapının açılıp kapandığını duymamıştım ama gazetecilerin onun yakasına yapışıp kimin neden bağırdığını öğrenmek istediklerini duyabiliyordum. Nicky onlara cevap verdiyse de bunun çok kısık sesle yaptığı belliydi, çünkü birkaç dakika sonra bomboş kalan evimin sessizliğinden başka hiçbir şey hissetmiyordum.

•••

Laura beni uyandırmaya geldi. Ondan bunu istememiştim, öylesine çıkıp gelmişti. Kapıyı açmaya gittiğimde gazetecilerden biriyle eşikte çene çaldığını duydum. Onu içeri aldığımda, "Ne komik, dışarıdaki adamlardan biriyle aynı sınıfta ders almışız," dedi. Bunu söylerken sanki bir partide tanışıp konuşmuşlar gibi kaygısız bir ifadesi vardı. Bu adamın hangisi olduğunu merak ettim. Dışarıda birkaç müdavim vardı. Büyük olasılıkla grubun en gencinden bahsettiğini düşündüm. Herhalde gençliğinden dolayı diğerlerinden daha hızlı koşmuştu. Bu adam, arabamı sürerken de camlara vurmaktan en son vazgeçen olmalıydı. Kim olduğunu Laura'ya sormadım.

Beraberinde paket servisten yiyecek ve bir şişe şarap getirmişti. O gelmeden önce ona olup biten her şeyi anlatmayı düşünmüştüm ama yapamadım. Doğru sözcükleri bulamıyordum. Sanki içimde gizlenip kalmışlardı. Uyuşmuş hislerim ve azalan inanma yeteneğim onları içimde hapsetmişti. Kafamın içi adeta uyuşturucuyu bırakmaya çalışan bir bağımlıymış gibi titriyordu. Ablamın söylediklerini takıntı haline getirmiştim ve okuldaki bilinç kaybım zihnimde sürekli başa sarıp oynamaya devam ediyordu.

Laura da ben sinir ediyordu. Yemeğimizi mutfak masasına sakince bırakıp şarabı bardaklarımıza doldurdu. "Muhtemelen bunları istemeyeceğini biliyorum ama her ne olursa olsun böyle davranacağım. Yine de istemiyorsan gücenmem," dedi.

Getirdiği yemek ve içki, bir zamanlar zevk aldığım yaşamın kalıntıları gibiydi. Yine de nazik davrandım. Birkaç lokma yemek ve bir yudum şarap aldım. Şarap, Ben kaybolmadan önceki iç rahatlatıcı, avutucu vasıflarını kaybetmişti. Ağzımın içine asitli bir tat yayıyordu.

Laura sessizliğimizi bozarak, "Ben'den bahsetmek ister misin? Bu seni rahatlatır mı?" diye sordu.

Laura hiçbir zaman çok yemek yemezdi. Bir serçenin iştahı kadar iştahı vardı. Sorusunu cevaplamayı başaramadığım sırada birkaç saniyeliğine yemeğiyle oyalanırken, "Yeni doğduğu günleri hatırlıyor musun? Ne kadar da ufak olduğuna inanamıyorduk; hatırlıyor musun?" dedi.

Sesim yerine gelmişti. "İlk önceleri onu tutmaya korkardım," dedim.

Laura doğum sonrası beni hastanede ziyarete geldiğinde gözlerini ondan ayıramamıştı. Bedenim hormona boğulmuştu ve yara bere içindeydim. Bitkin bir halde yatarken onun plastik hastane beşiğinde yatan oğlumun yanında, başının üzerine kaldırdığı büyük güneş gözlükleri, süslü yazlık elbisesiyle duruşunu seyretmiştim. Bu manzara annelik öncesi hayatımı anımsatan bir kartpostal gibiydi. Ben'i kucağına almasını söylemiştim ama Laura onu ilk tutuşunda kafasını desteksiz bırakıp sallandırmıştı.

Bunu hatırlatınca gülerek, "Daha önce hiç bebek tutmamıştım. Bir yerini incitirim veya düşürürüm sandım," dedi.

"Ben ısrar etmiştim," dedim.

Laura, "Daha sonra da üstüme kusmuştu," diye ekledi.

"İlk aylarda her yere kusuyordu. Sürekli ortalığı temizliyordum."

"İlk bakışta aşk gibiydi, değil mi?"

"Evet."

"Sana gıpta ederdim. Bu sevgi öylesine yoğun ve özeldi ki..."

Parmaklarıyla şarap kadehinin sapını kavrayıp onu nazik bir bilek hareketiyle yavaşça döndürdü. Sonra kadehe tekrar şarap doldurdu. Şişenin yarısından fazlası boşalırken ben bir yudumdan fazla içmemiştim.

Perimsi, küçük yüzünde kırışıklıkların oluşmaya başladığını ilk defa o anda fark ettim. Aslında bu kırışıklıklar bi-

rer hayalet gibiydi; bir saniye belirip sonraki saniyede kayboluyor gibiydiler. Ancak ne olursa olsun bunlar yaşlılık alametiydi. Hepimiz yaşlanıyorduk. Masanın üzerinden elimi onun eline doğru uzattım ve ellerimiz kısa süreliğine birleşti.

"Böyle bir şeyin başına geldiğine inanamıyorum. Nereden geldiği belli olmayan bir yıldırım kümesinin gelip seni ve Ben'i vurması gibi... Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum," dedi.

"Hissettiğim bütün duygular canımı acıtıyor," dedim.

Gözleri, dökemediği gözyaşlarıyla doluydu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Bunu şu anda hissettiğin acıları diğer insanların da yaşadığını bilmen için söylüyorum. Veya küçük bir parçasını diyelim."

"Devam et," derken, Ben ile ilgili kısa süreliğine uykuya dalmış korkularımın içgüdüsel olarak depreştiğini hissettim.

"Bir keresinde kürtaj olmuştum," dedi.

"Ne zaman?" diye sordum. Bu çok şaşırtıcı, aynı zamanda da şoke edici bir haberdi. Laura ve benim aramızdaki arkadaşlığın sır tanımaz cinsten olduğunu düşünürdüm. Aramızdaki tek sır perdesinin, Noel veya doğum günlerimizde birbirimize alacağımız hediye planlarında ortaya çıktığını sanırdım.

"Ben doğmadan önceydi," dedi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"O sırada hamileydin."

Arkadaşlığımızı hançerleyen, daha önce hiç bilmediğim bir sırdı bu.

"Babası kimdi?" diye sordum.

"Bath'da yaşayan Tom'u hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Tom, Laura'nın iş hayatında tanıştığı evli bir adamdı.

"O biliyor muydu?" diye sordum.

"Kürtaj parasını o verdi. Tanrım! Çok özür dilerim Rachel. Bunu sana şimdi anlatmak tamamen benim salaklığım. Bunu sana niye anlattığımı bile bilmiyorum. Zaten senin içinde olduğun durumla karşılaştırılacak bir şey değil," dedi.

İşin özü şuydu ki bu yeni öğrendiğim şeyle başa çıkacak durumda değildim. Laura şu anda dayanışma içinde olmamızı istemiş olsa bile, söyleyebileceği en yanlış şeyi söylemişti. Bu söylediğini sineye çekebilmem olanaksız gibiydi: Bir çocuğu kasıtlı olarak kaybetmek.

Bir hafta önce olsa, onun acısını paylaşır ve ona destek olurdum. Ancak şu anda duyduklarım bana acımasız, dayanılmaz, tümüyle acı veren şeyler gibi geliyordu. Beynim bu haberle ve onu takip eden söylemle tamamen rotasından çıkmıştı.

Ben'le ilgili az önce paylaştığımız anıların nadide ve acı dolu zevki bir saniye içinde kaybolmuştu. Laura'nın dostluğunun daha önceki sıcaklığı aniden soğumuş ve kırılgan olmuştu. Tüylerimi diken diken eden bir durumla karşı karşıyaydım.

"Hayır, hayır, hayır! Şimdi bunu duymamalıyım. Bana neden bunu anlatıyorsun?" dedim.

Derken ablamın ektiği güvensizlik tohumu, beynime serbestçe serpilip zihnimi asit gibi aşındıran bir düşünceye dönüştü. Bu düşünceyi kendimi bile şaşırtan, terbiye edilmemiş bir ses tonuyla dile getirdim. Ses tonum sabrının sınırlarını aşmış birininkine benziyordu.

"Diğer gazetecileri, yani kapı dışındaki arkadaşlarını hakkımdaki hikâyelerle mi besliyorsun? Ben hakkında konuşmak istemenin nedeni bu mu?" diye infilak ettim.

Ayağa kalktım. Acelemden şarap bardağım devrilmişti. Masaya dökülen şarap damla damla yere akmaya başladı. Üstüm başım dahil her yere şarap sıçramıştı. Laura da ayağa kalktı. Bu şaşırtıcı durum, ifadesindeki bütün yumuşaklığı alıp götürmüştü. Bu nedenle yanakları mermeri andıran bir renge büründü.

Laura, "Tanrım, Rachel! Biliyorum kendini umutsuz hissediyorsun, ama..." diye devam ederken onu ittim. Beni kucaklamak amacıyla masayı dolanıp bana doğru geldi. Onu kendimden uzaklaştırdım. Paltosunu ve çantasını kapıp eline tutuşturdum ve onu ön kapıya doğru itekledim. Yalvarışlarını ve gözyaşlarını umursamadan kapıdan dışarı çıkana kadar onu itmeye devam ettim. Basın mensupları ve sözde arkadaşları onun kapı eşiğindeki fotoğraflarını çekmeye devam ederken, geri dönüp mutfak masasındaki şaraptan ıslanmış sandalyeye oturdum. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

JIM

Bütün gün John Finch'le beraber sıkı bir şekilde çalıştık. Onun içinde kendimi görme hissim azalmamış, hatta onunla konuştukça daha da kuvvetlenmişti ve bu durum beni tedirgin ediyordu.

Finch, kimliklerini saptadığı ailelerin kontrolü üzerinde çalışan memurlar işlerine devam ederken benimle beraber Kenneth Steele House'da kaldı. Memurlar bize bilgi aktarırken, çok fazla mahrem konu ve bürokratik engelle karşılaşılmamalarını umarak hastaneye iki dedektif gönderdik.

Uzun bir sessizlikten sonra Finch, "Hiç bu işten sıkıldığın oldu mu?" diye sordu. O sırada benim düşüncelerim Emma'ya, onu bir daha ne zaman görebileceğim konusuna kayıp gitmişti. "Hayatları paramparça olmuş insanlarla her gün temasta olmaktan sıkıldığın oluyor mu?"

Penceresiz bir görüşme odasında gri renkli bir masanın etrafında oturuyorduk. Tepedeki floresan lambanın parıltısı şakaklarımı zonklatıyordu. Ona yanıt vermedim. Yanıtım olsaydı bu yanıt, özgünlüğümü ve profesyonelce mesafe koymamı kaybetmeme neden olacaktı. John Finch'in benim arkadaşım olmadığını hatırlamam gerekiyordu.

Buna rağmen ona cevap vermemek de zor bir durumdu, çünkü onun mesleğiyle benimki arasında paralellikler vardı. Bir veya iki saniyeliğine de ona evet deme arzusuna, onunla konuşma, notlarımızı karşılaştırma ve bazı zamanlarda kenara çekilip durmanın çok zor olduğunu söyleme isteğime yenildiğim oldu ama kendimi tuttum. Belki başka bir evrende bunu yapabilirdik. Böyle bir yakın temas hoş olurdu ama şu anda ne bulunduğumuz yer buna uygundu ne de içinde bulunduğumuz zaman.

"Bu odanın bana neyi hatırlattığını biliyor musun?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında sallayınca, "Hastanede kötü haber odası diye adlandırdığımız odayı. Onlara en kötü şeyleri söylemek zorunda olduğumuz zaman aileleri içeri aldığımız oda. İçerideki broşürleri saymazsan manzara aynen burası gibi," dedi.

Yanıtımı tarafsız bakışım doğrultusunda verdim. "Odamızın senin için iyi haberlere vesile olmasını umut ediyoruz," dedim.

"Zeki olanlar, yani akıllı aileler burayı nasıl tarif ediyorlar biliyor musun?" diye sorup yanıtı da kendisi verdi. "Fincan altlıklarıyla birlikte Çin malı fincanları ve aynı odaya doluşmuş bir sürü personeli görünce, 'Bütün bu hengâme sadece bizim için mi?' diye kendi kendilerine soruyorlar. Yanıtı bulmaları uzun sürmüyor. Biz daha konuşmaya başlamadan durumun vahametini anlıyorlar. Fincanlarına süt servisi yapılmadan önce yas tutmaya başlıyorlar."

"Bu durumda senin işin kolaylaşıyor," dedim.

Önümüzde, diplerinde kahve damlalarının bulunduğu dört köpük bardağın yer aldığı bir tepsi duruyordu. Oyuncak bebeklere ait ceset torbalarını andıran, yarısı boşaltılmış şeker torbacıkları çöpe atılmak üzere tepsinin üzerine dağılmıştı.

Kendisine neden böyle sığ bir yanıt verdiğimi anlamıştı. "Özür dilerim. Meslek adabına aykırı olacağından, böyle bir konuşmayı dinlemek istemezsin elbette," dedi ve ekledi, "bu benim aptallığımdı. Böyle bir durumda ben de sizin gibi hareket ederdim." Bunları söylerken gülmeye çalıştı, ancak havlamaya benzer bir ses çıkardı. Çıkan ses bu zoraki neşeyle alay edermişçesine odanın köşelerinde yankılandı.

Bütün bunlardan sonra mesleğinin önüne koyduğu bütün acıların, zorlukların, çaresizliğin ve ölümle yüz yüze gelmenin John Finch'i zehirlemekte olduğu endişesine kapıldım.

O zaman gardımı, ancak birkaç saniyeliğine düşürebildim, çünkü merakım hâlâ devam ediyordu.

"Bir hastayı kaybettiğinde duygusallaşıyor musun?" diye sordum.

Ne ölçüdeki bir başarısızlığın onu yaraladığını öğrenmek istemiştim. Benim gibi biri olup olmadığını bilmek istedim.

"Nadiren de olsa tüm çabalarıma rağmen etkilendiğim durumlar olur. Daha öğrenciyken bunu öğreniyorsunuz, gerçekle duygusal davranışlarımın arasına mesafe koymak zorundayım. Eğer bunu başaramazsam işimi yapamam," diye yanıtladı.

"Bir vakayı diğerlerinden daha ön plana çıkaran şey sence nedir?" diye sordum.

"Bunu kestiremezsin. Bir defasında bana küçük Ben'i hatırlatan bir çocuğu ameliyat ettim. Annesi de Rachel'dan farklı değildi. Bana bizi, ailemi anımsattılar. Çok da eski bir olay değildi; o sırada Ben yedi yaşlarındaydı. Çocuğun ameliyatı oldukça basit sayılabilecek bir ameliyattı. Ancak kanama başladı ve çocuk öldü. Kalbi iflas etti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Beklenmeyen bir ölümdü. Bunu

annesine söylemeye gittiğimde... korkarım ki anneyi perişan ettim," dedi.

Sıkıntısı ve üzüntüsü yüzünden okunuyordu, ancak John Finch, çok doğal olarak, acılara dayanıklı olmayı da öğrenmişti. Kontrolünü kaybetmeyerek, "Amatörce davranışım yüzünden oldu," diye ekledi.

"Anlaşılabilir bir durum," dedim.

"Hakikaten böyle mi düşünüyorsun, Dedektif? Hiç senin de başına böyle bir şey geldi mi?" diye sorunca saatime baktım. Bayağı geç olmuştu. Sırlarımı ortaya dökmek tehlikesiyle de karşı karşıyaydım. Konuyu tekrar rayına oturtmanın zamanıydı. "Sanırım bir şeyler yemenin vakti geldi. Görünüşe göre gecemiz uzun olacak," dedim.

***

Gece saat on sıralarında John Finch'i evine bıraktık. Gece yarısını bulduğumuzda bize verdiği bilgiler doğrultusunda konunun çerçevesini daralttık. Mektupla ilgili dikkat çekici bir şüpheli bulduk. Sabahın erken saatlerinde sayısız meslektaşımızı işin içine karıştırarak bu kuşkumuzun haklılığını ortaya koyduk. Ayrıntıları kontrol etmekle kalmayıp onları çifte denetimden geçirdik, geçmişin incelemesini yaptık ve şüphelinin adresinin doğruluğunu üç kere kontrol ettik.

Fraser herhalde ellinci kahvesini içerken bana şafak baskınını yönetme görevini verdi. Sürpriz baskın yapacaktık ve bu baskın için en uygun zamanı bekledik. Adamlarımı seçer seçmez hazırlıklarımızı özenle yürüttük.

Sabah saat beşte gitmeyi planlıyorduk.

7. GÜN

27 Ekim 2012, Cumartesi

Adam kaçırmanın çeşitli nedenleri olabilir. Bu nedenler bir çocuğu sahiplenme arzusu, cinsel tatmin, parasal kazanç elde etme, intikam ve öldürme arzusu olabilir. Araştırma bulguları bir çocuk öldürüldüğü zaman bunun altında yatan suç güdüsünün, ya çocuğu kaçıranın aileden intikam alma amacına dönük duygusal temelli ya suç işleyenin kurbanla cinsel doyum peşinde olduğu cinsel temelli ya da sıkça rastlandığı gibi fidye yoluyla kazanç elde etme temelli olduğunu ortaya koymaktadır. (Boudreaux ve diğerleri, 2000-2001) Bunun yanında, çocuk kaçırma eylemini takip eden cinayet eyleminin, genellikle çocuk kaçırmanın asıl nedeni olmadığı görülmüştür.

Dalley, Marlene L and Ruscoe, Jenna, 'Kanada'daki Çocuk Kaçırma Vakalarının Kapsamı ve Niteliği', Kayıp Çocuklar Ulusal Yardım Hizmetleri, Emniyet Genel Müdürlüğü, Kanada Kraliyet Atlı Polis Hizmetleri, Aralık 2003

WEB SAYFASI - www.twentyfour7news.co.uk/bristol - 07.22 (İngiltere Yaz Saati) 27 Ekim 2012

Benedict Finch nerede?

Blog Dünyası Ayağa Kalktı - Halkın gücü mü, yoksa zorbanın adaleti mi?
Danny Deal

Benedict Finch davası üzerinde çalışan yetkililer, medyadaki çılgınlığı kışkırtan bir blog yüzünden öfkeli.

Görünüşe bakılırsa davaya yakınlığı olan biri tarafından yazıldığı anlaşılan blog, olayın ayrıntılarını sızdırmak ve kamuoyunda Benedict Finch'in ailesine karşı kuşku yaratmakla suçlanıyor.

Baş Komiser Corinne Fraser dün gece şöyle dedi: "Bu blogu kimin yazdığını bilmiyoruz ama yazılanların kin gütme amaçlı bir çalışma olduğundan eminiz. Şu anda hepimiz hem bu küçük delikanlının hem de onun ailesinin esenliğinden endişe duymaktayız. Bu nedenle halkımızın sükûnetini muhafaza etmesini, ailenin durumuna saygı duymasını, bilgisiz ve güvenilmez bir kişi tarafından kaleme alınan bu bloga itibar etmemesini istiyoruz. Şu andaki bütün gayretimiz bu küçük delikanlıyı bulmaya yoğunlaşmıştır.

Fraser, polisin hâlâ "çok yönlü bir soruşturma yürüttüğünü ve kısa sürede kayda değer bir gelişmeden umutlu olduğunu" ekledi. Olasılıklarla ilgili yorum yapmaktan da kaçındı.

Belediye Meclisi Üyesi James Leon, "Bir medya organizasyonunun veya bir kişinin online olarak yayımladığı bu yorumlar, mahkeme tarafından kanunlara aykırı bulunursa ilgili kişi veya medya kuruluşu adli kovuşturmaya tabi tutulabilir," dedi.

3 kişi bu yazıyı tartışıyor

Donna Faulkes
İnsanlar beğendikleri düşünceyi söyleyebilmeliler.

Shaun Campbell
Eğer polis onu bulamıyorsa, en azından birileri halkın ne düşündüğünü dile getirebilmeli.

Amelie Jones
Bunu yazıp insanların söylemelerine izin verilmeyen şeyi söylememek aptalca bir şey.

RACHEL

Sabahın erken saatlerinde kan ter içinde uyandım. Beni yiyip bitiren, etrafımdaki kimsenin hafifletemediği acımasız bir kayıp duygusu beni tüketiyordu.

Ben'in belki de geri dönmeyeceği düşüncesini içimden geçirmeye başlamıştım.

Böyle bir şey başıma gelirse, onsuz yaşamak zorunda kalma gerçeğini de düşünmeye başladım.

Dayanılmaz bir hayat olacaktı.

Saplantılı ve gergin düşüncelerim beni alt kata, oradan da arka kapının dışındaki karanlığa sürükledi. Rüzgâr hâlâ sert esiyordu. Sert rüzgâr, bahçeyi koşarak geçip kendimi atölyeme atmama neden oldu. Geçen bu kısa sürede rüzgârın soğukluğu, geceliğimin kıvrımları arasında yolunu bulmuştu bile. İçeri girdiğimde o kadar şiddetli titriyordum ki kendimi sallanan bir kemik torbası gibi hissettim.

Işıkları açma cesaretini gösteremedim. Cam kapıların ardından görülmem halinde paramparça olmuş mutluluğumun içinden zilzurna sarhoş biri ortaya çıkacaktı. Komşularımı da arkadaşlarım gibi hasım taraftan birer casus gibi algılıyordum. Işıkları açmak yerine bilgisayarımın

başına dönüp onun hiç de cana yakın olmayan mavi parıltısının karşısına oturdum. Bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde içimdeki dürtünün etkisiyle, kendimi durduramayacağımı hissederek, temkinli bir şekilde internete girdim.

Daha fazla kınanıyor, adeta yerden yere vuruluyordum. Olay hakkındaki haberlerin yokluğunda, tam sayfa editör yorumları ortaya çıkmıştı. Okumaya başlamadan önce aile durumumuzla ilgili daha dengeli görüşlerde bulunacakları umudunu taşıyordum. Ancak hayal dünyasında yaşadığımı anladım; yanılmıştım. Onlar da en az bulvar gazeteleri kadar zalim ve ön yargılıydı.

Hemen hemen istisnasız olarak hepsi de, olayı ve benim dul anneliğim bağlamında basın toplantısındaki performansımı tartışıyorlardı. Bunu, beni dövecek bir sopa veya yaftalanmama yarayan bir etiket gibi kullanıyorlardı.

Bu editör makaleleri, benim ve oğlumun başına gelen olayla ilgili sürüsüyle soru ortaya atıyorlardı. Böyle bir şeyi düşünmeniz mümkün müdür? Belki de onları okumuşsunuzdur. Ahlaki duruşumu, bağlılığımı sorguluyorlar, çocuk yetiştirmeye uygunluğum, bedensel gücüm hakkında kuşkular üretiyorlardı. Ben'in benim önüme geçerek ormana koşmasına izin vermemden dolayı lakayt ve ihmalkâr bir anne olduğumu dillerine dolayıp beni açıktan açığa mahkûm ediyorlardı. Beni suçlayıp dışlıyorlar ve toplumun önüne atıyorlardı. Dul anne, başarısız anne, sosyal statüsü şaibeli kişi diyerek beni hedef gösteriyorlardı.

Sormadıklar şey ise şuydu: Ben'in önden koşması kararını hangi nedenle vermiştim veya göz önünde bulundurduğum diğer sebepler nelerdi? Acaba John'un beni terk etmesinden sonra üstesinden gelmek zorunda kaldığım kaybetme duygusunu, kendimi yeniden yapılandırma çabalarımı, onun yokluğunda iyi bir anne olma özlemimi

incelemeyi akıllarından geçirmiyorlardı. Ben'i ne kadar sevdiğimi bile öğrenmek istemiyorlardı.

Hiçbir gazeteci, hiçbir yerde tek başına anneliğin zorluğundan, yalnız başına geçen akşamlardan, destek almadan verilen zor kararlardan, farklı bir hayat döngüsünde pekâlâ yarımda olabilecek bir eşin acı veren yokluğundan hiçbir yerde bahsetmemişti bile.

Merhamet duygusundan yoksun bu kişiler yüzyıl öncesinde yaşasaydılar gittikçe artan bir umarsızlıkla ve gözü dönmüşlükle beni bir ıslahevine koyarlardı. Onlarla birkaç yüzyıl evvel karşılaşsaydık, beni kadınların cezalandırılması için kullanılan bir aygıta bağlayıp kayışla döverler veya yüksek bir yere oturtarak yanan meşalelerle altımdaki odunları ateşe verirlerdi.

Yazılan yüzlerce kelimenin hiçbir yerinde kimse John'u bir nebze bile suçlamıyordu. Tam tersine o cinsiyeti dolayısıyla ve de mesleğinin koruma kalkanı altında bir sempati odağı konumuna gelmişti: John pediatrik genel cerrah, yeni karısı ise sanki evliliğimizin parçalanmasının bir nedeni değilmişçesine şu anda onun acısını gidermeye çalışan bir kurtarıcıydı. Hatta bunları yazanlardan biri John ve Katrina'yı birliktelikleri kusursuz olan örnek bir çift gibi gösteren bir fotoğrafı ön plana çıkarmıştı.

Onların hedef tahtasına oturtulmuştum, çünkü onlara göre ben toplum nezdinde kabul görmeyen bir kadındım. Bunu kanıtlamak için yasaların müsaade ettiği her yola başvurmuşlardı: Yazdıkları, inceledikleri ve üzerinde yorum yaptıkları kelimelerle beni herkesin gözü önünde bıçaklıyorlar, yazdıkları yazılar yayımlandıktan sonra geçen her süreçte toplumun tepkisini kendi yazdıkları doğrultuda şekillendiriyorlardı. İçinde bulunduğum durum başkalarının hoşuna gitsin, bencil ve ön yargılı insanları heyecanlandırıp cesaretlendirsin diye bıçak biler gibi incelikle hesaplanmış bir çaba içine giriyorlardı. *Schadenfreude.*

Muhafazakârlık. Bu tür acılı insanların başına, olabilecek en kötü şeyler gelmeliydi, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu bir şekilde hak etmiş olmalılardı.

Referans saydıkları kitapları ve ne olduğu belirsiz ahlak pusulalarıyla çalışma masalarının arkasında krallar gibi oturan bu sözde 'düşünürler', bu davranışları sergileme hakkını kendilerinde buluyorlardı, çünkü onların gözünde zerre kadar değerim yoktu. Onlar için ben ve oğlum, gazetelerini sattıracak birer ticari maldan başka bir şey değildik. Üstelik bu gazeteler eskiden sürekli okuduğum, yolun sonundaki marketten alıp evime getirdiğim gazetelerdi.

Tüm bu yazılıp çizilenlerin, korkakça yapılan şişirme habercilik ürünü olduğunu biliyordum. Ancak bunu bilmek problemi çözmeye yetmiyordu. Sonuçta ben de bir insandım.

Şu anda esas merakımı çeken şey, bütün bu başıma gelenleri okumanın sizi rahatsız edip etmediği ve bugün için üzerinde güvenle oturduğunuz güzel koltuğunuzun bir anda, bir daha yerine gelmemek üzere altınızdan çekilip alınabileceğini bilip bilmediğinizdir. Yoksa siz kendinizi çok mu güvende hissediyorsunuz? Sizin temellerinizin benimkilerden daha sağlam kazıklara oturduğunu mu düşünüyorsunuz? Benim düştüğüm durumu, sizin başınıza gelmesini hiç olmayacak bir olasılık olarak mı değerlendiriyorsunuz? Okurken benim yerimde olsaydınız yapmaktan kaçınacağınız hatalı davranışlarımı aklınızın bir yerine yerleştirdiniz mi? Benim durumumda olsaydınız bir anneye yakışacak, daha kusursuz bir ağırbaşlılık sergileyebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Belki de her şeyden önce kendinize, eşinizi elinizden kaçıracak kadar aptal olmayacağınızı söylüyorsunuz.

Buna cevabım, çantada keklik zannettiğiniz şeylere karşı dikkatli olmanız gerektiğidir. Çok dikkatli olun. Unutmayın ki bir zamanlar bir doktorla evliydim.

Şu anda kendinizi ne derece rahatsız hissettiğinizi de bilmek isterdim. Birbirimize biçtiğimiz rolleri hatırlamamızda fayda var. Ben: İhtiyar Denizci ve Anlatıcı. Siz: Sabırlı Dinleyici. Kem küm ederek sıvışıp gitmeyi mi arzuluyorsunuz? Yoksa boşalan kadehinizi yeniden doldurmak mı istersiniz? Hangi tarafta olduğunuza da artık karar verin. Benimle misiniz, yoksa onlarla mı? Bu kadar pataklanmış, albenisi bu kadar zedelenmiş ezik bir kadınla daha ne kadar yan yana kalabileceksiniz? Üstelik sağda solda zihinsel dengesizlik belirtileri de gösterdiğimi hatırlatmak isterim.

Sanırım ilginizi canlı tutmak için son bir girişimde bulunmam gerekiyor. Her şeyi benim ağzımdan duymak, çöküşüme tanıklık etmek sizi rahatsız ettiyse, bütün bunları itiraf etmenin benim canımı ne kadar acıttığını düşünerek biraz olsun rahatlayabilirsiniz.

Atölyemin dışındaki karanlık, sabahın ışıkları arasında nihayet erimeye başlarken bilgisayarın önündeki sandalyemi çekip dehşete kapılmış gözlerimi ekrandan uzaklaştırdım. Buz kesmiş parmaklarımın yardımıyla sabahlığıma sarıldım ve bahçemdeki pürüzlü gece izlerinin, kimi yerleri donuk renkli, kimi yerleri ışıltılı kara bulutları belli belirsiz aydınlatan güneşin altında tuhaf bir sabaha dönüşmesini izledim.

Mutfağa döndüğümde kaybolan irade gücümü tekrardan bulmuş gibiydim. Çaydanlıkta su kaynatırken bu işi günlerdir yapmadığımın farkına vardım. Evdeki her işi Nicky yapmıştı. Tamamen meraktan buzdolabının kapağını açtım. İçinde ne olduğundan haberim bile yoktu. Etiketlenmiş kapların içinde Nicky'nin gitmeden önce hazırlamış olduğu pişmiş yemekleri buldum. Çeyrek litre kadar da taze süt bırakmıştı.

Mutfak masasında oturduğumda alışılagelmiş tıkırtılarla evdeki sıcaklık yavaş yavaş artarken ben de ısındım.

Ben'in okul defterlerine bakmaya başladım.

Önümde beş defter duruyordu. Okul yılının başlarında olunduğundan çok da fazla bir ilerleme kaydedilmemişti. Yine de onlara bakmaya başladım: matematik, okuma yazma, imla, tarih ve bir serbest çalışma defteri.

Ben deftere bütün bir sayfayı kaplayan koca bir yatak çizmişti. Yatağın içinde küçük bir çöp adam vardı. Altında da *Bütün hafta sonunu yatakta geçirdim,* yazıyordu. Onun dışında da kırmızı mürekkeple yazılmış bir yorum vardı: Bütün yaptığının bundan ibaret olduğundan emin misin, *Ben? Başka bir şeyler daha yaptığından eminim. Yatak resmi hoş olmuş.*

Resmin anlamsızlığına güldüm. Çünkü içinde olmak istediğim dünya, oğlumun hayal ürünü ve komik dünyasıydı.

İşte o zaman anladım ki eğer oğlum ölürse, ben de yaşayamazdım.

JIM

Beşimiz de hazırlandık: Ben ve tam teçhizatlı dört adamım. Siyah elbiselerimiz, kurşungeçirmez yeleklerimiz, gözleri saklayan başlıklarımız, karşıdaki hedefe zarar verebilecek kadar kalın tabanlı ayakkabılarımız vardı. Bütün adamlarım silahlıydı. Telsiz temasını canlı tutmak için hepimizde kulaklıklar vardı. Ekibi ben yönetiyordum.

Saat sabahın beşiydi. Ortalık karanlıktı. Sabahın sessizliği bir örtü gibi mahalleyi sarmıştı.

Arabayı köşeye yavaşça park edip hemen motoru durdurduk. Hiç konuşmadan, yalnızca hareketlerle anlaşarak dışarı çıktık. Üçümüz, eve giden ara yolun gölgeli ve görüşe kapalı son bölümünde sessizce bekledik. İki kişiyi evin yanına yolladım.

Kimsenin arka taraftan sıvışmasını istemiyorduk.

Sokak lambaları, kulübenin bakımsızlığını ortaya koyuyordu. Oysa komşu mülkler kusursuz görünüyordu; ön bahçelerindeki biçilmiş çimler, evlerin arasındaki sınır teşkil eden ve dalları düzgünce budanmış bodur ağaçlarıyla parlak birer banliyö ganimetine benziyorlardı.

Bizim bungalovun bahçesindeki çiçek tarhları fazla büyümekten dışarılara sarkmış, çimenlik alan karmakarışık

ve bakımsız bir hale gelmişti. Bu bakımsızlığa rağmen evin yanındaki metal kapı parlak siyah bir boyayla boyanmıştı. Ekibimden iki dedektif içeri girmek için kapı mandalını açtıklarında mandal gıcırdamadı.

Benim tahminime göre kulübenin bu bakımsız hali yeni oluşmuş bir durumdu.

Kulübenin yanında tek arabalık bir garaj vardı. Kapısı kapalıydı ama iyi durumda görünüyordu. Garaja giriş yolu yakın zamanda elden geçirilmiş ve bayağı para harcanmıştı. Bizi ele verebilecek yeni dökülmüş çakıllar yoktu. Garaj girişinde herhangi bir araba görünmediği gibi, ön cephedeki perdeler de kapatılmamıştı. Evde hiç ışık yoktu. Evin boş olmaması için dua ettim.

İşaretim üzerine adamlarımdan ikisi ön kapıya yaklaşıp kapının iki yanında durdular. Harekete geçmek için hazır olana kadar kapının buzlu camının arkasından görülmeyecek şekilde kıvrılarak kendilerini sakladılar.

Bulundukları yerin üstünde bir emniyet lambası vardı, ancak lamba yanmadı. Adamların yanlarında siyah metal silindirden imal edilmiş bir koçbaşı bulunuyordu. Gerekirse koçbaşıyla kapıyı kırabileceklerdi.

Bana bakmıyorlardı. Kulaklıklarından benim sesimi duymayı beklerken tam anlamıyla kapıya odaklanmışlardı. Telsizimden fısıldayarak, "Girin," emrini verdim. Verdiğim emrin kulaklıklarına yüksek ve temiz bir sesle ulaşacağını biliyordum. Bu nedenle hiç tereddüt etmediler. Zili çalıp kapıya şiddetle vururlarken mektup atma deliğinden, "Polis, girmemize izin verin. Polis!" diye bağırıyorlardı.

Kapı önündeki gürültü, şafak vaktinin sessizliğini bozdu.

Kulübenin holünde bir ışık yanana kadar komşu sakinler tepemize toplanmıştı bile. Biz de kapıyı aşağı indirmeye hazır şekilde bekliyorduk.

Bir kadın, şüpheli gözlerle bakarak kapıyı biraz araladı. Sanki uykudan uyandırılmış gibiydi. Ayaklarında plastik terlik, üstünde de eşofman altı ve bir hemşire cüppesi vardı. Adamlarım onu iterek içeri girdiler. Ben de onları takip ettim.

"O nerede?" diye sordum.

Kadın karşıdaki koridorun sonunu işaret etti. Adamlarımdan biri zaten oradaydı. Diğeriyse ön odalara girmişti. Ben de koridorun sonuna doğru koşarak birkaç adım attım, fakat adamlarımdan biri zayıf bir sesle, "Burada, patron," diye seslenince bir şeylerin ters gittiğini anladım. Adamım tam benim önümde, kapı aralığında duruyordu. Vücut dili gerginliğini kaybetmişti. Adrenalin seviyesi azalmış gibiydi. Karşısında herhangi bir tehdit yoktu.

Onu iterek odaya girerken adamım, "Zaten bir yere gidecek hali yok," dedi.

Odanın ortasında bir hastane yatağı duruyordu. Yatakta gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir adam yatıyordu. Boynuna kadar çektiği bir çarşafın altındaydı. Kol bileğinde bir hastane sargısı görülüyordu. Göreceli gençliğinin tek göstergesi kahverengi saçıydı. Yüzü kemiklerinin üzerinde sallanıyordu. Derisi, elmacık kemiklerindeki kıpkırmızı benekler dışında, ateşten veya morfinden gri renge bürünmüştü. Bir pompaya bağlanmıştı. Yüzünde bir oksijen maskesi takılıydı ve yatağın yanından koyu portakal rengi bir idrar torbası sarkıyordu.

Yatağın yanında bir koltuk; koltuğun yanındaysa üzerinde kitaplar, bir dizüstü bilgisayar, köşedeki çekmeceli komodinin üzerinde duran televizyonun kumandası ve kusmukları toplamaya yarayan kalın mukavvadan yapılmış bir tabla bulunan bir masa vardı. Kapının yanında da bir tekerlekli sandalye duruyordu.

Hemşire artık yanımdaydı. "Ölüyor," dedi. Hemşirenin yüzünde yara izleri ve her iki yanağında çizgiler vardı. Gözleri bana, ölüme daha önce de tanıklık ettiğini söylüyordu.

Adamıma doğru döndüm. "Garajı arayın," dedim; ancak orada da Ben Finch'in izine rastlayamayacağımızı şimdiden anlamıştım.

RACHEL

Zhang sabah saat on civarında beni telefonla aradı. Benim caddeme park ettiğini, Ben'i bulma yönünde bir ilerleme kaydedemediklerini, yine de bana uğrayıp biraz konuşmak istediğini söyledi.

Ön kapıdan gelen ayak seslerini duymama rağmen, geldiğinden tam emin olmadan kapıyı açmak istemedim. Yatak odası penceremdeki aralıktan baktığımda dışarıdaki gazeteci sayısının gece azalıp iki veya üç kişiye düştüğünü görmüştüm. Yine de onlara fotoğraf çekme fırsatı vermek istememiştim.

Zhang'in ayak seslerinin duyulmasıyla, gazetecilerin ona seslendiklerini duydum. Kapı sürgüsünü açmaya başladım ama beklenen zil sesi yerine onun sövüp sayma sesleri kulağıma çalındı. Kapıyı şöyle bir araladım.

Kapı eşiğim sütle yıkanmıştı. Dökülen süt, ön kapıyı kapladığı gibi içeri sızarak ayaklarımın altındaki paspasa kadar gelmişti. Dökülen süt ön cephedeki kısa yolu havuza, kırılan plastikler ise etrafı çöplüğe çevirmişti. Sütçü tarafından haftada iki defa getirilen birer litrelik iki şişe sütün akıbeti buydu. Bu şişelerden tam yağlı olanını, Ben ve

onun gelişen kemikleri için, yarım yağlı olanınıysa kendim için alıyordum. Şişeler paramparça olmuştu.

Şişeleri atan elleri, onları futbol topu gibi tekmeleyen ayakları, darbeyi, beyaz sıvının etrafa saçılışını, sonrasındaki pis, berbat manzarayı gözümde canlandırdım. Bunu kapı eşiğimin iğrenilecek derecede pis olduğunu göstermek için yaptıklarını anladım. Beni lekeli bir kadın olarak yaftalayan, modası geçmiş bir lekeleme kampanyasıydı. Art niyetli zorbaların sokak adaleti, ordudaki korkaklara beyaz tüy taktırma cezasının mahalle dilindeki eşdeğeriydi.

Yapayalnız ve köşeye sıkışmış olduğum için öfkeden nasıl deliye döndüğümü sanırım anlayabilirsiniz.

Zhang kızgın bir ifadeyle, "Rachel içeri gir, ben icabına bakacağım, sen içeri gir," diye bağırdı.

Zhang'in söylediğini yaptım. O ise benden saplı bir paspasla plastik bir kova istedi ve dışarıyı temizledi. Temizlik sonrası içeri girdiğinde ona, "Sence biri bunu kasten mi yaptı?" diye sordum.

"Buna tam olarak evet diyemem, bir kaza da olmuş olabilir," dedi.

"Bunun böyle olmadığını sen de biliyorsun," diye üsteledim.

Zhang, "Hiç bir şey *bilmiyorum*," diye direndi.

El hareketlerimle gazetecileri ima ederek, "Onlar görmemişler mi?" diye sordum.

"Görmediklerini söylediler. Söylediklerine göre sabah geldiklerinde bu manzarayla karşılaşmışlar," deyince, "Hepsi yalancı," diye bağırdım.

"Rachel, bu o kadar mühim bir şey değil. Bir kaza da olabilir. Sinirlerini bozma," dedi.

Ancak olan olmuş, sinirlerim bir kere altüst olmuştu.

***

Köpeği de alarak atölyeme geçtik. Beni utandıran ve de korkutan bu yağlı yağmanın izlerini görmemek adına, ön kapı civarında kalmaya tahammülüm yoktu.

İnternete bakarken kendimi soğukta oturmaya zorladığım şafak öncesi mazoşist davranışımı Zhang'in karşısında sergilemekten utandığım için, bu defa atölyedeki ısıtıcıyı çalıştırdım.

Oturduğumuz sırada Zhang, merkeze gönderilen mektuptan ve ölüm döşeğindeki bir düzenbazla karşılaştıkları şafak baskınından bahsetmeye başladı.

"Yıkılmış, beli bükük bir adamdı. Çocuğu Bay Finch'in gerçekleştirdiği bir ameliyat sırasında ölmüştü," dedi.

"Çocuk, John'un hatası yüzünden mi ölmüş?" diye sordum.

Zhang, "Hayır. Riskli bir operasyonmuş. Babası ameliyat öncesinde bu konuda bilgilendirilmiş. Ameliyat yapılmasa çocuk zaten ölecekmiş. John'un hatası yok. Kimsenin hatası yok," diye yanıtladı.

"Çocuk erkek mi, yoksa kız mıymış?" dedim.

"Bilmiyorum. Belli ki ölüm babayı çıldırtmış. Annesi öldüğünden adam çocuğu tek başına büyütüyormuş. Anne de kanserden ölmüş. Daha önce hastaneyi hukuk davası açmakla tehdit eden bir yığın mektup yazmış. Ancak iddialarını destekleyecek herhangi bir kanıtı yok. Dolayısıyla bu faydasız bir girişim olmuş. Şimdi o da ölümcül bir kansere yakalanmış. Sonunda bütün aile bu hastalıktan yok olup gitmiş olacak," dedi.

"Ben'in olayından nasıl haberi olmuş?" diye sordum.

"Olayı televizyonda görmüş ve John'u tanımış. John'la hesaplaşmak için bir şans bulduğunu düşünmüş. Hepsi bu. Görünüşe göre bu mektup, kinci bir hareketten ibaretmiş. Üzgünüm. Ancak yine de başladığımız yere dönmüş değiliz. Takip edecek başka yollarımız da var," diye yanıtladı.

Sözleri kendilerine olan güveni gösteriyordu. Yine de görüşlerini iyimser bir çerçevede yansıttığını görebiliyordum.

Ayrılmak üzere ayağa kalktığında fotoğraflarım gözüne çarptı.

Yazı masamın üzerindeki duvarda yıllar içinde sahip olduğum fotoğraflardan bir derleme vardı. Hemen hemen istisnasız olarak hepsinde Ben vardı. Bu kolaj benim en iyi eserimdi.

Bunların çoğu, eski moda makinelerle çekilip, aile evimizin garajında kendi uydurduğum bir karanlık odada banyo edilmiş siyah beyaz fotoğraflardı. John garajın bir bölümünü bana tahsis etmekten mutluluk duymuştu, çünkü kendi işini kendin yap tarzı bir adam değildi.

Ruth'la Nicholas'ın bana verdikleri Leica M20 marka fotoğraf makinesini kullanıyordum. Filmleri bizzat ben işlemden geçirir, negatifleri inceleyip hangilerini basacağıma karar verirdim.

Baskı işlemi eğlenceli bir işti. Loş kırmızı ışık ortamında Ben'in görüntüleri kimyasal çözelti içinden ortaya çıkarken bir çeşit simya, ışıkla boyama, yoktan var etme algıları içinde olurdum. Oynak, güvenilmez, önceden bilinmez bir işlem gibi görünse de sonunda böylesine güzel ve etkili görüntüler ortaya çıkardı. Bu işlem beni hiç yormazdı.

Çektiğim fotoğraflar, ailelerin beyaz fon önünde ağızlarını bir miktar açarak diş işçiliklerini ortaya serdikleri, daha önce hiç benimsemedikleri pozları verdikleri, çok iyi ışıklandırılmış parlak stüdyolarda çekilmiş, şimdilerde her zaman her yerde karşılaşılan fotoğraflardan değildi. Benim fotoğraflarımın hepsi birer zanaat eseriydi.

Benim tercihim ortamda mevcut olan doğal ışık ve şekillerle çalışmaktı. Çocuğumun güzelliğinin ufak bir par-

çasını yakalamanın beni şanslı kılacağı düşüncesiyle işe sarılırdım.

Ben daha beş yaşındayken, bir yaz sabahı, yavaşça kristalleşen şafak ışığını yakalamak için çok erken saatlerde aşağıya inmiştim. Bu ışığın kendi içinde uhrevi bir yapısı vardı.

Yavaşça Ben'i uyandırdım ve tam uyanmamış haliyle kahvaltı masasına oturmasını istedim. Sıcak bir geceydi ve üstünde sadece pijama şortu vardı. Yerine oturdu ve bütün içtenliğiyle kameraya baktı. Banyo edilmiş fotoğrafta sanki onun ruhunun içi görünüyordu. Saçları darmadağınıktı, derisi kadife gibiydi ve ince kollarının hatları kusursuzdu. Resimde sert çizgiler hiç yoktu. Siyahlar griye ve beyaza meyletmişler, gölgeler yüzünün ve bedeninin özelliklerini ortaya çıkarmışlar; uykuyu, masumiyeti, umudu ve gerçekliği betimlemişlerdi. Ben'in gözlerinin derinliğinde o âna ilişkin bir şeyin pırıltısı vardı. Bu pırıltı bir ışık parçası, hatta beyaz bir inci gibiydi. Kimse bunun ne olduğunu bilemezdi. Oysa ben bu incinin fotoğrafı çekerken pencereden yansıyan kendi görüntüm olduğunu biliyordum.

Bu fotoğraf bugüne kadar çektiğim, belki de bundan sonra çekebileceğim en iyi fotoğraftı.

Zhang uzun süre bu fotoğrafa baktı. Kahvesini alıp resmin karşısında durdu. Geçen zamanın uzunluğu sebebiyle, bardaktan çıkan buhar bile ellerinin üstünde kıvrılıp durmaktan vazgeçmişti. Sonradan Ben'in gerek tek başına, gerekse de benimleyken oluşan çeşitli dışavurumlarını sergileyen diğer fotoğraflarına bakmadan edemedi.

Yeni yeni yürümeye başladığı yaz günlerindeki resimlerinden birinde, şapkası altından zar zor görebildiği, sabanla hafif tertip edilmiş bir tepenin üzerinde yer alan çayırdaki bir şeyi inceliyordu. İki bebek ayağı, yakın görüş içindeydi.

Küçük, kırılgan tırnakları ve yeni yeni gelişmekte olan ama henüz dayanıklılık kazanmamış eklemli elleriyle araştırma yapmaya çalışıyordu. Şakaklarındaki derinin yumuşaklığı ve kıvırcık kirpikleri yüzüne yansıyordu.

Zhang fotoğrafların hemen hepsini tek tek inceledi. Telsizi ara sıra tiz bir ses, bir hışırtı veya parazit veya benzeri bir ses çıkarıyordu. Buna aldırdığı yoktu.

"Bunlar gerçekten güzel," dedi.

Bunu söylediği sırada resimler içinde kaybolmuştum. Beklemediğim bir samimiyet göstermişti.

"Ailem dışında onları gören tek kişi sensin," dedim.

"Gerçekten mi? Onurlandım. Hakikaten onurlandım," dedi.

Sesi gitmişti. Kendini toparlamak için bir saniye duraksadı.

"Daha gençken fotoğrafçılığı öğrenmeyi denedim. Babam bana modası geçmiş bir kamera satın aldı. Bir film makinesiydi. Bana bir proje sundu. Dışarıya gidip fotoğraf çekmemi söyledi. Beni Singapur'da Old Airport Road diye bir yere götürdü. Babam ordu mensubu olduğu için Singapur'da büyümüştüm. Neyse, Old Airport Road'da eski moda bir yiyecek merkezi vardı. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım. Yani sokakta değişik çeşitte yiyecek satan bir sürü tezgâh. Aslında orası bir fotoğrafçının rüyasıydı. Babam bana yemeklerin fotoğraflarını çekmemi söylemişti. Tezgâh sahiplerinden izin almam gerekiyordu. Çeşitli açılardan ve görünüşlerden fotoğraflar çekmek için bir sürü zaman harcamıştım. Ben bu çalışmaları yaparken babam oturup beni izlemişti. İki saat sonra yirmi dört fotoğraf çekmiştim. Film kasetini banyo etsinler diye bir fotoğrafçıya bırakmıştık. Heyecandan ertesi günü bekleyememiştim. Biliyorsun, gençken akla takılan şu uçuk fikir-

lerden birine kendimi kaptırmıştım: Bir rulo film alacağım ve meşhur bir fotoğrafçı olacağım. O derece heyecanlıydım. Ancak ertesi gün fotoğrafçıya gittiğimde dükkândaki kız elime bir paket fotoğraf tutuşturdu. Hangisine elimi attımsa simsiyahtı."

Şimdiye kadar Zhang'le hiç bu kadar uzun konuşmamıştık. "Ne olmuş ki?" diye sordum.

"Ben de babama dönüp aynı soruyu soracaktım ki, babam, 'Böylece mercek kapağını açmayı unutmaman gerektiğini öğrenmiş oldun,' dedi. Bana daha önce söylemediği için babama çok kızmıştım."

"Yani sen fotoğrafları çekerken o bunu biliyor muymuş?" dedim.

"Tabii ki biliyormuş. Babam insanın her şeyi kendi kendine öğrenmesi gerektiğine inanır. İnancına göre, yapmaya çalıştığın işi zor da olsa kendi kendine başarman gerekir," diye cevap verdi. Hafifçe gülümseyerek, "İşe yaradı tabii. Aynı hatayı bir daha hiç tekrarlamadım," dedi.

"Ben de oğlum için aynı şeyi yapmaya çalışıyordum," dedim. Bu sırada Zhang gözlerini fotoğraflara dikmişti. "Ormanda onun önden koşmasına izin verdim. Böylece kendi başına kalacak, olan biteni daha yakından algılayabilecek, yaptığından korkmayacak, belirli kurallara uymak zorunda olduğunu anlayacak, sonuçta da hayatı daha iyi tanıyacaktı," dedim.

Hiçbir şey demedi. Bir an için başka tarafa yöneldi. Tekrar bana döndüğünde gözleri kıpkırmızıydı. Elini koluma koyup, "Üzgünüm, Rachel. Gerçekten üzgünüm," dedi.

***

Zhang gittikten sonra haberlerden uzak kalmama dürtüsüyle ev yaşamına geri döndüm. Sessizliğe dayanmak çok

zordu. Bu nedenle kendimi avutmak ve sakinleşmek amacıyla Ben'in notlarına geri döndüm. Daha sonraları yazdıklarına bakmadan önce bütün bir günü yatakta geçirdiğini şekillendirdiği sayfayı tekrar açtım.

Bir sonraki sayfa, diğeriyle karşılaştırıldığında şaşırtıcı bir şekilde renklendirilmişti. Her köşe yeşilliklerle süslenmişti: Ağaçlar ve bitkiler güçlü çizgiler halinde şekillendirilmiş, mutlaka Skittle olması gereken bir köpek de orada yerini almıştı. Sanki yüzlerce, binlerce mavi çizgi resimdeki figürlerin üzerine boca edilmiş gibiydi.

Pazar günü annem, Skittle ve ben ormanda dolaştık, sürekli yağmur yağıyordu, diye yazmıştı.

Başka bir sayfayı çevirdim. Orada çizdiği resim de diğerine çok benziyordu. Ben şöyle yazmıştı: *Pazar günü yine ormanda dolaştık. Büyük bir sopa bulup onu eve getirdim.*

Bu arada kırmızı kalemle yazılmış bir yorum vardı: *Yürüyüşleriniz güzel geçmişe benziyor Ben. Mükemmel çizim.*

Diğer sayfada başka bir resim vardı: Bir bowling topu ve bir sürü çocuk. *Jack'in bowling partisine gittim. Kazanan Sam B. oldu.*

Öğretmen de kırmızı mürekkeple, *Harika!* yazmıştı.

Başka bir sayfa: Yine ağaçlar, yeşillik ve kırmızı giyimli bir çocuğun yanında durduğu, daldan sarkan bir salıncak. Ben yaşına göre iyi bir ressamdı. Görüntüler çok netti.

Ormanda büyük bir salıncağa bindiğim sırada annem telefonuna sarıldı.

Kırmızı kalemle de şöyle bir not düşülmüştü: *Bu seni çok eğlendirmiş sanırım!!*

Göğsümde ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar şiddetli, anlaşılması zor bir sızı hissettim. Dudaklarım ve ağzım kurumuştu. Bu ruh hali, deftere bakmaya devam etmeme neden oldu. Sanki gözlerim oraya iplerle bağlanmıştı. Bir

şeyden emin olmak istercesine defterin sayfalarını bir öne, bir arkaya çevirip duruyordum.

Yanımda beni duyacak kimse olmamasına rağmen, "Okuldan biri," dedim. Buna tek yanıt bana çok ses çıkardığımı bildirmek için kuyruğunu yere vuran Skittle'dan geldi.

Titreyen ellerle telefonumu alıp Zhang'i defalarca aradım ama her seferinde sesli mesajı bırakmamı isteyen bir bant kaydıyla karşılaştım.

JIM

Emma'dan gelen bir telefonla uyandım. Fraser, bütün bir geceyi baskın hazırlıklarıyla geçirdiğim için birkaç saat uyumam için beni eve göndermişti. Cep telefonumun titreşimi beni derin uykumdan kaldırdı. Bu kadar zaman ve para harcamamıza rağmen Ben Finch'i bulabilmenin yakınına bile yaklaşamamış olmamızın hayal kırıklığı zaten rahat bir uyku uyumamı engelliyordu. Rahatsız edici rüyalar görüyordum.

Emma benimle konuşmak istediğini, dolayısıyla bana gelmek istediğini söyledi. Sebebini açıklamadı.

Emma geldiğinde duşumu alıp giyinmiştin ve bu sabah bir şey kaçırıp kaçırmadığımı öğrenmek için Fraser'ı aramak üzereydim. Dâhili telefondan, "Aşağıya geliyorum, bekle," dedim. "Arabada konuşsak olur mu?" diye sordu.

Apartmanın merdivenlerinden inince onu dışarıdaki kaldırımda beklerken bulup kucakladım. Biraz kötü görünüyordu. Benim sıcak tavrıma rağmen, yanağıma kuru bir öpücük kondurmakla yetindi. Merkezden aldığı Ford Focus, ter içindeki bir çift dedektif tarafından bir takip işi için kullanıldığı günden beri temizlenmemişti. Emma anahtarları bana uzattı. Bazen böyle geri kafalı bir kadın

gibi davranırdı. Herhalde babam olsaydı Emma'nın bu huyunu çok severdi.

Kente doğru yola koyulduk ama birkaç dakika sonra Broadmead civarında, cumartesi alışverişçilerinin ve yol çalışmalarının her şeyi durma noktasına getirip trafiği kilitlediği noktaya geldik.

Bu saniyeler, sizin aklınızda tikleyip duran devasa saate odaklanıp bir başkasının hayatına ait dakikaları sayarken diğer insanların yanınızdan tasasızca geçip gidebilmelerine, bu tür gecikmelere hoşgörü gösterebilmelerine hayret ettiğiniz, gerçeküstü zaman dilimlerinden biriydi.

Nelson Street'e yöneldik. İç karartıcı ve rutubetli her beton bina cephesinin duvar resimleriyle kaplandığı bu yer, kentin sözde açık hava sanat galerisi, saykodelik sanatın, kaligrafinin, art deco ve dünyanın dört bir yanından gelen bir düzine sanatçının zihinlerindeki derinliğin birbiriyle kaynaştığı kendi çapında bir düş yeriydi.

Emma'nın konuşmaya başlamasını bekledim, ancak o geçen bütün bu sürede paltosunun düğmeleri ilikli, yakaları yukarı kalkık, atkısı boynuna sıkı sıkı sarılmış bir halde, yalnızca önüne bakarak heykel gibi hareketsiz kalmıştı.

Sessizliğin bana da bulaşması üzerine, "Em? Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

Hâlâ bir şey söylemiyordu. Sessizliği, konuşmak istediği her neyse bu konunun onu derinden yaraladığının, adeta kendini yerin dibinde hissetmesinin nedeni olduğunun göstergesiydi. Arabayı yakındaki bir yükleme alanına çektim.

"Neler oluyor? Ters giden nedir?" dedim.

Motor çalışmaya, silecekler ön cama sürterken cırlamaya devam ediyordu.

Gözlerinden o kadar çok şey okunuyordu ki, içimin burkulduğunu hissettim.

"Emma?" dedim. Başına gelen olaydan onu çekip çıkarmaya, olan biteni düzeltmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Elimi elinin üstüne koydum. Elini geri çekip avucunu açarak bacağına bastırdı.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. Sanki sesinin yarısını yutmuş gibiydi.

"Tanrı aşkına, bir kez dene," dedim.

Patlamak üzere olduğumu anlayana kadar yanıt vermedi.

"Kötü bir şey yaptım ve işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

"Ne yaptın?" diye sorarken bile, çok kötü bir şey yaptığını düşünmüyordum. Emma ne yaparsa yapsın kendine hep haksızlık ettiği için, her şeyi tekrar yerli yerine koyabileceğimiz kanısındaydım. Yüzü şekilden şekle girene kadar gözlerini yummasını, dudaklarını büzmesini izledim. Tanıdığım kıza artık hiç benzemiyordu.

Emma'nın söylediği ilk kelime onun itirafı, onun çöküşü ve birlikte kurduğumuz her şeyi yakıp kül eden, söndürülmesi imkânsız bir yangının ilk kıvılcımlarıydı:

"Blog."

Beynim yavaş çalıştığından ne dediğini anlamadım. Kıvılcımların tehlikeli olduğunu, kontrolsüz bir şekilde her yere dağılabileceğini anlamam için harfleri tek tek kodlaması gerekmişti.

"'Benedict Finch Nerede?' bloguna bilgi sızdırdım."

"Köstebek sen misin?"

Evet anlamında kafasını salladı.

Arabanın ön panosuna hızla vurduğum elimde fena bir morluk meydana geldi. Acısı koluma kadar sirayet etti. Emma, verdiğim tepkiyle yerinden sıçradı ve içine biraz daha kapandı.

Kinayeli tek bir sözcük şaşkınlığımı ve kızgınlığımı ifade etmeye yetti. "Neden?"

"Aptallık ettim," dedi.

"Bana nedenini söyle!"

"Lütfen bağırma. Lütfen."

Kendini toparlamaya çalışırken onu izledim. Bildiğim ve sevdiğim bir hareketle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Derin bir nefes alıp sesli bir şekilde nefesini geri verdi. Ona tekrar bağırmak üzereydim ki, "Ben'i ormanda yalnız başına bıraktığı için Rachel Jenner'ı cezalandırmak istedim," dedi.

Bu yanıtı beklemiyordum.

"Ne? Niçin? İyi bok yedin. Üstüne vazife miydi?" diye gürledim.

"Olanlar canımı sıkmıştı. Üzgünüm. Araştırma yapmak için bloga bakmak istedim ama batağa saplandım. İlk önce bir yorum yazdım, çünkü insanlar aptalca şeyler söylüyorlardı. Zaman içinde yazılanların bazılarıyla hemfikir oldum. Duygularım baskın çıkıyordu, çünkü konu benim için çok önemliydi. Hiçbir şeyin mazeret olamayacağını biliyorum ama kendimi yorgun hissediyordum, aile sorunlarıyla uğraşmak kolay değildi ve işime uyum sağlayamadığımı düşünüyor, bundan korkuyordum. Bütün bunların beni etkilememesi gerekirdi. Her şey benim zayıflığımdan kaynaklandı. Rachel daha sorumlu davranmış olsaydı bu olay hiç olmayacaktı, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Tanrım, Jim. Çok üzgünüm. Bazen beynimin çorba içinde yüzdüğünü hissediyorum. Bu çok karışık, çok kişisel bir şey. Ayrıca, sana söylemediğim bir şey oldu," dedi.

"Ne oldu?

Cevap vermedi. Başını sallarken yüzünü elleriyle kapattı.

"Emma! Ne oldu?" diye tekrarladım.

Elleri düştü ve sesi histerik bir hal aldı.

"Bağırmayı bırak! Bırak!"

Paltosunun kolunun yardımıyla alelacele yüzünü sildi.

Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir kırılganlık ifadesiyle bana bakarak özür diledi. Karşımda küçük düşmesi berbat bir durumdu. "Tanrım, ne kadar aptalca davrandım. Bunu izah etmek benim için çok zor ama sana karşı dürüst davranmak istememi lütfen anla, çünkü seni seviyorum. Gerçekten. Bunu birbirimize asla söylemediğimizi biliyorum ama gerçekten seni seviyorum," dedi.

Bunları dinleyemeyecek kadar sinirliydim. Şu anda ilişkimizin yıkıntıya uğramış kalıntılarıyla, Emma'nın mahvolmuş kariyeriyle yüz yüzeydim. Kendi kariyerimin akıbeti de meçhuldü. "Fraser'ın sızıntıyı bulmak için ne kadar çok kaynaktan faydalandığını biliyor musun?" dedim.

"Özür dilerim," dedi yüksek sesle

"Çocuğun hayatını riske attın!" diye ekledim.

"Üzgünüm," dedi. Ses tonu umutsuzluğa dönüşmüştü.

"Bana aklı başında bir açıklama borçlusun," dedim.

"Biliyorum ama bunu anlamayacağından korkuyorum," diye fısıldadı.

"Bir dene bakalım," dedim. Sesimin tonu alaycıydı. Profesyonel kişiliğime dönmüş, söylemek istediğim şeyleri tartarak, bazılarını da kendime saklayarak konuşmaya başlamıştım. Bir açıdan, kendimi koruma altına almıştım. Bunu yaparken kendimden nefret ediyordum ama başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Anlatmaya başladı. Sözcüklerin yavaş akışı söylemek istediklerini kesintiye uğratıyordu.

"Rachel'ın çektiği fotoğrafları gördüm. Ben'in fotoğraflarıydı. Onu çok seviyor. Ona ne kadar değer verdiğini gözlerimle gördüm, çok güzel fotoğraflardı. Bunlar kendimi suçlu hissetmeme neden oldu." Koluma yapıştı. "Bunları sana söylüyorum, çünkü ne yapacağımı bilmiyorum.

Hatamı düzeltmek için bana yardım etmeni istiyorum. Kimseye söylemeyeceksin, değil mi? Yaptıklarıma son verdim. Bir daha yapmayacağım," dedi.

"Bunu telafi edemezsin. Hayır, geri dönemezsin," dedim ama o sırada el çantasını kucağına doğru çekmiş, içinde bir şey arıyordu.

"Blogu yazan kişinin bende kişisel e-posta adresi var. Adresi izleyip yazılanları bulabiliriz. Bunu senin için yapacağım. Hemen şimdi yapacağım," dedi.

El çantasından telefonunu çıkardı. Kimlerden geldiğini bilmediğim cevapsız aramaları olduğunu görebiliyordum. Titreyen parmaklarıyla posta kutusuna ulaşmaya çalışırken aramaları görmezden geldi.

"İpin ucu kaçtı. Artık düzeltemezsin," dedim.

"Başka birine söylemek zorunda değiliz," dedi. Solgun ve korkmuş görünüyordu. Gözleri sinirli bir şekilde bir yandan telefonuna, diğer yandan da bana doğru çevrilip duruyordu. "Bana yardım edersen bunu başarabiliriz. Blogu ortadan kaldırabiliriz," diye devam etti.

"*Biz* değil. *Sen*. Bunu ben yapmadım. Bu işin benimle hiçbir alakası yok. Aslında bütün bunları onlara anlatman gerekir. Bana bak! Bu işten kurtulacağını düşünürsen kendini kandırırsın. Sana yardım etmemi bekleyip bunları bana anlatmakla beni de tehlikeye attın," dedim.

"Lütfen. Yoksa işimi kaybedeceğim," dedi. Fal taşı gibi açılan gözleri benim gözlerime kilitlenmişti.

"Bunları önceden düşünmen gerekirdi demeye hakkım var sanırım. Dışarıya sızdırdıkların hainlikten, kötülükten başka bir şey değil. Tanrım! Şimdi de seninle aynı çizgide yer almamı istiyorsun. Yapmamı istediğin şeyin ne demek olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?".

"Jim, bu bir ricaydı. Bana yardım edebileceğini düşünmüştüm."

"Seni tanıdığımı sanmıştım," dedim.

Bana doğru uzanıp yüzüme dokunmak istedi ama parmakları yanağımı sıyırıp geçerken, "Sakın yapma!" dedim. Yüzümde kaynar su varmış gibi elini hemen çekti.

Şakaklarımı ovaladım. Beni elden ayaktan düşüren bir üzüntü her yanımı sardı, gücüm tükendi. Olup bitenin ilişkimizin sonunu getirdiğini anlamıştım. Böyle bir kadınla hayatımı paylaşmaya kalkmam benim açımdan inanılmaz bir hataydı.

Tekrar derin bir nefes aldıktan sonra, "Bunu yapmamın nedeni kız kardeşimin başına gelenlerdi," dedi. Sesinde cesaret vardı, bundan sonra söyleyecekleri için cesaretini topluyordu. Ancak benim açımdan her şey için çok geç kalınmıştı; çünkü Emma polis teşkilatına ve soruşturmaya ihanet ettiği gibi Benedict Finch'e ve bana da ihanet etmişti.

"Hayır. Bunlarla ilgilenmiyorum, bir şey de duymak istemiyorum," dedim.

Bana cevap vermek için ağzını açtı ama yüzümde gördüğü bir şey onu tekrar susturdu. Yüzündeki ümit ifadesi birden kayboldu.

Yalnızca " Jim..." diyebildi.

"Hayır," diye tekrarladım.

Bunu duymak istemedim, çünkü Emma artık benim tanıdığım kadın değildi. Bu kadın için yalan söyleyemezdim.

Tekrar telefonuyla meşgul olmaya başladı. Ekranı umutsuzca tıklıyordu. Bu kadarı fazlaydı; sanki hayal dünyasında gibiydi.

Telefonu elinden kaptım ve arabanın camını açıp dışarı fırlattım. Kaldırıma vuruşunu, idrar lekeleriyle dolu duvara çarpışını izledim. Telefon, içinde sigara izmaritlerinin ve bir sürü pisliklerin yüzdüğü siyah sidik birikintileri arasında parçalara ayrıldı. Yoldan geçen biri durup bana bakınca herife siktiri çektim.

"Fraser'e anlat, yoksa ben anlatırım," dedim.

Emma, "Jim..." diye söze başladığında, "Fraser'a gidip doğruları söyle, yoksa hepimiz okkanın altına gideceğiz. Hemen!" diye çıkıştım.

Arabayı çalıştırıp tekrar trafiğe girdim. Ona bakamıyordum. Arka dikiz aynasından baktığımda bir ofis binasının yanını kaplayan geniş bir duvar resmi gözüme ilişti. Resimde bir anne ve bir çocuk vardı. Beyaz fon üzerine siyah çizgilerle donanmış kusursuz bir resimdi. Annenin dudakları Emma'nınki gibi şehvetliydi. Arabanın gösterge panosuna bir daha vurup elimde aynı acıyı tekrar hissettim. Arabayı Kenneth Steele House'a doğru yönlendirdim. Yolda hiç konuşmadık.

Kenneth Steele House'a gelip arabayı park ettiğimde Emma tek kelime söylemeden indi. Park alanında ilerleyip giriş kapısının merdivenlerinden yavaş yavaş çıkana dek onu izledim. Peşinden gitmeden önce tam yirmi dakika arabada bekledim. Arabanın ön camından, otoparkı çevreleyen parlak metal korkuluklara tam yirmi dakika boyunca bakıp Emma'nın doğruyu yapıp yapmayacağını düşündüm durdum.

Nihayet arabadan indiğimde vücudum yorgunluğa isyan ediyordu. Bütün hikâyenin yüzümden okunmadığına tam anlamıyla inanabilmek için yan aynadan kendime iyice baktım. Resepsiyonda oturan Lesley'ye alışılmış selamımı verdim. O da bana gülünce, bok içinde yüzdüğümü anlamadığını varsaydım.

RACHEL

Zhang'in telefonundan yanıt alamayıp, olay takip odasındaki bir kişinin de Clemo'yla ve Fraser'a ulaşamadığını söylemesi üzerine John'u; daha doğrusu Uzman Pediatri Cerrahı ve sevgili yeni eşinin gurur abidesi Bay John Finch'i aramak durumunda kaldım.

John, benim gelen her telefonda kapıldığım telaşın aynısıyla cevap verdi. Ben'den haber alamadığımı söylediğimde hayal kırıklığını alelacele gizlemeyi başardı; bu konuda onu takdir ettiğimi söylemem gerek. Ben'in defterindeki resimlerden bahsettiğimde beni ciddiye aldı ve hiç itiraz etmeden beni ve defteri arabasıyla karakola götürmeyi kabul etti.

Kenneth Steele House'un merdivenlerini çıkarken, yaklaşık bir hafta önce buraya gelişimizi zar zor hatırladığımı fark ettim. Danışmadaki görevli, defteri kendisine bırakırsak bunu olay takip odasına bırakacağından emin olabileceğimizi söyledi.

Bir yetkiliyle bizzat konuşmak istediğimi söyledim. Dedektif Polis Zhang ve Dedektif Komiser Clemo'nun adlarını verdim.

Görevlinin bize oturmamızı söylemesi üzerine John'la birlikte, pazartesi sabahı oturmuş olduğumuz kanepeye iliştik.

Görevli başını önüne eğip sanki ağzından çıkacak sözcükleri dudak okumasıyla çözebilirmişiz gibi ağzını kapatarak duyamayacağımız kadar sessiz bazı telefon görüşmeleri yaptı. Topuklarını gürültülü bir şekilde yere vurarak bekleme odasını geçip yanımıza gelerek, "Eğer biraz beklerseniz, birisi sizi görmeye gelecek," dedi.

Parmaklarımızı yakacak incelikteki plastik bardaklarla bize çay ikram etti.

John bekleme süresini Ben'in defterini metodik bir şekilde sayfa sayfa inceleyerek geçirdi. Yerimde duramıyordum; sabırsızlığın üstüne tuz biber ektiği kalp çarpıntısı beni rahatsız ediyordu. Bitmezmiş gibi gözüken bekleme seansı devam ederken danışmadaki masaya tekrar yaklaştım.

Görevli, "Birisi gelmek üzere, bu sabah oldukça yoğunuz," dedi.

"Araya girebilir misiniz, bu çok önemli," dedim.

"Burada olduğunuzu biliyorlar ama bir toplantı halindeler," yanıtı geldi.

"Dedektif Polis Zhang'le konuşmam mümkün mü peki?"

Görevli, "Lütfen sabırlı olun, Bayan Finch," diye beni ikaz etti.

"Soyadım Jenner," diye düzeltince danışma görevlisi, "Affedersiniz, Bayan Jenner. Dedektif Polis Zhang ve Dedektif Komiser Clemo henüz geldiler. Olay takip odasını aradım ama ikisi de meşgul. Biraz daha sabırlı olursanız çok geçmeden ikisinden biri aşağıda olacak. Sizi temin ederim," dedi.

"Lütfen."

"Mümkünse tekrar oturmanızı isteyeceğim."

Oturmasına oturdum ama dizlerim durdukları yerde oynuyor, ellerimse nerede duracaklarını bilemiyorlardı.

John, "Belki de defterleri bırakıp gitsek daha iyi olur," dedi.

"Ya Ben'in yazısını okuyamazlarsa ?"

"Rachel..."

"Hayır, onları bizzat ben verip açıklamalarını da bizzat yapmak istiyorum," diyerek onu susturdum.

On dakika daha geçince sabrımın tükendiğini hissettim. Resim defterini John'un elinden alıp, "Onlar buraya inmiyorlarsa ben yukarı çıkmasını bilirim," diye patladım.

John, "Hayır sakın yapma," dedi ama bana mani olmakta geç kalmıştı. İçimden fışkıran kararlılıkla danışmaya ulaşmıştım bile.

Danışma görevlisine, "Neredeler?" diye sordum.

"Bayan Jenner, lütfen biraz daha sabırlı olur musunuz?"

"Artık bana sabırlı olmamı söylemeyin. Nasıl sabırlı olabilirim? Oğlum kayboldu. Onlar lütfedip aşağı gelemiyorlarsa ben yukarı, onların yanına giderim. Bilmedikleri yeni bir kanıttan daha önemli ne olabilir ki? Bu ülkedeki herhangi bir gazetecinin anında dikkatini çekebiliyorum ama oğlumun başına gelenlerle ilgili soruşturma yapan tek bir memurun ilgisini çekemiyorum, bu nasıl olur? Bu konuyu basına mı taşımalıyım? Öyle mi yapmalıyım?" diye feveran ettim.

Resim defterini, görevlinin yüzüne doğru onu tehdit edermiş gibi sallıyordum.

Sonunda görevli, "Lütfen sesinizi yükseltmeyin Bayan Jenner," diye ikaz etti.

Bu ikaz üzerine daha da hiddetlendim.

"Kendimi ancak böyle rahatlatabiliyorsam sesimi yükseltmeye devam edeceğim. BİRİSİ AŞAĞI GELİP BU RE-

SİMLERE BAKANA KADAR SESİMİ YÜKSELTMEYE DEVAM EDECEĞİM!" diye bağırırken defteri onun önündeki masanın üzerine çarparak attım. "BU RESİMLER HAKKINDA BİLGİ SAHİBİ OLMALARI GEREKİR, ÇÜNKÜ OĞLUMU GERİ İSTİYORUM. BEN'İ İSTİYORUM. SİZ BENİM BURADA OLMAMI İSTEMİYORSANIZ KOLAYI VAR. KOLUMDAN TUTTUĞUNUZ GİBİ BENİ BİR GÜZEL TUTUKLARSINIZ."

Sonuçta danışma görevlisi de oraya oturtulmuş bir kukla değildi. Çelik takviyeli bir ses eşliğinde bana yanıtı gecikmedi. "Yerinize otururseniz olay takip odasını bir kere daha arayacağım. Eğer olay çıkarmaya devam ederseniz arkadaşlarımdan birini çağırıp binayı terk edene kadar size refakat etmesini isteyeceğim."

Çalışma masasının yakınında bir yerde danışma görevlisinin bir köşeye sıkıştırılmış el çantasını gördüm. Çantanın içinde katlanmış bir gazete vardı. Bu ortamda bile insanların beni gazetelerde hakkımda yazılanların filtresinden geçirerek değerlendirebileceklerinin farkına vardım. Danışma görevlisi şu anda, basın toplantısındaki Rachel Jenner'ı görüyordu.

John yanı başımda duruyordu. Beni oradan uzaklaştırıp tekrar kanepeye oturttu. Önümüzden boş bakışlarla bekleme odasına girip çıkan birkaç kişiye baktım. Onların bu boş bakışları, birçok kişinin bir saniyeliğine de olsa dönüp bana bakmalarına neden olmuştu.

Dakikalar içinde bir adam gelip önümüzde durdu.

Adam önce John'un, sonra da benim elimi sıkarken kendini Dedektif Bennett diye takdim etti. El sıkışı can yakacak kadar kuvvetliydi. Onunla daha önce karşılaşmamıştım. "Vereceğiniz defter burada mı?" diye sordu.

John ayağa kalktı ve Ben'in resim defterini ona verdi. Defter, Bennett'in kocaman elinde küçücük kaldı. Boynu

yakasının üstünden lüle lüle taşıyordu. Dar ve ayrık gözleri vardı. Çıplak başı tavan ışıklarını yansıtıyordu.

"Tamam. Sizi kaygılandıranın ne olduğunu bana gösterir misiniz?" diye sordu.

Kafamda soru işareti yaratan sayfaları gösterdiğimde dikkatle baktı.

"Neyi kastettiğinizi anladım. Bu arada sizin delikanlının ressamlığına diyecek yok. Öyle değil mi?" dedi.

"Bunları Dedektif Komiser Clemo'ya ve Baş Komiser Fraser'a göstereceksiniz, değil mi?"

"Tabii ki. Hemen kendilerine ulaşacağım."

"Sorularınız olabilir diye burada beklemeli miyiz?" diye sordum.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, yapacağınız en iyi şey eve gitmek. Sizi nerede bulacağımızı bildiğimize göre herhangi bir soru veya bilgi için sizinle hemen temasa geçeriz. Lütfen içinizi ferah tutun. Ayrıca herhangi bir endişeye kapıldığınız anda lütfen bize telefon edin; böylece buraya gelmenize lüzum kalmadan biz sizinle konuşması için hemen birini göndeririz," dedi.

"Dedektif Polis Zhang'e ulaşmaya çalıştım ama..."

"Biliyorum ama kendisi şu anda bir toplantıda."

"Bunları biran önce size ulaştırmak istedik."

Adam, "Bunu gayet iyi anlıyoruz, Bayan Jenner, gerçekten. Hemen gerekeni yapacağız, endişeniz olmasın. Yanınızdan ayrıldığım zaman bunları en kısa sürede kendi elimle Baş Komiser Fraser'a ileteceğimden emin olun," deyince John ona teşekkür etti.

Bennett defteri kolunun altına sıkıştırıp, "Ben sizlere evinize gidip biraz dinlenmenizi tavsiye ediyorum. Ne kadar çok dinlenirseniz konuya o kadar fazla adapte olursunuz. Bunları getirdiğiniz için de tekrar teşekkür ederim," diyerek ikimizin de tekrar elini sıktı ve sallanıp duran çifte kapılar arkasında kayboldu.

Terbiyeli tutumuna ve resim defterini dikkatle incelemesine rağmen, yine de beni içimi kemiren, vücudumu ürperten kaygılarımla baş başa bırakmıştı. John bana korkuyla bakıyordu. Nasıl başa çıkacağını bilmediği korkunç bir sahneyle daha yüz yüze gelmiş gibiydi. Halimi anlayan danışma görevlisi yerinden kalkıp yanıma oturdu ve bana sarıldı. Parfüm ve saç spreyi kokuyordu, ellerinde de pembe benekler vardı.

Defalarca, "Sizi anlıyorum," dedi. "Anlıyorum."

Bu nezaketi beni şaşırttı, çok üzdü ve sonunda sakinleştirdi. John'un beni eve götürmesine izin verdim.

JIM

Olay takip odasından baktığımda Fraser'ın ofisinin pencerelerindeki jalûzilerin kapalı olduğunu gördüm. Buna rağmen ince aralıklardan Fraser'la Emma'nın siluetlerini seçebiliyordum. Kimse gördüklerinden bir şey anlayamazdı ama vücut dilleri bana çok şey ifade ediyordu. Emma gerçeği söylemişti.

Rahatladığımı düşündüm ancak durum hiç de öyle değildi. Felaketin son kertesine gelinmişti ve ben de buna tanıklık ediyordum.

Kendimi kantine attım. Elime bir fincan kahve alarak bir köşeye çekilip sabahki baskının raporunu yazmaya çalıştım, fakat gürültülü misafirlerin masamın yanından geçerken soruşturmanın nasıl gittiğini sormaları yüzünden dikkatimi toplayamıyordum.

Erkekler tuvaletine gidip kendimi bir kabine kilitledikten sonra kontrolümü ele almaya çalıştım.

Klozet kapağının üzerine oturup gözlerimi kapattım ve kafamı bölme duvarına yasladım. Ağzımdan nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ancak bir ara başka birinin geldiğini fark ettim ve utancımdan hemen ayağa kalktım.

İçeri gelen Mark Bennett'tı. Kendini pisuara zor attı. Çok heyecanlıydı. Heyecandan yanakları kızarmıştı.

İdrarının her tarafa sıçradığını umursamadan, "İşler arapsaçına döndü," dedi. "Bir şeyler oluyor. Benedict Finch'in ebeveynleri danışmaya geldiler. Annesi olay çıkardı. Ben'in okul defterlerinden birine bakmamızı istiyormuş. Seni ve Zhang'i görmek istediler ama sizi bulamadık. Zhang, Fraser'la beraber kapısında 'Rahatsız Etmeyiniz' levhası asılı bir odaya kapanmış. Tanrı aşkına, hangi cehennemdeydin? Tuvaletin deliğine mi düştün?"

Cevap verecektim ki konuşma sırasını bana vermeden devam etti. "Onlarla konuşmaya ben gittim ve defteri aldım. Annesini yatıştırdım ama iş bununla bitmedi. Defterleri aldığım gibi Fraser'ın ofisine gittim. Elimde kuvvetli bir kanıt olduğundan onları rahatsız etmeye değer sandım. Ama yalnız değillerdi; yanlarında İçişleri'nden birileri vardı. Defteri verdim vermesine de, konuşmalarını kestiğim için bir güzel fırça yedim. Kesinlikle çok önemli bir şeyler oluyor."

Laf olsun diye ellerimi yıkarken musluk başında yan yana geldik ve birlikte olay takip odasına gidene kadar sinir bozucu bir erkek kardeş gibi peşimden ayrılmadı. Heybesi cahilce ortaya attığı, dinlerken çenemi sıkmaktan başka çare bulamadığım dedikodularla doluydu.

Olay takip odasına girdiğimizde, Fraser'ın diğer uçtaki kapısının açıldığını gördük. Emma iki adam eşliğinde dışarı çıktı. Fraser odanın içinde gezinip duruyordu. Yüz ifadesini okumama fırsat vermeden kapıyı kapattı. Adamlardan birini tanıdım. Bu, İçişleri'nin en pis adamı Bryan Doughty'di. Bize yaklaşırlarken Bennett'la beraber geri çekildik.

Doughty yanımdan geçerken, "Clemo," diyerek bana selam verdi.

"Efendim," diye karşılık verdim. Doughty, zekâsı ve fiziğiyle insanın etini koparmak için saldıran bir köpek balığını andırıyordu. Yaptığı işe tam anlamıyla uyan özellikler taşıyordu. Temposunu hiç yavaşlatmazdı. Emma'nın bakışları yere sabitlenmişti.

Günlerden cumartesi olmasma rağmen, takip odasını yürüyüp geçene kadar en az on beş kişi onları izledi. Emma'nın minyon bedeni yanındaki adamların cüsseleri yanında iyice cüceleşmişti. Gözden kayboldukları zaman içimden bir şeylerin çekilip alındığını hissettim.

Bennett, Emma için, "Galiba yaramazlık yapmış," dedi. "Cık, cık, cık. Doughty de tatil günü buraya çağırılmaktan hiç memnun olmamıştır." Bennett'ın neşeli denebilecek, kaygısız bir hali vardı. Başkasının kariyerinin acıklı sonu onun özsaygısını kuvvetlendirmişti.

"Siktiri boktan fikirlerini kendine sakla," dedim.

"Sana ne oluyor? Sanki kızla yatmak ister gibi bir halin var," dedi. Cesur sözcükler kullanmış olabilirdi ama yüzüne sıçrayan tükürüğümü temizlerken kırgın bir ifade takındı.

Hemen oradan uzaklaştım. Böyle yapmasaydım ona ne yapardım bilmiyorum. Fraser'ın ofisinin kapısını çaldım.

"Neler oluyor?" diye sordum. Sağlam bir görünüş sergilemeye çalışıyordum. Ellerimi cebime sokarak titrediklerini göstermemeye gayret ettim.

Fraser'ın sert görünümlü bir ifadesi vardı. Gözleri kan çanağına dönmüş, başına büyük bir felaket gelmişçesine benzi sararmıştı.

"Otur. Sızıntı kaynağımızı bulduk," dedi.

"Emma mı?" diye sordum.

"Evet, bunu söylerken üzülüyorum."

"Vay be, onun kalleş listesine gireceği hiç aklıma gelmezdi," dedim.

Yalan söylemek beni rahatsız etmişti. Sesimin beni ele vermemesini diledim.

Fraser gözlerini bana dikti. "Benim de hislerim öyle söylüyor. Bu durum özellikle senin açından zor olmalı, çok yakın iş arkadaşı olduğunuzu biliyorum," dedi. Kullandığı sözcüklerin tam anlaşılması için bir süreliğine duraksadı ve sonra konuşmaya devam etti. "Emma gizli bilgileri bloga sızdırdığını itiraf etti. Kişisel sebeplerden. Şu anda söyleyebileceklerim bundan ibaret. Onun gelecek vaat eden kariyerini çöpe atmasını boş verelim de, basın bunu anlarsa pirincin taşını nasıl ayıklayacağız?"

"Kendimi sorumlu hissediyorum. Onu ben tavsiye etmiştim. Çok üzgünüm," dedim.

"Ben koskoca bir kadınım. Dedektiflerimden biri ortaya parlak bir fikir attı diye onu yapmam gerekmez. Dolayısıyla bütün sorumluluğu üzerine almana gerek yok," dedi.

Bana dikkatlice baktı. Ben hâlâ altından ne çıkacağını, Emma'yla benim aramdaki ilişkiden haberdar olup olmadığını bilmiyordum.

"Çok şaşırmış görünmüyorsun," dedi

"Şaşırdım patron, inan bana. Ben yalnızca... ne diyeceğimi bilemiyorum. Bildiğim tek şey, bu olayın bizi geriletmesine izin vermememiz gerektiği," dedim.

Başını benimle hemfikir olduğunu gösterir şekilde salladı. "Pisliğin içine yuvarlandık. Bu olaya fazladan harcayacak vaktimiz yok. Çabukça yeniden gruplaşmamız ve Emma'nın bıraktığı boşluğu nasıl dolduracağımızı düşünmemiz lazım. Birisinin süratle Emma'nın bugüne kadar yaptığı işin üzerinden gitmesi gerekiyor," dedi.

"Bu işi ben hallederim, patron," dedim.

"Önce şuna bir göz atmanı istiyorum. Bunu Bennett şimdi getirdi. Benedict'in ebeveynleri tarafından ona verilmiş. Tabii bir dizi dramatik olaylar sonucu."

"Bennett bundan bahsetti."

"Özellikle seni veya Emma'yı görmek istemişler; ama seni bulamadık. Bu arada hangi cehennemdeydin, Tanrı aşkına?" dedi.

Tuvalete girip küçük bir çocuk gibi titreyerek okuldaki kabadayılardan saklandığımı söyleyemedim. "Bu sabahki baskının raporunu hazırlamak için kantindeydim," dedim.

"Telefonunu yanına almadın mı? Neyse şuna bir bakıver," diyerek konuyu kapattı.

Ben'in çalışma defterini uzattı. Şöyle bir göz attım. Üzerinde 'Ben Finch. Meşe Ağacı Sınıfı. Günlüklerim.' yazıyordu. Ben Finch'in biçimsiz el yazısı bana biraz fikir verdi. Bunlar, onunla ilgili canlı ipuçlarıydı. Sayfalar ormanla ilgili resimlerle doluydu. Bunların hepsi çocuğun varlığını rahatsız edici bir geçeğe dönüştürüyordu.

Köpeğiyle beraber çıktığı düzenli yürüyüşleri betimlemiş, salıncağı da işin içine katarak çizdiği resimlerle süslemişti.

"Sizce elimizde ne var?" diye sordum.

"Ben'in ebeveynleri, okuldan birisinin bu yürüyüşlerden, kullandıkları güzergâhtan haberdar olabileceğini, dolayısıyla işin içinde farklı şeyler olduğunu düşünüyorlar," dedi.

"Ancak okul dışından tanıdıkları başka kişiler de bu yürüyüşlerden haberdar olabilir. Ayrıca köpekleri olup düzenli olarak onlarla yürüyüşe çıkan ve aynı yerlere giden başka kişiler de vardır. Bundan da öte, ormanda çok çeşitli patikaların olduğunu biliyoruz," dedim.

"Ne demek istediğini anladım ama bunlara bakma mecburiyetimiz var. Bunu yapmamız gerekir. Olasılıkları ihmal edip yolumuza devam edemeyiz Jim. Hiçbir olasılığı pas geçmeyeceğim. Vicdanım buna el vermez."

"Söylediklerinizden anladığım, okul çalışanları dahil, bu not ve resim defterine, dolayısıyla köpekle yapılan gezinti bilgilerine ulaşabilmesi mümkün olan herkesi soruşturma kapsamına almamız gerektiği. Bu durumda ne yapacağız? Okul çalışanlarını yeniden mi sorgulayacağız?" diye sordum.

Fraser bazı notlar karalıyordu. "Aynen öyle yapacağız," dedi.

"Öğretmenden ve öğretim asistanından mı başlayalım?"

"Evet. Buna okul müdürünü de ilave edin. Tabii okul sekreterini de unutmayın. Onlar her zaman, her şeyi bilirler," dedi.

"Hepsinin şahitleri var, patron."

"Evet, evet, biliyorum. Öğretmen ebeveynlerle öğle yemeği yer, okul sekreteri bir arkadaşıyla sinemaya gider, öğretmenin asistanı kız arkadaşıyla yatar, müdür de golf oynar. Bunlar benden sana bazı hatırlatmalar. Geçmiş tecrübelerimi unutacak kadar bunadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, yalnızca zamanımızı boşuna harcamadığımızdan emin olalım demek istedim," diye toparladım.

"Ben burada istihbarat topluyorum. Bu insanların derinliğine inmemizi istiyorum. Kim bilir, belki de bu defterler birisinin hafızasını tetikleyebilir. Ayrıca MOBESE'den bir görüntü yakaladığımızı da hatırlatmak isterim: Ben'in annesiyle beraber orman yolundaki köprüden geçtiklerini teyit eden görüntü. İlgililer son yarım saate ilişkin kamera görüntülerini de sıkı bir şekilde tarayıp, çifte kontrol yapıyorlar. Sanırım sonuçlara bugün geç saatlerde ulaşabileceğiz."

Fraser ayrıca, Rachel'ın Ben'le birlikteyken ormanda konuştuklarını söylediği adamın izini de bulamamıştı. Bir

dedektifi bu işle ilgili görevlendirmiş, ancak sonuca gidememişti. Anlaşılan Rachel Jenner bu adamı gören tek kişiydi. Köpeklerini düzenli olarak yürüyüşe çıkaranlar bile bu adamın kim olabileceğinden emin değillerdi. Ofiste bu adama Koca Ayak denmeye başlanmıştı.

Konuşmanın sonuna yaklaştığımızda, "Ya Nicky Forbes?" diye sordum. Benim düşüncelerim hep ona meyliyordu. Bunu da inkâr edecek halim yoktu.

"Kesinlikle ilgi alanımızda kalsın ama usulca," dedi.

"Elbette," diye onayladım.

"İlk iş olarak Bennett'ı Emma'nın işini devralması için hazırla, Emma'nın masasını boşalt ve ne yaptıysa hepsini gözden geçir. Bana da bilgi ver."

"Tamam patron, bunu yapabilirim."

"Ama başkası yapsa daha iyi olur. Ne dersin Jim?" diyerek Emma'yla aramızdaki konudan haberdar olduğunu çıtlattı. Başımla onaylayıp kendimi mümkün olduğu kadar çabuk odadan dışarı attım.

RACHEL

John arabasıyla beni eve bıraktı ve inatla beni takip eden üç veya dört gazeteciyi geçmem için beni yönlendirdi. Sonra birlikte içeri girdik.

Bu gazetecilerin polis merkezinde beni gördüklerini düşündüm. Herhalde bu nedenle peşime düşmüşlerdi.

Şimdilik evden birkaç sokak lambası uzakta aylak aylak dolaşıyor ve bize gelişigüzel bağırıyorlardı. John'la ikimizin kesinlikle konuşmayacağımızı bilmelerine rağmen Pavlov'un köpekleri gibi eğitim görmüş bu adamlar ısrarlarını sürdürüyorlardı.

Hâlâ beni korkutuyorlardı ama yine de yaşamlarımız hakkındaki cıvık yorumlarını pazar eklerine taşıyıp beni hedef tahtası yapan meslektaşları kadar korkutamazlardı. Onlar bunları yaparlarken John ve ben ön kapının kilidini açarak içeri giriyor, oğlumuzun yokluğu üzerine düşünüp taşınıyorduk.

John içeride bana kaçamak bakışlar atmaya devam etti. Bu bakışları kararlılığımı değerlendirme ve ölçme bakışları olarak algılıyordum.

Ben'in odasına yalnız gitmesine ses çıkarmadım. Orada

uzun bir süre kaldı. Benim yaptığım gibi eşyalara dokunduğunu, hatıraları canlandırdığını, giyeceklerini kokladığını ve Ben'in daha önce dokunmuş olduğu şeyleri eline aldığını düşündüm.

Aşağıya indiğinde, Nicky gittiğinden beri ona sormak istediğim, kafama takılan soruyu sordum. "Ben'in doğumundan sonra Nicky'nin benim anneliğimden endişelendiğini polise neden söyledin?"

Şaşırmıştı ama dağarcığında hazır bir cevabı vardı. "Çünkü öyleydi. Bu konuyla ilgili bana defalarca telefon etti."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

"O zaman mı? Senin bilmen gerektiğini düşünmedim. Çok yorgundun ve çok çalışıyordun. Kuruntulu bir kişiliği olduğunu düşündüm. Bunlar seni üzerdi," diye yanıtladı.

"Peki, sonrasında?"

"Unuttum gitti. Artık bundan bahsetmez oldu, dolayısıyla da önemini kaybetti. Şimdi bu konuyu neden açıyorsun? Polis sana bundan mı bahsetti?" dedi.

"Sadece merak ettim," dedim. John'un Nicky ve ailemiz hakkında bir şey bilmediğini anlayınca son haberleri bir kâğıt parçasını katlar gibi katlayıp cebime koydum. Ayrıca bu konuyu ona nasıl söylemem gerektiğini de bilmiyordum. Daha da ötesi, içimden bir parçanın kendi ablama güvenmediğini kabul etmek istemedim.

***

Bir süre sonra John eve gitmesi gerektiğini söyledi. Onun kalmasını istiyordum ama bunu yüksek sesle dile getirebilecek özgüvenden yoksundum. Kalması durumunda bunun beni nasıl etkileyeceğini bilememekten korkuyordum. Bu zamana kadarki tutarsızlığımın farkındaydım. Bu durum, konuşmama ve hareketlerime etki edebilirdi. John'un

bakışlarıyla beni değerlendirme altına almasını, beni idare etmek için çözüm üretmeye çalışmasını istememiştim.

Ama John yalnız kalmak istemediğimi fark etmişti. "Laura'ya telefon edeyim mi?" diye sordu. "İyiyim, gerek yok," dememe rağmen ısrar etti. Sessizce başımı sallamak dışında ne yapabileceğimi bilmiyordum, çünkü ona, Laura'yla aramızda geçenleri ve onu da evden kovduğumu anlatamazdım.

Laura'nın telefona cevap vermesi biraz zaman aldı. John kaşlarını çatarak alelacele odadan çıktı. Evimin mahrem konuşmalara ortam sağlamayan küçüklüğü yüzünden konuşmayı duyabiliyordum. John'un kuşkulu bir sesle, "Sarhoş musun?" dediğini duydum.

Böyle zamanlarda düşüncelerini toparlamaya çalışırken parmaklarıyla şakaklarını ovma alışkanlığı olduğunu biliyordum. Üstelik yorgunluğun onu bitkin hale getirdiğini hissediyordum.

John'un konuşmasını daha ziyade dinleme, mırıldanma ve onaylama sesleriyle sürdürdü. Çok az konuşuyor, çoğunlukla dinliyordu.

Bir süre sonra, "Rachel anlayacaktır. Eminim anlayacaktır. Sanırım seni yarın arasa daha iyi olur," dedi.

Yanıma döndüğü zaman,"Sarhoş muymuş?" diye sordum.

"Galiba bütün öğlen içmiş. Herhalde bu halde gelmesini istemezsin," dedi.

Laura'nın ne dediğini sorunca da, "Anlamsız bir şeyler söylüyor. Üzgün olduğunu sana söylememi istedi. Ne olmuşsa onu çok etkilemiş. Sana destek olmak istediğini söyledi. Ne demek istediğini tam anlatacak durumda gözükmüyor. Aranızda ne geçti?" diyerek bana soruyla cevap verdi.

Fısıltı halinde, "Benim hatamdı," deyince anlamayıp tekrar sordu. "Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyorum. Zaten kime güveneceğimi şaşırdım," diye cevap verdim.

"Ben ona hiç güvenmedim," dedi. Ne demek istediğini sorduğumda da, "Tam olarak bilmiyorum. Onu hiçbir zaman sevmedim. Hep seni kullandığını düşündüm," dedi.

"Bunu bana hiç söylemedin," dediğimde cevabı, "Bana hiç sormadın ki," oldu.

Söylediklerinin muhasebesini yaparken telefonum çaldı. "Sen cevap verebilir misin?" dediğimde telefonum hâlâ elindeydi.

Konuşması kısaydı. Kaşları havaya kalktı ama nedenini cevaplarından çözemedim.

Konuşmayı sonlandırıp teşekkür ettikten sonra, "Arayan Dedektif Justin Woodley'di. Dedektif Polis Zhang'in bundan böyle ailemizin irtibat memuru olmayacağını söyledi," dedi.

"Nasıl? Neden?" diye merakla sordum.

"Yalnızca görevden ayrılması gerektiğini söyledi, özel bir nedenden bahsetmedi. En geç pazartesi günü başka birini görevlendireceklermiş. Bu arada lüzum gördüğümüzde kendisiyle konuşabileceğimizi ekledi. Onunla tanıştın mı?"

"Sanmıyorum. Ne olmuş olabilir? Sordun mu?"

"Çok tuhaf, çünkü bu sabah ofiste olduğunu söylemişlerdi," dedi.

"Evet, söylediler," derken kanepede bağdaş kurup oturdum, kollarımı kavuşturdum ve hayal kırıklığımı derinden hissettim. Dedektif Polis Zhang'in gidişini çok önemsemiştim, çünkü ona alışmış, güvenmeye başlamıştım. Onu özleyeceğimi biliyordum. Geçici de olsa bir erkeğin bizim irtibat memurumuz olması fikrine pek ısınamadım. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Ben onu gerçekten sevmiştim," dedim.

"Dedektif Woodley veya atayacakları bir başkasının da iyi olacağını düşünüyorum," dedi. John benim kadar kaygılı olamazdı. Onun en azından yaslanabileceği bir Katrina'sı vardı. Saatine baktı.

"İstersen biraz daha kalabilirim ama geç saatte de olsa, bu gece eve gitmeliyim. İstersen bizim eve gelebilirsin," dedi.

"Buradan tekrar ayrılamam. Aslında bu sabah da evden dışarı çıkmamalıydım," dedim.

"Emin misin?"

"Evet, bütün geceyi yukarıda Ben ve kendim için korkarak geçireceğimi biliyorum ama ne yazık ki başka seçeneğim yok."

"Mademki istediğin bu, öyle olsun."

***

Bir süre sonra Nicky'nin buzdolabına bıraktığı yemeğin bir bölümünü John'la beraber ısıttık. Sağlıklı ve güzel pişirilmiş bu yemek bizi ayakta tutacak ve kuvvet verecekti ama ikimiz de yemekten bir kaç küçük lokma almakla yetindik.

Tam masayı toplamak üzereydik ki çok tiz ve şiddetli bir çarpma sesi duyduk. Çevremizdeki havayı titreten bu ses ön odadan gelmişti. Bir cam kırılmıştı. Bir an sessiz kaldık. Köpek havladı ve ardından hırlamaya başladı. Sonrasında, kaçan bir adamın ayak sesleri dışında her şey yeniden sessizliğe büründü.

John hemen ayağa kalktı ve dışarıya koştu.

Peşinden gittim ama kapıya vardığımda John gözden kaybolmuştu ve kapı ardına kadar açıktı.

Sert bir esinti odaya doldu. Rüzgâr yalnızca kapıdan değil, aynı zamanda ön camın altından da giriyordu. Gazetecilerden korunmak için kapattığımız perdeler kırık

camdan giren rüzgârla hayalet gibi dönüyorlardı. Cam kırıkları her tarafa dağılmıştı. Odanın ortasındaki bir tuğla bana bakıyordu.

Tuğlanın üzerinde boyayla yazılmış harfler vardı. Bir süre sonra bu harflerin iki sözcük oluşturduğunun farkına vardım. Arka bahçedeki çite yazılanla aynı olduğunu gördüm: "KÖTÜ" ve "ANNE". Küçüktüler ama dikkatle yazılmışlardı. Onları tuğla üzerine boyayla yazmak kolay bir iş olmasa gerekti.

"John!" diye çığlık attım.

Kapıya koştum. Camlar ayağımın altında çatır çutur sesler çıkarıyordu. Caddenin bir ucundan ayak sesleri yankılanıyordu. John'u ve birkaç adım önündeki adamı gördüm, ikisi de bütün güçleriyle koşuyorlardı. Gölgeler hareket ediyordu. Saniyeler sonra bu gölgeler sokağın köşesinde kayboldular.

Karanlık ve ıslak sokak önümde uzayıp gidiyordu. Sokak lambalarının turuncu parıltısı yağmur altında üçboyutlu gözüküyordu. Evimden dışarı süzülüp etrafıma dökülen ve ıslak, kaygan kaldırımın üzerinde parlayan sönük bir beyaz ışıkta durdum. Hareketlenen gölgeler vardı ama bir anda köşede kayboldular.

"Yardım edin! Bize yardım edin," diye seslendim.

Adamların gözden kaybolduğu köşeden bir boğuşma sesi, birilerinin yere düşme sesi ve ardından gelen acı dolu bir çığlık duydum. Ben de koşmaya başladım.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

Dedektif Komiser Clemo'da bazı gerçek gelişimler görmek istediğim noktaya yaklaşıyoruz: Zamanın akıp gitmesine rağmen, o hâlâ duygusal yönden tamamen kapalı.

FM: Emma konusunda çok üzgünüm.

JC: Olmayın.

FM: Sizin için aşırı zor bir durum olmalı.

JC: O kadar da değil.

FM: Bunu neden yaptığını biliyor muyuz?

JC: Şimdi biliyorum ama o zaman bilmiyordum. Böyle davranmasının bir nedeni de görevine uyum sağlayamaması. Bu benim hatamdı. Böyle olabileceğini bilmeliydim.

Kahretsin. Ancak buna rağmen tek neden bu değildi. Başka bir neden de, onun başına gelen bir şeydi.

FM: Acele etmeyin.

JC: Affedersiniz.

FM: Özür dilemenize gerek yok. Bunu bana şimdi söylemeniz gerekmez. Merak ettiğim şey şu: O gece herhangi biriniz diğeriyle temasa geçti mi?

JC: Hayır. Böyle bir şey olmadı. Ben bir tercih yaptım. Soruşturmaya sadık kaldım.

FM: Bu çok özverili bir seçim.

JC: Öyle mi?

FM: Öyle düşünüyorum. Başka biri olsaydı kendi çıkarlarını koruyabilirdi.

JC: Ben soruşturma sırasında pozisyonumu korudum.

FM: Ancak bu tutumunuzun size maliyeti yüksek oldu.

Soruma cevap vermeye gayret ediyor ama gereken sözcükleri bulamıyor gibi. Bugüne kadar gayet iyi ilerledik ve ben bu konunun bir tabu haline gelmesini istemiyorum. Dolayısıyla konuşmanın yönünü değiştiriyorum.

FM: O gün aklınızı tekrar soruşturmaya yönelttiğinizde öğleden sonra neler oldu?

JC: Evet, esas meseleye şu: İlk olarak Nicky Forbes'un kocası Simon Forbes'u aradım ve benimle temasa geçmesini istedim. Onu aradıktan sonra beklenmeyen şekilde büyük bir fırsat yakaladık. Akşama doğru bizim çocuklar MOBESE kameraları üzerindeki kontrol ve çalışmalarını bitirmişler ve önemli bir şey yakalamışlardı.

FM: Neydi o?

JC: Ben kaçırılmadan bir saat önce köprüden geçen arabalardan birinin izini sürmüşler. Bu araba, Ben'in okulundaki öğretmen asistanı Lucas Grantham'ın üzerine kayıtlıymış.

FM: Onun orada bulunmadığını kanıtlayan bir şahidi olduğunu hatırlıyorum.

JC: Evet vardı. Ancak bunun gibi bir kanıt parçası, şahidin de yakından araştırılmasını gerektirir.

FM: Peki ya Nicola Forbes?

JC: Hâlâ ilgi alanımızdaydı ama MOBESE kameralarını görmezden gelemezdik. Ayrıca elimizdeki bir diğer kanıt da okul defteriydi.

FM: Sanırım deftere fazla itibar etmediniz.

JC: Defterin kendisi değil tabii. Defter, Ben'le annesinin köpekle gezintiye çıktıklarını bilen insanlardan oluşan geniş havuzu biraz daha genişletmekten başka bir işe yaramadı aslında. Ancak kamera görüntülerinden gelen bilgiler daha dikkat çekiciydi.

Bunu söylemekten memnuniyet duyuyor. Tam bu iş için doğmuş birisi olduğunu düşünüyorum. Ancak başka bir sorum daha var.

FM: Dedektif Komiser Clemo, o gece dinlenme olanağı buldunuz mu?

JC: Evet, eve gittim. Bütün bir gece çalışamayacağımı biliyordum.

FM: Biraz olsun uyuyabildiniz mi?

Bu soru onu sinirlendirdi.

FM: Uyuyabildiniz mi?

Buna cevap vermiyor.

FM: Emma'yı düşünüyor muydunuz?

JC: Düşünmüş olabilirim.

FM: O gün çok sarsıcı bir kayıp yaşadınız. Kendisine karşı kuvvetli hisler beslediğiniz biriyle ilişkiyi sonlandırdınız.

JC: Benedict Finch'in içinde olabileceği durumla karşılaştırıldığında bu çok önemsiz kalır.

FM: Bu sizin içine düştüğünüz durumun önemsiz olduğunu göstermez. Sizi rahatsız eden uykusuzluğun gerekçesi bu olabilir mi?

JC: Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.

FM: Bunun hakkında konuşmamız gerektiğine inanıyorum; aksi takdirde bir ilerleme kaydedebileceğimizi sanmıyorum.

JC: Bunun konuyla ilgisi yok.

FM: Bana göre var. Siz biraz daha düşünün. Bu konuyu önümüzdeki seansta ele alırız.

JC: Tamam.

Yüzünde zoraki bir gülücük belirdi ama gözlerinden mutluluk okunmuyor. Kibar davranmak istediğini anlıyorum, her şeye rağmen bunun bir gelişme olduğunu düşünüyorum. Asıl sorun ilerlemenin yavaşlığı.

RACHEL

Acı içinde feryat eden John'du. Onu caddenin köşesinde, yerde buldum. Kaldırım taşına vurduğu kafası yarılmıştı. Yüzü de berelenmişti. Yüzünden akıp yerlere bulaşan kan, iç kaldırıyordu. Saçlarına yapışan kan, yanına çöktüğümde dizlerimi ıslattı ve ellerime bulaştı.

Bilinci yerinde değildi ve gözleri donuklaşmıştı. Kanın akışını durdurmak için üstümdeki kazağı çıkarıp başına tampon yaptım. Yardım için defalarca ve defalarca haykırdım.

Sağlık görevlileri geldiklerinde telaşla koşuşturmaya başladılar, bu da beni korkuttu. Ne şakalaşıyorlar ne de gülüyorlardı. Üniformalı polis görevlileri de oradaydı. Katrina'yı aramam için bana bir telefon uzattılar. Kısa bir bilgilendirmeden sonra telefonu sağlıkçılardan birine verdim. Sağlık görevlisi, Katrina'ya Bristol Kraliyet Hastanesinin acil kliniğine gelmesini söyledi.

John'u götürmek için hazır olduklarında onu dikkatlice bir sedyeye koyup ambulansa taşıdılar. İçlerinden biri hareket edemeyecek durumda olan John'un yanına oturdu. Onun yokluğu ve akan kanı karşısında donakalmıştım.

"İyileşecek mi?" diye sordum.

"Baş bölgesindeki hasarlar çok ciddidir. Sonuçları öngörülemez. Bizi hemen çağırmakla çok iyi ettiniz," dediler. Bir güvence veremiyorlardı.

Bir yarım onun tek başına gitmesini istemiyordu, ancak polis Katrina'nın onu hastanede karşılayacağım bildiği için benimle olay hakkında bir tutanak tutmak istedi. Ambulans, mavi ışıklarını yayarak gecenin içinde kaybolurken caddeden evime doğru yürümeye başladım. Üniformalı bir görevli bana eşlik ediyordu. İki polis arabası, araçların olayın patlak verdiği yola girişlerini engellemek amacıyla ters açılar oluşturup park etmeyi sürdürüyorlardı.

Eve gelince polisler ifademi aldılar. Dışarıda karşılaştığım polislerin dışında başka görevliler de eve gelip fotoğraflar çektiler ve odanın içinde duran tuğlayı da bir plastik torbaya koyup yanlarına aldılar. Yerdeki camları temizlememe yardım ettiler ve birilerini bulup tahta çaktırarak penceremi kapattırdılar. Bu arada bir görevlinin evin civarında bütün gece nöbet tutacağını da söylediler.

Bütün polislerin hemfikir olup güldükleri başka bir ironik gerçekse, bütün bu olaylar olup biterken basından hiç kimsenin buralarda görünüp olayı izlememesiydi. Bütün bir gece evi kontrol etme görevini üstlenmiş, dayanma gücü süper olan üç gazeteci ve bir fotoğrafçıysa o sıralarda yiyecek bir şeyler bulmak için yol boyu gezinmeye çıkmışlardı.

Ambulansın kapılarının hızla çarpılıp kapatılmasından sonra John hastaneye doğru yola çıkarken üç gazeteci ve fotoğrafçı, ellerinde göbek salata yapraklarının kenarlarından sarkan kebaplarla ortaya çıkıverdiler.

Bu görüntü, o anda şükredebileceğim tek şeydi.

***

O gece ön tarafta kendi yatak odamda uyudum. Gece evin önünde park edip bekleyen polis arabasının hâlâ orada olduğunu, onun güvenliği altında bulunduğumu bilmek istiyordum. Cama bir şey atılması halinde veya birisinin eve yaklaşıp bana zarar vermesi durumunda bağırarak tehlikeyi onlara duyurabilmek amacındaydım.

Ben'in çarşafını, yorganını ve yastığını odasından alarak kendi yatağıma getirdim. Kendiminkileri yere atarak onunkileri dikkatli bir şekilde yatağıma serdim. Tombik Ayıcık'ı ve uyku battaniyesini de yanıma almayı unutmadım.

Bütün gece yeni bir ayak sesi duyar mıyım diye bekledim. Karanlığın içinden sesler geldiğinde korkudan yatağımın içinde kazık gibi hareketsizleştim. Bu sesler, cumartesi gecesi evlerine dönen eğlence müdavimlerinin sesleri olmakla birlikte onların bağırışları ve sarhoş kahkahaları şimdi bana düşmanca geliyordu. O gece duyduğum her ses benim için bir tehditti.

JIM

Eve dönerken yol oyunca Emma'yı düşündüm. Ona, bagajına bisikletini koyduğu mavi bir Peugeot 305'le köprüyü geçen Lucas Grantham'ın MOBESE kayıtlarında ortaya çıkan silik görüntüsünden bahsetmeyi istedim. Arabamı evine sürüp ona sıkıca sarılmak ve onun için bir çıkış yolu bulmak istedim. Dermansızlığımın beni esir aldığını, duygularımı ve tepkilerimi körelttiğini, beynimi uyuşturduğunu hissettim. Sanki benden bir parça kaybolup gitmişti.

Gece yarısından sonra yatağa doğru yol aldım. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel ilişkiyi terk etmenin teselli ödülü olarak bir paket sigarayla avunuyordum. Birini söndürüp diğerini yakıyordum. Duman ciğerlerime sert darbeler indirip onlara acı veriyordu. Bir karaf kahvenin büyük bir kısmını geç saatlere kadar içmiştim. Lucas Grantham'ın geçmişini didik didik incelemek için çalışmam gerektiğini düşündüm, ancak dikkat toplama yetimi tamamen kaybetmiştim. Bu nedenle sigara izmaritinin diş macunuyla karışmış tadını ağzımda hissederken, kamera görüntülerinin ne ifade ettiğini ve Emma'nın o anda ne yapıyor olabileceğini düşünerek yorganımın altına girdim.

Fakat gece boyu kafamı meşgul eden tek şey Emma değildi.

Nihayet gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştığımda aklıma farklı bir plan geldi.

Geçmişimi bir okyanus akıntısı hızıyla, merhametsiz ve etkileyici bir biçimde gözlerimin önüne serdim. Bir anda, hatıra çekmecemin en ücra köşesine tıkıştırdığım, çok eskilerde kalan ve unutmayı ümit ettiğim bir âna geri döndüm.

Ebeveynlerimin evindeki sahanlıkta merdiven parmaklıklarının arasından bakıyordum. Sekiz yaşındaydım. Benedict Finch'le tam tamına aynı yaştaydım. Yatağa girme zamanımı epeyce aşmıştım.

Gece olduğundan aşağıda uzanan koridoru görmem çok zordu. Birden ön kapı açıldı. Ses çıkmaması için kapının çok yavaş kapatılması sayesinde, gelenin kız kardeşim Becky olduğunu anladım. Evden çıkarken çok güzel görünen parti kıyafeti şimdi çok paspal görünüyordu. Üzerindeki taytın bir bacağında koca bir yırtık vardı. Gözlerini bariz bir korku kaplamıştı.

Becky koridorun öbür ucunda babamı görünce ciyak ciyak bağırmaya başladı. Babamın üzerinde günlük elbiseleri, elinde de tüten bir sigara vardı. Becky olduğu yerde kalakalmıştı.

Karanlıktaki babam Becky'ye ne gördüğünü sordu. Becky başını sert bir şekilde sallayıp, "Hiçbir şey," dedi.

Babam, "Benimle dalga geçme," deyince Becky yere çökerek hıçkırmaya başladı ve "Hem seni hem de kızı gördüm," dedi.

"Orada olmaman gerekirdi."

Becky yara bere içindeydi ama umursamıyordu. Konuşurken kesik kesik nefes alıyordu. "Kızı o adama sattın, her şeyi gördüm, kız yalvarıyordu ama sen kılını bile kıpırdatmadın. Onu arabanın içine tıktılar. Ben dünkü çocuk değilim, baba!"

Becky her zaman olduğu gibi mağrur bir ifadeyle babama baktı ve sırtını duvara yaslayıp yere doğru kaydı. Babam da onun önüne çömeldi.

"Yavaş sesle konuş, anneni uyandıracaksın," dedi ve Becky'nin çenesini parmaklarının arasına alıp yukarı doğru kaldırarak kendisine bakmasını sağladı.

Ne yapacağımı bilemedim. Başımı başka tarafa çevirmek istememe rağmen, onları izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Bu tartışmayı sonlandırmak istiyor, babamın Becky'nin canını acıtmasını istemiyordum.

Yanımdaki rafta porselenden yapılmış kocaman bir köpek biblosu vardı. Annem onun kulaklarının yumru yumru yapısını severdi. Onu elime aldım. Ne annemin çok sevdiği bu köpeği kırmak ne de birilerine zarar vermek istiyordum ama babamla Becky arasındaki olaya da bir son vermem gerekiyordu. Bu yüzden köpeği elimden geldiği kadar hızla onlara doğru fırlattım. Ancak parmaklıklara çarpan köpek benim yakınımda parçalandı. Parçaları hem ayaklarımın dibine hem de aşağıda bulunan babamla Becky'nin de üstlerine düştü. Her şeyi ağır çekim film gibi izliyordum.

Becky'le beraber çığlık attık. Bunun üzerine annem odasından çıktı ve sahanlığın lambasını açtı. Üçümüz de donup kalmıştık: Becky, babam ve ben. Annemin üzerinde uzun kollu geceliği vardı. Geceliğinin eteği halıyı süpürüyordu. Annem orada bir saniye kadar sessiz durdu ve sonra Becky'ye, "Yatağına git, hayatım," dedi. Bunu duyan Becky yanımızdan geçerek merdivenlerden yukarı koştu. Babam da merdivenleri ikişer üçer çıkarak onu takip etti. Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken yukarı çıkmaya çalışan babam beni gördü ve kolumu öylesine kuvvetli tuttu ki, sakin görünen annem olaya müdahale etti. "Mick,

onu bana bırak. Bir yeri incindi herhalde. Bak Mick, kırılan Çin köpeği bir yerlerini kesmiş... Lütfen..."

***

Bundan ötesini hatırlamıyorum. Sanki bir rüya görüyormuşum gibi, aklım her seferinde hatıramı yarıda kesiyor.

O gece hatırladıklarımın stresi her yanımda dayanılmaz sızılar oluşturdu. Çok uykum olmasına ve yorgunluğun beni kıskıvrak esir almasına rağmen bu hatıra beynimde defalarca canlandı.

Kafamda canlananların bana ne demek istediğini biliyordum. İnsanlar her zaman göründükleri gibi olmazlardı ve bu nedenle Benedict için endişelenmem gerekiyordu.

Bütün bu düşünceler beni aşırı terletmişti. Oysa gece soğuktu ve üstümdeki yorgan inceydi. Üstüne üstlük, yatağımda beni ısıtacak biri de yoktu.

Ancak aklımdan geçen düşüncelerin en kötü yanı, bu düşüncelerin Benedict Finch'i hâlâ bulamamış olmanın suçluluğuyla, şu anda onun başına gelebileceklerin korkusunu beraberce taşıyor olmalarıydı.

Sabahın ilk saatlerinde kendimi paramparça hissettim.

8. GÜN

28 Ekim 2012, Pazar

Uzatılan Soruşturma Süresi: Soruşturma sürecinin bu evresi en göze çarpan ipuçları sonuç vermez ve çocuğun yerinin derhal tespit edilemeyeceği açıkça görülürse ortaya çıkar. Bazı araştırmacılar bu evreyi, yeni bilgilerin ortaya çıkması için pasif bir bekleme süreci olarak değerlendirseler de; gerçekte bu süreç çocuğun bulunması ve kaçıranın yakalanması amacıyla daha mantıklı, daha tutarlı ve daha kararlı bir soruşturma planının oluşturulması yolunda emniyet güçlerine fırsat kapısı açar.

Findlay, Preston ve Lowery, Jr, Robery G (editörler), 'Kayıp ve Kaçırılmış Çocuklar: Soruşturma ve Program Yönetimi Kılavuzu, Dördüncü Baskı, Kaybolan ve Sömürülen Çocuklar Ulusal Merkezi, OJJDP Raporu, 2011

Araştırmacılar çocuk kaçıranların, kurbanlarına nadiren gizlice yaklaştıklarını belirlemişlerdir. Bununla beraber bu insanlar çocukları kendilerine yönlendirme ve kandırma konusunda çok beceriklidirler. Bunların kandırma yöntemleri yardım isteme, kaybolan bir ev hayvanını arayıp bulma, acil bir durumu bildirme, kurbanı adıyla çağırma, çocuğun karşısına yetkili birisiymiş gibi çıkma veya çocuğu internet sohbetleriyle kandırma şeklindedir.

Dalley, Marlene L and Ruscoe, Jenna, 'Kanada'daki Çocuk Kaçırma Vakalarının Kapsamı ve Niteliği', Kayıp Çocuklar Ulusal Yardım Hizmetleri, Emniyet Genel Müdürlüğü, Kanada Kraliyet Atlı Polis Hizmetleri, Aralık 2003

E-posta

Alıcı: Corinne Fraser <fraserc@aspol.uk>
Bilgi: Giles Martyn <martyng@aspol.uk>; Bryan Doughty <doughtyb@aspol.uk>; James Clemo <clemoj@aspol.uk>
Gönderen: Janie Green <greenj@aspol.uk>
28 Ekim 2012, saat 08.13

Konu: YABANMERSİNİ OPERASYONU – BFN BLOG GÜNCELLEMESİ

Günaydın Corinne,

Bu sabah Bryan'la BFN bloguyla ilgili gelişmeler üzerine konuştuk, çoğu şeyi doğrudan e-postayla yazmamı istemediği için onunla yüz yüze konuşacağım. Ancak, BFN blogundaki aktivitenin devam ettiğini ve bu bağlamda dün gece, polisin yetersizliğine ilişkin bir yorum yazıldığını söyleyebilirim. Blog her ne kadar nahoş ve suçlayıcı olmaya devam etse de, dün ortaya çıkardığımız şeyden sonra ortamın yumuşadığına eminiz. Artık gizli bilgilerimiz ortalığa saçılmıyor.

Bu sabah blog sahibiyle e-posta yoluyla irtibata geçip blogu kapatmasını istedik. Blog sahibini yasaları ihlal etmemesi konusunda uyardık ve gerekirse kanuni yollara başvurabileceğimizi bildirdik. Şu ana kadar bir yanıt almış değiliz. Bize olumlu yaklaşım göstereceklerini de beklemiyoruz, çünkü blog takipçilerinin sayısı hızla büyümeye devam ediyor. Almamız gereken en iyi pozisyon, en azından blogda yer alan bilgileri yakından takip edip onları olabildiğince kontrol altında tutmak olmalı. Bu arada blog sahibinin e-posta adresinden kimliğini elde etmeye çalışıyoruz. Bu iş, izlerini silme konusunda ne kadar becerikli olduklarına bağlı ola-

rak çok çetrefilli bir çalışma da olabilir. Bununla beraber Bryan, Giles ve ben şu an itibarıyla soruşturmaya ilişkin gizli bilgi edinme kaynağından yoksun olduğu için blogdan eskisi kadar kaygılanmaya gerek olmadığı düşüncesindeyiz. Her ne kadar kindar ve saldırgan tavırlarına devam etseler de aşağıda görebileceğiniz gibi, medyanın bu hafta sonu kullandığı üsluptan farklı bir üslup içinde değiller. Neyse, sizi bilgilendirmeye devam edeceğim.

Bu sabahki gazeteleri Yabanmersini Operasyonu çerçevesinde genellersek, gazete ilaveleri bu operasyona çift sütun ayırmış. Genellikle akla uygun yazanlarla, hakaret edenler bir arada. Başmakaleler veya aklıselim olanlar da yok değil. Yine de Rachel Jenner çoğunun hedef tahtasında.

Blogun ortadan kaldırılmasını veya en azından kontrol altına alınmasını umut ediyorum. Bu takdirde daha pozitif aşamalara geçebilir, çabalarımızı kuvvetlendirebilir ve bize yardımcı olabilecek kişileri ortaya çıkmaları doğrultusunda cesaretlendirebiliriz.

Görüşlerini beklerim.

Janie Green,
Avon & Somerset Emniyet Müdürlüğü
Basın Sözcüsü

RACHEL

Şafak söktüğü zaman gece kapıldığım korkulardan kurtulmam mümkün olmadı, çünkü günlerden pazardı.

Ben'in kayboluşunun üzerinden tam bir hafta geçmişti.

Bir haftada bir ömür kaybetmiştim.

Hâlâ bir haber yoktu.

Yavaş ve etkisiz hareketlerle dişlerimi fırçalarken banyo aynasına baktım ve kendimi tanıyamadım.

Polis beni hastaneye götürmesi için bir taksi ayarladı. Bir devriye arabasının da evin önünde bekleyeceğine dair bana söz verdiler. Beni koruyacaklarını söylediler.

Polis taksiye, beni evin arkasından almasını söyledi. Böylelikle şoför gazetecileri görmeyecek ve benim kim olduğum üzerine kafa yormayacaktı. Taksi şoförü, Sih türbanı takmış beyaz sakallı, beyaz kaşlı yaşlıca bir adamdı. Onun arkasındaki koltuğa sessizce iliştim.

"Bristol Kraliyet Hastanesi, değil mi?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedim.

"Hangi yoldan gideceğimizin bir önemi var mı?"

"Hayır."

Yandaki yolcu koltuğunda okunabilir şekilde açık bırakılmış bir gazete duruyordu. Aradan baktığımda Ben'in

fotoğrafını görebiliyordum. Şoför bu olayla ilgili konuşmak istiyordu.

"Bu küçük çocuk hakkında bir şeyler duydunuz mu?" diye sordu.

"Evet, duydum," dedim. Beni tanımaması için dua ediyordum. Atkımı çene hizasına kadar çektim ve saçımla yüzümü kapamaya çalıştım.

"Korkunç bir şey değil mi?" diye devam etti.

"Evet, öyle," diyebildim. Taksi kente doğru yol alırken dışarı bakmak için cama yaslandım. Terk edilmiş evlerin yer aldığı tenha caddelerden geçiyorduk. Ortalıkta görünen tek hayat belirtisi, kışın yapraklarını dökmeyen bir çitin korunağında, hastalıklı bir şekilde kesik kesik nefes alan uyuz bir tilkiydi.

Şoför, "Eşim bunu çocuğun annesinin yaptığını söylüyor. İçine öyle doğuyormuş. Etrafta söylenenler de bu yönde, yani sözde annesi yapmış. Ama ben annenin yaptığına inanmıyorum. Bir kere böyle bir şey doğaya aykırı. Dün gece eşimle bunu tartıştık, biliyor musunuz?" diye konuya devam etti.

Aynadan gözlerime baktı. Fikrimi öğrenmek istediğini hissediyordum. Uzaklara baktım. Ona cevap vermem imkânsızdı.

Cheltenham Road'a döndük. Palas pandıras kent merkezine gelmiştik bile. Yolun iki yanında kepenklerini kapatmış barlar yer alıyordu. Omuzları düşmüş, evsiz barksız iki kişi sırtlarında battaniyeleriyle bir sundurmanın altında beraberce oturmuşlardı. Bir sigarayı paylaşıyorlardı. Alkolden şişmiş ve kırmızılaşmış yüzleri ve kırık dişleri vardı.

Şoför, "Sonunda eşime dedim ki..." diyerek konuşmayı sürdürdü.

Bilgeliğini bana göstermeye çalışıyordu. Belki eşi dün gece kendi fikrine yapışıp kalmış ve ona yüz vermemiş, belki de adamın fikrini benimsemişti.

Şoför, "Eşime, kafanı anneyi suçlamak gibi şeylere takarsan yanlış yola saparsın, kendinden utanmalısın dedim. Anne gerçekten suçluysa söylenenleri hak etmiştir ama şayet suçsuzsa şu anda onu suçlayanlar yanlış yapıyorlar," dedi.

Bear Pit kavşağını döndük. Dönüş hızımız midemi ağzıma getirdi. Düğün elbiselerinin ve indirimli spor malzemelerinin reklamını yapan dükkânların kirlenmiş camları gözlerimin önünden kayıp gidiyordu. Biraz uzakta sulh ceza mahkemesinin binasını ve hastaneleri gördüm.

Kırmızı ışığa geldiğimizde, "Burada ineceğim," dedim. Beni görüp kim olduğumu anlamadan bu kibar adamdan uzaklaşmak istiyordum. "Durur musunuz?" diye tekrarladım.

Adamın çatık kaşların altındaki gözleri aynada tekrar belirdi. "Emin misin tatlım? Sen iyi misin? Yoksa hasta mısın? Pek iyi görünmüyorsun. Affedersin, ben birini ziyarete gidiyorsun sandım. Senin hasta olduğunu bilmiyordum. Seni acil servise götüreyim mi?" dedi.

Işığa geldiğimizde kapıyı açtım ve adamın eline üç beş kuruş para tutuşturup aşağı indim. Yeşil geç ışığı yanıp arkadan biri de korna çalınca taksici arabayı sürmeye başladı.

Atkıyı yüzüme sıkıca sardım. Saçımı, yüzümü kaplayan iki taraflı perde gibi şekillendirmiştim. Hastanenin girişindeki kalın camda yansıyan görüntüm, bir şeyler saklayan birine benzediğimi söylüyordu.

JIM

Fraser'ın talimatları doğrultusunda, Pazar sabahı saat dokuzda, Bennett'la birlikte sosyetik ve gösterişli Sea Mills'in geniş kaldırımın üzerinde bulunan, taş duvarın içine oturtulmuş ağır tahta kapıyı çalıyor ve içeriden bir yanıt beklerken zilden gelen kuş sesini dinliyorduk.

Kapıyı açan kadının saçları da Ben'in asistan öğretmeninki gibi alev kırmızısıydı. Pijamasının üstüne rengârenk bir kimono giymişti. Ayakları ve bacakları çıplaktı. Soğuk havanın etkisiyle ayak parmaklarını içe doğru kıvırıyordu. Terbiyeli ama endişeli bir hali vardı. Kadın, Lucas Grantham'ın annesiydi.

Oğluyla konuşmak istediğimizi söyleyince, "Evde ama hâlâ uyuyor, dün gece eve geç geldi," dedi

Bennett kadına evde başka kimse olup olmadığını sordu.

"Hayır, yalnız biz varız. Burada başkası oturmuyor."

Ev olağandışı bir evdi. Tahminimce 1960'larda yapılmıştı. Büyük bir bahçenin çevresine L biçiminde inşa edilmişti. Dışarıdan bakıldığında içine girilmesi imkânsız gibi gözüküyordu. İçeride sanki ışık taşkını vardı, çünkü bahçeye bakan her duvar camdan yapılmıştı.

Kadın, mütevazı ölçülerdeki bir oturma odasında beklememizi istedi. Mimarisi dışında bu evin şatafatlı bir yanı yoktu. Mobilyaları ve mefruşatı yeni değildi. Duvarlardaysa ucuz kahverengi ahşaptan yapılmış sıra sıra raflar ve o raflara dizilmiş yüzlerce kitap vardı. Bahçeden bakıldığında evin sonunda, sanatçı stüdyosu görünümünde bir oda göze çarpıyordu.

Bahçenin uzak bir köşesinde, otlarla bürünmüş çok büyük bir tepe vardı. Onun bir ucunda da, birkaç basamak aşağıda, oluklu metalden yapılmış bir kapı göze çarpıyordu.

Bennett bana bir şeyler öğretmeye niyetlenmiş bir ses tonuyla, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hava taarruzu sığınağı," dedim. Onun her zamanki üstünlük sağlama çabasına pabuç bırakıp onu keyiflendirmek istemiyordum. Aslında bu görüşmeyi Fraser'la beraber yapmak istemiştim ama Emma'nın itirafından sonra Fraser, hâlâ merkezdeki yangını söndürmeye uğraşıyordu. Bennett'le bugünkü beraberliğimiz yarım saati bulmuştu ama bu kısa süre bile hoşgörü limitlerimi zorlamaya yetmişti.

Lucas Grantham ortaya çıktığında solgun derisi hatırımda kalandan daha da beyaz görünüyordu. Suratındaki çiller çirkin bir görüntüye dönüşmüştü. Üzerinde sanki gecelik niyetiyle kullanılmış gibi duran buruşuk bir tişört ve bir eşofman altı vardı.

Annesi de üstüne bir şeyler geçirmişti. Biz Lucas'la laflarken, Bennett laubali bir dille kadına, "Bize birer kahve getirir misin, hayatım?" dedi.

Bizim nüfuzumuz karşısında kadının gururunun kırıldığını hissedip kaşlarımı çattım. Sonunda bizi oğluyla baş başa bırakıp gitti.

Üçümüz, bir sehpanın etrafına oturduk. Dosyamın içinden bir fotoğraf çıkarıp Grantham'ın önüne koydum. Fotoğraf, arabasının 21 Ekim Pazar günü saat 14.30'da asma köprüden geçişini görüntülüyordu. Saat ve tarih fotoğrafın üzerine net bir şekilde basılmıştı.

"Hasiktir be! Siktir. Sal'e bunu yapmamamız gerektiğini söylemiştim, ona söylemiştim!" dedi.

Bennett, "Ne yaptınız evlat?" diye sordu.

"Şimdi siz benim Ben Finch'e bir şey yaptığımı düşünüyorsunuz. Gerçekte onu tanımıyorum bile! Tanımıyorum! İyi bir çocuk, sanata yatkınlığı var ama bundan başka hiçbir şey bilmiyorum!" dedi.

Bennett, "Makarayı başa sar evlat. En başından başlayalım," dedi

Grantham'ın paniği elle tutulur bir hal almıştı. Elleriyle taytını aşağı yukarı sıvazlıyor, dizlerini pençe gibi kavrıyordu. Gözleri bir Bennett'e, bir bana, bir fotoğrafa, bir de annesinin tekrar ortaya çıkacağı kapıya gidip geliyordu.

"Sal kim?" diye sordum.

"Kız arkadaşım."

"Sana şahitlik eden kişi mi?"

"Evet."

"Yani 21 Ekim Pazar günü öğleden sonra onun evinde olduğunuzu söyleyen kız mı?"

"Evet."

"Doğruyu mu söylüyordu?"

Suratını buruşturdu. "Hayır."

Bennett araya girerek, "Niye yalan söylediniz, Bay Grantham?" diye sordu.

Grantham, "Çünkü o takdirde ne düşüneceğinizi biliyordum," dedi.

"Sizce ne düşünecektik?"

"Ben'i kaçırdığımı. Tabii ki böyle düşünecektiniz! Şahsen ben de böyle düşünürdüm, başka biri de böyle düşünürdü. Bu nedenle Sal kendisiyle beraber olduğumu söyledi," dedi.

"Yaptın mı? Ben Finch'i kaçırdın mı?" diye sordum.

Başını şiddetle sallayarak, "Hayır," dedi.

"Ben Finch'i hırpaladın mı?"

"Hayır."

"Ben Finch'i gördün mü?"

"Hayır! Yemin ederim. Ben zaten ormanda onun bulunduğu bölgeden farklı bir bölgedeydim," diye cevap verdi.

"O zaman orada ne işin vardı?"

"Ashton Court'un patikalarında bisiklete biniyordum."

"Yanında başka biri var mıydı?"

"Yalnızdım."

"Eve ne zaman döndün?"

"Saat Beş civarında. Sal bunu teyit edebilir."

"Suç anında onun yanında olduğun yalanını uyduran Sal'dan bahsediyoruz, değil mi?"

"Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Bu yalandan dolayı ikinizi de tutuklayabileceğimizi biliyorsun, değil mi?" diye patladım. O kadar kızgındım ki onu boğazlayabilirdim.

Bennett ayağa kalkıp cama doğru yürürken, "Bay Grantham, rica etsem sizin şu hava taarruz sığınağınıza bir bakabilir miyiz?" dedi.

Grantham, "Niçin? Neden bunu yapacaksınız? Sadece bisiklete biniyordum. Gerçek bundan ibaret. Böyle olduğuna yemin ederim diye yırtınmaya başladı.

Tahmin ettiği gibi annesi kapı ağzında göründü. Elinde bardaklarla dolu bir tepsi vardı. Şöyle bir sendeledi. "Aman Tanrım, Lucas, sen ne yaptın?"

"Anne yemin ederim bir şey yapmadım."

Annesi, "Tanrı bize yardım etsin. Hep gizli kapaklı işler yapıyorsun. Tanrının bildiğini saklayamazsın. Lütfen bana bu işle bir ilginin olmadığını söyle," dedi.

Söyledikleri, bir anneden beklenmeyecek kadar dürüst ve açık sözlerdi. Bir an Bennett'le göz göze geldik.

Lucas'a, "Biraz daha konuşmak için bizimle karakola gelmeye ne dersin?" diye sordum. Lucas başıyla onay verirken donuk gözleri yere çakıldı ve yanakları kızardı.

RACHEL

Hastane danışma görevlisi, beni binanın eksi bölümündeki bir koğuşa gönderdi. Bitiminde çift kapı olan uzun ve düz bir koridoru yürüyerek geçtim. Tavandan eşit aralıklarla sarkan dikdörtgen şekilli floresan aydınlatmaların her biri yeterince beslenmemişler gibi solgun ışık veriyordu.

Yeri kaplayan muşamba taze kiraz rengindeydi. Koridorun iki yanında, hastaların yattığı hususi odalar vardı. Hastaların bir kısmı oturur vaziyette uzanmış, bir şeyler okuyor veya televizyon seyrediyorlardı. Diğerleri artık sadece örtülerin altında kalmış bir peyzaj misali hareketsiz, kavisli şekillerden ibaretti. Odalarındaki loş ışık sanki oranın bir dönüşüm mekânı olduğunu, hastalıkla sağlık veya yaşamla ölüm arasındaki olası bir geçit olduğunu ilan ediyordu.

Koridorun uzak ucundaki bir odadan Katrina'nın çıktığını gördüm. Dönerek kapıyı yavaşça kapadı. Birkaç saniye durdu, elini pencereye dayadı ve odadan içeri baktı. Beni fark etmemişti.

"Katrina," dedim. Odadan içeri bakmaya zorlukla cesaret ettim ve orada John'un yarı ölü vaziyette yattığını

gördüm. Sırtüstü uzanmıştı, başında kocaman bir bandaj, ağzında ise oksijen maskesi vardı. Yüzünün görebildiğim bölümü hırpalanmaktan dolayı şişmiş ve bozulmuştu. Her yerine birer hortum bağlıydı. İki hemşire kendisiyle ilgileniyordu.

"Merhaba," dedi Katrina usulca. Üzerindeki tevazu ve incinmişlik hali beni yatıştırdı. Yüzü, yaşadığı şok ve bitkinlikten gerilmişti. Tıpkı birkaç gün önce evinde olduğu gibi, gayet genç görünüyordu.

"Birkaç şeyi kontrol etmek istiyorlar," dedi. "Çıkmamı istediler."

"O nasıl?"

"Beyninde kanama ve şişme var," dedi. "Şişliğin ineceğini umuyorlar. Durumu stabil diyorlar."

"Ne kadar sürecek bu?"

"Kimse bilemiyor. Ne hasar bırakacağını da bilemiyorlar."

Elimi cama dayayıp avucumu bastırdım.

Katrina, "Ne olduğunu gördün mü?" diye sordu.

"Birileri cama tuğla fırlattı, John da arkalarından sokağa koştu. Onları kovalamaya başladı. Daha sonra ne olduğunu görmedim. Onu köşede bulduğumuzda yaralanmıştı, yerde yatıyordu."

"Doktor, başına ardı ardına tekme yediğini söyledi." Katrina'nın sesi çatallaştı. "Böyle bir şeyi kim yapabilir?"

"Bilmiyorum," dedim.

Nöbetçiler gibi yan yana dikilerek onu seyrettik. Hayli bir zaman sonra araya giren sert ayak seslerini işittik. Gelen bir hemşireydi ve ayakkabısının tabanı, muşamba zemin üzerinde gıcırdıyordu.

Hemşire, Katrina'ya birkaç broşür verdi. "Alabildiğim kadar aldım," dedi. "Koğuş çok uzakta, çağrını oraya varır varmaz aldım. Umarım istediklerin bunlardır."

"Teşekkür ederim," dedi Katrina. Aceleyle sayfaları aldı ve karın hizasında tuttu. Onları benden gizlemeye çalışsa da faydası yoktu. Broşürler elden ele geçerken, *Folik Asit: Sağlıklı bebekler yapmak için gerekli bir bileşen,* yazılarını görmüştüm.

"Dinlenmen lazım," dedi hemşire. "Gücünü toplaman lazım. Biraz eve gidip uyumak istemez misin? Onun durumunda bugün bir değişiklik beklemiyoruz."

Katrina başıyla onayladı ve hemşireyi rahatlattı. "Sonra görüşeceğiz," dedi. Hemşire geldiği yönden geriye giderken ayakkabıları gıcırdamaya devam ediyordu.

"Hamilesin," dedim. Sözlerim sanki uzaklardan geliyormuş gibi yumuşak ve mesafeliydi ama Katrina beni duydu.

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim. Üzgünüm."

Dönerek John'a baktım. Hemşireler yatağın ucunda görüşme halinde, not tutuyorlardı. John üzerindeki örtünün altında, nefes alış ve verişi haricinde hareketsiz yatıyordu.

"John biliyor mu?" dedim.

"Hayır."

Başımı pencere camına usulca yasladım. Kafamda oluşan uyuşukluğa sert, soğuk yüzey yardımıyla karşılık arıyordum.

Düz bir ifadeyle, "Tebrikler," dedim. İncitici bir ton olmasını istemedim, ancak incitebilirdi de.

John'u kastederek, "Başa çıkamadı," dedi. "Bu. Ben. Her şey. Onu yıkıyor. Sen ve o birlikte kalsaydınız bunlar olmazdı diye düşünüyor."

Kafamı toparlamak için çok çabalıyordum. Uyuşukluk hissi her yerime yayılıyor, bedenimi hissiz kalmakla tehdit ediyordu. Buna karşın, Katrina ile ilgili bir şey bana dokunmuştu. Savunmasız kalışı veya içinde yeni bir can taşıması olabilirdi bu.

"John iyi bir baba," dedim.

Ona dokunmak için elimi kaldırsam da, bu dürtüm ona dokunamadan kayboldu ve kolum aşağı düştü.

Dönüp uzaklaşırken, kendi ayakkabılarımın muşamba zeminde gıcırdamadığını, acı veren bir yavaşlıkta takırdadığını fark ettim. Yürürken adımlarımı saydım.

Tek yapabildiğim buydu.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Çocukluğunuzdaki hatırayı anlatırken yazdığınız bir şey çok ilgimi çekti.

JC: Bunun üzerine fazla anlam yüklemeyin.

FM: Bunu tartışabilir miyiz?

JC: Nasıl isterseniz.

FM: Söylediklerinizi doğrudan tekrarlayacağım, çünkü söyleyiş tarzınız dikkatimi çekti. "İnsanlar her zaman göründükleri gibi olmazlardı."

JC: Evet.

FM: Öyleyse bu, babanızın göründüğü gibi biri olmadığı anlamına mı geliyor?

JC: İnsanların onun hakkında düşündüğü her şeye layıktı. İnsanlar ona saygı duyardı. Cenazesindeki kalabalığı görecektiniz. Ama kimsenin görmediği başka yönü de vardı. İnsanların hepsinde var.

FM: Babanız sert miydi?

JC: Başka bir kuşaktandı.

FM: Yani?

JC: Onun zamanında işler farklı halledilirdi.

FM: Çocuklarını incitmek dahil mi?

JC: Yalnızca tek tük tokat atardı. Çocukken hiç tokat yemediniz mi?

FM: Kendi çocukluğum hakkında konuşmamayı tercih ederim.

JC: Eminim size de şamar atmışlardır. İnternet hayatımızı yönetmeye başlamadan önce herkes yaptı bunu. Babam, kendi kuşağının bir üyesiydi sadece.

FM: Kız kardeşinizin gördüğü şeyden bahsedelim. Babanızın yaptığının yasal olduğunu düşünüyor musun?

JC: Bilmiyorum.

FM: Bu olayla ilgili kız kardeşinizle konuştun mu hiç?

JC: Hayır. Yakın değildik. Zaten olaydan hemen sonra evden ayrıldı.

FM: Kardeşinizin neye tanık olduğunu düşünüyorsunuz?

JC: Hiçbir fikrim yok. Histerik bir ergenlik geçirdi. Sürekli hadise çıkarıyordu. Buna fazla önem veriyorsunuz. Bunu yazmamalıydım. Yazmamın tek sebebi, çalışmanızda, göründüğü gibi olmayan insanları aramanız. Aptalca bir örnekti. Doğru bir şekilde hatırladığımdan da emin değilim. Çok küçüktüm.

Buna inandığımdan emin değilim. Sanırım karartma yapıyor. Devam etmek, sessizliği doldurmak için konuşmasını bekliyorum.

JC: Bakın, ben babama hayrandım. İnsanların saygısını kazanmıştı, çünkü bunu hak etmişti. Kendi dönemindeki en iyi dedektiflerden biriydi. Devam edebilir miyiz?

FM: Saygıyı nasıl hak etti?

JC: Bir sözü vardı: "Boku çıktığı yere geri sokamazsın."

FM: Ne demek bu?

JC: İşleri bok etme, işlerin kontrolünden çıkmasına izin verme, demek.

FM: Onun gölgesinde büyümek zor muydu?

JC: Bu benim dedektif olmamı ve işimi iyi yapmayı istememi sağladı, eğer bunu kastediyorsanız.

FM: Bu iyi bir şey miydi?

JC: Yatmaktan, tembellikten, pezevenklikten, içki âlemi yapmaktan, heyecan için yaşlı kadınlara tecavüz etmekten veya kendine olan saygısını ve dişlerini kaybedene dek karınızın kafasını duvara çarpmanızı makul görecek bir bok suratlı olmaktan daha iyiydi. "Bu iyi bir şey miydi?" diyerek ne demek istiyorsunuz?

FM: Soruma kızdığınızı görüyorum.

JC: Çünkü sorunuz şaka gibi! Resmen hakaret!

FM: Sanırım bu başarılı bir dedektif olmanın sizin için bir onur meselesi olduğunu gösteriyor.

JC: Evet! Evet, öyleydi, bugün de öyle. Bunda bir yanlışlık görmüyorum.

Gizlemeye çalışıyor ama aşırıya kaçtığını düşündüğüm bir öfke dışa vurumu var.

FM: Davanın bu bölümünde, üzerinizde oluşan baskıya ilaveten, dayanılmaz bir kişisel baskı altında olduğunuzu söyleyebilir miyim?

JC: İşin asıl noktasını görmüyorsunuz.

FM: O halde işin aslı nedir? Anlatır mısınız?

JC: İşin kahrolası aslı, Benedict Finch'i bulmaktı. Onu sağ salim annesine teslim etmekti. Önemli olan tek şey buydu. Neden bunu göremiyorsunuz?

Yumruklarını sıkıyor, dişlerini gıcırdatıyor. Geldiği için ona teşekkür ediyorum ve önümüzdeki hafta onunla tekrar görüşeceğimi söylüyorum. Onunla aramı soğutma niyetinde değilim ama çok zorlu biri ve görüşmelerimiz sırasında bana karşı açık olmasının ne denli önemli olduğunu anlamasına ihtiyacım var. Beraber geçireceğimiz süre hızla tükeniyor.

RACHEL

Eve dönerken bindiğim taksinin şoförü fazla konuşmak istemedi ve ben de buna şükrettim. Arka koltuğun köşesinde sessiz ve hareketsizce oturdum. John'un hareketsiz vücudu ve darmadağın olmuş yüzünü ve doğacak çocuğunu düşündüm

Taksiden evin ön tarafında indim. Üniformalı polis memuru, içeriye güven içinde girdiğimden emin olmak için aceleyle devriye arabasından fırladı.

Evin içi daha önce şahit olduklarımdan çok daha derin bir sessizlik içindeydi. Uğruna yaşadığım her şeyi saran bir boşluk vardı.

Telefonumdaki bir titreşim beni gerçek hayata döndürdü. Laura bir mesaj göndermişti:

Hayatım, dün John aradığında yaptığım kabalıktan ve sana söylediklerimden dolayı çok üzgünüm. Sana gerektiği gibi destek olamayan, işe yaramaz bir arkadaş haline geldim. Bu çok büyük bir şey ve beni korkutuyor. Ama söz veriyorum, ihtiyaç duyarsan yanında olurum, umuyorum bana çok kızmamışsındır.

Mesajı sildim. Sadece kendini düşünüyor olması beni dehşete düşürmüştü.

Nicky'den gelen ama daha önce fark etmediğim bir mesaj daha vardı:

Bugün nasılsın? Ben iyiyim ve bir-iki gün içinde yanına gelebileceğim. Seni sonra ararım. HEP seni düşünüyorum.

Ne cevap vermeliydim? Ona neyi, nasıl söyleyeceğime karar verme zorunluluğuyla karşı karşıyaydım. Güven böyle bir şeydir. Onu bir kere kaybederseniz insanlara karşı tavırlarınızı ayarlamaya başlar, araya siperler kazar, bilgilere süzgeç koyar, sadece bilmelerini istediğiniz kadarını iletirsiniz.

Ne olan biteni Nicky'den saklamak ne de ona karşı üç gün önceki gibi tamamen açık olmak istiyordum. Bu yüzden mesajı yanıtlamadım. Beni arayacağını söylüyordu, ben de ona her şeyi o zaman anlatmaya karar verdim.

Polislerden haber yoktu. Bir kelime bile. Bir tarafım onları arayıp okul kitapları hakkında ne düşündüklerini sormak istiyordu ama o akşamki gelişmeler içimde kalan son mücadele gücünü de alıp götürmüştü.

Eğer bir gelişme olursa beni ararlar diye düşünürken yenilgiyi kabul ettiğimi, sanki umudun eriyip gitmesine izin verdiğimi hissettim.

Skittle'ın yanına gittim, yatıyordu. Yere, onun yanına oturdum ve elimi tüylerinin üzerinde gezdirdim. Gözlerimi kapatıp başımı arkamdaki duvara dayadım ve Ben'le yeniden bir araya gelmeyi hayal ettim. Onu kollarımda hissetmeyi, gözlerindeki ifadeyi, saçının kokusunu, sesinin tonunu, bütün hafta boyu duyduğum özlemin ipeksi mükemmelliğini düşündükçe hiç durmayacakmış gibi gözüken sessiz, sıcak yaşlar gözlerimden aşağı iniyordu.

JIM

Kenneth Steele House'daki bir mülakat odasında öğretmen asistanıyla birlikteydik.

Yüzünün rengi atmış olan annesi, evlerinin holünde onunla sakin ama sert bir dille konuşmuş, aile avukatlarını arayacağını söylemiş, o da annesine bağırarak, hakkında hep kötü düşündüğünü, yanlış bir iş yapmadığını ve tutuklanmayacağını söylemişti.

Bennett soluk soluğa, "Henüz değil, evlat" diye homurdandı. "Ama çok uzun sürmeyecek."

Bizimle gönüllü olarak gelmişti ama onu öylece salıvermeme gibi bir ihtimalimiz vardı. Biz bunu biliyorduk, ancak o henüz bilmiyordu. Sandalyeye çöktü ve yaramaz bir çocuk gibi etrafına bakındı. Çenesi yer çekimine karşı gelecek şekilde yukarı doğru açı yapıyor ve gözbebekleri uçuk mavi çiçekler üzerindeki toplu iğne uçlarına benziyordu.

Onu tutuklamak için yeterli sebebimiz vardı, ancak bunu ne zaman yapacağımızı tartışıyorduk. Elimize kanıt veya itiraf geçmedikçe, onu tekrar serbest bırakmamızı gerektirecek olan kum saati işlemeye başlayacaktı.

Fraser'ın fikri basitti. "Bence hemen ifadesini alalım."

"Buraya kendi isteğiyle geldi."

"Olur da konuşursa, söyleyeceği şeyleri mahkemede kullanabilmek istiyorum. Bu yüzden ifade alıp kayıt tutmamız şart."

"Avukatı ona sessiz kalmasını söyleyecektir."

"Bence bu almak zorunda kalacağımız bir risk. Aksi halde buradan yürüyerek çıkar ve ortadan kaybolur. Bahçedeki taarruz sığınığıyla ilgili hikâye nedir?"

"Fos hikâye patron, çim biçme makinesi ve birkaç torba gübre haricinde bir şey yok."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Olay yerine yakındı, bize yalan söyledi, Ben'i iyi tanıyor ve okul kitapları da elimizde."

"Makul bir sebebi var mı?"

"Hakkında yeterli bilgim yok."

"Annesi nasıl biri?"

"Ona çok öfkeli."

"İfade işlemleri için Bennett'ı bul. Anneyi de sorgula, biz de o sırada ifade özetini bekleyelim. Yalan söyleyen kız arkadaşı yakalandı mı?"

"Evet, patron."

"Eline sağlık Jim."

***

Olay takip odasına giderken adımlarım sıçrayışa dönüştü. Adrenalin yüzündendi ama benim için yeterliydi. Görüşme için iyice hazır olmak istiyordum. Altına bakmadığım bir tek çakıl taşı bile bırakmayacaktım. Esas işin şimdi başladığını biliyordum, çünkü onu suçlamak için sadece yirmi dört saatimiz vardı.

Masama oturup Lucas Grantham'la ilgili senaryomuzu okumaya koyuldum. Onunla okulda ilk tanıştığım dönemi, etrafına verdiği aptalca, bir parça da acınacak görüntüyü düşündüm. Bize yalan söylediğine dair bir ipucum

yoktu ama Woodley onun bir parça kaypak olduğunu düşünmüştü. Fark etmem gereken bir şeyi kaçırdığımı düşünmek istemiyordum.

Ancak araştırmamı tamamlayamadım, çünkü başka bir şey oldu. Nicky Forbes'un kocası çıkageldi. Beni soruyordu.

***

Simon Forbes tahmin ettiğim gibi sosyetik, gösterişli bir adamdı. Bir gün önce Google'da onun şarap firmasını araştırmıştım. Lüks ürünlerdi. Web sitesi usta işi ve etkileyiciydi. Kendisi de önemli bağlantılara sahip, uzun boylu, iri cüsseli bir adamdı. Şakaklardan ağarmaya başlayan siyah saçları ve burnunda da muhtemelen yıllarca şarap tatmaktan oluşan damarcıklar mevcuttu. Kadife pantolon, ekose gömlek ve tüvit ceket giyiyordu. Çocukluğumuzda annemin bizi götürdüğü panayır gösterilerindeki insanların giyimine benziyordu.

"Gelmeniz büyük incelik," dedim. "Gerek yoktu buna."

Onu alıp başka bir köşeye götürdüm ve karşılıklı oturduk.

Simon, "Söylemem gerekenleri yüz yüze konuşmak en iyisi," dedi. "Konu eşimle ilgili, ancak bu çok hassas bir durum, çünkü bakmam gereken dört kızım var."

Önceden tahmin edemediğim bir sıcaklığı vardı. Mevcut şartlarda bile güzel, nazik, sabırlı bir tavır içindeydi.

"Sanırım," dedi, "eşimin Salisbury'deki aile evimizde yaşadığı izlenimi edindiniz, doğru mu?"

"Tamamen bu izlenimdeyim, çünkü Bayan Forbes'un bize verdiği bilgi bu."

"Korkarım bir aydan fazla zamandır o adreste oturmuyor. Eylül sonunda oradan ayrıldı."

O sakin ve net bir dille konuşurken, ben bunların ne anlama geldiğini heyecanla çözmeye çalışıyordum.

"Eşinizin nereye taşındığını biliyor musun?"

"Büyüdüğü sayfiye evine yerleşmiş. Pewsey Vale tarafında, Salisbury'nin kırk beş dakikalık kuzeyinde."

"Kızlarınız da onunla mı gitti?"

Bunun geçimsizlikten kaynaklanan bir ayrılık olup olmadığını merak ediyordum. Buraya bir gözaltı tartışması öncesinde nefret ettiği eşini suçlamaya, suları bulandırmaya mı gelmişti?

"Hayır. Nicky sadece beni değil, hepimizi terk etti."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Sebep," diyerek boğazını temizledi, "çantasını toplayıp gitmesini hızlandıran sebep, aramızdaki bir tartışmaydı."

"Ne hakkında tartıştınız?"

"Biraz karışık bir konu ama yeni bir çocuk yapma hakkında konuşmuştuk."

"Beşinci çocuk mu?"

"Evet. Beş çocuğun bazı insanlar için fazla göründüğünün farkındayım ama Nicky bir kez daha denemek istedi, ben de daha önce bunu memnuniyetle kabul etmiştim, çünkü geçmişte onu yaralayan bir şey vardı. Onu desteklemem gerektiğini düşündüm. Onun geçmişini açıklamama gerek var mı?"

"Onu biliyoruz."

"Öyleyse bir erkek çocuğu istediğini anlıyorsunuz. Charlie'nin yerine."

Bu sözler bana çok katı geldi. Sanki bir patlamanın ardından, parlayarak havaya savrulan bir metal parçası gibiydi.

"Anlıyorum," dedim. "Yeni bir çocuk fikrini *başlarda* kabul ettiğinizi söylediniz, sonra değişen bir şey mi oldu? Fikriniz mi değişti?"

Ruhunun derinliklerine ulaşarak kalan son gücünü de toparlamaya çalıştı.

"Eşim sürekli mücadele eden, zorluklarla baş edebilen bir insan görüntüsü veriyor, bu konuda kariyer yaptı diyebilirim, ancak bunun bir bedeli var. Her ânımızı kontrol ediyor. Tartışma konusu buydu. Ondan rahatlamasını, ev içinde bize biraz nefes aldırmasını rica ediyordum. Her dakika kızların başında durup program yapması, sadece onları değil, ikimizi de etkiliyor. Hayatımızın keyifsizleştiğini düşünüyordum. Bir çift veya aile olarak beraber bir şeyler yapmaya hiç vaktimiz olmuyordu, bu yüzden ona, yeni bir bebeğin ikimiz için de fazla gelip gelmeyeceğini merak ettiğimi söyledim."

"Tepkisi ne oldu?"

"Kötü. Çok kötü. Ona ihanet ettiğimi düşündü."

"Bunu söyledi mi?"

"Söyledi. Nasıl desem; kendini kaybetti. Onu hiç bu kadar öfkeli, kendinden geçmiş halde görmemiştim. Korkarım ben de sükûnetimi kaybettim, çünkü sabrımın sonuna gelmiştim. Ona bir süre aramıza mesafe koymamız gerektiğini söyledim."

"Buna nasıl tepki verdi?"

"Odadan dışarı fırladı. Yüzündeki ifade korkunçtu. Onu takip etmedim, gitmesine izin verdim. İkinci kızımız Grace binicilik dersine gitmek üzere holde bekliyordu. Hayatımız böyle programlanmıştı işte, tartışmaya bile vaktimiz yoktu! Her neyse, Grace'in önünde daha fazla tartışmak istemedim ve Nicky'ye Grace'i derse götüreceğimi söyleyerek çıktım. Orada bir parça sakinleştim, söylediğim bazı şeylerden ötürü pişmanlık duydum ve Nicky'nin de aynı şekilde hissettiğini umdum. O akşam bunları daha sakin birşekilde konuşabileceğimizi düşündüm. Ama Grace'le eve döndüğümde, Nicky çoktan gitmişti."

"Gitmiş miydi?"

"Tamamen. Çantasını toplamış ve arabaya atlayıp gitmişti. En büyük kızımıza, ben eve dönene kadar küçük kardeşlerine göz kulak olmasını söylemiş ama sebebini açıklamamış. Kızlar maalesef onu valizini arabaya koyarken görmüşler ve yüzündeki kızgınlığı da fark etmişler. Bu yüzden eve döndüğümde, kibarca söylemek gerekirse, ölüm sessizliği içindeydiler. Hepimiz için korkunç bir şoktu bu."

"O günden beri onunla konuştunuz mu?"

"Epeydir konuşuyoruz, ancak bunlar çok yıldırıcı konuşmalar. Benimle gelecek hakkında konuşmuyor. Benimle buluşmak istemiyor, sadece biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. Sabretmeye çalışıyorum, ancak olanların kızlar üzerindeki etkisinden dolayı öfkeliyim. Hepimiz onu seviyoruz, gerçek bu ama her zaman, her an onun istediği gibi olamayız."

Simon Forbes'u başlangıçta web sitesine, mesleğine ve görünümüne bakarak sert yargıladıysam eğer, çok yanılmıştım. Hassas, akıllı, olağanüstü sabırlı ve kalbi kırık bir adamdı.

Soluk aldıktan sonra, "Karınızın dengesiz olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum.

"Çocuklarını bırakıp gitmesi dengeli birinin yapacağı iş değil."

"Ben'e olanlardan onun sorumlu olabileceğini düşündüğünüz için mi buraya geldiniz?"

Bu soru canını acıttı. Buraya gelmek için gururunu bir kenara atmış, bana her şeyi anlatmıştı. Bir cevaba ulaşmak için çabalarken, karısına olan sevgisini de kenara koymaya çalıştığını, ancak tam başaramadığını izliyordum.

"O kadar ileri gidemem. Sadece, polisin bizim durumumuzu bildiğinizi düşünmüştüm. Kız kardeşine bile bunlardan bahsetmedi."

"Teşekkür ederim, Bay Forbes. Ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Onu ana kapıya kadar uğurladım. Elimden gelen ancak buydu.

Dışarıda, merdivenlerde durarak parlak paltosunu giydi. Deri sürücü eldivenlerini kalın, kuvvetli parmaklarına geçirirken tekrar bana döndü.

"Karımın ne yaptığını veya yapmadığını bilmiyorum Dedektif. Bu konuda tahmin yürütemem. Sadece bilmeniz gereken şeyleri size söylüyorum. Karşılığında ailemizin itibarına mümkün olduğunca saygı göstermenizi rica ederim. Kızlarımın daha fazla acı çekmesini önlemek istiyorum. Ben'in ortadan kayboluşu onlar için hayli zor bir durum."

"Baldızınıza bundan bahsettiniz mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, Nicky'nin Rachel'a söylediğini düşündüm, ancak öyle olmadığını anlayınca, bundan ona bahsetmemeye karar verdim. Bu yüzden buraya gelip size anlattım. Rachel şu an cehennem azabı çekiyor olmalı."

Simon bana arkasını döner dönmez binaya geri girerek olay takip odasına giden merdivenleri üçer üçer çıktım.

RACHEL

Pazar gecesi hava karardıktan sonra hâlâ Ben'in gidişinin üzerinden bir hafta geçtiğinden başka bir şey düşünmüyordum. Yedi gün, yüz altmış sekiz saat, binlerce dakika, yüz binlerce saniye olmuştu ve zaman geçmeye devam ediyordu.

Birdenbire ormanı hatırladım. Sanki yedi gün geçtikten sonra hatıralar kabarmış, içimde son derece hassas bir aşırı algı yükü filizlenmişti.

Parlak mavi gökyüzü ve kuruyan güz yapraklarının oluşturduğu güzel zeminin renk çeşitliliği, zihnimde bir film şeridi gibi döndü. Ben'in kırmızı yanaklarını görüyordum. Varlığının bir parçası olan nefesindeki anlık puslu buharı, vücudunun sıcaklığını hissediyor, daha sonra ortadan buharlaşıp gitmesini seyrediyordum.

Hatıralara dalıp daha fazlasını görebilirdim ama telefonum çaldı. Arayan polisti. Hattaki kişi geçici aile irtibat memurumuz Dedektif Polis Woodley'nin yola çıktığını söyleyip geç aradıkları için özür diledi. Saat sekiz buçuk olmuştu.

Dedektif Polis Woodley saat dokuzda geldi. Çok uzun boylu, sıska, ince boyunlu ve büyük burunlu bir adamdı.

On yedi yaşında gibi görünüyordu.

Beceriksizce kendini tanıttı ve asabi şekilde üstdudağını yalayıp, oturmamızın daha iyi olacağını söyledi.

Mutfak masası etrafında, ortadaki parlak ışık altında oturduk. Ablamın aksine, diğer ışıkları da yakarak veya çay suyu kaynatarak ortamı daha konforlu hale getirmeyi düşünmedim. Sosyal inceliklerimi bir hafta önce kaybetmiştim. Yalnızca bana söylemek istediklerini duymak istiyordum.

"Birini gözaltına aldık," dedi. "Henüz suçlu görülmedi ama onu Kenneth Steele House'da gözaltında tutuyoruz."

"Kim?"

"Lucas Grantham. Ben'in öğretmen asistanı."

Bu bilgi etrafında aklım dönmeye başladı ve sonra olayın korkunçluğu karşısında irkildim. Lucas Grantham haftanın her gününü, gün boyu oğlumla yan yana geçirirdi. Oğlumla benden daha fazla vakit geçirirdi ama onu tanımıyordum bile. Benim için bir yabancıydı.

Woodley ve onun sabırlı, ısrarlı sorgusu nedeniyle, Grantham hakkında bildiğim, Ben'in onunla ilgili bahsettiği her şeyi hatırlamaya çalıştım, ancak saf ve mülayim hali dışında başka bir şey yoktu. Ben onun hakkında çok az konuşmuştu, ancak bir süredir onun hakkında, Bayan May'den bile daha çok konuşur olmuştu.

Hafızamı zorlayıp onunla ilgili izler aradım. Belli belirsizlerdi. Yeni ders dönemine birkaç hafta önce başlamıştık ve Lucas Grantham da tıpkı müdür gibi okulda yeniydi. Birkaç gün önce okuldan Ben'in okul kitaplarını almaya geldiğim gün onunla ilgili olayları hatırlamaya çalıştım, ancak belli belirsiz varlığı dışında gerçekten hiçbir şey yoktu. Sonra bu düşünceler, sormak zorunda kaldığım bir soruyla kesildi.

"Eğer Ben'i Lucas Grantham kaçırdıysa, şimdi nerede?"

"Evinde ve onunla ilgili diğer evlerde detaylı araştırmalar yapıyoruz. Ben'in yerini tespit etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde çevresindeki herkesi sorgulayacağız. Korkarım şu an bundan daha fazla bilgi veremem, ancak bunu başkasından değil, bizden duymanızı istedim. Ben'i size sağ salim geri getirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı bilin. Önceliğimiz bu."

"Buna inanıyor musunuz?"

"En iyiyi yaptığımıza mı? Evet. Elbette. Annemin hayatı üzerine yemin ederim."

Bunu söylerken elini kalbinin üzerine koydu. Gitmeye hazırlanırken, "Bir şey daha var, Bayan Jenner," dedi.

"Evet?"

"Ablanızdan haber aldınız mı?"

"Hayır," dediğimde bana telefonla geri dönmediğini fark ettim. "Niye?"

"Aile İrtibat Memuru'nun bir görevi de tüm aile bireylerinin iyi durumda olduklarından emin olmaktır. Bu yüzden Dedektif Komiser Clemo'yla yaptığı güç bir mülakatın ardından onu da takip etmek durumundayız."

"Bildiğim kadarıyla o iyi durumda."

Woodley ayrıldıktan sonra Nicky'yi arayıp ona olanları söylemek istedim ama arama sesli mesaja düştü. Mesaj bırakmadım. Sesli mesaj hackerlarını duymuştum. Hedef olabileceğimizi biliyordum. Gazetecilere bu avantajı sağlamayacaktım.

Nicky'ye Salisbury'deki evinden ulaşmaya çalıştım, ancak en küçük kızı çıktı ve anneciğinin evde olmadığını, babacığının da orada olmadığını, ona bakan ablasının da cep telefonuyla görüştüğünü söyledi. Vazgeçtim. Kendimi

tanıtmadım bile. Olivia sadece dokuz yaşındaydı ve dokuz yaşındaki birine bırakılan mesaj karmaşık ve güvensiz olurdu. Cevapsız çağrımı gördüğünde Nicky'nin bana döneceğini biliyordum.

Tekrar öğretmen asistanını ve onun ne yapmış olabileceğini düşündüm.

Bu beni bir anlamda rahatlattı. Kardeşim hakkında beslemek üzere olduğum şüphe tohumlarından kurtardı. Üzerimdeki baskının kalktığını hissettim. Şüphelerimden ona bahsetmemiş veya açıktan onu suçlamamış olmaktan ötürü kendime teşekkür ettim. Bunun aramızı düzeltmeye faydası olacaktı.

Diğer taraftan, gelişmeler içimi düğümleyen bir senaryoyu ve kafamda sallanıp duran soruyu tetikledi: Lucas Grantham gibi bir adam Ben gibi bir çocuktan ne isteyebilirdi?

Kafamda beni ürkütmeyen hiçbir cevap oluşmuyordu. Bu yüzden, gözaltı haberi sonrası olmam gerektiği gibi rahatlayamamıştım. Ben tekrar kollarımın arasında olana dek bu imkânsızdı.

***

Tutuklama kamuoyuna yansıdı mı diye merak ederek haberlere bağlandım. Henüz yansımamıştı.

Bunun yerine, online toplulukların bazı üyeleri Ben'in ortadan kayboluşunun birinci haftasının dolduğuna işaret ediyor ve muhtemelen ölmüş olacağını yazıyorlardı. Öyle olması gerekirdi.

Bu teoriyi vurgulamak için bir-iki kişi yanan mum resimleri eşliğinde, kayboluşun hafta dönümünün yasını tutmaya başlamıştı. Online türbeler ve titreşen alevlerle duygusal görüntüler oluşturmaya çalışan, sahte dindarlık olarak değerlendirdiğim paylaşımlar oldukça çirkin ve zalimceydi.

Diğerleri daha mantıksal yöntemler izlemişlerdi. Gözümün takıldığı bir tanesi, hipotezini kanıtlamak için Nicky'nin ayrılmadan önce incelediği sitelerden alıntı yapıyordu. Verdiği linke tıkladığımda aniden tıklamamış olmayı istedim, çünkü gözlerimin önünde, Ben kaybolduktan sonraki ilk günlerde Nicky'nin beni okumaktan alıkoymaya çalıştığı araştırma belgeleri duruyordu:

> Adam kaçırma ve cinayet... Kurbanlar genellikle hemen öldürülür veya en fazla 24 saat hayatta tutulur. Şimdiye kadar olan kurbanların çok azı 24-48 saat veya 3 günün üzerinde canlı kalabilmiştir (Bordeaux ve diğerleri, 1999). Hanfland 1997, daha da şok edici bulgular sunmuştur. Kurbanların %44'ünün ilk bir saat içinde, %74'ünün ilk 3 saat içinde ve %91'inin de ilk 24 saatte öldüğünü belirtmiştir.

Okuduklarım midemi bulandırdı. Bilgisayardaki pencereyi terli, titreyen ellerimdeki fareye sertçe vurarak kapattım. Makinenin fişini çekip oradan çekilmeye hazırlandım, ancak kapadığım pencerenin altından bir başkası çıktı. Bu pencere Ben tarafından açılmıştı.

Furry Football adlı online oyunun giriş sayfasıydı bu. Ben ve arkadaşları bu oyundan çok hoşlanırlardı. *Club Penguin* veya *Moshi Monsters* gibi çocuk dostu bir forum sayfasıydı. Burada oyun oynayabilir veya diğer kullanıcılarla iletişime geçebilirdiniz. Diğer oyunlardan farkı, burasının futbol temalı oluşu ve kazanacağınız puanlarla *Furry Football* takımınız için oyuncu satın alma imkânınızın oluşuydu. Ben bu oyunu seviyordu. Bütün arkadaşları da öyle.

Tıkladım. Sayfa yenilendi ve beni giriş yapmaya yönlendirdi. Ben, iki ayrı sanal takımın menajeriydi ve burada *Owl Goal* ve *Turtle Rangers* takımlarından birini seçerek giriş seçeneğim vardı. *Owl Goal* takımını seçerek Ben'in şifresini yazdım. Bir mesaj belirdi: "ZATEN GİRİŞ YAPMIŞ DURUMDASINIZ."

Yeniden denedim, aynı mesaj geldi.

Kafam karışmış halde sandalyeye yaslandım. Birisi oyuna Ben olarak giriş yapmıştı. Ben'in oyuna bir bilgisayardan giriş yapınca aynı anda başka bir bilgisayardan giriş yapamayacağını söylediğini hatırladım ama iPad'i babasının evindeydi ve evde de başka bilgisayar yoktu.

Bu sefer *Turtle Rangers*'a tıklayıp şifresini girdim ve bu sefer başardım. Giriş yapmıştım. *Turtle Rangers*'ın kaptanı Turtle0751 olmuştum. Avatarım ekranda belirdi: Elinde bir mesaj kutusu tutan tombul bir kaplumbağa.

Bilgisayar, "HANGİ SUNUCUYA BAĞLANMAK İSTİYORSUNUZ?" diye sordu. O anda aklımda beliren fikir midemi yaktı. Ben bir yerlerde *Owl Goal* avatarıyla online olmuş olabilir miydi?

Ben'in her zaman seçtiğini bildiğim *Savannah League* sunucusunu seçtim.

Çizgi filme benzer bir sahne açıldı. Afrika ovası. Bir fare beni istediğim oyunu seçmeye davet etti. Ben'in en sevdiği oyun olan *Baobab Bonus*'u seçtim.

Ekranda baobap ağacı resimleri belirdi. Aralarında yirmi kadar avatar uçuşuyor ve kafalarının üstünde konuşma balonları yükseliyordu. Ben'in diğer takım kaptanını bulmam uzun sürmedi: Owlie689.

"Sensin," dedim. "Bu sensin."

Owlie689'u izlerken parmaklarım fareyi o kadar sert kavradı ki, neredeyse tırnaklarım ufak aletin içine girecekti.

Avatarımı Ben'inkinin yanına götürüp bıraktım. Mouse kullanmayı pek beceremem. Onunla konuşmak istedim. Konuşma balonu oluşturmakta zorlandım. Ben kadar tecrübeli değildim; oyunun ayrıntılarına hiç dikkat etmemiştim.

Defalarca hata yaptıktan sonra nihayet doğru sekmeye tıkladım. Kullanılabilir kalıplar listesi açıldı, çünkü bu güvenli bir sohbet kanalıydı. Elbette öyleydi. Ben'e oyunun sağladığı cümle kalıpları haricinde kelime kullanmasına asla izin vermiyordum. Kendi güvenliği için.

Kullanılabilir kalıplara baktım. Anlamlı bir kalıp bulmakta zorlanıyordum. Cümleler yumuşak karakterde, çocukların birbirini kızdırmasını veya saldırgan tavırlarını önleyici türdendi.

'Merhaba'ya tıkladım. Birkaç saniye sonra Ben'in avatarı da, "Merhaba," dedi.

"Günün nasıl geçti," diye sordum.

Owlie689 bir yüz ifadesi gönderdi. Asık bir surattı bu. Kullanabileceğim kalıpları kaydırıp araştırdım.

"Üzgünüm," dedim.

Owlie689 hareket etti, peşinden takip ettim. Bir baobap ağacı altında durdu.

"Takımımı ziyaret etmek ister misin?" dedi.

Avatarımla, "Evet," dedim. Ekran çözülerek kayboldu ve yerine antrenman sahası geldi. Oyuncuların pozisyonları ekranın köşelerine dağılmıştı ve üstlerinde Ben'in puan toplayarak satın aldığı dört hayvan figürü vardı.

"Güzel," dedim avatarımla.

Ben'in avatarı, "Yeni oyuncu," dedi. Merkez forvet bölgesine doğru gitti. Bu bir zürafaydı. Geçen pazar, kafa toplarında çok iyi olduğu için oyunda bir zürafa almak istediğinden ama henüz alamadığından bahsetmişti. Ormana giderken arabanın içinde, ben konuyu değiştirene kadar durmadan bundan bahsetmişti.

"Bu sensin," dedim. "Kesinlikle sensin."

Cümle kalıbı listesini uygun bir şey bulmak için karıştırdım. Kim olduğumu ona bildirmek, onunla iletişimde

olduğumu ona göstermek istedim. Şüphelenmiş olabileceğini düşündüm, çünkü onun avatarını başka kim kullanabilirdi ki? Benim olduğumu bilmesi gerekirdi.

Ancak çok yavaş kaldım. Bir kalıp seçene kadar Owlie689 gitti, kayboluverdi. Ekranda avatarım yalnız kaldı.

Hemen telefona sarıldım.

JIM

Fraser ve ben brifingler için kullandığımız toplantı odasında bir araya geldik. Aramızdaki masanın üstünde listeler ve mülakat notları bulunuyordu. Planlama yapıyorduk.

Woodley kapıdan içeri kafasını uzattı. "Rachel Jenner aradı. Bir online oyunda Ben'i gördüğünü söyledi."

"Ne oyunu?" diye sordu Fraser.

"*Furry Football.* Ben'in avatarlarından biriyle bağlandığını söylüyor."

"Tanrı aşkına, bu ne anlama geliyor?"

"Oyunu oynarken büründüğünüz karakterler olur. Ben'in iki tane varmış. Annesi biriyle giriş yapmış ve diğerini de oyunda yakalamış. Bunun, Ben'in de giriş yaptığı anlamına geldiğini söylüyor."

"Öyle mi? Bilişim uzmanı olan sensin."

"Bu mümkün görünmüyor ama eğer internet bağlantısı varsa olabilir. Tabii aynı şekilde, onun giriş bilgilerine sahip herhangi biri de bunu yapmış olabilir."

"Böyle bir ihtimal var mı sence?"

"Söylemek imkânsız, ancak insanlar arkadaşlarının şifrelerini bilirler. Giren kişi onun bir arkadaşı veya onu tanıyan biri olabilir."

"Rachel'ın bu konuda bir görüşü var mı?"

"Bilmiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ondan mantıklı bir bilgi almak zor, patron. Çok histerik biri."

"Kimin bilebileceğini öğrenmemiz lazım. Ormandaki adama, Ben'in en iyi arkadaşının babasına ulaşabilir misin? Bu konulardan anlıyor mu bir sor ve sabah oğluyla görüşmek istediğimizi de söyle. Belki o biliyordur."

"Hemen arıyorum."

O çıkınca Fraser bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun Jim?"

"Bir şey olabilir. Olmayabilir de. Tıpkı okul kitapları gibi."

"Bilişimci çocukları bu işe bulaştıracağım. Şimdi, Lucas Grantham ve Nicola Forbes karşı karşıyalar. Bu akşam için bir eylem planı istiyorum, ki yarın sabah bir dakika bile kaybetmeyelim. Bir saniye bile. Kaynak paylaşımı için ne düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce düşündüm. Gözaltında çok güçlü bir şüpheyle tuttuğumuz biri vardı ve doğru kişi gibi duruyordu, ancak Nicky Forbes'u göz ardı edemezdim.

"Bana göre Nicky Forbes çok zeki ve manipülasyon potansiyeli olan biri," dedim. "Chris, Nicky'nin yaşadığı travmanın onda psikoz ve evhamlar yaratabileceği hakkında çok netti. Eğer kocası bu konuda bizi uyarmaya geliyorsa, bunun üzerine çok ciddiyetle gitmeliyiz."

"Grantham yerine onu mu sorgulamak istersin?"

"Boynumu ilmiğe uzatmak zorundaysam, evet."

Bunu sesli söyleyince suçluluk hissettim. "Bence Lucas Grantham'ın bir başka Edward Fount olma tehlikesi var. Annesiyle yaşayan yalancının teki ama ormana neden gittiği konusunda doğru söylüyor olabilir."

"Yalanı hakkında doğru mu söylüyor?"

"Evet."

"Eğer durum buysa, polisin vaktini çaldığı için onu içeri alacağım."

"Bana uyar."

Fraser içini çekti ve alnını ovuşturdu. İhtiyarlık bir anda yüzüne çökmüştü. "Ben pek emin değilim ve bir yanım senin burada Grantham hakkındaki soruşturmayı sürdürmeni istiyor. Zaman ilerliyor."

Bunu biliyordum. Sessiz durarak düşünmesine izin verdim ve başını ovuşturmasını seyrettim. Onu zorlamanın bir faydası olmadığının farkındaydım. Bir karara varması uzun sürmedi.

"Tamam. Forbes'u sorgulamana izin veriyorum Jim, ama yarın sabah, bu gece değil. Çok geç oldu."

Damarlarıma adrenalin pompalandığını hissettim.

"Teşekkürler, patron." Ayağa kalktım. "Dosyasındaki her şey hakkında bilgi edineceğim."

Bütün ayrıntıları bilmek istiyordum. Hayatımın sorgusunu yapmak istiyordum. Nicky Forbes en başından beri beni gıcık ediyordu

"Beni dinle, Jim. Böyle bir şey yapma. Eve git ve uyu. Bok gibi görünüyorsun." Durakladı, bu hakareti sindirmemi bekledi ve sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Emma hakkında ne hissediyorsun?"

Beklemediğim yerden gol yemiştim. Tamamen. Toparlayıp cevap vermem biraz zaman aldı.

"Tabii ki hayal kırıklığı. Ama ileriye bakmaya odaklandım, patron."

"Benimle oyun oynama. Neyi sorduğumu biliyorsun. Kör değilim ben."

"Yemin ederim böyle, patron. İlerlemeye odakladım kendimi. Ama büyük hayal kırıklığı içindeyim."

"Bunu yalnızca bir kez soracağım. Bu durum, yargılarını etkiliyor mu?"

"Hiçbir zaman. Hiçbir şekilde."

Koltukta arkasına yaslandı ve cevap vermeden önce düşündü. "Peki. O zaman ilk önce gidip Nicky Forbes'u sorgula, çünkü altına bakmadığımız taş kalmamalı. Daha sonra hemen buraya dön. Kaynaklarımızı daha fazla zorlayamayız, o yüzden yardımcımı oraya göndermem bile büyük lütuf."

"Patron."

"Jim, sana iyilik yapıyorum, lütfen bunu daha fazla zorlama. Lucas Grantham ile ilişkili kolum kadar uzun sorgu listesi var elimde."

"Yalnız mı gideyim diye soruyorum sadece."

"Başkasını göndermem. Bulabildiğim herkese burada ihtiyacım var."

Gözlüklerini çıkardı. Bu görüntü onu anıdan, inanılmaz birine benzetti. Kenarları kızarmış olan gözlerini ovuşturdu. Vakit çok geç olmuştu. Gücünün bir nebze azaldığını görerek sordum. "Patron, hâlâ hayatta mıdır sence?"

"İstatistikler benim kadar iyi biliyorsun. Yapabildiğimizi yapmalıyız."

...

Eve vardığımda dava dosyalarını karıştırdım ve bütün detaylara dikkat etmeye çalıştım. Nicky Forbes'un küçüklüğündeki olayları ezberledim. Simon Forbes geldiğinde tuttuğum notların üzerinden geçtim.

Fraser'a gece yarısı sevinçle telefon açtım.

"Nicola Forbes'un olay günü bulunduğu yer konusunda bir açık buldum. Geçen pazar bir yiyecek festivaline katıldığını söylemişti. O sabah gerçekten oradaydı, ancak saat 13:30 ile 22:00 arasında kimse onu gördüğünü teyit edemiyor. Bu aralıkta da kocası onun sayfiye evinden kendisine Skype ile ulaştığını belirtiyor."

"Onun olay anında bulunduğu yeri doğruladığımızı sanıyordum?"

"İnsanlar onu gördüklerini düşündüklerini söylediler ama orası kocaman bir organizasyon. Bir sürü tezgâhta ürünler satılıyor, aşçılık gösterileri falan yapılıyor, festivale yüzlerce insan katılıyor. Tanınan biri olmasına karşın, öğleden sonra onu gördüğünü kimse doğrulayamadı. Herkes onu o sabah festivalde gördüklerini söyledi. Bir arkadaşı beraber öğle yemeği yediklerini belirtti ama saat 13:30'dan sonraki hiçbir şey kesin değil."

Fraser, "İyi iş, Jim," dedi. "Sabah giderken yanına Woodley'yi de al."

"Bu işe verecek adamın olmadığını sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

***

Yatağa gidecek enerjim kalmamıştı. Kanepeye uzandım. Dışarıda hava buz gibi olmasına karşın pencere açıktı, ben de sigaramı yakıp ruhsal dengemi bozan Emma'yla ilgili anıları uzaklaştırmaya çalıştım. Bir dava üzerinde öyle ya da böyle sonuca yaklaşmıştım ve doğru yoldaydım. Emma'nın bu dengeyi bozmasına izin vermemeliydim.

Telefonumu kontrol ettim. Woodley'le mesajlaşıyor, birbirimize e-postalar gönderiyor, sabah için yöntem ve ayrıntıları netleştiriyorduk.

Posta kutuma beklenmedik bir şekilde bir e-posta düştü. Emma'dan gelmişti ve başlığında 'Üzgünüm' yazıyordu.

E-posta
Alıcı: Jim Clemo <jimclemo1@gmail.com>
Gönderen: Emma Zhang <emzhang21@hotmail.co.uk>
28 Ekim 2012, 23:39
Konu: ÜZGÜNÜM

Sevgili Jim,

Umarım bunu okursun, çünkü sana bir açıklama borçluyum. Eğer okuyorsan, teşekkürler.

Yaptığım şeyi hiç yapmamalıydım. Affedilmeyecek bir şey. Bloga katılmamalı ve senden de yardım ummamalıydım. Seni berbat bir duruma soktum.

Bu sabah olay inceleme bürosunda yanından geçip gittiğim an hayatımdaki en zor andı, çünkü tek yapmak istediğim, zamanı geriye almak ve hatamı tekrarlamamaktı, böylece hâlâ beraber olabilirdik. Seninle birlikteyken kendimi mutlu ve güvende hissettim ve bütün bunları aptalca sebeplerle çöpe attım.

Neden bunu yaptığıma dair sana bir açıklama borcum var ve işte burada. Bunu bir mazeret olarak algılama.

Altı yaşındaydım. Babam çimleri biçmek için dışarı çıkarken bana, kız kardeşime bakmamı söylemişti. Kardeşim iki yaşındaydı. Adı Celia'ydı. Yatak odamda oynuyorduk. Birkaç dakikalığına onu bırakıp tuvalete gittim. Döndüğümde onu bulamadım. Babamı çağırdım. Onu yatağın kenarına sıkışmış halde buldu. Oraya sıkışmış ve boğulmuştu. Oradan çıkaramadan ölmüştü.

Babam onun ölümünden ötürü beni suçladı ama ben de bir çocuktum. Yaptığı şey sorumluluk değildi, çünkü bizden sorumlu kişi oydu. Kardeşimi benim nezaretime bırakmaması gerekirdi. Onun böyle ölebileceği kesinlikle aklıma gelemezdi.

Ama hep böyle katı biriydi, ne kadar katı olduğunu bilemezsin. Bana çocukluğumu yaşatmadı. Celia'yı her an özlüyorum. Rachel Jenner'ın Ben'e yaptığı şeyi, onun kafasının dikine koşmasına izin verdiğini duyunca, onu cezalandırmak istedim, çün-

kü çocukları başıboş bırakmamalısın. Başlarına dert açabilirler. Onun bir çocuk sahibi olmaya hakkı olmadığını, oğlunu doğru dürüst sevmediğini düşündüm. Onun, babama benzediğini düşündüm. Ben'e ait resimlerini görünce yanıldığımı anladım. O kadar güzellerdi ki, o anda kalbim duracak zannettim.

Yaptığım şeyi isteyerek yapmadım. Blog beni içine çekti. Karşı koyması zor bir mecburiyetti. Aile İrtibat Memurluğu rolü bana fazla geldiği için midir bilemiyorum. Belki ben diğer insanların sorunlarına katlanmakta pek mahir değilim. Beni çileden çıkarıyorlar. Daha güçlü, daha profesyonel olmalı, soruşturmadan el çekmeliydim, ancak yapmadım. Sonra bloga katkı için çabalamak çok güçleşmeye başladı, çünkü çok öfkeliydim. Bunu bastırmak için çok çabalıyorum ama Celia'yla bana olanlar yüzünden çok öfkeliyim. Rachel'ın şimdi yaşadıklarıyla, kendi geçmişimi ve babama olan kızgınlığımı birbirine karıştırdım ve onu günahlarından ötürü cezalandırmak istedim.

Belli etmemeye çalışıyorum, çünkü genelde insanları memnun etmekte ve işleri doğru yapmakta iyiyimdir ama her zaman iyi bir insan değilim ve kontrol altında tutmaya çalıştığımda bile geçmişim, aklımla çatışabiliyor.

Kibirli ve iğrenç bir tarzda davrandım. Bunun suçluluğuyla, kariyerimi kaybetmemle ve bunu hak ettiğime dair hislerimle yaşamak zorundayım.

Artık beraber olamayacağımızı biliyorum ama umarım kalbinde bir nebze olsun beni affedebilir veya anlamaya çalışabilirsin.

Bütün bunları İçişleri'ne anlattım. Şu an bir sürecin içindeyim. Görevden alındım ve hakkımdaki soruşturma sürüyor. Seninle görüşmeme izin yok, bu yüzden bunu okuduktan sonra lütfen sil.

Her şeye rağmen şunu bil, Jim. Seni seviyorum. Beraber geçirdiğimiz zaman büyüleyiciydi ve seni hep özleyeceğim. Sana çok teşekkürler.

Emma

Okumayı bitirdiğimde "sil" butonun bastım. Ancak sonra çöp kutusuna gidip e-postayı gelen kutusuna geri taşıdım.

Mutfak dolaplarından birinde bir şişe viski buldum. Buraya taşındığımda annemlerin aldığı bir hediyeydi ve henüz açılmamıştı. Normalde çok içmem, ancak o gece şişeyi açtım. Karışım yapmadım. Büyük bir kısmını, olması gerekenden daha süratli bir şekilde içtim. Bu kadarı, benkoltukta sızmadan önce odayı yana yatırmaya yetmişti.

9. GÜN

29 Ekim 2012, Pazartesi

....çocuklar onlara kimin zarar verip vermeyeceğini belirlemekte güçlük çekerler. Bu yüzden çocukla ilgilenen kişileri gözetim altında tutmak ve çocuğu nasıl güvenli bir şekilde oyun oynayabileceği hakkında eğitmek ebeveynlerin sorumluluğundadır.

Dalley, Marlene L and Ruscoe, Jenna, 'Kanada'daki Çocuk Kaçırma Vakalarının Kapsamı ve Niteliği', Kayıp Çocuklar Ulusal Yardım Hizmetleri, Emniyet Genel Müdürlüğü, Kanada Kraliyet Atlı Polis Hizmetleri, Aralık 2003

Hayatta kalmanız için en önemli unsur, umuttur.

'Çocuğunuz Kaybolduğu Zaman: Aileler için Hayatta Kalma Kılavuzu'
ABD Kayıp Çocuklar Aile Kılavuzu, ABD Adalet Bakanlığı, OJJDP Raporu

RACHEL

O gece *Furry Football*'a deflarca bağlandım. Ben'e tekrar rastlamayı gerçekten umuyordum. Siz olsanız, siz de aynı şeyi yapardınız.

Ancak Ben orada değildi. Hiçbir yerde yoktu. Her karesini ezberleyene dek oyunu karıştırdım, her sunucuyu, oynanabilecek her oyun türünü denedim. Gece boyunca tuhaf isimli avatarlar oyuna gelip gittiler. Taraflar bağlanıp ayrıldıkça saat dilimlerini ve zaman akışlarını görebiliyordum: Dünyanın her yanından yüzlerce, binlerce, on binlerce çocuk vardı ama Ben yoktu. Bir daha ona rastlamadım. Bir kere bile.

Araştırmayla geçen saatler aklımda hiçbir şüphe doğurmadı, çünkü onun Ben olduğuna inancım giderek büyümüş ve o denli güç kazanmıştı ki, sanki gerçekten kırmızı kazağıyla yanımdan geçmiş, bir saniyeliğine benimle göz göze gelmişti ama ben elimi uzatıp onu yakalayamamıştım.

John'a anlatmak istedim. Çocuğumuzla bu kadar kısa süreli bir bağlantı kurmanın büyük önemini bunca insanın içinde yalnızca o anlayabilir ve hissedebilirdi.

İyileştiğini, hatta kendine geldiğini umarak hastaneyim aradım. Sevecen, yorgun gelen bir ses, bana durumunda bir değişiklik olmadığını söyledi. John'un durumu stabildi ve hemşirenin verebileceği tek bilgi buydu.

Önceki gece gördüğüm kanama, şişikler ve travmadan ötürü zihni düğümlenmişti. Acaba herhangi bir parçam, bir an için de olsa, ondaki bu unutma halini kıskanıyor muydu? Belki. Acaba bunun nedeni var olmanın bana her zamankinden daha zor geliyor olması mıydı? Muhtemelen.

Ancak iki şey o gece kafamı meşgul edip beni sinirden titrer vaziyette uyanık tuttu. Boynumu gitgide sıkan bir ilmek gibi başımın etini yiyen iki şey.

Eğer Ben'i Lucas Grantham kaçırdıysa, Ben *Furry Football*'dan niye o kadar hızlı ayrılmıştı? Eğer Ben'i Lucas Grantham kaçırdıysa, o gözaltında iken Ben'e kim bakıyordu?

Telefonumu bir elimden öbürüne aktarıyordum, ekranına parmak izlerim bulaşmıştı. Telefon sessizken işe yaramaz bir aletti. Sessizken, onun varlığına duyduğum güvenle ve bu güveni besleyen yalnızlığımla alay ediyordu.

Polisten evleri aradıklarına, Ben'i ararken kapıları ve pencereleri kırıp içeri girdiklerine dair bir telefon bekliyordum.

Süreç istemiyordum. Yirmi dört saatlik sorgular istemiyordum. Lucas Grantham'la bir odada oturup çay ve bisküvi ikramı eşliğinde sohbet edip hiçbir suçlama yönetmezlerken, Ben bir yerlerde ona bakacak, yemek ve su verecek kimsesi olmadan yapayalnız bekliyor olabilirdi. Veya başka birinin yanında, onu gece yarısı *Furry Football*'un başından aceleyle kaldıran birinin yanında da olabilirdi.

Ancak telefonum çalmadı.

E-postaların vızır vızır gidip geldiğini biliyordum: Basının talepleri, benimle doğrudan konuşmaya çekinen tanıdık arkadaşlar ve aileler, benimle uzaktan iletişimi tercih eden insanlar...

Ancak telefon yine çalmadı. Polis aramadı. Kimse aramadı.

O sessizlikte sürekli kafamda dönüp duran bu düşüncelerle nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. Basın toplantısında ayağa kalkıp Ben'i kaçırana meydan okuyan, gözlüğünün üzerinden her köşeye bakarak kendisine karşı koyacak bir saldırgan arayan, gözü pek kadının ben olduğuna inanamadım.

Sinirlerim o kadar harap haldeydi ki, sanki esrar sarhoşluğunun ortasındaki kendinden geçmişlik hissini yaşıyordum. Bu iki, soru sanki sonu gelmeyen tiz bir nota gibi, cevap bulmaksızın aklımda büyüdü. Sabah olduğunda transa girmiş gibiydim.

Taksi çağırdığım sırada, kafamda bana davet edilmediğim halde karakola gitmemin iyi bir fikir olmadığını söyleyen, bunu yapmamamı tavsiye eden hiçbir ses yoktu. Sadece sesimi duyurmak, bildiklerimi ve korkularımı anlatmak, iletişim kurmak istiyordum.

Dışarıda acı bir sabah soğuğu vardı. Yerler gece yağan yağmurla parlamış ve buz tutmaya yakın bir hal almıştı. Taksinin kapısını açtığımda yağmur hâlâ iri ve buz gibi damlalar halinde yağmaya devam ediyordu. Şoföre, "Kenneth Steele House. Feeder Road, " dedim.

Şöför, vardiyasına yeni başlamış olmalıydı. Bana bakmaksızın camdaki buğuyu temizlemeye devam etti. Fan çalışınca ön camdaki nemin kayboluşunu izledim: Camdaki oval şekilli iki net görüntü, kentin keskin ve ruhsuz çizgilerini açığa çıkardı. Saat 07:45 olmuştu. Kentin üzerindeki karanlık kalkıyor, pazartesi trafiği birikmeye baş-

lıyordu. Bu yüzden dura kalka, hızlanınca kaldırımlara su sıçratarak ilerledik. Her kavşaktaki kırmızı ışık ilerleyişimizi yavaşlatıyor, şöför ışığa yaklaşırken sert ve ani frenler yapıyordu. Kente kasvetli ve umutsuz bir görüntü hâkimdi.

***

Kenneth Steele House'da danışma görevlisi beni hemen tanıdı, masasından kalktı ve asabi, aptal bir koyunun sürüden ayrılmasını önleyen bir çoban köpeği edasıyla önümü kesti.

"Bayan Jenner, sizi bekliyorlar mı?" diye sorarken dirseğimden tuttu ve bekleme bölümündeki kanepeye, sabah kalabalığından uzağa yönlendirdi.

"Soruşturma bölümünden birisiyle görüşmem gerek," dedim. Başımı dik tutmaya ve sesimi mümkün mertebe sabit tonda çıkarmaya çalışıyordum. Saçımdan bir tutam yüzümün önüne düştü. Elimle düzelttiğimde saçımın dağınık ve kirli olduğunu fark ettim.

Bu sefer risk almadılar. Danışmada bir rezalet daha yaşanmasına izin vermeyeceklerdi. On dakika sonra Baş Komiser Fraser'la görüşmeye geçtim.

Hangi özelliksiz odada buluştuğumuzu hatırlamıyorum ama Baş Komiser Fraser'ı hatırlıyorum. Onu arada bir TV'de demeç verirken izlememe karşın, yüzünü görmeyeli bir hafta olmuştu. Teni biraz daha grileşmiş, göz kenarındaki kırışıklıklar daha belirginleşmişti. Elinde getirdiği sade kahveyi üç yudumda bitiriverdi.

"Bayan Jenner, gözaltında birini tuttuğumuzu biliyorsunuz," dedi.

"Evet."

"Bu sabah başlattığım bir dizi sorgunun, doğru kişiyi yakaladığımızdan emin olmamızı sağlayacağına ve dolayısıyla bizi oğlunuzu bulmaya götüreceğini umuyorum."

Bana bunları tane tane anlatıyordu. Polislik Mesleğine Giriş dersi, ünite bir.

"Bu sabahki önceliğim bu, ancak sizinle özellikle görüşmek istedim, çünkü evde haber beklemenin sizin için ne kadar güç olduğunun farkındayım."

"Teşekkür ederim." Takdir etmiştim. Bana karşı gereğinden fazla nazik davrandığını söyleyebilirim.

"Ancak sizden sabırlı olmanızı rica edeceğim, sadece bu. Dün gece mesajınızı aldık, üzerinde çalışıyoruz. Bu sabah bir araştırma yaptık. Ben'in arkadaşlarından biriyle konuştuk ve görünüyor ki *Furry Football* oynayan çocuklar kullanıcı kimliklerini ve şifreleri birbirleriyle paylaşıyormuş."

"Oynayan kişinin Ben olduğunu biliyorum," dedim. Bu bilgi kaybolmayan bir kaşıntı gibiydi ve Baş Komiser Fraser'ın sözleri tüm nezaketine rağmen yaralarıma merhem olamıyordu.

"Bu düşüncenin son derece çekici olduğunun farkındayım Bayan Jenner. İnanın bana, Ben'le haberleşebileceğimiz düşüncesi epey kışkırtıcı ama kabul etmelisiniz ki bunu doğrulamamıza imkân yok. Bu yüzden umutlarınızı çok fazla yükseltmek istemiyorum."

"Arkadaşlarından itiraf eden oldu mu?"

"Şu ana dek hayır, ancak çocuklar her zaman dürüst olmazlar. Yalan söylemek istediklerinden değil, ancak bazen korkarlar. Ayrıca, başka bir arkadaşı da olabilir, bu sabah henüz bir çocukla görüşebildik."

"Ben annesiyim. O olduğundan eminim. Takımında yeni bir oyuncu vardı. Bir zürafa. Pazar sabahı o oyuncuyu almak istediğinden ama henüz alamadığından bahsetmişti."

Fraser, işaretparmağını kaşlarının arasında yukarı aşağı gezdirdi. "Yeni oyuncuyu başka bir çocuk almış olabilir mi?"

"Oyundaki kişi Ben'di. O yaşıyor, Komiser Fraser. Bunu biliyorum."

"Bunu Tanrı bilir, Bayan Jenner. Umarım öyledir. Bu bilgiyi *ciddiye alıyorum*. Gerçekten faydalı bir bilgi, bunu unutmayacağım, söz veriyorum. Ancak bunu soruşturmada devam eden diğer unsurlarla birlikte ele almamız gerek."

Bana yaklaştı, gözlerindeki samimiyet insanın içine işliyordu.

"İnanın bana, yetkim dâhilinde Ben'i size sağ salim geri getirmek için her şeyi yapacağım. Haber beklemenin sizin için çok zor olduğunun farkındayım, ancak biz de ilerleme kaydetmek için zamana karşı bir yarıştayız ve netice itibariyle, sizinle harcadığım her dakika araştırmamızın odağından çalınmış birer dakikadır."

Sözlerini nihayet anladım. Soruşturma üzerine harcamaları gereken enerjilerini oyalamaktan daha kötü ne günah işleyebilirdim?

Yeniden ağlamaya başladım. Duygularımı böyle ulu orta sergilememin sonu gelecek mi diye merak ettim. Bunlar için artık özür dilemiyordum. İnsanların alıştığı, karın guruldaması veya terlemek gibi bir durumdu bu benim için.

"Vaktinizi boşa harcamak istemedim," dedim.

Elimi tuttu. Ellerinin sıcaklığı beni şaşırttı. "Kesinlikle vaktimi harcamıyorsunuz. Beni bilgilendirdiniz. Ne kadar fazla bilgi olursa o kadar iyi. Fakat dışarı çıkıp Bristol'daki *Furry Football*'a bağlanan bütün evleri arayamam. Bu imkânsız. Bu aşamada Ben'i bulmanın en hızlı yolu, onu kaçıran kişiden geçiyor. Elimdeki bütün verileri kullanacağım ve bu veriler de şu an kafamın içinde. Ben de, ekibim de bunu unutmayız. Birini sorguladığımızda veya bir karara varacağımız zaman bunu hatırlarız. Anlatabildim mi?"

Başımla onayladım.

"Verdiğiniz bilgi çok değerli."

"Tamam."

"Sizi eve götürmesi için birini ayarlayayım."

"Ben hayatta," dedim.

"Sizinle iletişimde olacağım," dedi, "Bir bilgi gelir gelmez size ileteceğim. Evde bekleyin."

***

Giriş salonuna giderken görüşüm bulanıklaştı. Birbirinin aynısı basamaklar, muşamba zeminde hareket eden ayaklar, sesler kayıp gitti. Girişte Ben'in öğretmenini görünce şaşırdım.

Bendeki yıkımın tam aksi bir huzur hali içinde olan Bayan May, bekleme bölümünde bir kanepeye oturmuş, elleriyle dizinin üstündeki çantasını tutuyordu. Çok hafif bir makyaj yapmıştı. Saçları düzgünce arkaya taranıp ensesinde toplanmıştı. Beni görünce ayağa kalktı.

"İfademi almak için çağırdılar," dedi. "Lucas hakkında." İsmi fısıldayarak söylemişti, kan çanağı olmuş gözlerinde, olan bitene inanamayan bir ifade vardı. Bu ismin daha fazla fısıldanacağını düşündüm, çünkü Lucas Grantham çocuk kaçıran biri, bir avcı, bir canavar olabilirdi.

"Size ne sordular?"

"Bunu söylemem yasak."

Bu beni durdurmadı. "Herhangi bir şey? Aklınıza bir şey geldi mi? Sizce haklılar mı?"

"Aklıma gelen her şeyi anlattım," dedi.

"Sizce o mu yaptı?"

Kırmızı yanaklarıyla ve hızlı hareketleriyle abartılı bir havası vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Belki. Geçmişte olanlarla ilgili aklımdaki her şeyi tarıyorum, belki bir işaret bulurum diye. Gerçekten çabalıyorum. Net olan bir şey

yok, olsa daha önce de söylerdim. Yine de bazı şeyler var, küçük şeyler..."

Devamını getirmek için ağzını açtı. Bana bir sır vereceğini, bir damla umut vereceğini sandım ama konuşmamız yarım kaldı. Birkaç gün önce benle John'dan Ben'in defterlerini alıp götüren memur aniden dibimizde göründü. Elindeki araba anahtarlarını salladı. "Dedektif Bennett," dedi. "İkinizi de evlerinize bıraksam olur mu? Görünüşe göre birbirine çok yakın evlerde oturuyorsunuz."

Saat sabah dokuz olmuş, mesai telaşı sakinleşmişti. Bennett yolları kuşatan sisle kaplı modern binalar, kiralık ofis ilanları, döşemeli vitrinler, göz alıcı renkli plastik pencereleri olan öğrenci evleri ve 60'lı yıllardan kalma, pislik içinde çürüyen grafitilerle kaplı büyük binaların olduğu kent merkezinden geçerek bizi evlerimize götürdü. Sokaktaki insanlar ellerinde kahveleri ve çantalarıyla iş yerlerine gidiyorlardı.

Arabadaki sessizliği bozan ben oldum. Bayan May'e söylemek istediğim bir şey vardı. "Ben'e geçen yıl verdiğiniz emekten ötürü size gereğince teşekkür edemedim. O zaman boşanma sürecindeydim. Sizi çok takdir ettim. O da etti."

"Ben zor bir dönemden geçti." Yorgun bir şekilde gülümsedi.

"Ona çok yardım ettiniz."

"Her zaman," dedi. "Küçük canlar. Onların hayatlarının bir parçası olmak güzel bir ayrıcalık. Onsuz epey boşluk hissediyor olmalısınız."

Bennett, Park Street'teki dik yokuşu tırmanmaya çalışan, bu çabası sırasında bizim şeride doğru sendeleyen bir bisikletliye küfür etti. Yokuşun başına varınca Bristol Müzesi'nin yüksek, Viktorya döneminde yapılmış, her yerden göze çarpan Gotik kulesine gözüm takıldı. Ben'in

o binadaki en sevdiği şeyleri düşündüm; bir su sürüngeni iskeleti, bir kap içinde parlak mavi kristaller, içi doldurulmuş dodo kuşu ve Odilon Redon'un yaptığı tablo.

"Boşluk hissetmiyorum," dedim, "çünkü hayatta olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama içimde korkular var."

Sözlerim kum saatinden akan son kum kırıntıları gibi azalarak tükendi.

Bayan May camdan dışarı baktı. Çok açık sözlü konuştuğumu düşünerek pişman oldum. Kederimin derinliğini süzgeçten geçirmeden aktarmıştım. Şimdiye dek bu çizgiyi defalarca aştım. Korkunç şeyler hakkında açık açık konuşursanız insanlar sizden uzaklaşırlar.

Bayan May'in el çantası ikimizin arasındaydı. Çantanın fermuarı açıktı. Bakışlarım sessizce içindekilere yöneldi: Anahtarlık, telefon, ıslak mendiller, ikiye katlı A4 kağıtları, şarj kablosu, saç fırçası, deri evrak cüzdanı ve daha altında bir sürü şey daha. Bir hayatın çeşitli öteberileri.

Bayan May bana doğru döndüğünde yüzünde okunması imkânsız bir ifade vardı.

"Çok üzgünüm," dedim. "Zor işte."

"Hayır, sorun değil. Sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem. Yani, ben bile geceleri uyuyamıyorum. Ben'in battaniyesi olmadan nasıl sakinleştiğini düşünmekten kendimi alamıyorum."

Ellerimi ağzıma götürdüm ve tekrar ağlamamın önüne geçmeye çalıştım.

"Özür dilerim." Bu sefer sözcüklerim boğazımı düğümledi.

"*Lütfen* üzülmeyin. Çok iyi anlıyorum. Özür dilemesi gereken benim. Sizi olduğunuzdan daha fazla üzmek istemedim."

Titrek ve acı veren derin nefesler alarak sonunda kendimi kontrol etmeyi başardım.

"İyiyim," dedim. "Siz haklısınız. Daha önce battaniyesi olmadan uyumamıştır."

Başıyla onayladı. Arabanın arka tarafında ışık loştu. Bayan May'in yüzü donuk ve gölgeli görünüyordu. Arkasındaki pencereye bakınca daha güzel sokaklardan; yumuşak, pastel veya beyaz boyalı evlerin önünden geçtiğimizi gördüm. Evler bulutlu havada bile çekici görünüyorlardı.

Şimdi bile o anı düşündüğümde, gözümün önünde film sahnesi gibi canlanıyor.

Bayan May, "Zavallı küçük çocuk," dedi.

Dudaklarının birleşip ayrılması hipnotize ediciydi. Enseme huzursuz edici bir karıncalanma saplandı.

Dedektif Bennett'e baktım. Bize karşı ilgisiz, yapacağı bir dönüşe konsantre olmuş, arabanın sinyali yanıp sönerken dudakları dikkat kesilmekten hafif aralanmıştı.

Bayan May, "İyi misiniz?" dedi. Dikkatle bana bakıyordu.

"Ben..." Bir şey söylemek için ağzımı açtım ancak düşündüğüm şeyi unuttum. Aniden, bir şeylerin ters gittiğine dair bir huzursuzluk hissine kapıldım.

"Bayan Jenner?"

Bayan May bana doğru eğilince uzun ve beyaz boynunu gördüm. Başımı ondan uzağa, pencereye çevirip huzursuzluğumun kaynağını tespit etmeye çalıştım. Konuştuklarımızı kafamda tekrar canlanırdım. Rahatsızlık hissi yavaşça bir düşünceye, berraklığı göz kamaştırıcı parlak bir ışığı andıran mükemmel bir netlik anına dönüşüverdi.

Boğazım kurudu.

Dedektif Bennett, "Burası mı?" diye sordu.

Yol dardı. İki tarafına da araçlar park etmişti, bu nedenle sokağın girişini tamamen kapatıyorduk. Dört katlı bir Georgia dönemi binası önünde durduk. Binanın önünde birbirinden farklı büyüklüklerde yassı taşlardan yapılma

geniş bir kaldırım vardı. Ev, etrafı dövme demir parmaklıklarla çevrili yeşil ve yapraklı bahçelerin bulunduğu uzun, zarif bir hilal şeklinin bir parçasıydı. Hilalden kente, limana ve arkasındaki kırsal alana kadar uzanan geniş manzaralar vardı. Ön tarafta ağaçlar ve çatılar, aşağıya doğru başka binalarla nehrin yansımaları ve daha da geride, hareket halindeki gri gökyüzü altında bulunan tarlalar ve tepeler görünüyordu. O sabah yağmur bulutları birbiri ardına, durup dinlenmeden bize doğru yaklaşıyorlardı.

Harekete geçmek için sadece saniyelerim olduğunu fark ettim.

Ardından yaptığım şey ise tamamen ani bir dürtünün ürünüydü.

JIM

Kafam darmadağın, ağzım kurumuş bir halde, kusma dürtüsüyle uyandım. Elbiselerim hâlâ üzerimdeydi.

Woodley saat yediyi çeyrek geçe beni aldı. Hava hâlâ karanlıktı ve dondurucu bir soğuk vardı. Woodley arabanın ısıtıcılarını sonuna kadar açmış, içeriye sıcak hava veriyordu. Emniyet kemerimle cebelleşmeyi tam bitirmiştim ki eliyle gösterge panelini tıklattı. "Hazır mısın, patron?"

"Adresi navigasyona yükleyecek misin?" diye sordum. "Yoksa tahmin yoluyla mı gidelim?"

Yola koyuldu. Ayağımın dibine bir gazete sıkıştırılmıştı. Gazeteyi aldım. İlk sayfa başlıkları Ben Finch'i geride bırakmıştı.

SANDY KASIRGASI

Kasırga New York'a yaklaşıyor.

Salı günü Doğu Yakası'nı vurması beklenen kasırgadan ötürü, yaklaşık altmış milyon Amerikalının kuvvetli fırtına, yağmur ve sel ile karşı karşıya kalabileceği bildiriliyor.

Sayfaları çevirdim. Onu dördüncü sayfada buldum:

DUVARA MI ÇARPTILAR?

Kaybolan Benedict Finch'i arayan emniyet güçleri soruşturmayı hâlâ "çok yönlü bir şekilde" sürdürüyor.

Devamını okuyup canımı sıkmak istemedim. İyi bir şey değildi ama en azından bir hiç de değildi. Henüz tutuklama haberini de vermemişlerdi. Blog kötüydü, olumsuz kamuoyu kötüydü, ancak hiç kamuoyu olmaması bundan daha kötü olurdu.

Gazeteyi aldığım yere bıraktım.

Hava karanlıktı ve yol ıslaklıktan parıldıyordu. Silecekler çalıştıkça önümüzdeki arabaların stop lambaları donuklaşıyordu. Otobandan ayrılır ayrılmaz dolambaçlı taşra yoluna girdik. Karşıdan gelen arabaların farları birden bire karşımıza çıkıp gözümüzü alıyor, bizi yolun iyice kenarına çekilmeye zorluyordu. Geçtiğimiz su birikintilerinden sıçrayan sular pencerelere çarpıyordu.

Hava aydınlanınca önümüzdeki manzara belirginleşti. Koyu mavi bir gökyüzü altında siyah mürekkeple çizilmiş alçak, yuvarlak tepeler. Nihayet hava iyice aydınlandığında oldukça dik bir yoldan inişe geçtik. Pewsey Vale aşağıda bir düzlükteydi. En alçak noktalarında birikmiş yoğun ve beyaz sis, ona sanki küçük bir göl havası veriyordu. Soğuk bir sisti ve vadiye iner inmez etrafımızı kapladı. Farlarımız işlevini kaybetti ve yaydıkları ışık önümüzdeki beyazlıktan bize geri yansımaya başladı.

Eve doğru yaklaştıkça yollar daraldı ve sis daha da yoğunlaştı. Öyle ki, sadece birkaç metre ileriyi seçebiliyorduk, bu yüzden hızımızı da emekleme seviyesine düşürdük. Yüksek, kalın çitler yolun iki yanında korkutucu bir şekilde yükselmeye başlayınca, Woodley su dolu çukurlara düşmemek için arabayı daha dikkatli sürmeye başladı.

Navigasyona göre evden yaklaşık bir kilometre mesafe-

de arabayı yol kenarına çektik. Nicky Forbes'u aramamız için daha çok erkendi. Saat henüz 08:30'du, bu yüzden biraz vakit öldürmek zorundaydık. Fraser kadının bizi taciz le suçlayıp şikâyetçi olmasını istememişti.

Arabadan dışarı çıktım ve bir sigara yaktım. Woodley'nin penceresinin yanına geldim. Camını bir parça aşağıya indirdi.

"Buraya varana dek herhangi bir evin önünden geçtik mi? Dikkatini çekti mi?" diye sordum.

"Gördüğüm en yakın ev, yolun beş yüz metre aşağısında."

"Evet, benim gördüğüm de oydu sanırım."

Tedirgin oldum. Sis neredeyse aşılmaz, içinden geçilmez, sonsuz ve yön şaşırtıcı bir duvar gibiydi. Beraberindeki soğuk o kadar kuvvetliydi ki, ayak parmaklarım şimdiden hissizleşmişti. Sigara işe yaramıyordu; yarısına gelmişken söndürdüm. İzmaritini arabaya götürüp küllüğe atarken Woodley burnunu buruşturdu. Karnımda bir bulantı hissettim, gözlerimi ovuşturdum. Woodley, "İyi misin, Patron?" diye sordu.

"Evet, niye sordun?"

Sessiz kaldı, başını hafifçe salladı. Gergin görünüyordu. Telefonu elindeydi, elbisesinin koluyla ekranını sildi. Ona bir tavsiye vermek istedim ama ne söyleyeceğimi düşünmekte zorlandım.

"Bu normal değil, yani insanın böyle bir mesleğinin olması. Toplumdan dışlanıyorsun."

Doğru düzgün söyleyemiyordum. Söylediğimi anlamasını istiyordum, ancak Woodley bana doğru bakmıyordu, telefonunu dairesel hareketlerle silmeye devam etti.

"Bazı davalar insanı çabuk olgunlaştırır." Bunu söyler söylemez patronluk tasladığımı zannettim ama Woodley oralı olmadı.

Bana, "Çözemediğin bir dava üzerinde çalıştın mı hiç?" diye sordu.

"Bu dava çözülecek," dedim. "Çok yaklaştık, yemin ederim."

"Biliyorum," dedi. "Sadece merak ettim."

Bunun üzerinde düşündüm. Her davada sonuna kadar anlayamadığımız bazı noktalar olurdu. Köpeğini gezdiren, kimliği tespit edilememiş bir şahıs veya olay yerinde olması gereken, daha önce kimsenin fark etmediği sıradan beyaz bir araba gibi. Asla bulamadıkları cevapları aramak bazen polis memurlarını çileden çıkarsa da, bunları normal şeylerdi. Buna bir veya iki kez rastladım, ancak failini bulamadığımız hiçbir işte çalışmadım. Bu davanın onlardan biri olmasını istemiyordum. Küçük bir çocuğun hayatının söz konusu olduğu bir olayda buna izin vermezdim. Bunu düşünmem, en korkunç cinayet vakalarında bile ihtimal dâhilinde değildi.

"Henüz olmadı," dedim.

"Sence kadın ötecek mi?"

"Nicola Forbes gibi bir kadın bize gerçeği tabakta sunmaz. Asılıp koparmak zorundayız."

***

Sisin içinde dikkatle ilerledik ve evi, yolun yarım mil ilerisinde bulduk. Üzerimizde yükselen dev ağaçların ağırlığını, sadece alt dallarını görebilmemize rağmen hissedebiliyorduk.

Eğrilmiş ve likenler yüzünden yeşil-gri renk almış bir tahta çit önünde duran kırmızı bir Volkswagen Golf'ün yanına park ettik. Arabanın bilgilerinden Nicky Forbes'a ait olduğunu biliyordum.

Beyaz, ahşap kapıdan geçtik ve biçimsiz taşlarla döşenmiş küçük bahçede yürüyerek eve yaklaştık. Eşiğin dibine

ıslak yapraklar düşmüştü. Patikanın kenarlarına, ana gövdelerine dek budanmış gül çalıları dikilmişti. Ev sevimliydi, gümüş renkli kamışlarla kaplı damı, krem rengi dış boyası ve kalın duvarlara açılmış küçük pencereleri vardı. Büyük değildi. Tahminimce üç odası, bir de banyosu vardı. Üst kattaki perdeler örtülüydü, ancak kapının yanındaki pencereden küçük oturma odasını görebiliyordum. Döşeme ve mobilyalar sade ve tertipliydi. Duvardaki raflarda kitaplar, rafların altında ise açık bir şömine vardı. Sehpanın üzerinde dünkü gazeteler açık vaziyette duruyorlardı.

Görebildiğim kadarıyla etrafta başka ek bina yoktu, ancak sis görüş alanımızı çok kısıtladığı için bundan emin olmak zordu.

Kapı ziline iyice bastım. İçeriden zilin çaldığını duyduk.

RACHEL

Bayan May parlak, siyah kapılı bir evin önünde, camdan kafasını uzatarak baktı.

"İşte burası. Mükemmel. Teşekkür ederim."

Bennett, "Soruşturmamızda bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi.

"Elimden geleni yaptım."

Dışarı çıktı ve paltosunu düzeltmek için bir saniye durakladı. Çantası hâlâ arabada, yanımdaydı. Anahtarlarını görebiliyordum, ancak ben harekete geçemeden içeriye doğru eğilip kafasını uzattı.

"Yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen haberim olsun."

"Teşekkür ederim," dedim.

Arkamıza bir araba yanaştı ve sürücü bütün gücüyle kornaya basarak, ilerlememiz için bizi uyardı.

"Şu herif kendi işine baksa iyi eder," dedi Dedektif Bennett. Dikiz aynasından kısılmış gözleriyle arkadaki arabaya baktığını görebiliyordum.

Tek bir şansım vardı. Bayan May çantasına uzandı, ancak ben ondan önce davrandım.

"Buyurun," dedim. Çantayı ona doğru uzatırken, kasıtlı olarak yana doğru eğdim. İçindekiler kucağıma ve döşemeye döküldü.

"Ah, çok özür dilerim," dedim.

Eğilip onun görüşünü engelleyerek, dökülenleri karanlık kovuklardan toparladım. Çoğunu çantaya geri tıktım. Yarısı yenmiş tahıl gevrekli çikolata, cüzdan, telefon, şarj aleti, mendiller, ağrı kesiciler, evrak çantası.

Anahtarlarını kendime saklamıştım. Onları koltukla kalçamın arasına sıkıştırıverdim.

Arkamızda tekrar korna sesi duyduk.

"Haydi hanımlar," dedi Bennett.

Çantayı ona geri verirken ağzı açılmasın diye dikkatlice üstten tuttum.

"Hepsi burada."

"Emin misiniz?"

Arkadaki araba selektör yaptı.

"Evet," dedim. "Güle güle."

Bayan May, "Kendinize iyi bakın," diyerek kapıyı kapattı.

Dedektif Bennett hızlanarak yola koyuldu. Yan aynadan, Bayan May'in yolun kenarında durduğunu görebiliyordum.

Anahtarlar kalçamın altına doğru kaymaya devam ediyordu. Onları alıp sessizce paltomun cebine koydum.

Clifton Village'la evimin arası on dakika sürdü. Küçük, çıplak, düz, çamurlu ve yeşil tepelerin eteğinden gittik. Köpeğini gezdirenler ve koşu yapanlar bu arazi etrafında hareket etmeye çabalıyorlar, çayırlarda biten ağaçlarla uzaktan karaltısı görülen su kulesi, buraya terk edilmiş bir çiftlik havası veriyordu.

Polis telsizini dikkatle dinledim. Eve girerken çantasını karıştırıp anahtarlarını bulamayınca Bayan May'in polisi

aramasından korkuyordum. Dedektif Bennett'i doğrudan evine geri çağıracaktı. Keşke telefonunu da alsaydım.

Banliyönün uç mahallelerinin etrafında turluyorduk. Çoğu 1930'ların yapılarıydı. John'la Katrina'nın evi hemen köşede, evime birkaç dakikalık mesafedeydi. Telsiz parça parça sesler çıkarıyordu. Şimdiye kadar anahtarlarla ilgili bir şey yoktu, ancak paniğim yutkunmama sebep oluyor, ağzıma karakolda içtiğim çayla karışık, acımsı bir tükürük doluyordu.

"Dedektif Bennett," dedim.

"Ne oldu canım?"

"Bayan May'in söylediği şey vardı ya, hani Ben'in uyku battaniyesi hakkında?"

"Ne söylemişti ki?" Dedektifin gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu.

"Bayan May'in oğlumun uyku battaniyesini bilmesine imkân yok."

"Sanırım tam anlayamadım."

"Ben uyku battaniyesinden utanır, olay bu. Bu eski bir karyola battaniyesi, eski püskü bir şey. Bebekliğinden beri duruyor. Onu uyumak için kullanır. Bayan May'e bundan bahsetmiş olması imkânsız."

Kavşaktan dönerken hiç ses çıkarmadı. "Bundan bahsetmiş olamaz mı?" diye sordu. Viktoryan tarzındaki evleri ve tepelerin eteklerine tırmanıp inen dar sokakları geçiyorduk.

Öne eğildim ve koltukların arasından, "Asla bahsetmezdi, bundan eminim," dedim.

Cızırdayan telsizin sesini bastırmak için sesimi yükselttim. Dedektif Bennett benim sokağıma gelince, evimden birkaç kapı ötede durdu ve bana doğru döndü.

Net bir ifadeyle, "Pekâlâ," dedi. Altında kuşku barındıran bir ses tonuyla, "Bundan emin misiniz?" diye sordu.

"Hayatımda hiçbir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım."

"Size ne yapacağımı söyleyeyim öyleyse." Dikkatli ses tonu sanki beni ciddiye almıyormuş gibi geldi, sanki benimle dalga geçiyordu. "Bilgiyi patrona ileteceğim. Bunu yapmamı ister misiniz?"

"Bunu şimdi yapabilir miyiz? Çok önemli."

"Buradan doğruca oraya gidiyorum ve onlara ileteceğim, size söz veriyorum."

"Dedektif Bennett, anladığınızı sanmıyorum..."

"Size söz vermedim mi? Bundan daha fazlasını yapamam. Eğer bir şey bulurlarsa sizi ararlar. Şimdi gitmelisiniz. Çok fazla kafaya takmayın. Hadi, gerçekten."

Evin önündeki birkaç gazeteci bizi izliyordu. Dedektif camı indirip bağırdı. "Yolundan çekilin. Hadi, uzaklaşın!"

Telsizden bir başka cızırtı daha yükseldi. Gitmem gerektiğini düşündüm, yoksa anahtarlar hakkında haberler gelecekti.

Arabadan dışarı çıktım. Kafamı eğip başlığımı örttüm ve koştum.

Eve girdiğimde, elimde anahtarlarla dikildim ve ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ayağı hâlâ alçıda olan Skittle bacaklarımın arasında sakar zikzaklar çiziyor, şefkate duyduğu ihtiyaçla kuyruğunu sallıyordu.

Kenneth Steele House'u aradım ve Fraser'la görüşmek istediğimi söyledim ama onun meşgul olduğunu ve sonra beni arayacağını söylediler. Fraser'la görüşme talebimin aciliyetini anladıklarını, mesajı ileteceklerini ve bana geri döneceklerini garanti ettiler.

Nicky telefona cevap verdi. Ben ona hikâyenin tamamını anlatırken sessizce dinledi. Lucas Grantham'ın tutuklanışı, Bayan May'le arabada eve dönüşümüz ve diğer her şey. Ben bitirince, "Polise tekrar söyle," dedi. "Onları tekrar ara, seni dinlemelerini sağla."

Arka planda, evinin kapı zilinin çaldığını duydum.

"Neredesin Nicky? Evde olduğunu zannediyordum."

"Kapıya bakmam gerek. Özür dilerim. Seni arayacağım."

"Kapatma."

"Tamam, bekle, kapıdaki kimmiş bakayım. Onlardan kurtulayım."

Ayak seslerini, kapının açılışını ve bir erkeğin sesini işittim. Nicky telefona dönüp, "Çok üzgünüm, gerçekten gitmem gerekiyor," diyerek telefonu kapattı.

JIM

Nicky Forbes kapıyı açtığında telefonla konuşuyordu. Yüzündeki ifadeden, görmek istediği son kişiler olduğumuzu anladım.

Giyinmişti, ancak makyajsızdı ve yüzünde solukluk vardı. Bizi mutfağa götürürken yüzünü limon yemiş gibi ekşitip duvar dibindeki masada kendisine katılmamızı teklif etti.

Yuvarlak seramik bir küllüğün içinde dumanı tüten bir sigara vardı. İçindeki küller birikmişti. Parlak turuncu renkteki masa ve sandalyeler, yer yer zedelenmişti. Yerler siyah sıva üzerine beyaz karolarla kaplıydı. Beyaz renkli dolapların köşelerinde ahşap süslemeler mevcuttu.

Oda 1980'lerin tarzındaydı, yıllarca hiçbir şey yenilenmemiş gibiydi. Nicky Forbes'tan beklediğim bir şey değildi bu, çünkü blogunu okurken AGA marka gaz ocağında, mükemmel şekilde döşeli ve teçhizatlı modern bir mutfakta yemek pişirirken çekilmiş resimlerini görmüştüm.

Çaydanlıktaki su yeni kaynamıştı ama bize içecek ikram etmedi.

"Sigara içer misiniz, Dedektif Clemo?" diye sordu ve masanın üzerindeki sigara paketini uzattı.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Paketi ona uzattığında Woodley de başını salladı.

Paketi masaya koydu ve küllükteki yarım sigarasını aldı.

"Yıllar önce bırakmıştım," dedi. "İlk kızıma hamile kaldığımda."

Gözlerini benden ayırmadan dumanı derin derin içine çekti. Bakışları dik ve meydan okuyucuydu.

Sigara dumanını o kadar yavaş üfledi ki, duman ikimizin arasında asılı kaldı. "Kız kardeşim Ben'in hayatta olduğuna dair kanıt bulduğunu söyleyerek kendisini dinleyecek birilerini telaşla ararken, sizin neden burada olduğunuzu merak ediyorum," dedi. "Ayrıca, elinizde bir şüpheli varken neden burada olduğunuzu da merak ediyorum. Ben'in öğretmeninin asistanı, doğru mu? Onunla ilgili kanıt toplamaya çalışmanız gerekmez mi? Ne dersiniz?"

Sırayla bize baktı ama ikimizden de ses çıkmayınca eliyle masaya vurdu. Beni değil ama Woodley'yi yerinden sıçratan bir şovdu. "Sizin neyiniz var böyle?" Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Cevap bekleyen bir öğretmen gibiydi. Kontrolünü kaybetmemeye çalıştığını düşündüm. Ancak onu raydan çıkarmaktan korkum yoktu; iyi bir sorgu memuruydum, çok iyiydim.

Eğitimimin ilk iki yılında, sorgulama becerilerimi bilemek için babamla saatlerce çalışır, beni kitaptaki numaraları kullanarak yakalayana dek rol oynama alıştırmaları yapardım. Nihayetinde bana suçluları nasıl tanıyacağımı ve onlarla nasıl başa çıkacağımı babam öğretmişti.

Bir gece bana, "Mazeretler duyacaksın," demişti. Onları ziyarete gitmiştim ve yemekten yeni kalkmıştık. Annem bulaşık yıkarken ben ve babam çalışma odasında konuşuyorduk. Pencere açıktı. Yaz sonunun sıcaklığı yavaş yavaş

geçiyordu. Serin, kadife bir gecenin başlangıcındaki kasvet altında oturuyorduk. "Herifler senin sihirbaz olmadığını, elinden fazla bir şey gelmeyeceğini söylerler. Saçmalık. Bahane. Bunu sadece beceriksizliler ileri sürer. Eğer sende yetenek varsa, karşındaki kim olursa olsun işin aslını mutlaka öğrenirsin. Ama iyi olman lazım."

Kalın dipli iki tane kesme cam bardak masada ikimizin arasında duruyordu. İki viski. Babam pencereyi kapatmış ve çalışma masasının lambasını açmıştı. O anda gölgesi kara bir zümrüt gibi parlamış ve masasının üzerine dikdörtgen şekilli bir aydınlık düşürmüştü.

Arkasına yaslanarak, "Baştan başlayalım," demişti.

Nicky Forbes'un evinin mutfağında, sandalyeyi alıp ona doğru yaklaştırdım. Şimdi neredeyse diz dizeydik.

RACHEL

Şöyle düşünün.

Tek başına olduğunuzda ne yaparsınız? Bildiğiniz bir şey varken kimse size kulak vermiyorsa? Bir şey yapmak istiyor ama ne kadar tehlikeli olduğunu veya neleri tehlikeye atacağmızı bilmiyorsanız? Karar vermek için sadece dakikaların varsa?

Ben hayatımla ilgili, diğer insanlarla olan karmaşık ilişkilerime dayanan kararlar vermeye alışık biriydim.

Bu ilişkileri adlandırmam gerekir mi? Hepimizde böyle isimler vardır. Genel bir durumdur bu. Ebeveynlerinizin veya kız kardeşinizin size gösterdiği kızgınlık, ailenizi, eşinizi memnun etme isteğiniz veya onu kaybetme korkunuz olabilir. Anne-baba kavramından ne anladığınız da buna dahildir. Daha fazlasını da sayabilirim.

Ancak 29 Ekim Pazartesi sabahı saat 09:00'da bütün bu düşüncelerim kaybolmuştu. Sadece ben ve önümdeki seçeneklerim vardı.

Hakkımda yazılanlara, işe yaramazın biri olduğuma, mantıklı ve ahlaki kararlar vermediğime, Baş Komiser

Fraser'ın ricasına uyarak evde uslu uslu haber bekleyeceğime inanabilirdim.

Öte yandan, harekete geçebilir ve emin olduğum şeyi takip edip bir şeyler yapabilirdim. Tek başıma. Yeniden. Çünkü emindim.

Kendimden şüphelenmediğimi ve bu şüphenin vücudumda dolaşıp beni zayıflatmaya çalışmadığını sanmayın. Tek başına hareket etmemin muhtemel risklerini düşünmediğimi de sanmayın. Ben ve benim için taşıdığı riskleri.

Bunların ikisiyle de boğuştum. Boğuştum, çünkü annelik içgüdüme tamamen ve açıkça güvenmem gerektiğini biliyordum.

Ruth, "Güçlü olmalısın," demişti. "Sen bir annesin. Güçlü olmalısın."

Bu da benim için yeterliydi. O sabah anladım ki anne olmak Ruth'a onu hayata bağlayan, bir örümcek ağı kadar güçlü, ipekten bir ip vermişti. Onu depresyon labirentinin tehlikeli derinliklerinden ve kuşatmasından defalarca kurtaran ip buydu. Onu karanlık, tahrik edici melankoli çukurlarına tamamen ve kaçınılmaz bir şekilde düşmekten, aşırı dozda uyku ilacı içip bataklığa saplanmaktan, yüksek bir yerden kendini başa aşağı atma düşüncesinden ve yerde onu bekleyen kaçınılmaz kötü sondan kurtarmıştı.

Benim annemi ise kurtaramamıştı. Annem hissettiği sevginin ve hislerinin onun üzerinde oluşturduğu baskının altında kalmıştı. Duyguları mantığını boğmuştu, çünkü daha güçlüydüler.

Ben farklıydım.

Oğlumun hayatta olduğunu biliyordum, nerede olduğunu da.

Muhtemelen ne yaptığımı merak ediyorsunuz.

Mutfaktaki çekmeceyi açıp içine baktım. Bir sebze bıçağı aldım. Kısa ve keskindi, saklaması kolaydı. Bıçağı paltomun derin ceplerinden birine, telefonumun yanına, keskin kısmı aşağı gelecek şekilde koydum. Aldığım anahtarları diğer cebime attım. Kimseye görünmede, evin arka tarafındaki atölyeden çıktım ve koşmaya başladım.

JIM

Nicky Forbes benim yaklaşmamdan rahatsız olmuştu. Geriye yaslandı ve bacaklarını masanın altına itip benden uzaklaştı. Vücut dili kaçamakları oynuyordu ama bence sorun değildi. Sabırlı olmayı öğrenmiştim. Woodley onun öteki tarafına oturdu. Biraz daha mesafeli ve rahat pozisyondaydı. İyi çocuk, diye düşündüm. Beni dinliyordu.

Görüşmede Reid tekniğini kullanmayı planlamıştık. Hoş değil ama çok etkili bir yöntemdir. İyi polis – kötü polis rutininin kullanıldığı bir tekniktir. Bu yüzden Woodley'nin oynaması gereken bir rolü vardı. Hem aynam, hem gözlerim olacaktı. Bayan Forbes'un vücut dilini takip edip kendini ele vermesini bekleyecekti.

Nicky Forbes kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bitti mi?" diye sordum.

Hafifçe geri çekildi. Kafasını, ağzının tam önündeki sigarasından geriye çekti. Dumanlar aramızdaki havada kıvrılarak yükseldi.

"Gördüğümüz kadarıyla şöyle," diye söze başladım. Sesim nazik, ancak sabırlıydı. Söylediğim her kelimeyi dinlemesini istiyordum.

"Bana göre çocukken yaşadıkların, korkunç şeyler. Kardeşin Charlie'yi kaybettikten sonra bunun şokunu asla üzerinden atamadığını düşünüyorum, doğru mu? Daha sonra Rachel'ı büyütmek zorunda kaldın ama o bunun kıymetini bilemedi, değil mi? Ne kadar acı çekmek zorunda kaldığını, ebeveynlerinizle ve Charlie'yle ilgili sırları saklamanın ne kadar zor olduğunu hiç fark etmedi."

Sigaradan derin bir nefes çekerken gözleri bendeydi. Devam ettim.

"Böylece Rachel, Ben'i doğurduktan sonra işler senin için çok zorlaştı, öyle değil mi? Dört kızın var ama bir erkek çocuk sahibi olmak daha farklı bir duygu. Rachel ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu, çünkü bir oğlunun olması sizin için Charlie'ye kavuşmak gibi olacaktı.

"Bu yüzden, başka seçeneğin yoktu. Bana göre Rachel'ın Ben'i hak etmediğini, onun Ben'e sizin kadar iyi bakamayacağını düşündün. Her şeyden önce o boşanmış biri, ayrıca kocasına ve onun yeni karısına karşı kin besliyor. Evinde huzur yok. Ben, geçtiğimiz sene çok üzüntü çekti, bunu öğretmeninden öğrendik. Sen de buna üzüldün. Aslında ben de buna katlanmanın gerçekten çok zor olduğunu düşünüyorum."

Hafifçe ve kabaca başını salladı, sonra sigarasını küllüğe bırakıp kollarını tekrar kavuşturdu.

"Dört çocuk, üstelik hepsi de kız. Bu çok ağır bir şey. Bir erkek çocuk mu umut ediyordun, Nicky? Bu yüzden mi bu sene bir bebek daha yapmayı denemek istedin? Kocan bana söyledi. Hepsi, Charlie'nin yokluğunu telafi edebilmek içindi, değil mi?"

Gözleri yaşlardan parlamaya başladı, ancak kılını kıpırdatmadı. Nefes bile almadım. Bunu yapmamanız gerek, çünkü bu onlara söylediklerinizi yalanlama fırsatı verir. Hem onları hem de konuşmalarını güçlendirir. Onları ken-

di hikâyenize taşıyıp istediğiniz şeyi kendi ağızlarıyla anlattırmak zorundasınızdır.

Sandalyemi bir parça daha ona doğru yaklaştırdım. Başını öne eğmişti. Ona doğru uzandım.. Dirseklerimi onun dizine koydum ve yüzüne baktım.

"Görüyorsun, bu durum sana çok ağır geldi. Rachel'ın Ben'e sahip olması yani. Ona daha iyi bakacağını biliyor ve bir erkek evlat istiyordun."

Titremeye başladı.

"Birini korumak istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedim. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Sen kendi ailen terk ettin, onları istemedin... Ben'i istedin. Onu haklı sebeplerle istedin. Annelik dürtüsüydü, iyi bir annenin içgüdüsüydü, değil mi? Kız kardeşinden daha iyi bir anne olacağını biliyordun."

Elleriyle yüzünü kapatıp inlemeye başladı.

Sandığımdan daha erken pes edeceğini düşündüm.

Neredeyse kokusunu bile alabiliyordum.

RACHEL

Oraya geri dönmem yirmi beş dakikamı aldı.

Bayan May'in evinin önünde soluk soluğa ve iliklerime kadar ıslanmış halde dikildim. Kuru kalmış tek yerim, bıçağın sapına ve anahtarların sert uçlarına dokunan parmaklarımdı.

Sokak boştu. Barut rengindeki gökyüzü, yağmurdan benek benek olmuş parlak pencere camlarına yansıyor, evi kaldırımdan ayıran siyah dökme demir parmaklıklar keskin ve korkutucu görünüyordu.

Eve yaklaşıp ön kapıdaki isimlere ve zillere baktım. Hiçbirinde "May" adı yoktu. Yerden üç-dört metre alçaktaki ıslak avluyu çevreleyen demir parmaklıkların üzerinden dikkatlice baktım.

Denemeye değerdi.

Kaygan, güvenilmez taş basamakları birer birer, yavaşça indim. Kapı zilinde isim yoktu. Zile bastım. Kapıyı açan olmadı.

Anahtarları çıkarıp birini yukarıdaki kilide taktım. Açtı. İkinci anahtar da alt kilitte yumuşak bir şekilde dönüverdi. Kapıyı hafifçe itince açıldı ve önümde, içeriye girmem için

bana meydan okuyan bir koridor belirdi.

"Merhaba?" diye seslendim. Anahtarları geri getirmiş rolü yapmak için çok geç değildi, ancak cevap gelmedi.

"Ben?" diye seslendim. Ses yok. Korkudan her yanım buz kesmişti ama kendimi zorlayarak karanlık, dar koridorda ilerledim. Diğer uçtan süzülen günışığı bana yön veriyordu.

Solumdaki açık bir kapıdan içeri baktım. İçeride kusursuz bir banyo vardı. Tesisatlar ışıldıyor, pahalı kişisel bakım ürünleri de düzenli bir sıraya dizilmiş bekliyorlardı. Karşıdaki kapı onun yatak odasıydı. Yatağın üstünde kapağı açık, içi düzgünce doldurulmuş bir valiz duruyordu.

Koridorun sonundaki salona ulaştım. Evin arka tarafının tamamını kaplayan, dikdörtgen şeklinde, büyük bir odaydı burası. Bir köşesinde derli toplu, düzenli bir mutfak alanı ve küçük bir yemek masası, diğer köşesinde de oturma alanı bulunuyordu. Eskitme ahşaptan yer döşemeleri ve geriye doğru katlanan ahşap kepenkli üç geniş güzel pencere vardı. Pervazlar alçakta ve üzerine oturulabilecek kadar genişti. Tepeden baktığı dış boşluk, açık sahanlıktan biraz genişçeydi ama güzel mobilyalarla döşenmişti ve genel anlamda zevk sahibi birinin beğenilerini yansıtıyordu. Farklı koşullar altında, kıskanabileceğim bir evdi.

Odanın ortasında dururken şömine rafının üzerindeki aynada yansımamı gördüm. Hayalet gibi bembeyazdım. Yağmurda kararmış saçlarım yüzümün kenarlarından nemli bukleler halinde dökülüyor, gözümün altındaki morluklar da fırtına bulutları gibi karanlık görünüyordu. Tenim sarkık ve zayıftı; başımdaki yara iyileşmiş, ancak izi kalmıştı. Gözlerim korku ve başka bir şeylerden dolayı yerinden fırlayacak gibiydi. Umutsuzluk ve çılgınlığın yansımasını taşıyorlardı.

Çıldırmış gibiydim.

İçimden bir şüphe gelip geçti.

Çıldırmak böyle bir şey olmalı diye düşündüm. Kendini olmamam gereken bir yerde, kişiliğime tamamen ters işler yaparken bulmuştum. Bambaşka bir insana dönüştüğümü hissediyordum. Yönümü kaybetmiş, yanlış sokağa girmiş, istikameti cinnet olan bir trene binmiştim.

Çıkmam gerek, diye düşündüm. Eve gitmeliydim.

Giderdim ama çıkmak için geri döndüğümde o kapıyı fark ettim. Bir köşede, mutfak eşyalarıyla kısmen gizlenmişti. Üzerindeki çengellerde bir önlük, fırın eldivenleri ve kurulama bezleri asılıydı. Boya katmanları, üzerindeki panel ayrıntılarını donuklaştırmıştı. Burası muhtemelen bir kilerdi; süpürge dolabı da olabilirdi ve ben artık gitmeliydim.

Fakat hareket edemedim. Oraya doğru yürüme mecburiyeti hissettim ve bunu yaparken birinin inlediğini duydum. Sonra bunun kendim olduğunu fark ettim.

Kapının önünde durdum. Sol avucumla bıçağın sapını kavramıştım, işaretparmağımla da bıçağın ucunu tutuyordum. Bıçağın tenime hafifçe battığını, beni ürküttüğünü hissediyordum. Dışarıdaki yağmurun yavaş damlaları haricinde hiç ses çıkmıyordu. Mutfak saati bile sessizce ilerliyordu.

İçimde uçuşan korku hissi ile kapıya uzandım ve kapı kolunu kavradım. Kol döndü, ancak kapının açılmasını engelleyen bir şey vardı. Yukarıda bir engel vardı.

Üst tarafa monte edilmiş sürgüye uzandım. Titrek, güven vermeyen parmaklarım beceriksizce sürgüyü yokladı ama sonunda açmayı başardı.

Kapıyı açıp arka tarafa geçtim ve yumuşak bir şekilde kapattım.

Hiçbir şey göremedim. Etrafım kapkaranlıktı. Telefonumun ışığı yardımıyla, kısa bir merdivenin başında olduğu-

mu anlayabildim. Aşağıda da yine sürgülü olan başka bir kapı vardı.

Aşağı inmeye başladım. Karanlık o kadar yoğundu ki, ellerimle dar duvarlardan yardım alarak iniyordum.

İki adım daha atınca merdivenin sonundaki kapıya ulaştım. Titreyen parmaklarımla bir kez daha sürgüyü çekip kapıyı iterek açtım.

Parmaklarımla bir elektrik düğmesi arayarak buldum. Tereddütlü bir ampul titreyerek yandı. Önce kirli bir gün batımını andıran hafif bir ışık verdi, fakat sonra iyice parlayarak odanın görüntüsünü ortaya çıkardı. Nefesimi tuttum.

Gördüğüm şeyleri içime sindirebilmem biraz zaman aldı.

Bir erkek çocuğunun odasıydı burası. Duvarlar parlak sarı renge yeni boyanmıştı, yerde de kalın mavi bir halı seriliydi. Duvara raptiyeyle tutturulmuş bir rugby takımı posteri ve atkısı, birkaç okuma kitabı, yatakta da atkı takmış oyuncak bir ayı vardı. Birkaç parça elbise, bir çift çocuk terliği, yumuşak beyaz havlu kumaştan bir sabahlık gördüm. Yatak ahşap kasalıydı ve üzerinde çizgi film desenli bir nevresim seti örtülüydü. Köşedeki masanın üzerinde bir DVD yığını, televizyon ve üzerinde korsan resmi çıkartmaları olan çekmeceler vardı.

Ben yoktu. Günışığı da yoktu. Giysilerden birini elime aldım. Bu bir erkek çocuğu pijamasının üstüydü. Parlak kırmızı renkli, pamuklu kumaştan yapılmış olan, önünde bir dinozor resmi ve kollarında lekeler bulunan bir pijamaydı. Etikette '8 yaş' yazıyordu. Pijamayı yüzüme götürüp kokusunu içime çekince, bunu Ben'in giydiğini anladım.

Oğlum buraya gelmişti.

Parmaklarım yumuşak kumaşı okşarken onu elimde Ben'in yaşayan bir parçasıymış gibi tutup fısıldadım.

"Ben."

Gözlerim ona ait bir iz bulmak için odanın içinde bir kez daha dolaştı.

Bana darbe vuran ise odada başka hiçbir şey bulamayışım oldu. Tek bir şey bile yoktu, gerçek buydu.

Eğer Bayan May bu odayı oğlum için ayarladıysa, ki ben öyle olduğuna emindim, yanlış ayarlamıştı. Ben rugby sevmezdi. Sarı renkli duvarı, bebek desenli nevresimi veya orada bulunan kitaplarla korsan çıkartmalarını tercih etmezdi, dinozorları seçerdi. Yataktaki ayı da Tombul Ayıcık'a benziyordu ama o değildi. Onun kulağı içe kıvrık değildi.

Burası benim oğlum için değil, hayallerde yaşayan bir erkek çocuğu için hazırlanmış bir odaydı. Ben burada kendini evinde gibi hissedemezdi.

Ancak sonra başka bir şey daha gördüm.

Yatağın üzerinde, duvardaki çarpmayla oluştuğu belli olan yeni bir zedelenme izinin altında, boylu boyunca saçılmış, parçalanmış bir dizüstü bilgisayarın parçaları duruyordu. Plastik kırıkları, elektrikli parçalar, klavye tuşları birbirinden şiddetle ayrılmıştı.

Dizüstü bilgisayar Ben'in hoşuna giderdi. Oyun oynayabilirdi.

Muhtemelen en sevdiği online oyunu oynamasına izin verilmemişti. Bilgisayarı elinden alınmış ve öfkeyle duvara fırlatılmış olabilirdi.

Bu öfke daha sonra ona yöneltilmiş miydi?

Aceleyle telefonumu aradım. Sinyal zayıf ama yeterliydi. 999'u çevirdim.

Konuşmam bittiğinde odanın tam ortasında, karşımdaki görüntünün acı dolu her köşesine bakarak dikildim ve parçalanmış bilgisayarın işaret ettiği öfke dolu şiddeti

düşünerek inlemeye başladım. Korkunç, ilkel bir ses çıkarıyordum. İniltiler tıpkı bir hafta önce ormanda yaptığım gibi oğlumun adını haykırdığım çaresiz bir yalvarışa, ardından da feryatlara dönüştü.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Umutlarım yıkılmıştı.

TRANSKRİPT
ACİL DURUM ÇAĞRISI – 29.10.13 – saat 10:17

Operatör: Ambulans acil. Merhaba, durumunuz nedir?

Arayan: Bir erkek çocuk buldum.

Operatör: Tamam. Onu nerede buldunuz?

Arayan: Ormandayım. Leigh Ormanı'nda, Asma Köprü'nün hemen yukarısında. Köpeğim buldu onu. Yerde yatıyor. Bir çöp torbasının içinde.

Operatör: Sizinle konuşabiliyor mu?

Arayan: Kıvrılmış yatıyor. Uyanmıyor.

Operatör: Kendinde değil yani?

Arayan: Evet. Kendinde değil.

Operatör: Nefes alıyor mu?

Arayan: Bilmiyorum.

Operatör: Peki. Benim için bakabilir misiniz? Nefes alıyor mu?

Arayan: Kıvrılmış yatıyor, yüzünü net göremiyorum. Bekleyin.

Operatör: Çocuk kaç yaşında?

Arayan: Bilmiyorum. Belki yedi veya sekiz. Oldukça küçük. Çok beyaz, oldukça beyaz. Ah Tanrım, hemen birini gönderin.

Operatör: Yola çıktılar bile. Size soru sormam onları gecik-

tirmez, onun için endişe etmeyin. Sizden ona bakmanızı ve nefes alıp almadığını anlamanızı rica ediyorum, tamam mı?

Arayan: Çocuk donuyor. Durumu kötü. Ah Tanrım! Üzerinde iç çamaşırdan başka bir şey yok. Tanrım!

Operatör: Tamam, iyi gidiyorsunuz, yardım yolda, size ulaşacak, uzun sürmeyecek. Ormanın neresinde olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Arayan: Ana yolun dışındayım. Sapa bir yerde. Yardım edin, çabuk.

Operatör: Konuştuğumuz süre boyunca size doğru geliyorlar, endişe etmeyin. Soluk alıp almadığını kontrol edebildiniz mi?

Arayan: Ah Tanrım, bu o, değil mi? Sanırım bu Ben Finch, şu kaçırılan...[Telefon kesilir.]

Operatör: [Geri arar ancak sesli mesaja düşer.]

JIM

Nicky Forbes'un yüz ifadesi karmaşık, gururlu ve uyumsuz görünüyordu ama aynı zamanda da bir dokunuşla teslim olacakmış gibiydi. Kazanmamıza çok az kalmıştı, biliyordum, ancak o sırada Woodley'nin telefonu çaldı.

Dünyanın en aptal, en çocuk işi ziliydi. *Star Wars* film müziği çalıyordu ve ortamı darmadağın etmişti.

Woodley yerin dibine geçmiş, bense öfkelenmiştim.

Nicky Forbes güldü. "Beceriksiz herifler."

Woodley telefonu kapatacağı yerde cebinden çıkarıp ekrana bakınca şakaklarıma bir ağrı girdi.

Anlaşılan Nicky pes etmeye düşündüğüm kadar yakın değildi. Kavgayı sürdürecekti. Ancak bunu dert etmedim. Başa çıkardım. Ne var ki Woodley susmak bilmiyordu. "Fraser arıyor. Bakmam lazım," dedi.

Nicky Forbes seyrediyor, hiçbir numarayı kaçırmıyordu. İpleri ele geçirmesini çaresizce engellemeye çalışıyordum. Reid tekniğinde başarı, mülakatı yapan kişinin, sürecin kontrolünü elde tutmasına bağlıdır. Bu kişinin bir bölümden öbürüne atlayarak devam etmesi gerekir. Uzun bir süreç olabilir. Biz ise bu sürece daha yeni başlamıştık.

Woodley odadan çıkarken, kontrolü tekrar ele almaya çalıştım. "21 Ekim Pazar günü neler yaptığını konuşalım."

"Hayır," dedi. "Ben'i aramanız gerekirken neden burada benim vaktimi harcadığınızı konuşalım. Ben nerde, Komiser Clemo? Nerede o? Gözaltında birini tutuyorsunuz, ama aynı anda buradasınız Hedefinizde ben varım. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hiçbir şey. Polisler kendi vakitlerini boşa harcadıklarında, onlara hesap soruyorlar mı? Ha? Çünkü şu an yaptığınız budur. Ailem benim için her şeyden önemli, her şeyden. Bugünlerde bununla başa çıkmakta zorlanıyorum, ancak bu benim ve kocam haricinde kimseyi ilgilendirmez. Biraz mola vermek yasa dışı bir iş değil. O halde bana bir canavarmışım gibi davranmayı bırakın. Hayatım zorluklarla dolu, ben de elimden geldiğince başa çıkmaya çalışıyorum. Bir oğlum olsun istiyor muyum? EVET! Charlie geri gelsin istiyor muyum? EVET! Ailemle başa çıkmak bana bazen zor geliyor mu? EVET! Ben'i ben mi kaçırdım? HAYIR, BEN KAÇIRMADIM! Ben bir canavar mıyım? HAYIR, DEĞİLİM! Kocamı, kızlarımı, kız kardeşimi ve yeğenimi seviyor muyum? EVET, SEVİYORUM! Bu mudur? Tüm sorularınız cevaplandı mı?"

Her cümlesinde elini masaya vuruyordu. Kendi varlığının, söylediklerini idrak etmeme bağlı olduğunu ilan eder gibiydi.

Sözlerinin ve tavrındaki sertliğin karşısında, her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Mülakatım ve ona karşı inşa etmek istediğim savım yıkılmıştı.

Sandalyemi geri çekip kollarımın düğmelerini açtım.

Mutfak kapısının ardındaki sis hâlâ çok yoğundu ve bahçeden birkaç metre ötesi görünmüyordu.

Kendini toparla, dedim kendi kendime. *Masaya geri dön,*

sinirlerine hâkim ol, bunu başarabilirsin. Tam o sırada Woodley geri döndü. Suratındaki ifadeyi gördüğümde buradan bir parça itibarla ayrılmamızın bile büyük şans olacağını hissettim.

Sanki üzerinde benim okumamı gerektiren bir şey yazılıymış gibi telefonu yüksekte tutuyordu. "Gitmemiz gerek," dedi. Söyleyiş tarzından, durumun tartışılacak bir hali olmadığını anladım.

"Zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

Ayağa kalkarken sandalyeyi gıcırdatarak ona söylemeyi başardığım tek şey buydu. Kafamın içinde durgun bir cızırtı vardı. Bu sesin bir boyu ve şekli vardı. Pompalandıkça uzayıp genişliyordu.

Nicky sessizce, "Dışarı çıkın," dedi. Sanki daha önce benden daha iğrenç bir yaratık görmemiş gibiydi.

Dışarıya çıkıp arabanın yanına geldiğimizde Woodley, "Bir çocuk bulmuşlar. Ormanda. Çocuğun tutulduğu yeri de bulmuşlar," dedi.

"Woodley," dedim ama sonrasında ne söyleyeceğimi bilemedim.

Nicky Forbes'un güzelce budanmış dikenli gül çalılarının üzerine doğru kustum. Safra ve tarif edilemez pislikler, ne olduğunu saklamayan izler bırakarak zemine saçıldı.

Ağzımı sildim, doğrulurken karnımın içinde dalga dalga yayılan ağrıyı hissedebiliyordum.

"Ben süreyim," dedim. Woodley anahtarları bana uzattı.

RACHEL

Beni yeni serilmiş halının üzerinden zorla kaldırdılar. O kadar yeniydi ki, pantolonuma, yüzüme ve kollarıma mavi pamukçuklar yapışmıştı.

Üzerime bir battaniye sarılı halde beni evden dışarı çıkardılar ve sokağa park etmiş olan ambulansın içine soktular.

Basın da oradaydı, tabii ki. Sadece birkaçı beni ambulansa taşınırken resimleyebilecek kadar hızlı davrandı. Ama elinde bir kamerayla sadece bir kişi bile, her şeye yeterdi. Flaşlar patlarken, "Rachel, Rachel!" diye bağırdılar. "İyi misin? Bize neler olduğunu anlatır mısın?"

Ambulansta bir sağlık görevlisi kontrolleri yapıp bana sorular sordu. Bana şok tedavisi yaptıklarını söyledi.

Yatmayı reddettim. Battaniyeyi üzerime sararak oturdum. Gücümün yettiği tek şey buydu. Sarsıntılar bedenime eziyet ediyordu. Sonra sıra polise geldi. Joanna May'in peşinde olduklarını söylediler. Ben hakkında bir şey söylemediler. Yüzleri kasvet doluydu ve ben de kendimde soru soracak güç bulamıyordum.

Kafamdan geçenler vardı. Vücudumdan kocaman kütleler kendini koparak yere düşüyordu sanki. Görüş ala-

nımın kenarlarından kanlar fışkırıyor, kızıl bir deniz kabarıyordu. Bütün bunlar çok geç kaldığımdan ötürüydü. Ben bunca zamandır oradaydı ama şimdi gitmişti. Bayan May'in onu hayatta tutması kaçta kaç ihtimaldi acaba?

Vazgeçtiğimi hissettim. Umut etmeyi bırakmıştım.

Sonra, mırıltılı konuşmaları kesen ambulans telsizini duydum. Sevk görevlisi Leigh Ormanı'ndan gelen bir çağrıya cevap verecek birini arıyordu. Kesin mevki bilinmiyordu. Küçük bir çocuk bulunmuştu. Durumu belli değildi.

Bana sakinleştirici vermek zorunda kaldılar. Karanlık, bir giyotin kadar hızla üzerime indi.

TRANSKRİPT

ACİL DURUM ÇAĞRISI – 29.10.13 – saat 10:38

Operatör: Merhaba, ambulans ve acil servis, size nasıl...

Arayan: Ah Tanrım, çok şükür, Tanrım. Bağlantım kesilmişti. Beni duyuyor musunuz? Anyordum, sizi tekrar aramaya çalışıyordum. Biriyle konuşuyordum ama ses kesildi ve tekrar sinyal alamadım. O çocuğu buldum. Onu buldum. Durumu gerçekten çok kötü.

Operatör: Beyefendi, neredesiniz?

Arayan: Lütfen çabuk olun.

Operatör: Nerede olduğunuzu söyler misiniz?

Arayan: Leigh Ormanı'ndayım. Yolun dışında. Bizi arıyorlar mı? Yola çıkayım mı?

Operatör: Bir saniye bekleyin, tamam... [Kısa süre birisine danışıyor.] Peki, yardım yolda, çok yakında size ulaşacak. Şu anda en doğrusu çocuğun yanında kalmanız ve yapabilirseniz bana çocuğun nefes alıp almadığını söylemeniz.

Arayan: Nefes alıyor ama fena şekilde. Kolunda nabız hissedemiyorum. Soğuktan donmak üzere. Üstüne paltomu örttüm.

Operatör: Anladım. Çocuk kendinde mi?

Arayan: Hayır, değil.

Operatör: Tamam. Doğru gidiyorsunuz. Çocuğun üzerinde yaralanma izi görüyor musunuz? Kan var mı?

Arayan: Kan göremiyorum. Kolunda bereler var. Tuhaf sesler çıkarıyor.

Operatör: Peki. Onu dikkatlice sırtüstü yatırabilir misiniz? Ve yapabilirseniz ağzını açıp bakın. Ağzında engelleyici bir nesne olmasın. Mümkün mertebe düz yatırın onu.

Arayan: Yapıyorum. Tanrım, çocuk buz gibi. İliklerine kadar ıslak. Ah Tanrım. Nerede kaldılar?

Operatör: Size ulaşmak üzereler. Şimdi nasıl nefes aldığını söyler misiniz?

Arayan: Kötü.

Operatör: Ama hâlâ nefes alıyor değil mi?

Arayan: Sırtüstü yatırdım.

Operatör: Ağzının içine bakın. Ağzında bir şey var mı? Yiyecek veya kusmuk?

Arayan: Hayır. Dudakları morarıyor.

Operatör: Hâlâ nefes alıyor mu?

Arayan: Evet alıyor. Onun yanına yatıyorum. Ona kendi vücut sıcaklığımı vereceğim.

Operatör: Tamam. Sizden yalnızca birkaç dakika uzaktalar, ormanda ana yolda ilerliyorlar. Nerede olduğunuzla ilgili bana biraz daha detay verebilir misiniz? Ana yoldan nereye sapacaklar?

Arayan: Girişin tam karşısında bir tomruk yığını var. Kesilmiş kütükler yığın edilmiş. Aşağı yukarı patikanın ortaları oluyor.

Operatör: Onlara bildireceğim.

Arayan: Onun yanında yatıyorum. Nefes alışı çok kötü.

Operatör: Bağırabilir misiniz? Onun yanında kalmanızı istiyorum ve eğer nefesi kesilirse bana hemen söyleyin. Sizi bulmaları için bağırabilir misiniz? Size çok yakınlar ama sizi göremiyorlar.

Arayan: YARDIM EDİN! BURADAYIM! YARDIM EDİN!

Operatör: Çok iyi. Sizi duyuyorlar. Bağırmaya devam edin.

Arayan: YARDIM EDİN! İMDAT! BURADAYIZ! Neredeler?

Operatör: Endişe etmeyin, sizi duyabiliyorlar. Şimdi sizi görebiliyorlar.

Arayan: Onları gördüm. BURAYA! ÇABUK! ÇOCUK BURADA!

Operatör: Şimdi yanınızdalar mı?

Arayan: Evet buradalar.

Operatör: Tamam. Sizi onlarla baş başa bırakıyorum, tamam mı?

Arayan: Evet, teşekkürler, tamam.

Operatör: Teşekkürler, güle güle.

JIM

Bir saat içinde ormana vardık. Siren lambamı kullandım.

Yoldayken Ben Finch'in durumu, Joanna May ve evinin bodrum katı hakkında ayrıntılı bilgi edindik.

"Onunla görüşmüştük," dedim Woodley'ye. "Anlamamız lazımdı."

Cevap vermedi.

Ormanda sağlık görevlileri halen Ben Finch'le ilgileniyorlardı. Ambulansı olay yerine sokamamışlardı, bu yüzden onu dengede tutarak ağır ağır taşıyorlardı. Arabayı park edip hemen yanına koştum. Ben'i görmek istedim. Onun mavi gözlerini kendim görmek ve o gözlerde hayat olup olmadığını anlamak istedim. Ona iyileşeceğini, annesinin onu beklediğini söylemek istedim. Onun için en azından bunu yapmak istiyordum.

Yağmur sağanak halinde yağıyor, yukarıdaki saçaklara çarpıyordu. Patikayı belirleyen ağaçlar yağmurdan eğilmişlerdi. Üzerime kemer gibi eğiliyor, çıplak dallardan bir tünel oluşturuyorlardı. Beni hem acele ettiriyor hem de bana yürüyemeyeceğim hissini aşılıyorlardı.

Düzensiz ve hızlı nefes alıyordum. Kalbim hızla çarpı-

yor, sakar ayaklarım çalıların, taşların üzerinde kayıyor, birbirine dolanıyordu. Bir türlü hızlı ilerleyemiyordum. Her adımda biraz daha ıslansam da, her adımda biraz daha umarsız oluyordum.

Patikada bir dönemeci dönünce ilerideki ambulansı gördüm, içeriye bir sedye yerleştiriyorlardı.

İleri atıldım, zamanında ulaşmaya çalıştım, seslendim ama boşunaydı. Onlara ulaşamadan kapıyı kapattılar. Oraya vardığımda ambulans zahmetli geri dönüşüne başlamıştı.

Mark Bennett ambulansa yol gösteriyordu. Ambulans önümden manevra yapıp giderken patikanın kenarında dikilip, Bennet'in aracın arkasına güle güle dercesine dokunmasını izledim.

Su geçirmezlerini giymiş, çenesi soğuktan titreyen ve yağmurdan sırsıklam olmuş Bennett, "Çocuk iyi durumda değil, Jim. Hiç değil," dedi. Bunu söylemeye mecbur kalmıştı. Bunu görebiliyordum.

"Onu görmek istedim," dedim. Yüzümdeki yağmuru sildim. Islak kıyafetimin vücuduma buz gibi yapıştığını hissediyordum.

"Şu anda onun için bir şey yapamayız. Çok geç. Her şey sağlıkçıların elinde artık."

Bunu söylediği için ona çok kızdım. Benim olmam gereken yerde olduğu için ona, çocuk benim yüzümden zarar gördüğü için de kendime kızdım.

AVON & SOMERSET EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
SUÇ SORUŞTURMA DAİRESİ
KANIT TUTANAĞI

YABANMERSİNİ OPERASYONU – KANIT ÇANTASI 2

BENEDICT FINCH'İN HASTANEYE GİRİŞ NOTUNUN ONAYLI NÜSHASI, BRISTOL ÇOCUK HASTANESİ, PAZARTESİ, 29 EKİM. SAAT 12:07

Açıklama
İsim: Benedict Jonathan Finch
Yaş: 8
Cinsiyet: Erkek
Doğum Tarihi: henüz bilinmiyor

Benedict Finch, erkek, 8 yaşında. Kimliği ormandaki olay yerinde bulunan polis memuru tarafından doğrulandı. Aile bireyi tarafından doğrulama bekleniyor.

Getirildiğinde, Leigh Ormanı'nda gece boyu açık havada ve elbisesi olmadan kalmaktan kaynaklı şiddetli hipotermi teşhisi konmuştur. Hipotermi, komaya sebep oldu. Tansiyon düşük (kan basıncı 78/54); ana vücut sıcaklığı 28°C; Kalp Ritmi 30, düzenli. Genel durumu son derece kötü. Kilo kaybı var, kirli ve susuz kalmış. Sol üst kolunda ciddi zedelenme var.

Orijinal kayıtlı Malzeme 3, Kanıt dosyası 345.112

WEB Sayfası
SON DAKİKA HABERLERİ www.up2theminute.co.uk/asithappens

29 Ekim 2012, 14:13

GÜNCEL HABER: Sekiz yaşındaki kayıp Benedict Finch davasında bugün kaydedilen dramatik gelişmeleri sırasıyla size sunuyoruz.

Bahsi geçen önemli gelişmeler, Emniyet Müdürü Giles Martyn'in acil olarak düzenlediği basın toplantısında, AVON & SOMERSET EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ tarafından teyit edildi.

10:15: Leigh Ormanı'nda, bir hafta önce Benedict Finch'in kaybolduğu yerin yakınlarında bir erkek çocuk bulundu. Bulan kişi, acil servisi haberdar eden bir vatandaştı. Çocuk yaşıyor, ancak durumu ciddi.

12:00: Çocuk, öğlen Bristol Çocuk Hastanesi'ne getirilip kimliği doğrulandıktan sonra Benedict Finch'in aranmasına son verildi.

12:45: Çocuk Hastanesi önünde küçük bir grup toplanmaya başladı. Mum yakıp Benedict Finch için dua ettiler. Twitter'da onun sağ bulunmasına dair düşünceler paylaşıldı.

13:17: Bristol Havalimanı'nda şüpheli bir şahıs tutuklandı. Polis, soruşturmayla bağlantısı bulunan bir kişinin gözaltına alındığını doğruladı.

14:10: Polis, Benedict'in kayboluşu ile ilgili gözaltına alınan kişinin, çocuğun 27 yaşındaki öğretmeni Joanna May olduğunu açıkladı.

Diğer gelişmeler arasında, Benedict Finch'in annesinin bugün Clifton'da bir adresten ambulansla tedavi altına alındığına dair doğrulanmamış bilgiler var. Adresin Joanna May'in evi olduğu düşünülüyor.

Sizi dakikası dakikasına bilgilendirmeye devam edeceğiz.

Haberi paylaşın: Facebook, Twitter

RACHEL

Bristol Çocuk Hastanesi, eşit olarak temizlik ve hastalık kokuyordu. Daha önce oraya sadece iş çıkışı John'la buluşmak için uğramıştım.

Giriş katından yukarıya doğru minik bir asansörle, çizgi film karakterleri Wallace ve Gromit'in tekrar eden "Kapıya dikkat edin," uyarıları eşliğinde çıktık. Gözlerinden şaşkınlık ve uyku akan ebeveynler binip iniyorlar, inecekleri katların ışıklarına bakıyorlar, parmaklarını listede gezdirip Onkoloji veya Nefroloji'de duruyorlardı.

Aralarında bir anneyle bir erkek bebek gördük. Kadın burka giymiş, gözlerini bile dış dünyadan peçeyle gizlemişti. Bebeği kollarındaydı, burnuna takılı bir hortum bantlarla tutturulmuş, kahverengi gözleri tavan ışıklarına dikilmişti. O örtünün içindeyken bebeğiyle nasıl ilgilenebildiğini merakla düşündüm. Göz göze bile gelemiyorlardı. Örtmediği parmaklarıyla bebeğin yanağını okşamış mıydı? Bu ten teması burada, bu hastanede onların ikisi için de yeterli miydi?

Kendi çocuğum için acı çeken kalbim, o çocuk için de ağladı.

Asansör beni ve Dedektif Bennett'ı dördüncü kata bıraktı.

Dekorda çekingen bir parlaklık vardı. Mavi ve sarı ağırlıklı arka plandaki su motifleri her şeye rağmen insana umut aşılıyordu. Bu manzara beklentilerimi yükseltti.

Asansör çıkışındaki antrede tavandan yere uzanan pencereler bize tepetaklak, kaotik bir Bristol manzarası sunuyordu. Dedektif Bennett, Ben'i ormanda gördüğünü söyledi. Benimle göz göze gelemiyordu ama bana kapıyı açarak ve eliyle dirseğime dokunarak beni koridora doğru yönlendirdi. Bu hareket toplum gözünde tasvip edilmese de dokunaklıydı.

Ben'in bulunduğu koğuşun önünde bizi karşılayan iki doktor, bizi bir odaya yönelttı. İçeride bir hemşire vardı. Hemşire bana bir fincan çay getirdi. Herkes onun çayı koymasını beklerken çıkan tek ses, porselenin tıngırtısıydı.

Onu bulduklarında Ben'in ölüme çok yakın olduğunu anlattılar. Ana vücut sıcaklığının çok tehlikeli derecede düşük olduğunu, onu ısıttıklarını ve şu an durumunda bir değişiklik olmadığını söylediler. Hırpalanmış, yaralanmış ve çok zayıflamış olduğunu, ancak durumunun hâlâ stabil olduğunu açıkladılar.

Hayatta olduğunu öğrenmenin mutluluğu ve rahatlığı, hissetmeyi beklediğim dehşeti sildi süpürdü. Artık beni kimse tutamazdı.

Onu bana göstermeden önce, "Durumundaki tehlike hâlâ geçmiş değil," diyerek beni uyarmaya çalıştılar. "Anladınız mı?"

Anladığımı söyledim. Çayımı masanın üzerine bıraktım.

Onunla kavuşmamızı anlatmamı ister misiniz?

Oraya vardığımda Ben'in odasının kapısında bekleyen hemşire bana dokunmak için elini uzattı. Yabancı olmamıza karşın beni hafifçe okşadı. Konuşmadık ama kapıyı benim için açık tuttu.

JIM

Woodley ile birlikte, çamura bulanmış ve sırılsıklam halde Kenneth Steel House'a döndüğümüzde Fraser, Joanna May'i sorgulamak üzere henüz ayrılmıştı. Onu Bristol Havalimanı'ndan yurtdışına uçmak üzereyken yakalamışlardı.

Her şeyi sonradan haber alıyorduk. Olay takip odası gelen haberlerle arı kovanı gibiydi. Benedict Finch'in ciddi rahatsızlığı olduğuna dair fısıltıların etkisiyle oluşan bekle ve gör havasına rağmen, herkesin yüzünde bir nebze rahatlama görünüyordu. Bu yüzden hiç kimse kutlama yapamıyor, yapmak istemiyordu.

Fraser, Bennett'ın hastaneye gitmesi ve benim de Woodley ile birlikte Joanna May'in anne-babasını ziyaret etmem için talimat bırakmıştı. Olay anında kızlarının ne yaptığına dair verdikleri bilgiyi biraz kurcalamamızı ve başka ne bildiklerini öğrenmemizi istiyordu.

Öğleden sonra saat üçte arabayı evlerinin önüne park ettik. Burası kentin yeteri kadar dışında, yarı bağımsız Viktoryan tarzı villalarının bulunduğu sakin bir caddeydi. Trafik ışıkları seyrek ve aralıklıydı.

Kapıya geldiğimizde iki üniformalı polis dışarıya sessiz bir çıkış yaparak yetmişli yaşlardaki çiftle bizleri yalnız bıraktılar. Sanki yer yarılıp içine girmek ister gibi bir halleri vardı.

Salonda oturduk. Çay veya kahve yoktu. Geniş pencerelerin arasına yerleştirilmiş dekoratif renkli camlar bize bir çift sebze bahçesi görüntüsü sunmaktaydı. Bambu kamışları siyah çamurlu topraktan çıkıp birbirlerine üçgen şekillerle bağlanmıştı.

Şatafatlı bir mermer şömine rafı üzerinde, içinde çiçekler olan bir vazonun etrafına dizilmiş çok sayıda aile fotoğrafı, bitişikteki raflara doğru taşmıştı. Resimlerdeki yüzler arasında Joanna May de vardı.

Şöminenin üzerinde asılı olan yaldızlı çerçeve içindeki büyük aynada zavallı yansımamızı gördük: Woodley ve ben odanın ortasında uzun boylumuzla kargalar gibi simsiyah dikiliyorduk. Bayan May bir koltuğa sinmişti ve yan tarafında bir baston duruyordu. Kalın kahverengi külotlu çorabının altından bacaklarındaki yaralar görünüyordu. Bay May, tepesinde tutam tutam beyaz saçları ve pantolonuna yapışmış kedi tüyleriyle eşinin yanındaki koltuktaydı. İkisinin de ıstırap içinde oldukları belliydi.

Woodley ve ben kilim desenli kanepeye oturduğumuzda Bayan May, "O bizim dördüncü çocuğumuz," dedi. Sesi ürkek ve dikkatli çıkıyordu. "Beş çocuğumuz vardı. En büyük oğlumuz Rory öldü. Daha yeni yürümeye başlamış bir bebekti ama yine de mutlu bir aileydik, değil mi Geoff?"

Bay May ona yaklaştı ve elini tuttu.

Woodley'yle bana dönerek, "Ama Joanna," dedi, "başlangıçtan beri problemliydi. Diğer çocuklarla iletişim kurmaya başladığı andan itibaren normal olmadığını anlamıştık."

"Ne açıdan?" diye sordum.

Bayan May gözlerini aşağı indirdi.

"Çok hilebazdı," dedi kocası. "Sürekli bizim ilgimizi çekmek için yarış içinde oldu. İstediğini almak için kız kardeşlerine zulmeder ve sürekli yalan söylerdi. Yalancılığı devamlıydı, çileden çıkardık."

Bay May'i dinlemek acı vericiydi. Bizimle paylaştığı her bir şey, gururundan bir parçayı daha sıyırıp götürüyor, bu çiftin kurduğu hayatın temellerini biraz daha yıkıyordu.

"Eğer biri size alışkanlık gereği yalan söylüyorsa, Dedektif, ona bir daha güvenemezsiniz," dedi. "Bu durum ilişkileri aşındırır, bir babayla çocuğunun ilişkisini bile." Titreyen elini kâğıt inceliğindeki yüzüne sürdü. "Davranışının hatalı olduğunu biliyorduk. Tamamen normal diyebileceğiniz biri de değildi, ancak bunun böyle bir sonuca varacağını asla hayal edemezdik."

"Çocuk iyi mi?" diye sordu Bayan May. "Şu oğlan?" İsmini hatırlayamadı. "Haberleri izliyoruz."

"Söylemek için biraz erken," dedim, "ancak bildiğim kadarıyla durumu stabil."

Başım salladı, yutkundu ve istavroz çıkardı.

"Yanılmıyorsam," dedim, "geçen pazar günü kızınızın olay anında yanınızda olduğunu beyan etmiştiniz. Doğru mu?"

"Evet, öyle söyledik," dedi Bayan May. "Arkadaşınız bize telefon etmişti, çok kibar genç bir hanım, ismi neydi hayatım?"

"Dedektif Zhang," diye yanıtladı Bay May.

"Bununla ilgili bize ayrıntı verebilir misiniz?"

"Elbette," dedi Bay May. "Joanna o gün bize öğle yemeği için uğradı, evine tam saat kaçta gittiğinden emin değiliz ama bize dört buçuk olarak hatırlatmıştı, biz de arkadaşınıza bunu söyledik."

"Joanna size hatırlattı mı?"

"Evet, çünkü emin değildik. Bunu sorgulamayı düşünmedik, çünkü gerçekten dört buçuk olabilirdi, değil mi Mary?"

Bayan May başıyla onayladı. "Gerçekten kontrol etmedik," dedi. "Öğle yemeğine oldukça geç başlamıştık ama sanırım daha erken de olabilir. Evet, düşünüyorum da, saatin kaç olduğuna hiç bakmadık."

"O zaman kesin olarak emin değilsiniz."

"Değiliz, hayır. Ancak arkadaşınız bunun normal olduğunu söylemişti."

"Bu söylediklerinizi yeni bir ifade olarak alabilir miyiz?"

"Kızımızın böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmezdim," dedi Bay May. "Eğer tahmin etseydik... Ah, aman Tanrım... O zaman çocuğu daha erken bulabilirler miydi?"

"Sizin hatanız yok," dedim, fakat adam gözlerini aşağı indirdi. Kendilerine uzun zamandır bu soruyu sorduklarını sezdim.

"Joanna'nın neden böyle bir şey yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Birbirlerine baktılar. Bayan May hafifçe omuz silkti.

Bay May, "Joanna kısırdır. Bu yüzden olabileceğini düşünüyorum. Kısır olduğunu geçen bahar, aşılama yoluyla hamile kalmak istediğinde keşfetti. Biz onaylamadık. Bebek sahibi olmak için önce düzgün bir ilişkisi olmasını istedik ama her zamanki gibi ısrarcı ve inatçı davrandı. Biz de ona aşılama ve doğurganlık testleri için gereken parayı verdik. Her anne baba evladına yardımcı olmak ister. Onu mutlu etme sorumluluğu hisseder. Para için bize ihtiyacı olmasaydı, işin iç yüzünü anlatmayacaktı. Bize güvenmez. Aslında bizi ancak ihtiyacı olduğunda arar. Her neyse, kısırlık onu bayağı üzdü. İsteğinin reddedilmesine alışık değildi. Tahminimce o çocuğu da sırf çocuk istediği için

kaçırdı. Ancak size şunu söyleyebilirim, bunu neden yaptığını size söylemesini beklemeyin. Çocukluğundan bu yana hiçbir şeyi itiraf etmedi, şimdi de edeceğini sanmam."

Tekrar ayağa kalktı ve acı içinde şömine rafına yöneldi. Joanna'nın fotoğrafını alıp biraz baktıktan sonra karısına gösterdi. Fotoğrafta Joanna bir plajdaydı. On bir yaşından fazla olamazdı. Mayosuyla, insan vücudu şekilli bir kum yığının yanında oturuyor, kumun içinden de daha küçük bir çocuğun kafası çıkıyordu. Zafer edasıyla bir oyuncak kürek kullanıyor, diğer çocuk da gülümsüyordu.

"Sanırım bunu kaldıracağım, Mary," dedi Bay May.

"Peki hayatım."

Kocası odadan çıktığında Bayan May'in gözleri dizlerine doğru kaydı. Parmaklarını eteğinin üzerinde gezdirdi.

Sessizce Bay May'in dönüşünü bekledik. Dönmeden önce duyduğumuz cam kırılması sesi Bayan May'in irkilmesine sebep oldu.

RACHEL

Oğlumun yatak ucunda, ona bir ömür boyu vereceğim sevgiyle ve akla gelebilecek her türden tevazuuyla diz çöktüm.

Muazzam bir duygusallık ve rahatlamayla oğlumun yanına gittim. Orkestra müziği ve bir kutu kâğıt mendil olsaydı burada mükemmel bir Hollywood sahnesi çekilirdi.

Ancak işin aslı öyle değildi.

Odaya girdiğimde sırtı dönük yatıyordu. Bir deri bir kemik kalmış, ufacık vücudu battaniyenin altına kıvrılmış, hareketsiz yatıyordu.

Kafasının arkasını gördüm. Saçları darmadağınıktı, parıltısını yitirmişti. Kollarından birini battaniyenin üzerine doğru uzatmıştı. Cafcaflı bir hastane önlüğü, kolunun bir bölümünü örtmüş, ancak ön kolu dışarıda kalmıştı. Kolunun, bileğine kadar olan kısmına kalın bir bandaj sarılmıştı. Bandajın altındaki hortuma bağlanan bir kanülden damarına şeffaf bir sıvı veriliyordu.

Biraz daha yaklaştım. Başının yanında, yastığın üzerinde tıslayıp duran bir oksijen maskesi vardı. Yüzünün yan tarafını şimdi görebiliyordum. Dudakları çatlamıştı ve ince göz kapakları, seğiren gözlerini örtüyordu. Gözlerinin

altındaki derin koyu renk gölgeleri ve teninin kara solgunluğunu gizlemek için fazla bir şey yapmamalarına rağmen, kirpikleri her zamanki gibi uzun ve güzeldi.

"Ben," diye fısıldadım. Şakaklarından tenine dokundum. Dokunabileceğiniz en yumuşak tendi. Alnının önüne düşen bir iki tutam saçı düzelttim.

Karşılık vermedi. Ölü gibi uyuyordu.

Arkamdaki doktor, "Tamamen uyanması birkaç dakikayı alabilir," dedi. Eğreti bir şekilde kapının önünde duruyor, mesafeyi koruyordu. Ben'e tekrar kavuşmamın ona neler hissettireceğinden korktukları için orada durduğunu biliyordum.

"Ben," dedim. "Benim, annen."

Yatağın kenarına oturdum. Onu uyandırmak istiyordum. Bana gelmesini, yüksek bir yerden düşüyormuş gibi kollarıma, dünyadaki en güvenli yere düşmesini istiyordum.

Gözkapakları titreyerek açıldı ve tekrar kapandı.

"Canım," dedim. "Benim, annen. Buradayım, Ben."

Gözleri bir daha titredi ve kendine geldi. Parlak mavi gözleri karşımda duruyordu. Ancak alışıldık şekilde hareket etmiyordu. Önce bana baktı, başka yere döndü, ismini söyleyince tekrar bana çevrildi ve gözlerime kilitlendi.

Gözlerini kırptı.

Başım onunkine doğru eğildi. Nefesim onun yüzündeydi. Başı benimkinin altında hareketsiz duruyordu. Onu öptüm, gözyaşlarım yanaklarımdan akıp onun yanaklarına bulaştı. Dudaklarının oynadığını hissettim ve ne dediğini anlayabilmek için geri çekildim. "Ne söyledin, Ben? Ne söyledin?"

Gözleri kayarak tekrar kapandı. Kolunda da bir seğirme belirdi. Çocuğum neredeydi? Hiç yerinde duramayan, her hareketi hayat dolu olan o çocuk neredeydi?

Nefes alışı gözle görülür şekilde bocalamaya başladı. Doktorun yaklaştığını duydum, ancak nefesi o anda tekrar düzeldi. Doktor emin olmak için oksijen maskesini Ben'in ağzına yanaştırdı.

Kendimi berbat hissettim. İçimde korkunç bir ıstırap büyüyor, büyüklüğüyle bana acı veriyor ve ellerimin titremesine yol açıyordu. Doktora baktım. Gözleri müşfik, sözleri sakindi: "Ona biraz zaman verin."

Haklıydı. Ben tekrar uyandı ve gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. Odağını kaybediyor gibi olacakken dudakları oynadı ve bu sefer hafif bir ses duyuldu. "Anne." Gözyaşları yanaklarından aşağı yavaşça, sessizce akmaya başladı.

Onu kollarıma aldım. Doktor beni engellemek için ileri atılsa da, sonradan vazgeçti. Ben'i doğrulttum, dizime doğru çektim ve onun yumuşak, küçük bedenini kendime yanaştırdım. Buna karşılık kollarında bir kuvvet hissettim. Sonra daha güçlü bir kavrayışla bana sarıldı. Bunu güçsüzce ve hiç konuşmadan yapmıştı ama o halde o kadar uzun süre kaldık ki, sonunda doktor gelip onu benden kibarca ayırmak zorunda kaldı.

Hemşireler onu tekrar yatağına yatırdıktan sonra üstünü başını düzelttiler, kanülünü ayarladılar ve makinelerle bağlantısını kontrol ettiler. Gittiklerinde, Ben'in gözleri daha canlı bir halde benimkilerle buluştu.

Ona gülümsedim, çünkü bu ondan beklediğim yegâne hareketti. Tek bir gülümseme. Ormanda ondan ayrılmadan gördüğüm son şey yüzündeki gülümsemeydi ve bunu tekrar görmek istiyordum ama beklediğim karşılığı bulamadım. Göz kapakları hâlâ akmakta olan gözyaşlarının üstüne kapandı ve başını öbür tarafa çevirdi.

Çok bitkin olduğundan mı, yoksa gözlerinin derinliklerinde saklanan bir şeylerden dolayı mı beni görmek istemediğini anlayamadım.

Benim için güzel bir kavuşma idi. Evet. Ben'in kollarını omuzlarımda hissetmek, ondan ayrı kaldığım her saniye hayalini kurduğum tek şeydi. Ancak öteki parçalar, yani kötü fiziksel durumu, derin ve sessizce içine gömüldüğü üzüntüsü, bakışlarını benden kaçırması son derece korkutucuydu. Bunu inkâr edemem, neticede doğruları aktarmam gerekiyor.

Ruhsal arınma mı istemiştiniz? Ben de. Ama hiç bulamadım. Üzgünüm.

SONSÖZ

NOEL, 2013 – BİR YIL, BEŞ HAFTA SONRA

WEB SAYFASI- www.twentyfour7news.co.uk/bristol
Aralık 2013, saat 15:15

JOANNA MAY, BENEDICT FINCH'İ KAÇIRMAKTAN SUÇLU BULUNDU

Danny Deal

Joanna May, 8 yaşındaki Benedict Finch'i kaçırdığını, bugün Bristol Yüksek Mahkemesinde Hâkim Bay Evans'ın önünde itiraf etti.

27 yaşındaki zanlının, kısır olduğunu öğrendikten sonra evlat edinme amacıyla Benedict Finch'i kaçırdığı anlaşıldı.

Benedict'in Leigh Ormanı'nda terk edilmiş olarak bulunmasının ardından May tutuklanmış ve çocuğu kaçırmakla suçlanmıştı. May, Benedict Finch'i Ekim 2012'de Clifton, Mortimer Crescent'taki evinin bodrumunda dokuz gün boyunca saklamıştı.

May, geçmişte hayalci davranış semptomları sergilemiş ve bir arkadaşının bebeğine 'sağlıksız' derecede ilgi göstermişti.

Hâkim Evans bugün itibari ile yayın yasağı emrini kaldırdı.

May yargılama esnasında sürekli boşluğa baktı ve herhangi bir duygusal dışavurum göstermedi.

Hâkim, May'in 'savunmasız, küçük bir çocuğun duygusal ve fiziksel menfaatlerini en uç şekillerde zedeleyen iğrenç ve tüyler ürpertici bir fiil' işlediğini ve kaçırmanın, Benedict'in ailesinin 'sekiz günlük işkence dolu bir belirsizlik yaşamasına' ve 'basının affedilemez taciz ve iftiralarına maruz kalmasına' sebep olduğunu söyledi.

Kraliyet Hukukçusu Savcı Julian Paget, May'i 'içten pazarlıklı, hilekâr, kibirli ve aşırı tehlikeli' sözleriyle tanımladı.

Benedict Finch'in ailesi mahkemede hazır bulundu ve kararı dinledi, ancak duygusal tepkileri olmadı ve yorum yapmadılar.

Hükmün açıklanması gelecek haftaya bırakıldı.

286 yorum yapıldı ve 7 kişi bu konuyu tartışıyor

Simon Flynn
Bu gerçekten ürpertici bir dava. Umalım ki hak ettiği cezayı alsın. Hislerim Benedict Finch'in ailesiyle.

Jean Moller
Pis sürtük. Hahahahaha Joanna May hapisteki herkes senin ne yaptığını öğrenecek ve tepeden tırnağa aşağılanacaksın. Umarım bir daha serbest kalamazsın. Sana bol acılar dilerim.

Anthony Smith
Göç 22:18, "Büyücü kadını yaşatmayacaksın"

Samantha Singh
Umarım bu olanlar ailesini huzura kavuşturur. Onları ve zavallı minik Benedict'i düşünüyorum.

Patricia Gumm
Ailenin iyiliği ve Ben adına, adalet sağlandığı için müteşekkir olmalıyız. İçindeki şeytandan habersiz onun öğrencisi olan diğer zavallı çocuklara da dua etmeliyiz.

Jasleen Harper
Şimdi onun hapishanede uydu televizyonlu ve psikoterapili zevk dönemi için bizim cebimizden para mı çıkacak? Onun gibi insanlar, onun gibi pislikleri temizleme işine verilmeli.

Cliff Downs

Jasleen sanırım Ben ve ailesinin hatırına, bu tarzda konuşmamalıyız.

Simon Flynn

Haberler 7/24 çalışan bir canavardır. Bütün bilgiyi bir lokmada yutar, biz de fikirlerimizle onu besleriz, bu yüzden diğer insanların kullandığı dil hoşumuza gitmese de, kendimizi ifade ederken herhangi bir utanç veya çekincemiz olamaz. Buna konuşma özgürlüğü deniyor.

Bu haber yorumlara kapatılmıştır.

RACHEL

Birkaç hafta önce birisi Ben'le ikimizin artık bu yaşananları düşünüp düşünmediğimizi sordu. Açıkçası cevap verecek kelime bile bulamadım, çünkü 'unutmak' hiç mümkün olmayacaktı. Hayat keşke bu kadar basit olsaydı. Hayatta, mezara kadar götüreceğiniz olaylar ve belirsizlikler vardır ve attığınız her adımda ayaklarınıza takılırlar.

Unutmak, cevaplar için bir arayış ve belirsizliği giderme çabasıysa, size ne kadar yol aldığımızı anlatayım.

Emin olduğum şey şu:

O pazar günü öğleden sonra oğlum ormanda Joanna May'le kendi isteğiyle, el ele yürüyerek uzaklaştı. Onun gözlerine baktı, ona güvendi ve onun söylediklerine inandı.

Joanna May ise yanında getirdiği elbiseleri Ben'e giydirdikten sonra onu arabasına götürdü. Skittle onları takip ediyordu. Joanna May bunu beklemiyordu, o yüzden gitmesi için köpeği tekmeledi. MOBESE kameralarının olduğu yolları kullanmadı.

O hafta içinde olanlardan bahsederken Ben en çok onun köpeği tekmelemesini anlatıyor. Zihni onun etrafında dolaşıyor. Ondaki gaddarlığı anlamaya çalışıyor. Onu en çok rahatsız eden şey, Skittle'ı yerde acı içinde inler halde bı-

rakmak zorunda kalmış olması. Bu, Joanna May'in normal biri olmadığına dair aldığı ilk işaretti.

Bundan sonrasını, bir hafta sonra *Furry Football*'da Ben'le karşılaşmam hacrinde pek bilmiyorum. İki olay arasında onun hayatında bir haftalık ıssız bir boşluk var.

Kanıtlar bize biraz daha fazlasını anlatıyor. Parçalanmış dizüstü bilgisayar ve Ben'in ön kolunda parmak izleriyle belirginleşmiş bereler, Ben'i bilgisayarla oynarken yakaladığında içinde oluşan öfkenin kadını, Ben'i ormana geri götürüp onu ilk aldığı yere bırakacak kadar tehlikeli bir ruh haline soktuğuna işaret ediyor.

Onu orada, üzerinde sadece iç çamaşırı ve yağmurdan korunması için bir çöp torbasıyla bıraktı. Bu hareketiyle onu aşağıladı ve korkuttu. Onu dışarıda bırakarak neredeyse ölümüne sebep olacaktı.

Bu yaptıklarından sonra eve dönüp ertesi sabah için bir uçak bileti ayırttığını, valizini hazırladığını ve cüzdanına pasaportunu yerleştirerek çantasına koyduğunu biliyoruz.

Ayrıca Lucas Grantham'ın onun sonunu getirdiğini de biliyoruz, çünkü polis o sabah erken saatte Grantham'la ilgili görüşmek amacıyla telefon edip onu merkeze çağırdı. Joanna May bir kumar oynayarak, şüphe uyandırmamak için Kenneth Steele House'a gitti. Uçağa her halükarda yetişeceğini düşünüyordu.

Tabii ikimizin bir arabada buluşacağını ve karşımda yaşadığı dil sürçmesinin onun anahtarlarını gizlice almama neden olacağını hesaplamamıştı.

Ben Dedektif Bennett'le evime doğru devam ederken, onun geniş kaldırımda dikilişini gözümde canlandırıyorum. Çantasını karıştırıyor ve evinin anahtarlarını bulamıyor. Daha sonra arabada çantasının içindekilerin yere döküldüğünü, onları ikişer üçer alıp geri koyduğumu hatırlıyor. Arabada kaybolan anahtarı geri almaya veya yedek

anahtarı nereye koyduğunu hatırlamaya zaman bulamayacağını düşünüyor.

Polisin bildiği kadarıyla, muhtemelen pasaportu zaten elindeki çantanın içinde olduğu için ben oraya varmadan önce eve girmek ve eşyalarını almak için bir girişimde bulunmamış. Dedektif Bennett ve ben onu bıraktıktan sadece yirmi dakika sonra havalimanına giden bir taksiye bindiğini biliyoruz, demek ki hiç tereddüt etmemiş. Bu ânın, ava gidenin avlandığı an olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Nefesinin hızlandığı, omzunun üzerinden bakmaya başladığı an.

İşte bütün bildiklerim bunlar.

Bir de bilmediklerim var.

Onu neden kaçırdı, ona nasıl davrandı?

Bunu neden bilmiyorum?

Çünkü Ben bu konudan bahsetmiyor.

Neden?

Bilmiyoruz. Sanırım söylemek istediği şeylerin haricinde, hatırlayamadığı, kafasını karıştıran veya söylemeye korktuğu şeyler de olmalı.

O odadan veya Bayan May'den bahsettiği zaman dinleyen insanların dikkatlerinin ve gözlerinin ona yönelmesinden hoşlanmadığını düşünüyorum. Bu onun keyfini kaçırıyor ve onu utandırıyor. Dikkat çekmek istemiyor; konunun bir an önce kapanmasını istiyor.

Bu yüzden dikkatli davranmalıyız, çünkü durumun daha da kötü olmasını, onu daha fazla yaralamayı veya iyice içine kapanıp bir daha konuşmamasına sebep olmayı istemiyoruz. Onun durumundaki çocuklara bunlar olabilir. Bunlar üzerine yazılanları okudum.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bazen sessiz kalarak Bayan May'i korumaya çalıştığını düşünüyorum. Sonuçta, bu olaydan önce aralarında yakın bir bağ vardı.

Neden bilmemiz gerekenlerin kalanını Joanna May'den öğrenemiyoruz?

Ben'le Bayan May'in arasında, oğlumun onun evinde geçirdiği bir haftanın dışında bir ortak nokta daha var. Paylaştıkları ortak şey her ne ise, Joanna May de bu konuda konuşmayı reddediyor. Yakalanışından bu yana reddetti. Dava süresince söylediği tek şey suçunun itirafı oldu.

Olanları öğrenmek için ona ihtiyacımız olduğunda, sessiz kalmayı seçti. Bu onun yasal hakkı.

Bu yüzden tahminler yürütüyoruz. Yetersiz kanıta uyduğunu düşündüğümüz bir hikâye yazdık. Şöyle bir şey:

Ben'in güveni sayesinde, yani elini onun ellerine böyle kolayca bıraktığı için, Joanna May onu isteği dışında hapis tutabileceği bir yere götürebildi.

Sanırım bunu Ben'i çok sevdiği veya sevmek istediği için yaptı. Bu yaptığı, hasarlı bir aklın ürünü olan bozuk, sapık, bencil bir sevgiydi ama yine de sevgiydi.

Sanırım ilişkilerinin ilk senesinde onunla arasında bir bağ kurdu ve onu kendi için istemeye başladı. Şu an kamuoyuna mal olmuş kısırlığını öğrendiği dönem benim boşanmamla çakışmıştı. O aralar Ben'e destek olmak için ondan yardım istemiştim ve hayatının bu en kırılgan noktasında, onun annelik isteğinin zirvede olduğu bir dönemde, Ben'i yeterince sevilmeyen, ilgi görmeyen bir çocuk yerine koymuş ve onu kaçırarak hem kendi çocuk özlemini hem de Ben'in üzüntülerini çözeceğini düşünmüştü.

Bu düşünce iyice olgunlaşana dek, aylar boyu güçlenerek büyümüş, dikkatli bir plana oturtularak bir yıl önce, 21 Ekim günü kusursuz şekilde eyleme dönüşmüştü.

Ben'i kaçırıp hapsettiğinde, sanırım onu ailesinin kötü olduğuna ve kendisinin ona bakabilecek doğru kişi olduğuna inandırmaya çalıştı.

Uzun vadeli planlarının ne olduğunu bilmiyoruz, ancak Ben bize, onun sınıf için bir seyahat planlıyor olabileceğinin ipuçlarını vermişti. Kadının Ben'i o esnada kaçırmayı planladığından şüpheleniyorum. Nerede ve nasıl, bilemiyorum.

Ona hazırladığı yatak odası, onun iyi bir çevrede olmasını istediğine ve ona iyi bakacağına dair işaretler. Gerçekte dayalı döşeli bir hücreden farksız olmasına karşın niyetinin böyle olduğunu düşünüyorum.

Elbette işler hayal ettiği gibi olmadı. Ben'in gerçek evini, beni, babasını, üvey annesini veya köpeğini ne kadar özleyeceğini tahmin etmediğini düşünüyorum. Biz olmaksızın onun bu kadar çaresiz bir mutsuzluğa gömüleceğini kestirememişti. Onun çok sevildiğini ve karşılığında kendisinin de sevdiğini anlayamadı.

Ona atfettiğimiz güdüler, olayları açıklaması için kurguladığımız kronoloji, bunlardan ibaret. Bulduğumuz boşlukları doldurmaya hâlâ devam ediyoruz.

Joanna May'in küçük bir çocuğun teknoloji becerisini hafife aldığını tahmin ediyoruz. Başka hangi sebeple bir dizüstü bilgisayar kullanmasına izin vermiş olabilir? Onu o bodrumda eğlendirmeye çalışmaktan yorulmuş muydu? Bildiği bütün oyunları tüketmiş miydi? İnternete bağlanmasının imkânsız olduğunu düşündüğü için mi güvende hissediyordu? Ben o bodrumda şifre gerektirmeyen bir kablosuz ağ sinyali bulduğunda Joanna May ne derece çıldırmış olabilirdi?

Onun hayatını tehlikeye atacak derecede çıldırdı. Kontrolü kaybettiğini ve çığneyeceğinden büyük lokma aldığını hissetti. Çözümü neydi? Onu ormana geri götürüp orada bırakmak ve eve geri dönüp kaçış planı yapmak.

Ben'i orada öldürerek sonsuza dek susturmaması, onu

gerçekten sevdiği için miydi? Bu düşünceden irkilsem de, bu yüzden olduğunu düşünüyorum.

Çeşitli hipotezlerimizi doğrulatmak için terapistler, doktorlar, psikiyatrlar, hepimiz Ben'e dil dökerek daha fazla bilgi almaya uğraştık ama o sessizliği tercih etti. Belki de böylece kontrolün elinde olduğunu hissediyor. Biz de onun sessizliğini kabullenmek zorundayız. Kendimizi tahminlerimizle tatmin etmek durumundayız.

Şimdi, kaçırılmadan önce Ben'in ağzından gelişigüzel dökülen o kelimelere daha fazla değer vermiş olmayı diliyorum. Keşke onları dikkatlice toplayıp sağlam paketlere koyduktan sonra dikkatlice sarıp güvenli bir yerde gelecek için saklasaydım. Keşke başka şeylerle meşgul olmayıp onun her bir sözünü dinleyebilseydim. Keşke onun benim önümden koşmasına izin vermeseydim. Değiştirmek istediğim çok şey var ama artık bunların bir anlamı yok. Anlamsızın da ötesindeler.

Ben eskiden olduğu gibi bir çocuk değil. İnsanlara kolay kolay güvenemiyor, çünkü John'un ve benim onu neden daha önce bulamadığımızı anlayamıyor. Sevdiği öğretmeninin neden kötü birine dönüştüğünü de.

Bunların yanında, okula devamlılığı çok iyi. Buna rağmen, ben veya John'un onun migren krizine tutulduğuna, gözlerini açamadığına, öğretmenlerin başa çıkamadıklarına dair telefonlar alıp onu almaya okula gittiğimiz günler de az değil.

Gün içindeki duygusal ritmi dalgalı ve kestirilemez durumda. Bazen günler boyu iyi gidebiliyor, bazen bir şeyler onun dengesini bozuyor. O zaman, duyduğu üzüntüye bağlı olarak ilgi meraklısı veya öfkeli olabiliyor. Çok seyrek de olsa bizimle kavga ettiği, bize tekme attığı veya eliyle vurduğu oluyor. Daha da sıklıkla, uyanmadan veya dehşet içinde çığlık atmadan geceleri atlatamıyor.

Bu olduğunda koşup onu yatağından kaldırıyor, kendi yatağıma getiriyorum. Beraber, gözümüz açık, bedenlerimiz birbirine bitişik yatıyoruz. Onu kendime yaslıyorum ve dişlerinin takırdamasının geçmesini bekliyorum. Alnında biriken terin parıltısını görüyorum. Bunlar, gördüğü kâbusların ardından çıkan ateşinin habercisi oluyor.

Skittle'ı da uyuması için yatağımıza getiriyorum, çünkü köpeği Ben'in en doğrudan sevgisinin hedefi. Beraber oynayışlarını seyretmek hoşuma gidiyor. Ben, Skittle'a kibar davranıyor, köpek de ona kalpten bağlılık gösteriyor. Artık John'un evine gittiğinde köpeği de yanında götürüyor. Tırnaklarıyla bütün parke zemini çizdi ama kimsenin umurunda değil.

O uzun gecelerde Ben'le beraber yattığımızda, kalplerimiz hızla ve birbiriyle ahenkli çarpsa dahi bazen birbirimizden fersah fersah uzakta olduğumuzu düşünüyorum, çünkü aklı hâlâ tek başına soğukta donmak üzere olduğu ormanda veya tepesinde patlayıp etrafına saçılan dizüstü bilgisayardan korunmaya çalıştığı bodrum katında geziniyor. Elleriyle yüzünü kapasa, korkudan sinse dahi, kendini sürükleyip götürmek için yaklaşan birinin hayalini hissediyor.

Bunlar benim kafamda resmettiklerim. Dediğim gibi, Ben bunlar hakkında konuşmuyor.

Sessizliği bana ıstırap çektiriyor, çünkü ona iyiliğim dokunsun istiyorum. Asıl iğrendiğim şey Joanna'nın sessizliği. Ben'in bu konuda yapabileceği bir şeyi yok ama o bir yetişkin ve bilerek, isteyerek ne olduğunu anlamamızı sağlayacak bilgileri saklıyor. Olanları bilsek, Ben'i daha çabuk tedavi edebiliriz. Bu yüzden onu affetmem mümkün değil.

JIM

Dr. Francesca Manelli için hazırlanan Dedektif Komiser James Clemo raporunun ekidir.

Ses kaydının çözümü Dr. Francesca Manelli tarafından yapılmıştır. Dedektif Komiser James Clemo ve Dr. Francesca Manelli kayıt sırasında hazır bulunmuşlardır.

James Clemo'nun ruhsal durumu ve davranışlarıyla ilgili gözlemleri gösteren cümleler italiktir.

FM: Benedict Finch soruşturmasının son gününde olanlarla ilgili açıklamanızı okudum.

Kısaca onaylıyor.

FM: O gün işlerin ters gitmesine üzüldüm.

JC: Çok naziksiniz.

FM: Son zamanlarda nasıl hissediyorsunuz?

Çok hareketli, yerinde sabit duramıyor. Bakışları odayı tarıyor. Yaptığı her hareketle kaçamak ifadeler sunuyor. Cevap vermiyor.

FM: Size karşı dürüst olabilir miyim?

JC: Lütfen.

FM: Soruşturma Bürosu'nun finanse edeceği seans kotamızı tüketmek üzereyiz. Sondan bir önceki seansımıza geç geldiniz, geçen hafta da ortalarda yoktunuz. Bu sürece olan bağlılığınızdan endişe etmekteyim.

JC: Benim bir sorunum yok. Daha iyi hissediyorum, yani zihinsel olarak.

FM: Bu yeterli değil Komiser Clemo. Bu kararı ben vermeliyim.

JC: Sadece daha iyi hissettiğimi söyledim.

FM: Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz?

Bunu söyleyerek onu hazırlıksız yakalıyorum. Cevabında bir parça alınganlık var.

JC: Burada önemli olan benim düşündüklerim değil mi?

FM: Durumdan çıkardığım profesyonel sonuç, son seanstan kaçtığınız. Çünkü konuşmamız artık size acı veriyor. İşte bu sonuç da, bu seanslara katılmanız gereğinin bir göstergesi.

Parmak uçlarıyla saçlarının dibini ovuşturuyor. İçine işleyen bitkinlik bütün yüzünü kaplamış. Bu, vücut diline de yansıyor. Bunları yakalamak için bir profesyonel olmak gerekmez.

FM: En son ne zaman düzgün bir gece uykusu uyudunuz?

JC: Hatırlamıyorum.

FM: Bu seanslara başladığımızdan beri uykusuzluğunuzda herhangi bir gelişme var mı?

Clemo başını yavaşça sallıyor, kaderine boyun eğmişçesine.

FM: Peki neden böyle, biliyor musunuz?

Cevap beklemiyorum.

FM: Çünkü bu süreçle ilgilenmiyor, katkı sağlamıyorsunuz. Ve katkı sağlamazsanız yol alamayız, hayat kalitenizi yükseltemeyiz; uykusuzluk, panik ataklar, her şey buna dahil. Bugüne kadar, bu seanslar boyunca sorularıma verdiğiniz cevaplar çoğunlukla kaçamaktı. Bu sizin

için de yorucu olmalı, değil mi? Benim sorularımdan sıyrılmaya çalışmak, sert dış görünüşünüzü muhafaza etmenin yollarını aramak sizi tüketiyor olmalı. Size sorum, bu terapi sürecine kendinizi bütün dürüstlüğünüzle açmak en kolayı iken, neden kaçmak için bu kadar enerji harcamaya gönüllü oldunuz? Ben şarlatan değilim, Komiser Clemo, buna benzer birçok vakayla karşılaştım ve onlara yardımım dokundu.

JC: Peki benim durumum nedir, Dr. Manelli?

FM: Sizi güçten düşüren şiddetli bir depresyon geçiriyorsunuz, bu da uykusuzluğa ve panik ataklarına yol açıyor, işinizi yapma kabiliyetinizi etkiliyor. Tartışmalarımıza bakarsak, bunun Benedict Finch davası sırasında ortaya çıkan birkaç faktörün birleşiminden kaynaklandığını söyleyebilirim.

JC: Nedir bu faktörler?

FM: Siz söyleyin. Ne olduklarını düşünüyorsun?

Yüzü taş gibi oluyor.

JC: Bunun sizin işiniz olduğunu düşünüyordum.

FM: Benim işim size yardım etmek. İzin verin. Konuşun benimle.

Clemo bir an hiç kıpırdamadan duruyor, sonra başını ellerinin arasına alıyor. Hıçkırarak ağlamaya başlıyor. Sesi boğulur gibi çıkıyor, ancak bu benim beklediğim bir şey. Şansımı deniyorum.

FM: Benimle bir oyun oynamanızı istiyorum.

JC: Ne?

FM: Size bir kelime söyleyeceğim ve bana onun hakkında ne düşündüğünüzü söyleyeceksiniz. Hayır! İtiraz yok, sadece yapın. Tamam mı?

Şimdi parmaklarını gözlerinin üzerine kapayıp, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

FM: Emma.

Kendine geliyor. Odadaki sessizlik sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyor ama tam onu kaybettiğimi sandığım anda konuşmaya başlıyor.

JC: Onu sevdim.

FM: Sevdiğinizi biliyorum.

JC: Çok sevdim.

FM: Hâlâ seviyor musunuz?

JC: Evet.

FM: Onu davadan bu yana gördünüz mü?

JC: Hayır.

FM: Onu özlüyor musunuz?

Bana bakıyor. Gözlerinin yanmakta olduğunu görüyorum.

JC: Onu her gün özlüyorum. Birbirimizden ayrı olduğumuz ayları özlüyorum ve beraber geçireceğimizi düşündüğüm geleceği de özlüyorum, çünkü onsuz bir hayat anlamsız geliyor, tamamen dümdüz geliyor. Siktir!

İşte beklediğim samimi cevap bu. Nefesimi tutup bekliyorum, çünkü devam etmeden önce kendini toparlaması gerekiyor. Sonra, çok dikkatlice devam ediyorum.

FM: Peki. Bir isim daha söyleyeceğim.

Bana bakıyor. Buruşmuş ve yorgun gözlerinde yenilmişlik belirtisi var şimdi. Benim oyunumu oynuyor. Sanki mağlup ediliyormuş gibi hissediyor ama değil.

FM: Joanna May.

JC: Onu sorguladığım zaman anlamalıydım. Kendimi affetmeyeceğim. Asla.

FM: Joanna May'in çocuğa yaptığından sorumlu değilsiniz.

JC: Eğer daha erken anlayabilseydim, bir farkı olacaktı. En azından Ben o geceyi ormanda geçirmeyecekti.

FM: Siz sorumlu değilsiniz.

JC: Ama yanlış karar vermekten, Nicky Forbes'un peşine düşmekten sorumluyum. Bu benim kararımdı.

FM: Bildiğim kadarıyla bu, Komiser Fraser'la birlikte verilmiş ortak bir karar.

JC: Heves eden bendim. Suçlunun o olduğunu düşündüm, bu yüzden peşinden gittim. Yanlış karardı. Kendimden çok utandım.

FM: Bir isim daha söyleyeceğim. İyi gidiyorsunuz.

Söyleyeceğim ismi biliyormuşçasına korkuyor.

FM: Benedict Finch.

JC: Onun yanında olmalıydım. Ormanda. En sonunda. Orada olması gereken bendim.

FM: Neden bu kadar önemli bu?

JC: Çünkü bütün süreç onula ilgiliydi. Onun çektiği acılarla ilgiliydi, çünkü acı çektiğini biliyorduk. Bunu önleyecek fırsatı, en sonunda yanında olma fırsatını kaçırdım.

FM: Orada olmanız bir işe yarar mıydı?

JC: Onunla birlikte olmak, onunla yüzleşmek istedim.

Sözleri bana çok dokunuyor. Alçakgönüllü ve dokunaklı. Bunu ona göstermemek için gayret etmeliyim.

FM: Sizi geceleri uyutmayan şey bu mu, Komiser Clemo?

JC: Beni uyutmayan şey bunların hepsi. Tamamı. Takıntı haline geldi. Kafamda tekrar tekrar canlanıyor. Rahat vermiyor. Hatalarım oldu. O aileyi parçaladım, o çocuğun gözündeki parıltıyı söndürdüm.

FM: Aile ile görüşüyor musunuz?

JC: Bir kere görüştüm.

FM: Ne oldu?

O anda yine ağlıyor, ancak bu sefer yanağından sadece birkaç damla gözyaşı süzülüyor ve gömleğini ıslatıyor. Konuşmuyor.

FM: Size bu durumdan ileriye, iyiye gitmenin mümkün olduğunu söylersem, bana inanır mısınız? Olanları unutamazsınız, ancak ileriye bakabilir, bunu hayatın çözülmesi mümkün bir parçası yaparsınız.

JC: Bunu hak etmiyorum.

FM: Hak ediyorsunuz. Bu kariyerinizin sonu olmamalı, Komiser Clemo. Bu dava ve etrafında gelişen her şey hayatınızda çok mühim bir aralığı kapsıyor elbette ama bunun sizi bütünüyle tanımlaması veya yere çarpması gerekmez. Kendinize bunu yapmayın. Bunu birlikte yaşamayı öğrenebileceğiniz bir şey olarak düşünebilirsiniz. Yanından geçip gidebilir veya üzerine hayatınızı kurabilirsiniz. Benedict ve ailesi de aynı şeyi yapacaklar. Hayatı bir an için çakılıp kaldığınız bir yer değil, üzerinde ilerlediğiniz bir yol olarak düşünün. Buna uyum sağlayarak ve saygı duyarak başa çıkabilirsiniz, böylece bazı şeyleri geride bırakmak mümkün olur. Bana güvenirseniz eğer, bu süreçte size rehberlik ederim.

Dürüst olayım, şu anda Dedektif Clemo'nun, kendine bir rehber istediğinden emin olamıyorum. Ona adıyla hitap etmeye başlayacağım.

FM: Bana güveniyor musun, Jim?

O arada, benimle birlikte zaman da duraklamış, onun cevabını bekliyor. Bu iyi bir adam. Onu iyileştirmek istiyorum. Sonunda, yavaşça ve bilinçli olarak nefes veriyor. Konuşmak için ağzını açıyor, ama bunun iyileşme hamlesinin başlangıcı mı, sonu mu olduğunda hâlâ emin değilim.

JC: Deneyeceğim.

RACHEL

Olanları asla unutamayabiliriz ama düşünmemiz gereken bir geleceğimiz var. Bunu dikkate almak zorundayız.

Bir aile olarak artık birlikte epeyce zaman geçiriyor, Ben'in etrafında bir güvenlik ağı oluşturmaya çalışıyoruz. Ona cesaret vermeye, onu rahat ettirmeye çalışıyoruz. Katrina bir kaya gibi sağlam. Nicola da öyle. Ben bulunduktan Nicky sonra ailesine geri döndü ve onu tıpkı benim gibi, kollarını açarak karşıladılar. Yavaş yavaş birbirimizi tekrar tanımaya, öğrenmeye başladık. Artık yalan dolan olmadığı, ikimiz de kim olduğumuzu bildiğimiz için, ilişkilerimize yeniden ayar veriyoruz. Birbirimize karşı daha merhamet sahibi olduk, bu çok rahatlatıcı bir şey.

John'un tarafında işler o kadar iyi gitmiyor. Olanlar karşısında yaşadığı şok ve üzüntü, bozulmuş yüz hatlarında yaşamaya devam ediyor. İyileştiğinden beri kişiliğine belirgin bir umursamazlık hâkim. Ona saldıran adamı yakalayamadılar. John kendini suçlu hissediyor. Bizi terk etmeseydi bunların yaşanmayacağı tezini savunuyor. Muhtemelen haklı, ancak onu suçlayacak bir şey yok.

İkinci kez baba olduğu için yüzü gülüyor. Katrina bir kız bebek doğurdu, adını Chloe koydular. Muhteşem,

tombul bir bebek. Altı aylık olmasına rağmen herkese gülüyor ve havaya yumruklar, tekmeler sallıyor.

Chloe hepimiz için neşe kaynağı, özellikle de Ben için. Onunla birlikteyken parmağını uzatıp bebeğin onu yumruğuyla tutmasına izin veriyor. Oyuncaklarını ona getirip etrafında sevimlilikler yaparak onu güldürüyor. Chloe, Ben onun tombul göbeğine öpücükler kondurduğunda haylaz kahkahalarıyla yaygara kopartıyor. Hepimizi eğlendiriyorlar.

Laura'yı görmüyorum. Dostluğumuz devam etmedi. Bazı şeyler insanların katlanabileceğinden daha ağır. Onu kaybettiğim için üzülüyorum, ancak çok fazla değil, çünkü zamanımı Ben'e ve aileme ayırıyorum.

Ruth ve Ben, samimiyetlerini tekrar kurdular. Ruth, Ben'e ne olduğunu ancak o geri geldiğinde öğrendi. Ondan saklayamazdık ve gayet aklı başında biri olduğundan, bilmeye hakkı olduğunu düşündük. Ben ona eskisinden daha fazla sokulduğunda, Ruth ya onu fark etmiyor ya da hiçbir yorum yapmıyor. Sonuçta ailesinin geçmişi, acılara katlanma ihtiyacı ile kaplanmış.

Onu geçen gün bakımevinden alıp, Ben'in konserde keman çalışını izlemesi için okulumuzun küçük resitaline getirdik.

Seyircinin karşısında tek başına duran Ben sırtını dikleştirdi ve kemanı omzuna koydu. Heyecanını yenmiş görünüyordu, ancak ben onun yerine heyecandan taş kesilmiştim. Zar zor nefes alıyordum. Ruth başını kaldırıp düzeltti, bugünlerde başı sıklıkla önüne düşer olmuştu. Ben'e dikkatlice baktı. Sanki çok önemli bir yarışmada onun çalışını değerlendiriyormuş gibiydi.

Ben önce biraz baştan savma çaldı. Parçayı kimi yerlerde hızlandırdı, ben de panikledim, çünkü parça çok uzun değildi ve daha iyi çalabileceğini biliyordum. Ama ortala-

ra geldiğinde doğru ritmi yakaladı ve kapanış bölümünü fevkalade çaldı. Tek kelimeyle harika bir ton yakalamıştı.

Az sayıdaki seyirci o çalarken sessizce izledi, çünkü performansının insanı samimiyetle büyüleyen bir yönü vardı. Sonunda aldığı alkış çok sıcaktı.

Ancak benim için en önemlisi Ruth'un tepkisiydi. Bulutlu gözleri doldu, gergin elleri benimkilere gücünün yettiğince sarıldı ve "Müzik kulağı müthiş, tatlım. Hataları vardı, disiplin edinmesi lazım, ancak müzik kulağı bir Tanrı vergisi," dedi.

Kalbim ısınmıştı, çünkü kötülüğün arasından baktığımda görmeyi umduğum şey buydu. Problemler yerine bunun olması, Ben'in tekrar yaşamayı, onu ileriye taşıyacak şeyleri bulacak kapasitesi olduğunu öğrenmesi, mesela müziğin güzelliği, Bristol Müzesi'ndeki bir tablo, bebek kız kardeşiyle olan ilişkisi, onun hoşuna giden her şey, kötülüğün kökünü kurutacak ve hayatı yaşamaya değer kılacak.

***

Peki, gelecek planımız nedir?

Joanna May'i hayatımızdan çıkarıp atmak istiyoruz. Ben'i o korkunç işkencenin içine atıp ailemizi darmadağın ederek üzerimizde bırakmaya çalıştığı kalıntıdan kurtulmak istiyoruz.

Bunu başarmak için bir planımız var.

Planımız, beklemek.

Ben'e onun yanında olduğumuzu göstermek, onun buna layık olduğunu kanıtlamak için bekliyoruz. Ona ne olmuş veya Joanna ona ne söylemiş olursa olsun. Hepimizin onu sevdiğimizi ve bize, her birimize güvenebileceğini anlamasını bekliyoruz. Onu bulmak için her şeyi yaptığımızı anlaması için bekliyoruz.

Zamanın onu iyileştireceğini umuyoruz. Zaman bizim için hayli kıymetli bir eşyaya dönüşmüş durumda.

Bir yıl kadar bekledik. Bu süre içinde çok kez, Ben kaçırılmadan önce neler olduğunu düşündüm ve geri geldiğinden beri ailemizin onun etrafında kenetlendiğini, o iyileşirken titreşen kelebek kanatlarını yumuşak bir şekilde üzerine örttüğünü gözlemledim.

Boşanma sürecindeki endişelerimle hayatı kendime zindan edişimi ve dünyanın benim etrafımda döndüğünü zannettiğimi hatırladıkça, eskiden önceliklerimin ne kadar yanlış olduğunu ve bu konuda hiç sorumluluk almadığımı anlıyorum.

John ayrıldığında onu ve arkadaşlığımızı özlemiştim. Tabii onun tarafından sevilmeyi özlediğimden emin değilim, çünkü birbirimizi derinden sevdiğimizden de emin değilim. Belki de tanıştığımızda ikimiz de rahatlık amacıyla bir araya gelen iki kayıp ruhtuk.

Şu an beni ilgilendiren, kesinlikle hissettiğim şeyin düzene ihanet olabileceği. Çünkü John'un bir açıdan bana borçlu olduğunu ve başka bir kadın için benden ayrılışının kamuya mal olmasının üzerime yıktığı aşağılanmayı hak etmediğimi düşünüyordum.

Ancak bir şey daha var: Hiçbirimiz, hiçbir şeyi hak etmiyoruz. Bu düşünce, hepimizin tentesi altında durduğumuz bir yanılsamadan ibaret.

Boşandıktan sonra bile, sahip olduğum şeyler için minnettar olmalıydım. Hayatımı eksikliklerle, üzüntülerle ve daha niceleriyle olduğu gibi kutlamalıydım. Kusurların peşinden dedektif gibi koşmamalıydım. Bu kusurlar zaten sivri köşeli ve insanları eleştirmeye can atan toplumun gözlerindeydi ve onları tanımayı geçirgenlik yoluyla, sürüyü takip ederek öğrenmiştim.

Henüz aklımı kullanmayı veya içgüdülerime güvenmeyi öğrenememiştim.

Şimdi daha net görüyorum. Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

Bu tavrı, Nicky'nin benden gizlediği ve Komiser Clemo'nun onu konuşması için zorladığı acı dolu aile geçmişimle başa çıkmakta kullanıyorum. Bunun için kendimi suçlamamaya çalışıyorum.

Aksine, lekelenmiş ve yıpranmış aileme her gün şükranlarımı sunuyorum. Onlar sevgi dolular. Bu sevgi ihtiyaç duyduğumuz ve Ben'in de bilmesi gereken şey.

Ancak bu mantık safhaları arasında, herkes gibi benim de korktuğum zamanlar oluyor. Ben'in kaçırılmasının yarattığı kısa süreli etkiler içinde yaşıyoruz ama uzun süreli etkilerinin de olmasından endişe ediyoruz. Belki de bunların en büyüğü, Joanna May'in sessizliğini bir gün bozarak Ben'i baştan aşağı tekrar hırpalaması.

Bu yüzden size bunu şimdi anlatıyorum, çünkü ilk önce bunu aradan çıkarmak istiyorum. Onun bizden kopardığı gücümüzün bir kısmını geri almak, ailemizin ve oğlumun üzerindeki pençelerini söküp atmak istiyorum. Parmakları arasından kayarak dökülen kum taneleri olmak istiyorum, ki kumsaldaki diğer kumların arasında bizi fark edemesin, bize tekrar ulaşamasın. Onun veya başka birinin bizi tekrar ele geçirmesini istemiyorum. Ailem için bilinmezlik istiyorum. İtibar istiyorum.

Size söylemem gereken bir şey daha var, çünkü bunu bilmek isteyebilirsiniz. Dedektif bizi görmeye geldi: Komiser Clemo. Emniyetten birinin gelerek Ben'e, onu hep birlikte ne kadar aradığımızı,yapabildiğimiz her şeyi yaptığımızı anlatmasının ona iyi gelebileceğini düşündük. Clemo'nun bize bunu yapması gerektiğini düşündüm.

Evimize geldiğinde birlikte mutfakta oturduk. Clemo konuşurken Ben masaya baktı ve konuşması bittiğinde bir şey söylemeden odasına çıkarak legolarıyla oynamaya başladı. Bir konu hakkında konuşmak istemediği zaman

böyle davranıyor. Muhteşem aletler yapıyor. Ben'in, dedektifin sözlerini anladığından emin değilim. Masa başında Clemo'yla kalakaldık. Ben ikimizle de göz göze gelmedi.

Daha sonra Clemo'nun arabasına binişini ve başının elleri arasına düşüşünü, omuzlarının titreyişini seyrettim, ancak onunla aynı şeyleri hissedemezdim, çünkü benliğimin tümünü Ben'e ve iyileşmesine adamak zorundaydım. Bu yüzden dönüp yukarı çıktım. Oğlum legosunu inşa ederken yanına oturup seyrettim. Konuşmadım. Yalnızca varlığımla ona güven vermek istedim. Bitirmesi için bekledim, böylece bana ne yaptığını, nasıl çalıştığını ve sonuçta ne kadar yaratıcı olduğunu anlatabilecekti.

Kısa süre sonra Clemo bana kişisel e-posta adresinden bir mesaj gönderdi. İçinde W.B.Yeats'in şiirinden bir bölüm vardı.

W.B.Yeats'in "Rüzgârda Dans Eden Bir Çocuğa" adlı şiirinden bir kıta

Kimse demedi mi, şu cesur,
İyiliksever gözlerin
Daha da bilge olması gerektiğini?
Ya da pervanelerin yanarken
Ne çaresiz olduklarını?
Seni uyarabilirdim, fakat küçüksün
Bu yüzden farklı dilden konuşuyoruz.

Onu Joanna'nın elinden kurtaramazdın, diye yazmıştı Clemo. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Eğer bu kadar uç tehlikeler hakkında onu uyarmaya kalksaydın, onun çocukluğunu mahvederdin. Bu olayın meydana geleceğini kimse tahmin edemezdi. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bunu gördüm. Umarım bunu ona söylediğim zaman bana inanmıştır.

Mesajının üzücü, acı dolu ama aynı zamanda da nazik olduğunu düşündüm.

Ayrıca Clemo'nun bana aşılamaya çalıştığı kadar, kendisi için de güven tazelemeye çalıştığından şüphelendim ve bir tür çöküntü geçirip geçirmediğini merak ettim.

Cevap yazmak istedim ama ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Onu teselli etmek istiyordum, ancak kelimeleri bulamadım.

Yapacak tek işim var ve tümüyle ona odaklanmam gerekiyor. Oğlumun bana dönmesi için sabırlı olmalıyım. Eve bedeni kadar zihni de geri dönmeli. Bunun tam anlamıyla gerçekleşmesi için sabretmeliyim. Bu yüzden karanlık içinde ilerlemeye çalışıyor ve bekliyorum.

Bunu mahrem bir çerçevede yapmayı umuyorum.

Bundan fazlasını bilmeniz gerekmiyor.

TEŞEKKÜRLER

Aşağıda anılan kişilere çok çok minnettarım:

Emma Beswetherick. Parlak editörüm, şevki, desteği, rehberliği ve önerileriyle bu kitabın haddinden fazla geliştirdi. Teşekkürler.

Caroline Kirkpatrick. Sana ve bu kitap üzerindeki harikulade katkıları için Little Brown'da bulunan herkese teşekkürler.

Nelle Andrew. Kocaman kalbiyle müthiş distribütörüm. Bir parça riskli ilk taslak hakkında bahse girip bunu daha da iyileştirmeme yardımcı olduğun için çok büyük bir teşekkür sunuyorum. PFD'deki Rachel Mills, Alexandra Cliff ve Marilia Savvides'e de çok teşekkürler.

Yazar ortağım, Abbie Ross. Okuma ve tekrar okumaların için, yorulmaksızın sunduğun yorumların ve bu müddet zarfındaki dostluğun için çok teşekkürler.

Philippa Lowthorpe. Uzun köpek gezdirmelerin, teşviklerin ve hikâye anlatma üzerine tavsiyelerin ve onlar olmadan yapamayacağımı bildiğim tüm katkıların için teşekkürler.

İki emekli dedektifim. Nazikçe vazgeçtiğiniz kahve saatleriniz, polislik ve prosedürler hakkındaki çok uzun süreli muhabbetleriniz için teşekkürler. Benim için çok değerli. Kitaptaki ilgili hataların hepsi bana ait!

Babam ve annem, Jonathan ve Cilla Paget. Çocukluğumda evimizi kitaplarla doldurduğunuz ve beni okumaya teşvik ettiğiniz için teşekkürler.

Jules Macmillan. Bütün spaghettiler, komplo önerilerin, Jim Clemo'ya olan büyük hayranlığın ve kitabı bütün süreçte desteklediğin için, teşekkürler.

Rose, Max ve Louis Macmillan. Muhteşemdiniz, sizin desteğiniz olmadan bunu başaramazdım. Ancak daha da önemlisi, her gün yüzümü güldürdüğünüz için teşekkürler.

BİBLİYOGRAFYA

Bu romanda aşağıda belirtilen web siteleri ve yayınlardaki değerli kaynaklardan yararlanılmıştır.

www.rcmp.gc.ca ve siteden indirilebilen bir yayın. Dalley, Marlene L and Ruscoe, Jenna, 'The Abduction of Children by Strangers in Canada: Nature and Scope' [Kanada'daki Çocuk Kaçırma Vakalarının Kapsamı ve Niteliği], National Missing Children Services, National Police Service, Royal Canadian Mounted Police, December 2003

The NISMART Bulletin Series (National Incidence Studies of Missing, Abducted, Runaway and Thrownaway Children), ve özellikle NISMART-2aşağıdaki siteden indirilebilir:

www.ojjdp.gov/publications, The Office of Juvenile Justice and Delinquency Prevention (OJJDP) in the US.

www.missingkids.com, National Center for Missing and Exploited Children in the US, özellikle indirilmesi gereken çalışma: 'When Your Child Is Missing: A Family Survival Guide' [Çocuğunuz Kaybolduğu Zaman: Aileler için Hayatta Kalma Kılavuzu], Missing Kids USA Parental Guide, US Depart ment of Justice, OJJDP Report. Ayrıca şu adresten de indirilebilir: **www.ojjdp.gov/childabduction/publications.html.**

Findlay, Preston and Lowery, Jr, Robert G (eds.), 'Missing and Abducted Children: A Law-Enforcement Guide to Case Investigation and Program Management' [Kayıp

ve Kaçırılmış Çocuklar: Soruşturma ve Program Yönetimi Kılavuzu], Fourth Edition, National

Center for Missing and Exploited Children, OJJDP Report, 2011. Şu adresten indirilebilir: **www.missingkids.com/en_US/publications/NC74.pdf.**

www.missingkids.co.uk, the CEOP (UK National Crime Agency's Child Exploitation and Online Protection Centre) kayıp çocuklar ve gençlere yönelik web sitesi

www.ceop.police.uk ve özel bir çalışma: 'Taken. A study of child abduction in the UK' Geoff Newiss, Mary-Ann Traynor. Boudreaux M C, Lord W D, Dutra R L, 'Child Abduction: Aged based Analyses of Offender, Victim, and Offense Char acter istics in 550 Cases of Alleged Child Disappearance' [Çocuk Kaçırma Vakaları: 550 Çocuk Kaçırma Vakasındaki Failin ve Kurbanın Yaşa Dayalı Analizi ve İşlenen Suçun Karakteristik Yapısı], *J Forensic Sci*, 44(3), 1999